O ULUITOARE SAGA; BEST-SELLER 1991

Regina Piraților

Diana Norman

DIANA NORMAN

REGINA PIRAȚILOR

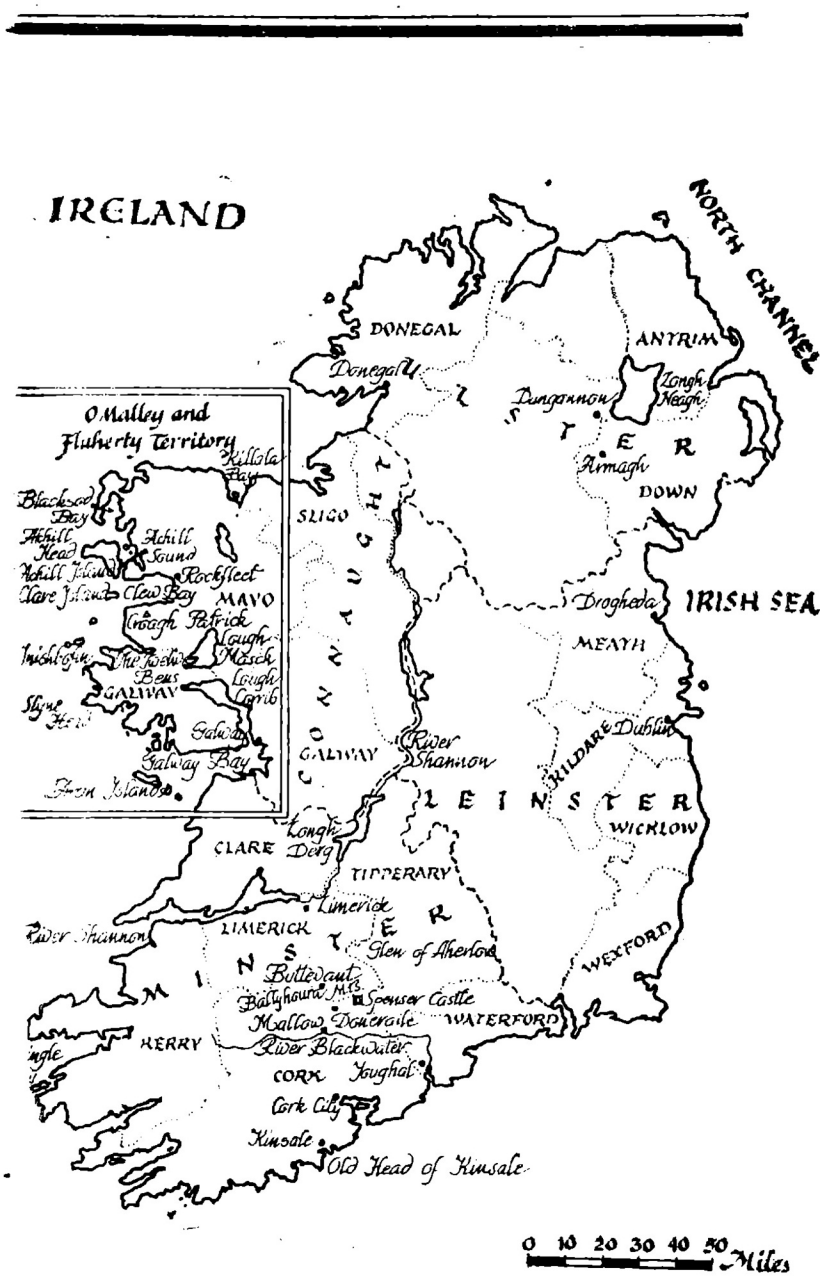
IRELAND
NORTH CHANNEL
DONEGAL
Donegal
ANTRIM
Dungannon
Lough Neagh
ULSTER
Armagh
DOWN
O Malley and Fluherty Territory
Killala Bay
Blacksod Bay
Achill Head
Achill Sound
Achill Island
Clare Island
Clew Bay
Rockfleet
SLIGO
CONNAUGHT
MAYO
Croagh Patrick
Lough Mask
Inishbofin
The Joyces
Lough Corrib
Bens
GALWAY
Slyne Head
Galway
Galway Bay
Aran Islands
Drogheda
IRISH SEA
MEATH
KILDARE
Dublin
River Shannon
LEINSTER
WICKLOW
Lough Derg
CLARE
TIPPERARY
Limerick
MUNSTER
LIMERICK
Glen of Aherlow
WEXFORD
Butlerstown
Ballyhoura Mts.
Spenser Castle
Mallow
Doneraile
WATERFORD
KERRY
River Blackwater
CORK
Youghal
Cork City
Kinsale
Old Head of Kinsale
0 10 20 30 40 50 Miles

Diana Norman

Regina Piraților

VOLUMUL 1

Traducere
MIHNEA COLUMBEANU

SAVAS PRESS

1993

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE
NORMAN, DIANA
Regina piraților : Roman / Diana Norman ;
Traducător : Mihnea Columbeanu — București :
VALDO, 1993.
2 volume a 450 p. fiecare ; 20 cm. — (Thriller)
Titlul original în lb. engleză : The Pirate Queen
ISBN 973—9085—18—0
820—31 = 590
820—311.3 = 590
082.1. Thriller

Editor
SAVAS PRESS, 1993, București
Copyright

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin VALDO import export s.r.l. Reproducerea sau transmiterea, chiar și fragmentară, sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare sînt permise numai cu acordul scris al editorului.

Titlul original
THE PIRATE QUEEN
Copyright
© 1991 Diana Norman
prima publicare, 1991 de către
HEADLINE BOOK PUBLISHING PLC

Coperta
Riess Walter
Traducerea
Mihnea Columbeanu
Tipărit la :
CORESI S.A., 1993, București
Informații
VALDO, c.p. 76—161, București, 77450

ISBN 973—9085—18—0

Nota autoarei

Ultimii douăzeci de ani ai domniei reginei Elizabeth Întîi asupra Irlandei au fost atît de haotici și au implicat atît de multe personalități și clanuri încît, pentru o mai mare claritate, am păstrat laolaltă personajele principale care reprezentau diferitele mentalități dominante. Aceasta a determinat unele modificări de date și locuri. De exemplu, rechemarea lui Sir John Perrot a avut loc de fapt în 1588, anul Armadei, iar Bingham i-a executat pe bieții copii ai lui Bourke la Ballingrobe, și nu la Galway.

De asemenea, clanul O'Connor a fost acuzat de a-l fi jupuit de viu pe Căpitanul Mackworth, și nu clanul MacSheehy, dar, cu atît de multe atrocități comise de ambele părți pe perioada acelui cumplit război, sper că atribuirea falsă a uneia dintre ele va fi iertată, în interesul coerenței.

Prolog

În ultima sa oră dinaintea morții, Maire ni Domnall a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru a asigura viitorul singurului ei copil rămas în viață.

Cu autoritatea obișnuită, le-a poruncit tovarășilor de temniță, deja înghețați de frig, să-și scoată cămășile și șalurile și i-a pus să-și înnoade hainele laolaltă, formînd o funie. În vreme ce erau ocupați cu asta, și-a chemat copilul într-un colț :

— Spune-mi cine ești.

Recitalul genealogic dură cîteva minute.

Maire dădu din cap :

— S-o ții minte. Spune-mi unde-i comoara. Încet.

— Dar mi-aș dori așa de mult să stau să mor cu tine, Mamă. Te rog.

Maire plesni mînuțele ce se întindeau spre ea.

— Egoisto, egoisto. Ia să vedem, să te înapoiezi prin Munster e cu neputință...

Șansa copilului de a scăpa era oricum minimă, iar prin pustiul în care englezii prefăcuseră Munsterul nici măcar nu se mai putea numi șansă.

— Îndreaptă-te spre port și află o corabie, de preferat una care să plece spre apus, deși s-ar putea să nu prea ai de ales. Îți plătești drumul cu asta.

Reușise să-și ascundă de ochii celor ce-o capturaseră colierul regal de aur răsucit. I-ar fi mituit cu el ca să-și salveze viața, dar îl văzuse pe un alt prizonier încercînd

să se răscumpere cu o casetă de argint, iar englezul spusese că e furată, i-o luase și tot îl spînzurase. Vîrî salba de aur în pieptarul copilului și i-l încheie cu grijă.

— Ia să vedem. Înainte să te scoatem afară, am să-ncep să țip. Asta-i ca să atrag gărzile ; nu trebuie să crezi că-s speriată.

Pentru prima oară Maire mințea, iar copilul o știa ; ultimul fir al vieții lor se depăna și se alătura monstruozității nebunești într-ale cărei ițe se încurcaseră. Fața micuță, care stătuse țeapănă de spaimă și curaj, începu să se descompună. Privind-o, Maire aproape că se dădu ea însăși bătută. Cugetă dacă nu era mai bine pentru amîndouă să moară împreună în loc de-a-și trimite odrasla să înfrunte Dumnezeu știe ce. Nu, nu era. Încercă să se gîndească la vreo ultimă cucernicie cu care să dea o asigurare a bunătății din urmă a lui Dumnezeu și grijii fără greș a Maicei Sfinte, dar pe copil n-avea să-l mai mintă iar.

— Supraviețuiește, fu singurul cuvînt pe care i-l spuse.

Turnul de veghe nu era o închisoare, iar oamenii nu fuseseră închiși înăuntru decît pentru ca soldații englezi, epuizați de cîți bărbați, femei și copii spînzuraseră în ajun, să se poată odihni o noapte înainte de-a executa și restul. Cu toate acestea, cele trei caturi ale sale aveau doar niște deschizături înguste în chip de ferestre și pînă și acestora li se zidise proaspăt o bară în nișa dinainte-le. Cu pumnalul pe care-l ținea ascuns în gheată, Maire dislocase două pietre din mai vechiul ciment al firidei, și-i mulțumise Domnului că odrasla ei avea capul și umerii înguști ai clanului lor.

Puse funia între mîinile copilului iar restul i-l strecură printre picioare.

— Ca și cum te-ai cățăra în jos din vîrful vergii, îl sfătui ea. Te ții strîns.

Se săltă în sus ținîndu-se de zăbrea și privi afară. La șaizeci de picioare dedesubt, un străjer conștiincios patrula de acea parte a turnului, privind din cînd în cînd în sus. Începu să zbiere. Îi era ușor ; să se oprească avea să fie mai greu.

Văzu capul santinelei privind în sus spre ea. Se putea și să nu se clintească ; auzise prea multe femei răcnind. Dar sunetul ce-i scăpa pe gură îi slobozi și pe ceilalți prizonieri din disperare în desfătarea panicii. De îndată, turnul începu să vibreze de spaimă, de parcă la toate etajele i-ar fi fost îngrămădite gamele cu fasole șuierînd în forfota fierberii.

Paznicul o luă la fugă spre treptele de la ușa turnului. Nu mai era timp. Maire înălță copilul, îndesîndu-i capul printre gratie și zid, răsucind trupul în vîrstă de șapte ani astfel ca umerii să pătrundă lateral în deschizătură. Era greu ca funia să se strecoare dincolo de stavila trupului, așa încît să atîrne afară, dar reuși s-o facă la vreme. Zări chipul în lumina lunii, sîngele care curgea din năsuc în gură.

— Ține-te foarte strîns, dragă.

Tandrețea aproape că o birui și pe ea, și pe copil ; acesta stătea agățat, incapabil s-o părăsească. Maire își dezveli colții :

— Supraviețuiește, nu așa ți-am spus ?

Frînghia începu să se legene în vreme ce copilul luneca în josul hăului pe care Maire nu-l putea vedea. Uși se trînteau la etajele inferioare, bărbați strigau peste toată hărmălaia, urlete de durere amestecată cu isterie.

O femeie zgîrie cu unghiile brațul Mairei.

— Și băiatul meu !

Maire privi în jos la mititelul ce se ținea de ea. Un țăran tipic din Munster, cu cap mare. Lupta de-a-l împinge n-avea să se sfîrșească înainte de sosirea soldaților, dîndu-le de știre încotro o luase copilul ei și făcîndu-i să-i pornească prea curînd pe urme. Dădu din cap.

— Într-o secundă.

Pe scări răsunau pași. Maire simți funia înmuindu-se, văzu o siluetă micuță zbughind-o de-a latul curții pînă în umbra unui afet de tun, așteptînd și lunecînd peste creasta colinei. Își scoase cuțitul și spintecă nodul de pe bară, astfel încît funia lunecă în jos căzînd nevăzută la baza turnului. Ridică pumnalul pentru cazul că femeia din Munster ar ataca-o, dar aceasta nu avea inimă să se lupte. Căzu doar la pămînt, suspinînd.

Ușa se deschise și soldații dădură buzna în încăpere, ciomăgind și îmbrîncind.

— Să-mi tai acuma gîtul, mă-ntreb, și să mă cruț de umilință ? cugetă în sinea ea Marie. Dar Dumnezeu, dacă exista vreun Dumnezeu, nu vedea cu ochi buni sinuciderea, iar ideea de a petrece veșnicia printre clasele inferioare ce locuiau în Iad era fără îndoială cea mai mare umilință.

Englezii începură să-i spînzure pe prizonieri în aceeași noapte, temîndu-se ca isteria să nu se transforme într-o răzmeriță. Pe cînd aștepta la coadă să-i vină rîndul în șreang, eliberată de povara copilului, Maire avu timp să fie furioasă și îl întrebă pe bărbatul din fața ei, care știa englezește, dacă n-avea idee de ce o spînzură.

— Pentru vrăjitorie, s-a zis în instanță, spuse omul, absent.

— Asta ce-nseamnă ? întrebă Maire, care nu cunoștea termenul.

Omul ce știa limba engleză spuse că însemna că cineva o denunțase drept femeie periculoasă pentru a-și scăpa propria piele de spînzurătoare.

— Dar eu nu cunosc pe nimeni în regiunea asta, protestă Maire, la fel cum protestase prin strigăte netraduse cînd îi judecaseră în masă.

Omul care știa englezește ridică din umeri în timp ce urca scara.

Așa se face că Maire ajunse în șreang pentru o crimă de care era nu numai nevinovată, dar și neștiutoare. Muri furioasă, dar anonimă. Englezii aveau de furcă să țină numărătoarea victimelor, necum să le mai noteze și numele.

Și totuși, șase ani mai tîrziu, moartea Mairei ni Domnall ajunse în atenția Elizabethei I, Regina Angliei.

1.

Un bătrîn, fără nici un semn distinctiv cu excepția colanului petrecut în jurul gîtului, își croi drum printre petiționarii din galerie care bîiguiau spre el dar știau prea bine că nu se cade să-l tragă de mînecă : „*My lord*, binevoiți să-i aduceți aminte... ?“ „*My lord*, eu tot aștept...“

Se putea să fi fost surd. De fapt, i se cam ducea un pic auzul, la fel ca și vederea. Abia cînd ajunse la un pas de ușa odăii Reginei observă că-i stătea-n drum Căpitanul Gărzii, șase picioare înălțime de armură elegantă din oțel.

— Cine se apropie de prezența Maiestății Sale ?.

Din punct de vedere procedural, fraza provocatoare a Căpitanului era corectă, deși știa foarte bine cine era bătrînul. Lui Walter Raleigh îi plăcea să joace jocuri primejdioase. Așa jucîndu-le, ajunsese în atenția Reginei.

În tăcerea neașteptată ce se lăsase, petiționarii îl văzură pe bătrîn oprindu-se ca și cum întrebarea l-ar fi zăpăcit. De fapt, simpatiza cu situația dificilă a acelui tînăr arogant și cu toți tinerii asemenea lui pe care-i văzuse venind și plecînd de-a lungul anilor. Îndrăzneala era cea care le atrăgea favorurile Reginei în primul rînd, dar aceeași cutezanță, inevitabilă, îi frîngea. Nu știau niciodată cînd să se oprească. Dacă ar fi avut energia necesară, i-ar fi ținut acestuia o predică. „Bagă de seamă,“ i-ar fi spus, „oamenii cărunți sînt cei ce supraviețuiesc

și îmbătrînesc în curtea aceasta, cei prevăzători, cei de nădejde, cei pe care-i muncește pînă la moarte, ceea ce e de preferat decît moartea pe butuc." Dar nu-i păsa destul ca s-o spună.

Ceea ce rosti, moale, fu :

— Lordul Trezorier, convocat de Măiestatea Sa.

— Treceți, *my Lord* Trezorier.

Pe uși, prin camera ce despărțea galeria de sanctuar și în care tîndăleau curtenii cînd nu aveau de lucru, prin ușile interioare și în mirosul ce domina orice cameră unde se afla ea în acele zile, o colonie arăbească pe care i-o procurase Hatton spunînd că același parfum îl folosea Regina din Saaba cînd l-a vizitat pe Solomon, sau cine știe ce altă asemenea aiureală.

Pe cînd se înclina — era iertat de îngenunchere datorită artritei — fură cu coada ochiului să vadă cine era cu ea. Black Tom. Măi, măi, asta-nsemna Irlanda. Nu se simțea cu chef de Irlanda în acea dimineață. Se înclină din nou :

— *My Lord* Conte de Ormond.

— *My Lord* Trezorier.

Vocea Reginei biciui în lături drăgălășeniile :

— Arapul, Burghley.

Degetele ei lungi aparțineau regnului vegetal, albe și alungite ca niște vîrfuri de sparanghel. Și le ținea nemișcate, la fel ca ochii. Era un lucru sîcîitor anume, la cineva atît de dinamic, dar Burghley îi cunoștea fiecare truc din arsenal. Undeva în propriul lui trup, încovoiat la gît și umeri ca și cum lanțul dimprejurul lor ar fi purtat într-însul greutatea rangului, palpita iubire pentru ea, dacă nu l-ar fi istovit dorința de-a o găsi. Dar folosirea numelui „Burghley" era un lucru serios. În zilele bune, el îi era Spirit. Ce arap ?

— Arapul Jupînului Raleigh. Acum șase ani. Tu l-ai spînzurat.

Își aminti.

— Nu l-am spînzurat, Phoenix. (Phoenix era forma de adresare favorită a sezonului.) Îmi aduc aminte că biata făptură a murit în Irlanda în vreo execuție prea zeloasă pe vremea Războaielor Desmondiene.

— Chiar așa. Se pare că în vreme ce spînzurau cu mult zel arapii altora, au spînzurat și un supus care ne-ar fi putut fi de folos.

Își înălță capul cu perucă spre Contele de Ormond:

— Acum, că ni s-a alăturat Lordul Trezorier, poți povesti în amănunt.

Ca de obicei, era conturată cu precizie: bijuterii scumpe, guler scrobit, corsaj ascuțit, malacof unghiular care azi susținea o fustă verde cu galben ca lămîia, șoc acid împotriva bogăției sobre a paravanului din spatele ei. Cu cît îmbătrînea mai mult și îi deveneau mai intransigente problemele, cu-atîta înfățișarea ei îmbărbăta, prin dîrzenie, publicul. Nu era decît un camuflaj pentru a umbri o minte ce cumpănea hotărîri mari cu iuțeala unei țestoase căreia i s-au pus în față prea multe foi de salată.

Omul care păși înainte, Thomas Butler, al zecelea Conte de Ormond, apăru ca o ușurare, în catifea moale și neagră contrastînd cu pielea lăptoasă acolo unde aceasta i se zărea prin barba și părul brunet. Cu toate acestea, exista o asemănare între el și Regină, aceiași ochi bulbucați albaștri-pal, aceeași formă a feței, pistrui asemănători. Cu trei generații în urmă, o Boleyn se căsătorise cu un Butler și furnizase un strămoș comun pentru amîndoi. Rudenia lor de veri le făcea plăcere, Elizabethei la fel ca și lui Black Tom. Deși în public să fălea că e fiica tatălui ei, în particular se agăța de genealogia Annei Boleyn. „Soțul meu negru" îl numea ea pe Ormond, una dintre acele tandrețuri ale ei ce cauzau bîrfele cu care se desfăta. Îi plăceau speculațiile despre sexualitatea sa. În particular, își spunea Burghley, cînd se gîndea cît de cît la asta, era o tachinatoare. Avea himenul la fel de intact probabil pe cît îi fusese vreodată, deși acum în curs de ofilire.

Nu-i păsa în ce relație se aflau cîtă vreme asta o făcea fericită: Ormonzii erau protestanți, și totodată singurii conți irlandezi care își arătaseră cu consecvență loialitatea față de Coroana Angliei.

— Avem aici o problemă deosebită, *my lord*, care privește un clan din Connaught, familia O'Flaherty, spuse Contele. Știți ceva de ei?

În ciuda unui accent englez perfect, vorbea în cadența unui irlandez.

— Numele lor e scris pe porțile Galway-ului ? întrebă Burghley. „De mînia clanului O'Flaherty, apără-ne Milostive Doamne" ?

Cu coada ochiului văzu privirea fără gene a Elizabethei sticlind cu înțeles. Pizmuia felul lordului Trezorier de a stăpîni genealogia irlandeză pentru că a ei proprie era schematică ; evita subiectul Irlandei, acuzîndu-l de plictiseală.

Se îndepărtă de ei pentru a privi afară pe fereastra mare ce îngăduia lumina dimineții înăuntru prin forme diamantine desenate de podea.

— Aceiași. Și nici Dumnezeu n-a scăpat întotdeauna de ei Galwayul. Un neam barbar. În fine. Acum vreo șase ani, capul familiei O'Flaherty și-a pierdut nevasta.

— N-a murit, Burghley, preciză Elizebeth de la fereastră. A pierdut-o. Amarnică neglijență.

— S-au certat, continuă Black Tom dînd din cap, iar cucoana l-a părăsit, luîndu-i cu ea și pe cei doi fii și o fiică. O'Flaherty a presupus că s-a dus înapoi la propriul ei clan.

— Care anume ?

— O'Connor.

Burghley își trecu degetele prin barbă. O'Connorii erau, sau în mod sigur fuseseră, clanul regal din Connaught și, într-o vreme trecută, se autointitulaseră Regi ai Irlandei.

— O'Flaherty avea de gînd s-o ia înapoi cînd îi venea la socoteală, cu prilejul următorului raid pe pămînturile O'Connorilor.

Piciorul cel lung al actualei Regine a Irlandei fu auzit bătînd în podea enervat de anarhia celor mai apuseni supuși ai ei.

— Oricum, cînd a făcut-o, continuă Black Tom, a fost doar ca să afle că nu era cîtuși de puțin acolo, ci luase o corabie spre Spania.

Odată cu numirea vastului lor dușman, în încăpere pătrunse un element care, prin masa sa, modifică pe moment perspectiva camerei, dominîndu-i ocupanții astfel încît să pară nevolnici și lipsiți de substanță, ca niște crenguțe rotindu-se într-un vîrtej Pînă și izbucnirea „Trădare !"

dinspre femeia de la fereastră sună ca un chițcăit de liliac.

— Trădare din punctul nostru de vedere, Doamnă, spuse liniștit Contele de Ormond, dar nu și dintr-al lor. Pe acești oameni nu-i privește conflictul nostru ; fac negoț în Spania, pînă și de la Necuratul ar tîrgui pucioasă. După o vreme O'Flaherty a hotărît să-i caute, nu atît nevasta cît copiii. Toate vasele plecate de pe Pămînturile lui spre Spania au primit ordin să le dea de urmă, omul nostru s-a dus chiar personal dar n-a putut descoperi nimic. A mai petrecut un an de furie, gîndindu-se că femeia s-o fi cuibărit cu vreun amorez pe undeva pe unde n-o poate ajunge, deși între timp el însuși își luase altă soție.

De la fereastră se auzi un pufnet.

— Barbari.

— Atunci i-a dat prin minte că n-ar trebui să fie atît rușinat cît îngrijorat ca vreun ghinion să nu se fi abătut asupra ei și a micuților. Acesta a fost momentul cînd a venit la mine.

Ochii Contelui scînteiară spre vărul său și îi murmură lui Burghley :

— Între noi e o îndepărtată legătură de rudenie.

Burghley înclină din cap. Prin ceea ce el considera pernicioasa tradiție irlandeză a codoșlîcurilor, toată lumea din Irlanda era înrudită într-un fel sau altul cu altcineva. Încă o dată îi trecu prin minte, deși n-o spuse, că, prin mama ei, în venele Reginei Angliei curgea după toate probabilitățile același sînge ca al clanurilor pe care ea le disprețuia. Black Tom n-o spuse nici el.

Deznodămîntul Războaielor Desmondiene nu furnizase o ambianță comodă în care să se caute persoane dispărute. Mai bine de jumătate din locuitorii Munsterului lipseau. Unele familii fugiseră să scape de războiul dintre autoritatea engleză și seniorii irlandezi rebeli, conduși de Contele de Desmond, care le pustiise țara ; mii de oameni muriseră de foame ; alte mii fuseseră uciși, uneori de către alți irlandezi, cel mai adesea de către englezii ce loviseră cu gîndul de-a supune Munsterul depopulîndu-l pe de-a-ntregul.

Povestea căutării soției fugare a lui O'Flaherty de către Black Tom se arăta lungă, iar Burghley îi ceru Elizabethei permisiunea de-a sta jos în timpul cît era istorisită. Citeodată, Regina îi arăta solicitudine — astăzi, însă, nu. Oricum, el îi luă oftatul ca pe o consimțire și se așeză. Guta îi dădea de furcă.

Ormond dăduse curs căutării prin agenții lui de pe continent și din Irlanda, „avînd eu însumi puțin timp", dar Burghley se pomeni întrebîndu-se de ce un atît de mare conte se ocupase cu așa ceva. Ar fi avut mult mai mari motive să și-i oblige pe Ormonzi decît pe O'Flaherți, de asta era sigur. Lordul Trezorier începu să răsfoiască acel fascicul al minții în care-și păstra cunoștințele despre vestul Irlandei și clanurile sale.

— ... și atunci s-a descoperit, îl auzi pe Ormond spunînd, că o luntre precum cele folosite uneori de clanurile apusene naufragiase într-un loc îndepărtat al peninsulei Dingle cu mulți ani în urmă și că o femeie, un copil și un marinar fuseseră singurii supraviețuitori.

În acest punct, spuse Ormond, își pierduse nădejdea. Oamenii din Dingle aderau, la fel ca majoritatea localnicilor de pe coastele vestice, la venerabila tradiție de a măcelări persoanele naufragiate care trăgeau la mal, pentru a-și adjudeca ei înșiși epavele.

— Unul din agenții mei însă, întîmplîndu-se să fie în Cork, a dat peste un locuitor englez de-al orașului ce avea de spus o poveste datînd din vremea aceea. Am pus să fie adus la mine.

Ceea ce omul stabilit la Cork îi spusese lui Ormond era că în urmă cu șase ani ieșise din oraș să asiste la o spînzurare în masă de irlandezi capturați într-o razie, lîngă un turn de veghe chiar pe coastă. Se bucurase să-i vadă pe rebeli murind, i-a spus lui Ormond, așa că deși unele dintre execuții au avut loc noaptea stătuse acolo, mîncîndu-și proviziile pe care i le împachetase nevasta și urmărind distracția la lumina flăcărilor.

Ceea ce l-a făcut să-și amintească de această spînzurătoare mai mult decît de oricare altele pe care le văzuse în continuare a fost faptul că printre victime se număra un arap, și o femeie cu părul roșu.

— Soția lui O'Flaherty avea părul roșu, spuse Ormond.

— La fel și multe alte femei, interveni Burghley.

— Conform raportului, adăugă Ormond, al ei era un roșu deosebit, ca o făclie, ceva total neobișnuit...

Regina, ce purta ea însăși o perucă roșie, vorbi de la fereastră :

— O să stăm toată ziua aici discutînd despre părul tîrfelor ?

— Oricum, urmă Ormond grăbit, colonistul meu a fost intrigat de felul cum a murit acea femeie, fără să implore, fără să se roage precum celelalte, ci scuipînd și înjurînd. Așa de tare l-a intrigat încît după ce a privit-o murind s-a dus la șirul celor ce-și așteptau rîndul la spînzurătoare și i-a luat la întrebări despre ea. Se afla în țară de destulă vreme ca să învețe ceva irlandeză.

Dacă ne gîndim că oamenii de la coadă aveau alte lucruri la care să se gîndească, englezul se descurcase bine obținînd ce informații putuse. Roșcovana protestase în continuu că e nevinovată de indiferent pentru ce o acuzau, că e de viță nobilă, prințesă irlandeză și prietenă a Angliei.

Personajul de lîngă fereastră păși în conversația bărbaților oprindu-se în fața lui Burghley.

— Au ajuns reprezentanții noștri în Irlanda atît de curajoși încît spînzură femei nevinovate ?

Gîndul că și-ar putea pierde controlul asupra propriei administrații era una dintre cele mai mari spaime ale ei.

— De ce n-au ascultat-o la proces ?

— Nu știa engleza, răspunse blînd Ormond. Nu înțelegeau ce spune.

Dintr-o dată, ochii Elizabethei se umplură de lacrimi. Într-una din imprevizibilele ei străfulgerări de simpatie, „tîrfa trădătoare" devenise o femeie la fel ca ea, căzută în cursa unor împrejurări cumplite.

— Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, spuse. Judecătorul care a condamnat-o va fi rechemat că să răspundă pentru asta. Ce s-a întîmplat cu copilul ?

— Ea i-a înlesnit evadarea. Una din tovarășele ei de pușcărie a văzut-o dîndu-i copilului o torță...

— O torță ?

— Torcă. O salbă irlandeză, Maiestate. Aur. Apoi a coborît copilul pe fereastră cu o frînghie. Englezul meu avea destule interese ca să facă investigaţii şi a descoperit că mult mai tîrziu un băieţel răspunzînd la descrierea celui din turn — roşcat la fel ca maică-sa — fusese luat la bordul unei corăbii ce pleca spre Londra, dar cum nava ridicase ancora n-a mai putut afla prea multe.

— Ar fi putut să raporteze situaţia.

Ormond nu atrase atenţia asupra faptului că în vremurile despre care vorbeau foametea se întinsese pînă şi asupra zonelor loiale, iar englezul stabilit la Cork fusese ocupat cu încercările de a sta în viaţă într-un oraş unde zilnic mureau de inaniţie cîte cincizeci de oameni. Preferă să-şi ţină gura ; Elizabeth nu dorea să-şi amintească de Războaiele Desmondiene care o costaseră bani, oameni şi umilinţă, şi nici el nu vroia să-i aducă aminte de ele. Relaţia lor fusese pusă în acea perioadă haotică la încercare pînă pe punctul de a se rupe ; Regina trimisese în teritoriu administratori şi generali care habar n-aveau de situaţia irlandeză, presupunînd, cum nu se poate mai greşit, că toţi acei nenumăraţi seniori englezi bătrîni, cei ale căror familii se aflau în Irlanda de pe vremea lui Henry II şi nu-şi schimbaseră religia în timpul Reformaţiei, erau duşmani pentru că erau catolici şi catolici pentru că erau duşmani. Asta adusese în ţară un element de război religios care înainte nu existase, periculos. Silise oameni perfect loiali să se revolte împotriva Coroanei. Încercînd să mediteze între cele două părţi, el însuşi, deşi protestant, şi deşi luptase împotriva rebeliunii ca-nimeni altul, fusese acuzat de pactizare cu inamicul.

Atît de perfide fuseseră intrigile unora dintre demnitarii Elizabethei împotriva lui încît ea îi ridicase mandatul de general în Munster, chiar dacă rezistase încercărilor de-a-l aduce în faţa justiţiei. Erau din nou prieteni, dar cu Elizabeth nu puteai fi niciodată prea sigur.

— Ei, ei, spuse ea acum, bătîndu-l pe braţ cu evantaiul, am ajuns la fundul problemei şi vom avea grijă ca oamenii răspunzători de execuţia sărmanei femei să fie pedepsiţi. O'Flaherty ăsta ştie că a fost spînzurată ?

— Nu, Maiestatea Voastră. Mi s-a părut mai cuminte să-i spun că naufragiase şi să-l las să creadă că s-a înecat.

— Mult mai bine, mult mai bine, spuse Regina. Îi vom trimite oarece ofrandă a simpatiei și favorii noastre. Ce părere ai, Burghley ?

Lordul Trezorier îl privea pe Contele de Ormond.

— Cred că problema nu e tocmai rezolvată, Phoenix, murmură el. Presupun că domnul Conte își face griji în privința copilului.

— Copilul ? Copilul ? Dar dacă n-am auzit de el timp de șase ani este de așteptat să fi pierit. Admițînd că a găsit în siguranță pe pămîntul Londrei, ar putea un băiețel lipsit de prieteni, un simplu irlandez, să supraviețuiască în oraș ?

Elizabeth își răsfățа concitadinii londonezi ca și ei pe ea, dar nu-și făcea mari iluzii asupra condițiilor lor de existență.

— Dar dacă totuși, Maiestate... insistă Ormond.

— Dacă totuși, dacă totuși, făcu impacientată Regina. Dacă dorințele erau cai, cerșetorii mergeau călare. Ei, ce-i dacă a scăpat ?

— Ne-ar fi de un considerabil folos, spuse Burghley ; se chinui să se ridice ; acum știa unde țintea Black Tom, și i-o luase înainte. Dacă e viu, concurează pentru conducerea clanului O'Flaherty. Mai mult decît atît, înrudit cu toate marile familii din vest, O'Donnell, O'Burke, O'Connor și alte asemenea triburi care ar putea forma pentru noi un bastion la nord și la vest.

Se întoarse spre Ormond :

— Greșesc cumva ?

— Nu, *my lord,* nu greșiți.

Contele de Ormond îl măsură pe bătrîn cu un ochi plin de respect. Iată-l pe unul dintre puținii demnitari ai Elizabethei care pricepeau ceva din complexitățile Irlandei. Ce păcat că nu el era însărcinat cu ele !

— Apoi, mai este și bunica.

— Ah, făcu Burghley și-și scărpină iar barba. Bunica.

Elizabeth începea să se înfurie pe comuniunea dintre cei doi bărbați.

— Ia nu mă mai buniciți cu bunicile voastre ! Să înțeleg că doriți să găsim și să hrănim plodul ăsta pentru că are o bunică ?

— Nu-i o bunică de rînd, Phoenix. Aceasta e conducătoarea unui mare popor al mărilor — sau, cum am putea spune, a unor piraţi.

— O femeie pirat ?

— Una de seamă, Maiestate, nearătînd supunere nimănui decît sieşi. Ne e cunoscută sub numele de Grace O' Malley. Dacă i-am putea cîştiga această supunere...

Elizabeth înjură de moartea lui Dumnezeu.

— Las-o baltă, Burghley. Spionii tăi sînt de mai mare folos decît să umble după ţîncul vreunei piratese lăsat mai bine în grija Domnului, dacă nu-i într-adevăr deja acolo. Sînt destui piraţi în marina noastră şi fără să mai adăugăm numărului lor irlandeze denaturate.

— Oricum, măreaţă Phoenix, mai bine să ne fie de folos nouă decît Spaniei.

Din nou cuvîntul aduse gigantism în încăpere, aşa încît aceasta păru să-şi piardă echilibrul sub apăsarea lui.

Regina îşi înfipse şi mai ferm picioarele pe podele. Se ţinea întotdeauna fermă în faţa duşmanilor.

— Cam tîrziu, piticule. Se pare c-am cam spînzurat-o pe fiică-sa.

— Pe noră-sa, Phoenix. O eroare pardonabilă, şi încă una de care nu are cunoştinţă şi care totuşi ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-am putea împrieteni cu copilul.

Aceasta era cea mai recentă tactică de a trata cu irlandezii, de-a încerca să se adopte unii dintre cei mai de viţă nobilă copii ai ţării şi a-i creşte ca mici englezi astfel încît cînd ajungeau şi-şi luau în primire moştenirea irlandeză să fie binevoitori faţă de Anglia. Asta era teoria. Pînă una alta, singurul cu care păreau să fi reuşit era tînărul orfan Hugh O'Neill, pe care Sir Henry Sidney îl luase sub aripa sa.

Dar căutarea unui copil în Londra însemna să plăteşti agenţi, şi dacă exista vreun lucru care Reginei Angliei îi displăcea mai mult decît oricare altul, acesta era cheltuitul banilor. Lordul ei Trezorier vedea că, la fel ca întotdeauna, ezita să ia o hotărîre. Reumatismele o sîcîiau. Se întoarse la fereastră. În orice moment îi putea expedia pe amîndoi.

Spuse :

— Copilul e moştenitorul unei comori, Maiestate.

Zări capul lui Ormond zvîcnind în sus. Măi, măi, credea oare Black Tom că nu știe ? După asta umblase omul tot timpul, comori și influență. De-asta instigase din capul locului căutarea băiatului și de-asta nu venise să ceară ajutorul Reginei decît odată ce aflase că progenitura se găsea într-un oraș unde el, Black Tom, nu avea nici o cale de-a-i da de urmă fără sprijin. Contele de Ormond vroia acel copil. Avea să-l lase pe Burghley să-l găsească și apoi să se ofere să-l adopte. Măi, măi, măi.

Pantofii prelungi zăboviră în octogoanele de soare ce străluceau prin marea fereastră pe dalele dușumelei. Capul Reginei se lăsă pe-o parte. Mintea îi moșmondea la încuietori, deschidea capace de cufere. O mîncau degetele să se plimbe peste potire, casete, să se scalde în rubine licărinde și perle lucind ca luna, să-și plătească datoriile și trupele, și să reteze cu aur sprijinul vital al dușmanilor.

— Comoară ? răsună vocea deodată dulce.

— Doamnă, o ciudățenie a clanului bunicii e aceea că șefii săi sînt moștenitorii unei mari comori. Acest copil o poate foarte bine moșteni.

— *My Lord* Trezorier, spuse Regina, găsiți acest copil. Bietul băiat a suferit mult. Are nevoie de protecția noastră. Găsiți-l repede.

— Da, Phoenix.

Se înclină cu satisfacție spre Contele de Ormond, care deschise gura și apoi o închise la loc. Făcu o plecăciune spre spinarea regală și începu să-și caute drumul spre ușă de-a-ndaratelea. Nu fusese o dimineață chiar atît de obositoare, la urma urmei.

Dosul său tocmai se apropia de uși, care i se deschideau să iasă — ca de obicei, Căpitanul Gărzii ascultase de afară conversația — cînd numele îi fu rostit de femeia de la fereastră.

— Da, Maiestate ?

— Ce-ai făcut în legătură cu arapul Jupînului Walter ?

Nu uita niciodată nimic. Involuntar, ochiul îi fu prins de cel al Căpitanului Gărzii, care rînjea. Mustața neagră și barba ce se încîrliga împrejurul gurii dădeau întotdeauna impresia că Walter Raleigh zîmbea, chiar și cînd nu o făcea. Burghley reținea imaginea acelui țepos păr facial în rictusul unui surîs în timp ce stăpînul său își juca rolul în

cel mai mare masacru comis vreodată de către englezi asupra unor oameni neînarmați, în timpurile moderne. Spadele străpunseseră gîtlejul și pîntecele fiecărui membru al garnizoanei Smerwick, din Irlanda, deși se predaseră cu toții și încă mai implorau să li se lase viața. La drept vorbind, majoritatea fuseseră invadatori spanioli, și totuși nu fusese un episod care să aducă glorie numelui Angliei.

Lordul Trezorier îl privi drept în față pe Căpitanul Gărzii, imaginîndu-și-l asudînd în efortul de a ucide un număr atît de uriaș de ființe omenești.

— Arapul, Burghley, răsună vocea din camera regală.

Lordul Trezorier făcu o plecăciune într-acolo și înclină capul spre Raleigh.

— I-am găsit altul, spuse.

Burghley își tîrșîi pașii înapoi prin lunga galerie unde așteptau și murmurau petiționarii și curtenii, unii dintre ei urzind intrigi chiar împotriva omului care trecea acum printre ei. În materie de comploturi îi putea bate pe toți, Raleigh, Ormond, Leicester, pînă și pe Walsingham. Ținea capetele prea multor fire, știa unde erau îngropate prea multe cadavre...

Revenit în cabinetul său, se așeză la biroul încărcat cu scrisori, comenzi, plîngeri, cereri de preferință, instrucțiuni de la sora sa asupra felului în care vroia să fie înmormîntată — și probabil avea să-i îngroape ea pe toți —, rapoarte de la spioni, altercații cu comisariatul.

Își chemă unul dintre scribi și-l trimise să caute prin Hîrtiile Statului Irlandez.

— Uită-te sub corespondența dintre Sir William Drury și mine. Acum șase ani.

Un lucru era sigur, Reginei avea să-i fie zădărnicită porunca de a fi rechemat judecătorul care-o spînzurase pe nevasta lui O'Flaherty. Răspunzător fusese Sir William Drury, iar Sir William Drury era mort. Stagiul său în Irlanda îl ucisese. Pînă la urmă, Irlanda îi distrugea pe toți.

Cînd sosiră hîrtiile, bătrînul și le răspîndi pe masă și le culese una cîte una, ținîndu-le aproape de ochi. Într-un tîrziu, găsi referirea la judecata în masă de lîngă Cork.

„Trei sute șase persoane au fost executate în aceste sesiuni," scrisese Sir William, „printre care și cîteva cumsecade ; două pentru trădare, un arap, și două vrăjitoare după legea naturii, căci n-am găsit nici o lege după care să le judecăm pe acest tărîm." Scrisoarea continua cu comentariile obișnuite cum că irlandezii-s niște cîini, „ba chiar mai rău decît cîinii, căci cîinii se trag din neamul lor propriu, pe cînd ei degenerează din întreaga omenire..."

Lord Burghley întrerupse lectura. Uriașa sa oboseală în fața tuturor lucrurilor ce-aveau de-a face cu Irlanda era cauzată nu numai de insistența și complexitatea problemei pe care o ridica înfiorătorul său cost față de Finanțe, nici chiar de neîndoielnica sălbăticie a oamenilor săi, ci de ferocitatea pe care i-o inspira fiecărui englez trimis să-i facă față.

Oamenii rezonabili stăteau în cabinetul lui de-aici din Londra și-i ascultau sfatul despre cum să guverneze țara aceea cu o mînă fermă, înțeleaptă și judicioasă, navigau într-acolo cu intenții ferme, înțelepte și judicioase, și trimiteau înapoi scrisori incoerente de ură față de băștinași.

Nu-i condamna pe oamenii de acest soi. Nu dispuneau de destui bani ca să aducă la pace Irlanda cu duhul blîndeții, nici să comită un genocid curat și să înlocuiască populația ucisă cu coloniști englezi. Eternul compromis între aceste alternative era o fricțiune care eroda oamenii și-i forța spre o cruzime pe care Lord Burghley ar fi preferat s-o creadă străină caracterului englezesc.

Nu mai departe deunăzi îi spusese Reginei că după părerea lui Irlandezii nu sufereau cu nimic mai puțin sub ocîrmuirea engleză decît populația Țărilor de Jos sub spanioli. O oferise ca pe o observație, o bază de discuție. Regina însă își ieșise din minți și-i aruncase cu un *pomander** în cap. Încă îl mai putea uimi cu capacitatea ei de a simți vinovăția. El trecuse de mult dincolo de asta. Nu era nimic de condamnat în tot ceea ce făceau oamenii, doar cupiditatea lui Adam și înceata decantare a istoriei prezentînd secțiuni ale aceleiași roți.

---

* pomander = mică bulină aromată, purtată într-un pandantiv (N.T.)

Lăsat în voia lui, creierului Lordului Trezorier i-ar fi plăcut să exploreze filosoficele căi lăturalnice ale dilemei dacă o țară ce n-avea lege împotriva vrăjitoarelor era prea înapoiată ca să le recunoască primejdia, sau prea înaintată pentru a le mai susține arderea pe rug. Dar, ca de obicei, erau prea multe treburi de făcut.

Chiar și-așa, nu începu imediat. În schimb, se căță pe scaunul de lîngă fereastră să privească la lumea din afara curții.

De aici putea vedea pînă după grădinile de la Somenset House, dincolo de frumoasa poartă a rîului pînă la rîul însuși, unde barjele cu cărbuni urcau spre Whitehall iar marinarii străbăteau în sus și-n jos țărmul de sud în nesfîrșitele lor încrucișări de drumuri.

Pradă unui impuls, trase în jos foraibărul și deschise canatul, deși doctorul îl prevenise să evite aerul umed. Imediat, nasul îi fu asaltat de mirosurile proaspete și viciate iar urechile de către zgomot, cîntec de păsări, strigăte ale vîslașilor, clopote de biserici sunînd la botezuri și anunțînd deșteptarea morților, apelurile negustorilor de pe străzi, întregul zumzet al unui oraș care se revărsase peste propriile-i fruntarii.

Se aplecă să arunce o privire dincolo de copacii din stînga pentru a vedea contrafortul unde Strand Lane scuipa oameni, gunoaie și lături asupra rîului. Nobilimea se plîngea încontinuu de Strand Lane, singura cale de acces a oamenilor de rînd spre Tamisa, printre cele șapte palate ce blocau cheiul de-a lungul acelui tronson. Strand Lane era atît de... vulgară. Contele de Arundel, proprietarul palatului din vecinătate, depunea anual cîte o petiție Reginei pentru ca aleea să fie închisă, plîngîndu-se că o foloseau tîrfele, că toți castanii lui ale căror ramuri se aplecau deasupra ei erau prădați de cochilii de către băieșandri. Ambasadorii aflați în vizită, plimbîndu-se prin grădinile de la Somerset House, spuneau că puțea și că persoane prost crescute se cocoțau pe gard și se strîmbau la ei. Dar Elizabeth, preocupată de „poporenii ei" și bucurîndu-se în taină de deranjul ambasadorilor, refuza să-i poruncească închiderea.

Piciul ăla de-acolo de pe malul aleii, frămîntînd turte cenușii din glodul rîului, o fi oare copilul irlandez pierdut ? Cîți ani ar fi să aibă acum ? Paisprezece ? Cincisprezece ? Sau e cumva băiatul doar cu puțin mai măricel din capătul bancului de nisip care își arată ulcerațiile și cerșește de la bărcile ce trec ? În ordinea preocupărilor Lordului Trezorier aceasta era o chestiune cu nimic mai importantă decît o mie de alte probleme ; reorganizarea aprovizionării casei regale, de exemplu. Dar nici mai puțin importantă nu era.

Nu optimisul era acela care-l îndemna pe Burghley să persiste în a încerca să aducă pacea asupra Irlandei civilizîndu-i populația. De disperare era vorba. Irlanda era periculoasă, era un vid pe care Spania, împărtășindu-i religia, îl putea ușor umple.

Burghley dorea, și nu pentru prima oară, să fi putut comanda ultimele patru secole și să fi evitat erorile prin care predecesorii săi îi smintiseră pe irlandezi transformîndu-i într-un popor intransigent. Își dorea s-o fi putut convinge pe Regină să renunțe la colonialismul ei negativ, mai degrabă o politică de a-i ține pe spanioli departe decît să-i mulțumească pe irlandezi. Asta însă costa bani iar ea, ca de obicei, se arătase zgîrie-brînză. False economii, false economii, cugeta Lordul Trezorier. Se luptau deja cu spaniolii în Țările de Jos. Era posibil să aibă curînd de-a face cu o invazie spaniolă aici, în Anglia. Dacă Irlanda se răscula în același timp...

— Vă simțiți bine, *my lord* ?

Privi în jur pentru a-i vedea pe scribi uitîndu-se la el. Gemuse sonor. Clătină din cap spre secretarul său șef :

— Armageddon, Percy.

Percy i se alătură la fereastră, interesat.

— Unde, *my lord* ?

Burghley îi ordonă să se întoarcă la biroul său și reveni cu ochii la priveliște.

— Sînt oare singurul care-o poate vedea ? se întrebă.

Ei bine, tot ce putea face era să clădească protecția Angliei cu ce cărămizi îi îngăduia Elizabeth. Tînărul O'Neill era una dintre ele. Creșterea sa printre membrii familiei Sidney, cea mai engleză familie din toate, în cel

mai englez conac feudal, Penshurst, părea să fi instilat toate valorile cuvenite în sufletul băiatului. Asta ar însemna salvgardarea Ulsterului. Acum, de-ar putea numai face același lucru la apus ; Connaught era cel mai puțin cunoscut factor din întregul dezechilibru numit Irlanda.

Nu era sangvin în chestiunea comorii ce captase atenția Reginei, dar dacă era posibilă găsirea micului O'Flaherty, atunci copilul trebuia găsit.

Și totuși, Londra... O sută de mii de oameni mișunînd în perimetrul zidurilor și chiar mai mulți dînd pe dinafară. Orfelinatele-mănăstiri care ar fi putut primi copilul dispăruseră odată cu Reforma, lăsînd în urmă un vacuum absorbind adolescenții fără cămin în șanțurile de scurgere ale criminalității ce se întindeau pe dedesubt și poluau orașul, și unde pînă și cei mai de jos agenți ai lui aveau puține șanse. Cu toate acestea, pionul irlandez trebuia să fie găsit.

Ce altceva mai știa despre copil, cu excepția faptului că avea părul roșcat și că într-un timp sau altul deținuse o salbă irlandeză de aur ? Ei bine, nu putea decît să încerce. Avea să pună în mișcare căutarea chiar în acea zi.

Hîrîitul din piept îi aduse aminte de sfatul medicului ; închise fereastra, zăvorînd afară duhoarea și zgomotul, și coborî cu greu în tăcerea zgîriată de penițe a cabinetului său.

2.

Era un om minunat ; pe vremea aceea, era cel mai frumos din lume, nu în ceea ce privea curăţenia, nu pentru clădiri, categoric nu ca spiritualitate, ci în sensul libertăţii. Marea artă avea libertatea de a înflori în furnicarul Londrei iar puritanii erau liberi să încerce s-o oprească. Omul putea fi catolic cîtă vreme nu era papistaş, dar în ansamblu Anglia găsise în protestantism o religie care îi convenea, iar în Elizabeth o regină pe care s-o poată înţelege.

În pofida fricii pe care o alimenta, ameninţarea invaziei spaniole le era în chip ciudat congenitală englezilor, oferindu-le un simţ naţionalist şi îmbogăţindu-i cu un caracter naţional de-a gata. Obraznici, aşa se vedeau pe ei înşişi englezii, îndrăzneţi, inventivi, cu-spinarea-la-perete, cu nimic de pierdut, noi împotriva unei lumi ostile şi inferioare.

Ambasadorii în capitala Angliei erau uimiţi de vitalitatea străzilor suprapopulate şi insalubre, de voioşia mahalalelor unde simplul băut al apei însemna o condamnare la moarte. Erau copleşiţi de gloatele ce-şi strigau vulgara aprobare, şi uneori dezaprobare, faţă de Elizabeth cu ocazia paradelor ei, şi de modul la fel de vulgar în care ea le răspundea ; era lipsă de respect, era lezmajestate, era un soi de lucru nou slobozit din butelca Angliei, ce nu mai putea fi niciodată îndesat înapoi şi care, neînfrînat, putea infecta restul lumii.

Londonezii erau niște acrobați fără cîștig sau plasă de siguranță. Puteau lucra dacă era de lucru. Puteau muri de foame dacă nu era. Urmăriți numai de boli tot atît de întreprinzătoare, puteau înhăța scara ce li se bălăbănea pe deasupra capetelor și, cu destulă dibăcie și neîndurare, se cățărau pînă la sîrma cea de sus.

Cu un alt soi de dibăcie și altfel de neîndurare, cei ce nu făceau nici unul din aceste lucruri trăiau din jefuirea și înșelarea tuturor antemergătorilor.

Și dacă exista cît de cît o oaie bună de tuns, aceasta era puștanul cu ochi mari verzi și veșminte de țară ce hoinărea într-o frumoasă dimineață de duminică de-a lungul cărării ce străbătea în diagonală de cele trei cîmpii aparținînd Hanului Lincoln.

Căsca gura la tovarășii săi de plimbare și la distracțiile din jur, la spectacolele cu păpuși, la negustorii de dulciuri și la mîncătorii-de-foc, cu falca atîrnîndu-i la fel de lăbărțat pe cît îi flendureau nădragii pe picioarele-i subțiri. Se zgîia la un grup de tineri studenți în drept ale căror suflete tocmai se îmbogățiseră în urma unei slujbe cu de-a sila la dreapta biserică Temple, iar acum erau ocupate să sărăcească la loc într-un joc de zaruri cu un papugiu. Papugiul pierdea și, aruncînd o privire în sus la băiatul ce se holba, le șopti ușurat partenerilor :

— Iacătă altă bibilică bună s-o jumuliți, tineri domni, în locu' meu.

Studenții rînjiră lupește la noua momeală.

— Jucăm ? întrebară.

Sfios dar fascinat, băiatul bîigui :

— Care-i jocul, la o adică ?

Tinerii abia-și înăbușeau încîntarea :

— Cum te cheamă ?

— Barbary, domniile voastre, răspunse el, radiind că-l luau în seamă. Tocmai coborîi din Norwich cu gîște și le vîndui la Poiată și gîndeam că mi-ar plăcea să-mi aflu norocu-n orașu-ăsta.

Vorbea cu frazele trase în sus ale englezului răsăritean care transformau fiecare afirmație într-o întrebare.

— Cîte parale ai scos pe gîște, Barbary din Norwich ?

Mîndru, băiatul despături o batistă pentru a le arăta cei trei galbeni cuibăriți în interiorul ei jegos. Oricît de bune

origini aveau studenții, nici unul dintre ei nu era atît de răsfățat de părinți ca să-și poată permite neglijarea unei sume grase de trei galbeni.

Barbary fu binevenit, se chirci jos lîngă ei, primi o stacană de bere și i se explicară regulile. De-aproape, era chiar mai mic și mai necopt decît păruse la început, poate nici măcar ajuns la pubertate ; încheieturile mîinilor se iteau din jacheta prea scurtă, ca două picioare de pui.

Papugiul oftă și se ridică :

— Prea mare miza pentru un lucrător sărman. Noroc, puștiule ! îi ură el vîrînd zarurile în mîinile noului-venit. Ia astea, că mie nu mi-au adus nici de sămînță.

Își săltă pe umăr traista și-și văzu de drum.

Norii subțiri de vară treceau pe deasupra capetelor lor plecate în timp ce zarurile le făceau cu ochiul de pe tăblie iar galbenii se mutau, așa cum li se cade galbenilor, în mîinile nobilimii.

— Ai pierdut, Barbary.

Dar îl molipsiseră. Se smiorcăi și cerși. Era gata să-și pună zălog jacheta, tichia, tot ce era al lui, pe o ultimă aruncătură.

Inimosul student era sever :

— Ia calea gîștelor acasă, Barbary, precum gîștele ești și tu. Londra nu-i de tine.

Continuă însă să se milogească, și-și scoase de la gît nu tocmai curat o bucată răsucită de metal fără luciu ce se sfîrșea în niște cîrlige.

— Mizez asta, care mi-a dat-o o doamnă.

Obiectul fu plimbat din mînă în mînă.

— La fel de mizeră-i ca el.

Fiul chimistului regal, însă, o zgîrie cu unghia, o mușcă, holbă ochii și spuse că va pune la bătaie tot ce avea. Inimosul refuză să joace și fu ocărît :

— Ești o muiere, Philip.

Jos pe tăblie poposi moneda cu care începuseră jocul, se înșirară cîștigurile de la papugiu, cei trei galbeni și salba murdară a lui Barbary.

— Primul care dă două treiuri cîștigă.

Zarurile se împrăștiară într-o variație pestriță. Ale lui Barbary se rostogoliră din mînă, răsunară, șovăiră și se

dispuseră într-o pereche, o pereche deslușită, fiecare cu cîte trei ochi.

Fiul chimistului regal își dezveli colții :

— Ia dă să văd eu zarurile-alea.

Peste ei însă se abătu o umbră gîfîindă, strigînd, și-i depăși în goană. Era papugiul, care țipa :

— Scuzele mele, domnilor, da' a dat drumu' la buldogi !

La Hanul Lincoln, buldogii umblau pe două picioare și nu erau cu nimic mai puțin feroci decît dulăii supraveghetorului pe care studenții îi lăsaseră în urma lor la universitate ; cu nimic mai mult decît o făcuseră cîinii ceilalți nu erau nici aceștia de acord cu studenții ieșiți din incintă fără învoire și care, pe deasupra, mai și jucau jocuri de noroc. Într-o secundă, patru dosuri de familie bună își luau zborul peste gardul dindărăt al Hanului ; Barbary, cu cîștigurile sale, zarurile și colierul, o luă la fugă în direcția urmată de papugiu, om ce părea să știe încotro se îndreaptă judecînd după cotiturile sale strînse prin alei și pasaje atît de strîmte încît nu puteau îngădui decît persoane subțiri la trup. Barbary era subțire ; se ținu după el.

Unul după altul, fugiră pe lîngă Hanul Ship și pe lîngă băutorii spilcuiți ce se îmbulzeau acolo de cînd Regina i-l dăduse dansatorului Sir Christopher Hatton, dar în capătul îndepărtat al Aleii Ship se opriră. Cîntarea menestrelilor în galeria Ship-ului se stinse, spre a-i lua locul o tăcere în care papugiul fluieră un arpegiu pe trei note.

Aici, unde caturile de sus se aplecau deasupra aleii transformînd-o aproape într-un tunel, se aflau în fața unui portal mai puțin fălos decît Temple Bar, dispus paralel cu el cam la o sută de iarzi spre sud dar cu nimic mai selectiv în privința celor cărora le permitea trecerea. Era un post de frontieră cerînd prezentarea pașaportului. Papugiul, fluierînd, tocmai și-l înfățișase. Cei ce fredonau notele-parolă pătrundeau într-un oraș secret față de călătorii drumului Temple Bar. Obișnuiților locului le era cunoscut ca „Bermudele", tărîm unde scripturile legiuitoare nu se aplicau, unde un sistem de drumuri, reședințe și scurtături își slujeau clienții la suprafață întocmai cum catacombele romane îi ajutaseră pe primii creștini să le scape vînătorilor pe sub pămînt.

Puteai ajunge în sistem și fără să suni notele-parolă, dar era îndoielnic să mai poți ieși.

Auzind pașii lui Barbary în urma sa, papugiul se întoarse, îl înșfăcă de scurteică și-l îmbrînci sub o poartă.

— Dă-ncoa'.

Zarurile ce fuseseră special făurite de către un domn pe nume Bird, din Holborn, îi fură înmînate. La fel și cei trei galbeni și cîștigul lui Barbary. Salba reveni la locul ei, ascunsă sub guler.

— Asta-i tot ? I-am mirosit ca prețuind mai mult de patru lire.

De fapt, studenții valoraseră aproape cinci, dar Barbary nu menționă acest lucru. Papugiul își primi investiția inițială și un profit de sută la sută. Din acesta, avea să-i dea patruzeci la sută șefului Ordinului său iar restul, cel mai de crezut, avea să se ducă pe băutură. Barbary, care dezaproba beția, îl salva de la ebrietate. Nici despre asta nu pomeni nimic.

— Ce-ai manglit ? Și să nu-mi zici că nu, ciorditor mic ce ești.

Diferite articole care odinioară le aparținuseră celor patru studenți ieșiră la iveală din părți neașteptate ale îmbrăcămintii lui Barbary : o batistă, două pene de scris, și două ghinde.

— Ghinde ? îl înșfăcă papugiul de încheietura mîinii.

— Păi sigur, răspunse Barbary, ironia sa caustică trădînd acum un accent londonez. Puteam să le scot afară și să văd ce e, nu ? Păi sigur, le-ar fi plăcut una ca asta. Credeam că era nasturi.

Deasupra capetelor lor se deschise o trapă.

— Tu ești, Wilkin ? strigă vocea unei femei. Vorbă de la Omu' pentru Barbary. E pe căruță și vrea un topitor.

— Fată sau băiat ? întrebă Wilkin.

— Fată.

Cîteva piese de îmbrăcăminte aruncate de stăpîna vocii le căzură în cap filfiind.

— Bălegar de cal, sudui Barbary. Nu pot suferi să fiu fată.

Dar, pe tărîmul locuit de ei, orice poruncă a Preacinstitului Om era regală.

— Şi nu te rîde. Nu-ndur destule umilinţi ?

În vreme ce boneta îi părăsea creştetul, înlocuită de o perucă blondă, iar o fustă cu buzunăraşe acoperea cioarecii, locul scurteicii luîndu-l un corsaj albastru, nu atît umilinţa îl necăji pe Barbary, cît transferul, dintr-un buzunar bărbătesc într-unul femeiesc, al unei drăgălaşe cutiuţe de tinichea ce aparţinuse cu numai cîteva minute mai-nainte avarului fiu al unui chimist regal.

Papugiul se răsuci pe călcîie spre a sta faţă în faţă cu o fată care, regresînd la starea desculţă în locul saboţilor, era mai scundă decît fusese băiatul şi ai cărei ochi verzi şi strălucitori licăreau de sub cîrlionţii blonzi în însăşi esenţa feminităţii inocente.

— Dă-ne-un pupic, spuse Wilkin.

Gura ca bobocul de trandafir a lui Barbary rosti fraze nefeminine.

— Unde-i Omu' ? strigă.

— În jos de Fleet Bridge, de-acuma. Dă-i zor, a zis.

Wilkin papugiul îl privi pe Barbary dispărînd pe Grange Alley spre reţeaua care avea să-l scoată la Fleet Ditch, alergînd cu repeziciunea unui băiat, dar şi cu inconfundabila mişcare din şolduri şi mîinile ţinute sus ale unei fete.

— Norocul lui că a nimerit printre noi, îşi spuse Wilkin, altfel putea s-ajungă actor.

Printre necontenitele distracţii oferite de străzile Londrei, ciomăgirea unui cerşetor se înscria la loc de frunte, combinînd prin firea ei pricinuirea durerii şi un tonic exemplu în faţa celor vrednici cum că nevrednicii nu scăpau basma curată cu nimic. Milogul legat dinapoia căruţului, biciuit de doi poliţai în timp ce păşea poticnit în urma acestuia, era pe cît de nevrednic se putea, un bărbat voinic şi în plină putere, a cărui spinare putea ea şiroi de propriu-i sînge la fiecare muşcătură a gîrbaciului, dar avînd pe faţă răni făcute din dîre de sînge de porc sau miel. Cunoscătorii trucurilor cerşetoreşti le atrăgeau atenţia spectatorilor mai puţin informaţi că umflăturile nearătoase ce deformau gîtul şi braţele omului erau din lut şi se desprindeau repede, la fel ca şi bandajele lui. Nici la plămîni n-avea mare lucru ; urletele i se înălţau peste zgomotul roţilor căruţei pe caldarîmul din

Ludgate Hill, iar rîsul mulțimilor în timp ce zăboveau să-l privească trecînd și batjocurile picilor îl însoțeau. Polițiștii erau la fel de pătimași ca și cerșetorul și-și trîntеau biciurile cu energia unor oameni ce descoperiseră în punga sărăntocului mai mulți bani decît cîștigau ei într-o lună.

Țîșnind dintre picioarele spectatorilor apăru o fetiță a cărei voce limpede și ascuțită domina pînă și răcnetele cerșetorului. Se azvîrli la el țipînd :

— Tată, oh tată !

Unul dintre polițai o îmbrînci în lături făcînd-o să cadă-n drum, dar ea sări pe picioare și-și reluă goana, cu mînuțele apăsate una de alta în clopotnița rugii, în timp ce se ruga de polițiști să-l cruțe pe omul căruia îi spunea tată.

— O, știu că a luat-o pe căi rele, dar odinioară a fost un om cumsecade !

În vîrful Colinei Lud circulația era blocată, ca întotdeauna, iar copila se folosi cu succes de acest popas, apelînd la torționari și gloată deopotrivă :

— A fost rănit luptînd în Țările de Jos pentru Regina noastră și de-atunci nu și-a mai găsit de lucru, o, aveți milă de el, oameni buni !

Lacrimile îi podidiră chipul iar mulțimea de londonezi, la fel de ușor de mișcat spre sentimentalism ca și spre mînie, începură să le strige polițiștilor să-l biciuiască pe cerșetor mai cu blîndețe.

— Era disperat, țipă fetița, aruncîndu-se de mijlocul milogului și căzînd încă o dată cînd, mai puțin brutal, polițaii o desprinseră. Mama a murit și el e singurul care ne crește, pe frățiorul meu olog și pe mine.

Frățiorul olog era un lait-motiv clasic al topitorului iar polițistul cel mai tînăr se opri din biciuit.

— Nu știam că are un plod olog.

— Totdeauna au, spuse cel mai în vîrstă. Dă-i bătaie.

Noua stare de spirit a mulțimii însă, dacă nu văicărelile copilei, își făcea efectul și asupra lui, și-și ridică gîrbaciul cu mai puțin entuziasm.

Atît cerşetorul cît şi Barbary estimau, cu puterea de judecată a unor experţi, cîtă vreme mai putea rezista spinarea biciuită şi în care punct al călătoriei prin Londra va cădea de pe picioare. Avea de îndurat durerea înţepătoare pînă la Cheapside, dar prin Poultry, unde îi vor fi încetinit turmele de oi şi gîşte, şfichiurile de piele aveau să muşte din muşchi. În momentul sosirii la destinaţie, poarta Ţurnului, sfîşierea avea să fie ireparabilă. Pe de altă parte, oboseala crescîndă din braţele biciuitorilor îi făcea să fie recunoscători că au o scuză pentru a o lăsa mai moale.

Pe cînd dădeau ocol curţii bisericii Sf. Pavel spre Catedrala Paternoster, Barbary, bocind cu multă artă, începu să se uite după un ajutor de topitor. Aveau nevoie de un cleric, nu un prelat sau canonic local — erau prea îndrăciţi de răutatea Londrei ca să le mai fie milă de autorii acesteia. Un reverend drăguţ, din afara oraşului, era omul de care aveau nevoie.

În timp ce treceau prin faţa porţii de miazănoapte a catedralei, sunetele oraşului fură potolite de o adiere de preamărire vocală, sfîntă, frumoasă, măreţul *„Spem in alium"* intonat la Slujba pentru ziua naşterii Reginei de către cei patruzeci de corişti ai Sf. Pavel. Preţ de-o clipă, universul prin care circula Barbary fu opus altuia pe care nu-l înţelegea. Cuvintele ciudate ce-i veneau în minte întotdeauna cu asemenea prilejuri vuiau „Ţine-te lîngă Adam, departe de Eva". Reflectă pentru a suta oară la înţelesul lor, şi lacrimile i se uscară : să plîngă de-adevăratelea era unul din puţinele lucruri pe care Barbary nu-l putea face.

Un zvîcnet din cap al cerşetorului îl readuse înapoi de pe unde-o fi fost. un altul îi îndreptă atenţia spre un cleric a cărui faţă rumenă, surprinsă, şi ghetele groase, îl proclamau ca fiind provincial. Barbary fugi la el şi-l trase de mînecă :

— Bunătatea chipului dumneavoastră îmi spune că Domnul vă va asculta rugile pentru sufletul tatălui meu, deşi a căzut în păcat prin nenoroc. Vă rog domnia voastră, aveţi milă de penitenţa lui.

Accentul şi influenţa lui Barbary îl recomandau drept o fată crescută pentru o viaţă mai bună.

Preotul se dovedi un ajutor bun. Apelul la mai înalta autoritate a lui și a lui Dumnezeu îi restabili conștiința propriei vrednicii într-un oraș care parțial îl cutremurase, parțial îl fascinase și pe de-a-ntregul îl uluise. Începu să tropăie mărunt pe lîngă cel bătut :

— Te pocăiești, sărmanul meu fiu ?

Cerșetorul jură că se căia într-un astfel de hal încît clericul începu să se certe cu polițiștii să nu-i distragă omului atenția de la penitență cu prea multe lovituri de bici. Din acel moment, cu excepția zbuciumului ocazional al mîinilor și a cîte unui suspin bine orientat, Barbary avu răgaz să răsufle. Polițiștii bombăneau că îndeplinesc ordinul unui magistrat, dar preotul sublinie că el îl îndeplinește pe-al lui Dumnezeu, iar călătoria spre Turn fu completată în zumzetul vocii ajutorului și mai puțin de-o mîngîiere de gîrbaci la suta de iarzi.

La Tower Hill, cerșetorul fu țintuit la stîlp pînă la apusul soarelui. O spînzurare și-o rupere-n patru cu o zi-nainte făcea din simplul milog pus la stîlpul infamiei o bagatelă și, în afară de o varză lipsită de convingere și patru ouă stricate, din care majoritatea fură respinse de viteaza și patetica lui fiică, prea puține obiecte fură aruncate spre el. Cel mai mare pericol era acela de-a muri de plictiseală ascultînd predica preotului care continuă toată după-amiaza, pînă obosi și făcu pași să-și mai clătească ochii. Jos pe rîu, unde catargele puteau fi văzute stînd la fel de strîns înghesuite precum papura, corăbiile cele mari îl ademeneau pe Barbary cu cîntecele lor de sirenă. „Lîngă Adam, departe de Eva", cîntau, iar el începu să hoinărească spre ele visător pînă fu chemat înapoi la datorie de strigătul tăios al cerșetorului :

— Nu mă părăsi, fata mea !

Se ghemui patetic la baza stîlpului și începu să-și numere în minte cîștigurile zilei. Cu excepția cutiei de tinichea și a propriului său profit din jocul de zaruri, șterpelise o medalie de la polițaiul cel mai tînăr, un măr de la o precupeață din Cheap și o monedă de șase pence de la preot. Bună treabă, Barbary, ești băiat isteț !

Spre apusul soarelui, străzile începură să se golească, și rămaseră singuri.

— Nu ţi-ai pierdut naibii vremea, spuse cerşetorul. Cu capul său holbat şi mîinile vîrîte în găurile jugului arăta ca un cîine. După părerea lui Barbary, asta şi era.

— Ţi-am scăpat de futai spinarea, nu ? Luasem la zaruri nişte peşti la Hanul lui Lincoln pentru Wilkin.

— Cît ?

— Două lire şi şase pence.

Preacinstitul Om înscrise cele patruzeci de procente ale sale în încăpătorul registru pe care-l avea în cap.

— Nu-i rău, comentă, şi văd că ai fi o găurică straşnic de drăgălaşă. (Îşi trecu peste buze o limbă grasă). Ce păcat că nu eşti.

— Al naibii de bine-mi pare că nu-s.

Toate fetele din Ordin îi erau oferite Preacinstitului Om cînd crescuseră destul pentru prima lor experienţă sexuală, o procedură cunoscută ca „spargerea", după care deveneau tîrfe, plătindu-i Omului nouăzeci la sută din cîştiguri. Feminitatea n-aducea nici un profit, trăsese Barbary concluzia. Doar sculament.

În spatele lor, Turnul se închidea pentru noapte, bubuind de trîntirea uşilor grele, zăngănind din chei. Porunci răcnite anunţau schimbarea gărzii, şi cîţiva bărbaţi ieşiră în pas de plimbare prin portiţă şă-şi petreacă noaptea în oraş, neacordîndu-i mai multă atenţie cerşetorului ţintuit la stîlpul infamiei decît capetelor date cu smoală din vîrful prăjinilor înalte de deasupra lor.

Barbary îşi morfoli mărul şi privi îndelung scăfîrliile ce se aflau acolo de nu mai ştia cînd, profilîndu-se acum ca nişte maci uscaţi pe ce mai rămăsese din lumina zilei de august. Bufniţa de hambar ce-şi făcuse cuib sus în Turnul Alb filfîi greoi pe deasupra zidului şi se cocoţă pe unul din ele spre a medita la manevrele-i nocturne, oferindu-i ţestei un coif grotesc.

— Ce-au făcut, bostanele alea, Abraham ? Ca să le salte aşa ?

— Trădători contra Maiestăţii Sale, mormăi Omul. Contele Desmond şi oamenii lui. Rebeli irlandezi. Arză-i-ar focul Iadului, pă toţi.

— Mă cac pă ei.

Din cele douăsprezece mii de cuvinte pe care Renaşterea le adăugase limbii engleze, Barbary le folosea cel

mai frecvent pe cele aduse de marinarii olandezi. Admirînd-o pe Regina ce fusese odinioară amenințată să se pomenească ea însăși cu capul retezat, dar se zbătuse, înjurase și reușise să scape de primejdie, Barbary îi era ostil oricui ar fi pus-o iar în pericol. După părerea lui Barbary, ascensiunea Elizabethei la tron văduvise Ordinul de un folositor membru potențial. De fapt, nu mai departe de săptămîna trecută, îi luase ochii o tarabă unde se vindeau mulaje ieftine de ghips ale profilului regal sărbătorind apropiata aniversare, și într-atît îl mișcase patriotismul încît furase unul.

O figură respectabilă gîfîia în susul colinei iar Omul înălță cu speranță și dificultate capul ; era vremea ca polițiștii să vină să-i dea drumul. Nu era însă decît Dick Încornoratu, ținîndu-se de un burdihan nepotrivit grabei.

— Foll dete peste-un slab de minte, Abraham, pufăi el. Îl pungășim într-o oră, da-i unu' mare și s-ar putea s-avem nevoie de-un clenci. Foll îl cheamă pe Barbary.

— Mă piș, făcu Barbary. Ce, io tre' să le fac pe toate-n orașu' ăsta ?

— Tu ești ăl mai bun, Barb, spuse cu simplitate Dick Încornoratu. Putem să-l luăm, Abraham ?

Omul peroră îndelung despre dezertare, despre posibilitatea de-a fi lăsat acolo toată noaptea la discreția oricărui extremist în trecere, despre neglijența polițailor care-și dădeau uitării îndatoririle.

Dick i-o retează :

— Slabu' de minte-i unu' bogat, Abraham. Cu cataname de aur pe pantoafe.

Preacinstea se lupta în sufletul Preacinstitului Om cu egoismul. Cîștigă.

— Ia-l.

— Ce-s, băiat sau fată ? întrebă Barbary, țopăind pe lîngă Dick Încornoratu.

— Băiat, zice Foll. Băiat de cor, de preferință. Ai țoale de cîntăreț ?

Mintea lui Barbary scotoci rapid printr-o garderobă îngropată în tot orașul.

— Am de toate.

Budinca-ntr-o-Cîrpă, amplasată în buimăcitoarele străduțe dosnice ale Bermudelor, era ceea ce jargonul Ordinului denumea o tavernă „călătoare", nu atît din cauza mobilității cît mai ales pentru că prea adesea găsea de cuviință să tragă obloanele și să-și schimbe numele și stăpînul. Dar indiferent cum spunea firma că se cheamă, clienții regulați o știau ca Budinca, și mai știau că ori cine i-ar fi proprietarul oficial, adevărata ei stăpînă era Betty Armăsara, înspăimîntătoarea namilă ce supraveghea toate activitățile dintr-un jilț sculptat, destul de mare pentru un tron, instalat pe o estradă din capătul îndepărtat al sălii principale.

Taverna era veche dar spațioasă. Betty Armăsara susținea că fusese într-o vreme casa de la oraș a lui Henry Percy, al patrulea Conte de Northumberland. Primprejurul catului de sus trecea o galerie ducînd în mai multe odăi private, bucătăria servea mîncare nepretențioasă dar bună, poseda o pivniță excelentă și avea bere tare. Mai puțin la vedere, conținea două dulapuri cu fund fals ce răspundeau în niște scări secrete, mai multe ieșiri și intrări decît o brînză mîncată de șoareci și cel puțin un tunel subteran ce dădea într-o cu totul altă casă.

Greu de găsit pentru cine n-o știa, Budinca era păzită de santinele ce puteau adulmeca un om de-al legii de la patruzeci de pași, îndreptîndu-l pe o cale greșită, la fel cum o insulă plină de magnetit abate acul busolei. Clienții cu adevărat prețuiți erau cei ce o vizitau numai o dată fiind conduși aici pe căi ocolite pe care rareori le mai puteau reface, spre a fi momiți, pungășiți, prostiți, trași pe sfoară, amețiți, legați fedeleș și una peste alta despărțiți de banii lor.

Cît despre obișnuiții locului, numai rangurile înalte ale Ordinului erau îngăduite înăuntru. Betty Armăsara îi strivea sub copite, uneori la propriu, pe micii găinari ce furau rufe, pe hoțomanii care tăiau pungi, și pe tîrfele mai sărace. Acestea trebuiau să-și bea porțile și să-și practice nelegiuirile cu marinarii de rînd, în văgăunile de lîngă rîu.

— Dacă nu-i un artist, să nu-l văd prin preajmă, era motto-ul lui Betty Armăsara ; numai aristocrația Ordinului, verii, rubedeniile, pungașii și frumusețile aveau voie

să folosească Budinca pentru a-și face meseria. Pînă și Preacinstitul Om trebuia să-și lepede zdrențele de milog cînd venea la tavernă, în ciuda faptului că încasa bună parte din profit.

Talentele lui Barbary îl promovaseră la statutul de junior în rîndurile acestei elite și încă îl mai încerca plăcerea apropiindu-se de Budincă, anticipînd tresărirea de bun-venit a bărbiilor lui Betty Armăsara la apariția lui, recunoaștere a faptului că, tînăr cum era, intrase în crema breslei. În plus, era un loc atrăgător. Cu ușile și ferestrele sale plumbuite deschise spre a încuraja circulația aerului greu al nopții de august, emana sunete de veselie și lăută. Aroma de clapon fript, de lumînări și de parfum acoperea duhoarea canalului ce curgea pe-afară.

Poll și Doll ședeau într-unul din separeuri, nu în felul vulgar al tîrfelor de rînd de-a atrage mușteriii — Betty Armăsara strîmba din nas la așa ceva — ci rîzînd și sporovăind, fulgerele mîinilor lor albe în timp ce-și făceau vînt amestecîndu-se cu dulceața ademenitoare a vocilor. În lumina aceea, pomada de pe obraji le făcea să pară proaspete și drăguțe.

Barbary nu luă în seamă invitația ușii deschise, preferînd să se strecoare prin pasajul dintre Budincă și casa alăturată, ce-i aparținea Preacinstitului Om, pînă în curtea din dos. Aici era partea dindărăt a tavernei, o hazna unde buruienile creșteau printre dale de piatră crăpate iar mușchii mișunau pe murdăriile omenești și pe rahații javrei scheletice ce zăcea gîfîind în lanț în mijlocul lor.

Fugi în sus pe-o scară de lemn pînă la ușa primului etaj care dădea într-o cămară ce răspundea la rîndul ei în galeria Budincii, de unde un pîndar putea spiona prin balustradă sala de jos fără a fi observat. Încăperea era plină, zgomotul la limita gălăgiei, dar nu mai puternic. Prin cioplituri, ochii lui Barbary făcură într-o secundă recunoașterea sălii, evaluînd situații, etichetînd clienții necunoscuți. Tipul gras din colț, cu Foll, trebuia să fie slabul de minte, judecînd după cataramele aurite de la pantofi. Iepurii ăia tineri jucînd cărți cu Soth Gard și Harry Agglyntine arătau a filfizoni cu mălai în buzunare ; foarte bine, n-o să-l mai aibă la vremea cînd vor pleca. Gybbin își explica alchimia unui provincial ce pă-

rea capabil să creadă că se poate face aur din untură de gîscă. Cei doi indivizi pe care-i fascinau Poll şi Doll erau negustori mai vîrstnici ; Barbary, care nu uita niciodată un chip, îl recunoscu pe unul ca fiind băcanul din Shoreditch. Pînă aici, totul corect.

Singura persoană din încăperé pe care Barbary nu ştia de unde s-o ia, şi pe care prin urmare o găsea stînjenitoare, era tipul ce-o însoţea pe Moll. Era îmbrăcat în negru de calitate, slab ca pisica unui bărbier, cu o aluniţă pe nas şi ceva anume în minte. Şi nu Moll era acest lucru. Omul făcea pe desfrînatul, mîngîind-o pe braţ şi zîmbind, dar ochii îi umblau prin sală. Betty Armăsara se uita la el cu suspiciunea acordată celor a căror prezenţă la Budincă nu se putea pune pe seama nimănui. Nu ştia cine e, şi o îngrijora.

Ţinîndu-se în umbră astfel ca slabul de minte să nu pună prematur ochii pe el, Barbary coborî pe nesimţite scara. Jos în sală era cineva cu care vroia să stea de vorbă, cineva cu care vroia întotdeauna să stea de vorbă. Braţul lui Dick Încornoratu ieşi din întuneric ca să-l reţină :

— Ai trişurile ?

— Da.

Toate lucrurile erau „trişuri" în Ordin. Cantingul — limbajul acestuia — reflecta o profesiune în care nimic nu era ceea ce părea, un dialect neîncrezător în care inelele erau trişuri-de-deşte, şorţurile trişuri-de-burtă, pălăriile trişuri-de mansardă, porcii trişuri-grohăitoare, raţele trişuri-măcănitoare, iar grădina sau livada se numea triş-cu-miros.

Folosind mesele aglomerate drept acoperire, Barbary se apropie îndeajuns ca să tragă cu urechea la Foll şi însoţitorul ei. Slabul de minte era beat şi ajunsese la stadiul „nu-ne-am-putea-duce-undeva-unde-să-fim-singuri", iar Foll contra cu „ce-n-aş-da-da'-ce-ne-facem-cu-bărbată-miu" chicotind în sensul de „niciodată-nu-l-am-înşelat-pîn-acum". Barbary trecu mai departe ; Foll era favorita lui printre frumuseţi, dibace în meseria ei. Într-o jumătate de ceas avea să-şi facă mişcarea. Fluieră trei note în timp ce luneca pe-alături ca să-i dea de veste că el şi Dick Încornoratu erau gata să-şi ocupe posturile. Foll zîmbi în ochii slabului de minte.

Prudent, Barbary ajunse la destinație și se strecură pe podea să șadă lîngă prietenul său, Robert Betty.

— Cine-i trișu' străin ? Te marca.

— Marchează pe toată lumea. Nu știu cine-i.

Robert nu-i arăta nici un interes, fiind atent la o carte.

— Long zice că-i spion.

— Pentru cine ? Pentru Cătușarnicu-contra-Firii ?

Cătușarnicu-contra-Firii era Magistratul Șef.

— 'abar n-am, începu să se enerveze Robert. Long zice că nu știe cine-i bulangiul. Ține-ți clanța, citesc.

— O să citesc și eu, și toate. Îmi dă lecții Scutieru.

— Ce lecții ? De supt la bere ?

Scutieru, un fost călugăr, primise o pensie după dizolvarea mănăstirii sale și de-atunci încoace o cheltuise mereu în încercarea de-a-și dizolva ficatul, întreprindere completată de către falsificări. Barbary își dedica o mare parte din lecții trezirii bătrînului, dar cu toate acestea progresele pe care le făcea îi surprindeau pe amîndoi.

Barbary se întristă.

— A, uitasem, rosti el prețios, al naibii de puri mai sînteți voi, nosegenții.

Nosegent însemna călugăriță, iar uniforma purtată la Școala de Gramatică Sf. Olave din Southwark, unde era elev Robert Betty, semăna atît de tare cu veșmîntul de odinioară al monahiilor, încît contribuia din plin la iadul pe care-l îndura băiatul.

Mîinile mari ale lui Robert se încleștară împrejurul capului lui Barbary și începură să-l dea de perete :

— Zi „iartă-mă".

— Iartă-mă.

— Zi „iartă-mă, *my lord* Robert".

— Iartă-mă, *my lord* Robert.

Robert devenea periculos cînd se înfuria, așa cum i se întîmplase și acum, iar Barbary nu vedea nici o virtute în mîndrie sau în stoicism, mai ales dacă avea de suferit. În plus, cei doi erau apropiați ca frații. Amîndoi aveau părul roșcat, deși al lui Robert era un roșu mai închis, mai respectabil decît al lui Barbary, și amîndoi erau copii găsiți.

Robert era mai mare iar viața sa fusese mai grea pentru că luptase contra ei, detestînd-o, disprețuind Ordinul, vrînd ceva mai bun. Introducerea sa în Ordin prilejuise o ceartă între Preacinstitul Om și Betty Armăsara, care nu se mai rezolvase niciodată cum se cuvine. Circula încă precum o legendă printre membrii Ordinului.

— Mare-i Betty-a noastră în cele mai bune momente ale ei, spunea Dick Încornoratu, da', Barb, atunci s-o fi văzut.

Dick Încornoratu jucase un rol lăudabil în toată povestea, motiv pentru care o și istorisea atît de des. El era cel ce văzuse tichia roșie-aurie într-un nămete de zăpadă, în ziua aceea de iarnă, la Sf. Benet, lîngă Cheiul lui Pavel. Nu crezuse cu adevărat că ar putea fi aur ; nu i se întîmplau miracole lui Dick Încornoratu. El însă era un optimist. S-a dus și a tras de ea, și a descoperit că boneta era păr, sub care se afla o față, apoi umerii, și brațele, trupul și picioarele unui copil mic ce-și vedea liniștit de treabă să moară. Ceea ce-l ținuse în viață pînă atunci era cojocelul din piele de oaie și pantalonii din lînă de bună calitate cu care era îmbrăcat.

În timp ce Dick îl căuta pe copil de valori, acesta a început să plîngă slab iar Dick, speriat că preotul de la Sf. Benet va ieși și-l va acuza de cine știe ce, a îndesat copilul sub propriul lui cojoc și l-a dus la Budincă să continue percheziția în condiții mai confortabile.

Fiind încă devreme, singura persoană prezentă la parter era Preacinstitul Om și, cerîndu-i-se părerea, a sugerat fără zăbavă să i se reteze copilului mîna stîngă.

— Avea o logică chestia asta, Barb, spunea stingherit Dick Încornoratu. Cum spusei, țîncul oricum era pe moarte. Scapă-l de laba stîngă și nu poa' decît să crape mai repede. Da' dacă scăpa cu zile — iar noi aveam să ne-ngrijim cu dărnicie de-asta, Barb — ia gîndește-te ce mai carieră i se deschidea-nainte.

Despre asta nu încăpea nici o îndoială. Un copil cerșetor și ciung atrăgea simpatia și mai mulți bani ; un adult cerșetor și olog, dîndu-se drept unul din veteranii răniți ai Elizabethei, atrăgea banii ca pe o formă de reparație vinovată din partea celor ce știau cu cîtă lipsă de inimă erau adesea abandonați acești oameni. Preacinsti-

tului Om îi revenea un procentaj mare din asemenea cîștiguri. Dar chiar atunci răsunaseră niște pași tunători în galerie, un țipăt, și drept în jos năvăli Betty Armăsara răcnind că țîncul era copilul ei de mult pierdut care avea părul roșu.

— Ei bine, Barb, spunea întotdeauna Dick Încornoratu, știe toți cum că Betty Armăsara avuse plozi la vremea ei și-i pierduse pe cei mai mulți cumva ori alcumva, da' ăsta n-avea decît doar șase, șapte ani, și ea era trecută de mult, de vremea să facă copii.

Cu logica sa obișnuită, Preacinstitul Om îi atrăsese Armăsarei Betty atenția asupra acestui lucru, întărindu-și argumentele cu scatoalce.

— Zice : „Ia te du, Dick, și adă un satîr și niște smoală." Da' pe mine mă ținea-n loc Betty Armăsara, care se tot umfla. Se făcea mai mare oarecumva. Ai văzut vodată un alifant, Barb ? Nici io. Da-mi închipui unu'. Ia-nchipuie-ți ceva uriaș, și p-ormă fă-l și mai uriaș. Și mă ia ea de ceafă și dă cu mine de perete și-l ia și pe Omu' și dă cu el de ălălalt și dup-asta ia țîncu' și și-l pune la sîn și ne zice că să-ndrăznim numai să i-l luăm. Io n-aveam de gînd, Barb, asta pot să ți-o spui. Și nici Omu' n-avea. Zice : „Plodu' tău pierdut de mult, ai ? S-ai parte de el și vărsa-ți-ar cuțitarii mațele."

Readus încet la viață de căldura sînului lui Betty Armăsara, apoi hrănit cu carne făcută terci de înseși gingiile Armăsarei, copilul trăise spre a fi botezat ilegal de către Scutier, luînd numele de familie Betty de la mama sa recunoscută și prenumele Robert după Contele de Leicester pentru care, după ce-l văzuse odată într-o procesiune, Betty Armăsara avea o slăbiciune romantică.

Nimeni nu dăduse prea multe semne de curiozitate asupra împrejurărilor ce-l aduseseră pe băiețel în pragul morții într-un troian de zăpadă. Pe de o parte, eticheta Ordinului nu vedea cu ochi buni întrebările despre trecutul membrilor săi, o sensibilitate atît de adînc impregnată încît se extindea chiar și asupra copiilor. Pe de altă parte, Londra era semănată cu copii abandonați, unii ai căror părinți veniseră să-ncerce a-și afla de lucru în oraș și muriseră de bolile acestuia, alții cărora le plecaseră tații la război lăsîndu-i cu mamele incapabile să-i hrănească.

Şi în acest sens, Betty Armăsara descurajase orice speculaţii. Îi urzise micului Rob propria ei provenienţă, un mit ceţos cum că băiatul se eliberase din ghearele răpitorilor pentru a reveni la ea, adevărata lui mamă, şi dacă cineva simţea că unei asemenea versiuni îi lipsea o anume autenticitate, nu se grăbeau s-o spună.

Dacă micul Rob însuşi îşi amintea multe din primii săi ani de viaţă, oricum nu discuta. Barbary ştia că multă vreme suferise de coşmaruri şi dedusese că, oricît de mult ura Ordinul, viaţa în rîndurile lui era mult preferabilă celei pe care-o dusese înainte. Achiziţionarea unui copil în zestrea ei îi adusese satisfacţie Armăsarei Betty, dar Preacinstitul Om nu l-a iertat pe Robert pentru umilinţa îndurată şi nu pierdea nici un prilej de-a-l înjosi verbal şi fizic ori de cîte ori avea o şansă. Restul Ordinului s-ar fi arătat mai tolerant cu băiatul dacă le-ar fi venit măcar pe jumătate în întîmpinare dar el, pe măsură ce creştea, devenea ursuz şi-i trata cu dispreţ atît pe ei cît şi modul lor de viaţă. Singura înşelăciune pentru care vădea talent era la jocul de cărţi, făcîndu-i pe unii să creadă că poate se născuse într-adevăr în lumea bună. Alţii spuneau că Betty Armăsara îl răsfăţa. Făcea aceasta într-o asemenea măsură încît, cînd băiatul a venit cu sugestia scandaloasă de a se duce la învăţătură, ea l-a şantajat pe unul din clienţii Budincii ce făcea parte din catedra Şcolii Primare Sf. Olave să-l includă pe Robert în cota lui anuală de elevi din rîndurile „săracilor respectabili". Fiind un elev întîrziat, mai mare decît ceilalţi şi cu un anturaj inadmisibil, Robert deveni şi aici un proscris. Stărui însă cu învăţătura, ştiind că aceasta îi era singurul paşaport spre o altă viaţă, mai bună.

În afară de Betty Armăsara, singura persoană ce-l iubea era Barbary. Supravieţuind împreună copilăriei, dobîndiseră unul despre altul cunoştinţe de caracter inaccesibile oricui altcuiva, iar Barbary ştia că Robert cel taciturn şi posac pe dinafară avea şi o latură aventuroasă, amuzată şi amuzantă a spiritului.

Lăsat de capul lui, Barbary n-ar fi discutat instrucţia Ordinului ; era ceea ce ştia, o făcea cu pricepere. Îi dădea posibilitatea de a-şi asuma coloraţia protectoare ce-l scu-

tea de necazuri, și tot ceea ce cerea Barbary de la viață era să fie scutit de necazuri. După părerea lui, rebeliunea lui Robert împotriva Ordinului era perversă, se arunca orbește în gura lupului, dar în același timp recunoștea acea perversitate ca admirabilă, chiar exotică. Iar Robert era singurul suflet viu care știa și înțelegea cînd Barbary „se ducea la heruvimi" și-l încercau momentele acelea de simțire la vederea unei corăbii sau la auzul muzicii.

Cu un asemenea prilej îi intraseră în cap, venind de undeva departe, cuvintele „Lîngă Adam, departe de Eva". Întrebase pe toată lumea ce înseamnă, dar fiecare le dădea cîte o altă interpretare. Scutierul spunea că reprezintă un avertisment împotriva păcatului.

Robert era în chip asemănător cucerit de corăbii, dar cealaltă pasiune a lui era literatura, poezia mai ales. Petrecea cît de mult timp putea la teatre, Barbary arătîndu-i diferitele scînduri desprinse din pereți pe unde putea pătrunde înăuntru fără să plătească.

Cît despre vase, îi explicase el lui Barbary, îi vrăjeau pe amîndoi pentru că însemnau transportul afară din Ordin, spre hăt-îndepărtatul Cathay, spre El Dorado, spre aur, progres și faimă precum cele pe care le oferiseră eroilor lui Robert — Drake, Hawkins, Raleigh și Frobisher.

Prietenia lor era de preț pentru amîndoi ; Barbary înșelase și furase de două ori mai mult ca să acopere performanțele lipsite de strălucire ale lui Robert, iar Robert, în schimb, îi lărgise lui Barbary orizonturile. Acum însă, Robert creștea, alianța nemaiîncăpîndu-l la fel cum nu-l mai încăpeau hainele — era deja cu un cap mai înalt decît Barbary. Tuleiele bărbii îi încolțeau disprețuitoare față de bărbia netedă a lui Barbary, iar vocea în schimbare ridiculiza persistentul timbru de soprană al acestuia. Devenise un străin. Adesea, la fel ca și acum, respingea prezența lui Barbary.

Răspunsul lui Barbary față de această lezare era de a se preface față de sine însuși și de toți ceilalți că nu-i păsa.

— Nu ud bavețiva lui Barbary, spuse el cu demnitate — într-adevăr, nu fusese văzut niciodată plîngînd cu adevărat — și se îndepărtă, spre Dick Încornoratu.

Mai tîrziu, în pasajul dintre Budincă și casa vecină, Barbary se schimbă cu echipamentul de corist. Ținîndu-se la fereală împreună cu Dick, putu auzi ciripitul protestelor lui Foll însoțindu-l pe slabul de minte spre locul faptei, care în acea seară avea să fie casa Preacinstitului Om. „Dar, domnu', dacă se-ntoarce bărbată-miu... Da' ține-ți firea, domnu', că-mi sucești mințile de-atîta poftă. Of, mă jurui pe virtutea mea că pîn-acu' fui o nevastă cinstită..." Îl auziră pe slabul de minte gîfîind.

— Dacă n-avem grijă, șopti Barbary, o să-l facă să se sloboadă prea devreme.

Dick, care pungășise mai mulți mușterii decît erau heringi în mare, scuturâ din cap :

— Ai tu-ncredere-n ea.

— Ai fost vreodată însurat, Dick ? întrebă Barbary, după ce perechea intră în casă. Dick clătină capul. Porecla de „Încornoratu" îi indica profesia, nu starea civilă.

În casa Preacinstitului Om, o ușă de dormitor se trînti și, pe picioare ce evitau cel mai mic scîrțîit al podelelor, Dick Încornoratu și Barbary urcară scara și-și ocupară postul afară pe palier. Dick șopti :

— Fără clenciuială, Barbary, decît dacă-i nevoie.

Așa glăsuia prima pagină a muncii în Ordin : cînd se poate, ține-ți fața în rezervă pentru-o altă zi.

O puteau auzi pe Foll chițăind și pe slabul de minte mormăind.

— Acuma, Dick, se rugă Barbary. N-o vroia pe biata Foll trasă-n țeapă. Dick, însă, era un artist.

— Ți-am zis o dată și-nc-o dată, Barb, suflă el, lasă-i vreme să-l aducă-n bucile goale. Un slab de minte cu budigăii sus încă mai e-n avantaj.

Își lipi urechea de ușă, legănîndu-și mîna ca un dirijor de cor, apoi bătu măsura de încheiere, trase aer în piept și ridică ivărul.

— Am venit, draga mea ! Da' ce... ce-i aici ?

Trăgînd cu ochiul prin crăpătura de la țîțîna ușii, Barbary văzu drapelul înălțat al slabului de minte pleoștindu-se neîntîrziat. Dick Încornoratu era superb ca întotdeauna, evoluînd de la surpriză la ofensă și apoi la furie incoerentă. Foll își potrivi corsajul și se așeză apăsat pe hainele individului. Cîteodată, se repezeau să și le ia.

Acela însă, acum că trecuse de primul șoc, protesta. Nu știuse că doamna e măritată, ea îl chemase.

Barbary își potrivi peruca. Era nevoie de clenci. Lipăi pînă în cameră.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta, tăticule ? Nenea cine-i ? S-a luat de mama ?

Apariția uluitului îngeraș, băiat de cor la fel ca propriul lui fiu — fapt pe care Foll îl înregistrase cînd el se lăudase cu asta — îi sfîșie slabului de minte inima prin inocența sa. Sărmanul băiețel se agăța de mîneca tatălui, la fel cum făcuse și propriul lui băiat de o mie de ori.

— Îl reclamăm la Arcade, tăticule ?

Auzind de Arcade, curtea episcopală unde adulterul era pedepsit și făcut public, pe slabul de minte îl podidi transpirația. Din acel moment, fu moale precum ceara.

Dick Încornoratu era greu de potolit. Credea oare domnu' că onoarea lui de soț putea fi cumpărată de un om ce-i necinstise nevasta ? Treptat însă, pe măsură ce alți și alți gologani zăngăneau afară din buzunarele slabului de minte — Foll, care le verificase, știa cînd să dea semnalul că s-au golit — reieșea că n-ar fi chiar cu neputință.

Într-un tîrziu, slabul de minte scăpă cu bine, mai sărac dar cu un rezultat mai onorabil. În urma sa, familia dezbinată își ștergea ochii.

— Mai drăguță mușcătură nici că se putea, comentă Dick Încornoratu, și se merită un rînd la toată lumea. Da' mai bine ieși din trișuri mai întîi, Barb. Nu se știe niciodată.

Cînd Barbary ajunse în stradă, Robert Betty îl aștepta.

— Îmi trebuie trișu-de-gît, Barb. În noaptea asta ascut pește.

— Unde ?

Robert începuse să iasă din Bermude pentru jocurile lui de cărți în loc să-și atragă victimele pe teren propriu, iar Barbary găsea asta un risc inutil.

— Nu te privește. Dă-ncoa.

Barbary îi întinse colierul. Fusese întotdeauna proprietatea lor comună și secretă și se dovedise valoros ca momeală în jocuri, aducîndu-le bani în plus pe care și-i păstrau pentru ei.

— Ești un băiat de treabă, Barb. 'goslovi-te-ar.

Deși nu-i putea distinge fața, Barbary își dădu seama că, revenind la scîrbosul argou al Ordinului, Robert își cerea iertare pentru purtarea dinainte.

În timp ce privea silueta înaltă îndepărtîndu-se în josul străzii, Barbary văzu că nici măcar mersul lui Robert nu mai aparținea Ordinului. În afara cazurilor că escrocau pe cineva sau se distrau, membrii Ordinului nu umblau niciodată ca niște oameni încrezători ; se ațineau pe vîrfurile picioarelor, astfel ca s-o poată zbughi la nevoie. Ghetele lui Robert, însă, bocăneau cu aroganță, ca ale unui aristocrat. Și nici nu se maimuțărea. Era ca și cum s-ar fi întors la un stil natural ce aparținea cu adevărat personalității lui. „Indiferent cine te-a fătat, puiule", reflecta trist Barbary, „nu era una de-a noastră".

Se înapoia încă odată în Budincă, cînd prinse cu coada ochiului o mișcare și privi înapoi. Pe Robert îl urmărea o umbră. Cînd el dădu colțul străzii, umbra coti și ea.

Barbary o luă la fugă fără zgomot în direcția pe unde o luaseră. Dacă nu se înșela, amicul care-l filase pe Robert în Budincă continua să-l fileze. „Și ce ți-oi fi pus tu-n gînd, scaiete ?" se întrebă Barbary. Dacă Robert vroia ca nici măcar cel mai bun prieten al lui să nu știe unde se duce, cu siguranță că n-ar fi admis un străin părtaș la secretul său.

Indiferent cine era scaietele, mai urmărise oameni la viața lui. Avea pantofi cu tălpi moi și-și măsura pașii astfel ca să coincidă cu ai lui Robert. În spatele lui, Barbary și-i sincroniza pe-ai lui cu ai scaietelui. Asemeni unor marionete de mărimi diferite mînuite de același păpușar, cei trei se mișcau coordonat, la cîte douăzeci de iarzi unul de altul și îndreptîndu-se spre apus.

Datorită ritmului impus de Robert, mergeau cu toții în pas rapid și nu peste mult, își dădu seama Barbary, aveau să iasă din Bermude. Trebuia să acționeze repede. La colțul următor, se abătu de pe calea urmată de ceilalți doi și o zbughi mîncînd pămîntul în jos pe Cutty's Lane spre Fenner's Yard, șuierînd ascuțit din mers.

Mai multe siluete se iviră din uși întunecoase, urmîndu-l. Răspunsul imediat la chemarea de urgență a unui membru era una din cele mai stricte reguli ale Ordinului.

— Rob Betty are un scai, gîfii Barbary fugind. Smulgeți-i-l, da' fără să-l șifonați.

Fulgeră prin Caspar Cut la stînga și îl văzu pe Robert depășind gura îndepărtată a pasajului, urmat după douăzeci de secunde de umbra sa.

— Putem pune mîna pe el chiar 'nainte de Long Acre.

Robert Betty, în continuare neștiutor despre cele ce se petreceau înapoia sa, păși în Long Acre prin Lamb Court. În spatele lui, scaietele încercă să facă același lucru, dar niște stîlpi care înainte nu fuseseră acolo țîșniră din pămînt la ieșirea din curte. În lumina slabă, arătau ca niște efigii omenești, nemișcate, tăcute, și nu semănau cu genul de oameni pe care ți-ar face plăcere să-i întîlnești într-o noapte întunecoasă, pe o alee întunecoasă.

Scaiul se opri și privi în jur, dar și în spatele lui creșcuseră stîlpi asemănători. Păși lateral ca să treacă prin obstacol, dar unul dintre stîlpi se urni din loc tăindu-i calea. Scaietele vorbi cu glas tăios, deși în voce i se simțea o crăpătură :

— Lăsați-mă să trec. Sînt ofițer al Statului.

„A, acuma ești", își spuse în sinea sa Barbary. „Și ce-o fi vrînd Statul de la Rob Betty, îmi pun eu întrebarea ?"

Întrebarea și-o punea în ușa de la Lamb, privind fundătura din fața curții. Sunetul pașilor lui Robert se stinsese în direcția Drury Lane-i și se pogorîse tăcerea, cu excepția fojgăitului unui șobolan de-a lungul zidurilor și a foșnetului scaietelui care încerca o fentă printre stîlpi și era încă odată oprit.

În cele din urmă, Barbary șuieră „totul liber", iar stîlpii încetară să mai fie stîlpi și se împrăștiară, lăsînd curtea scaietelui și nevăzutului Barbary, care observă umerii scaiului înmuindu-se ușurați, pentru ca apoi să se îmbățoșeze la loc, privind împrejur. Într-un tîrziu, omul își recăpătă controlul picioarelor în suficientă măsură pentru a o lua iar din loc, și fugi spre Long Acre ca un ogar încercînd să regăsească o urmă. Barbary îl privi cum observa împrejurimile și asculta, pierzîndu-și speranța, și în cele din urmă luă hotărîrea de a pleca acasă.

„Și n-ar strica să amușinăm unde-o fi asta, scaietelul meu de Stat, nu-i așa ?" Fără sunet, Barbary porni după el.

Întîlnirea cu stîlpii societății Ordinului zguduise nervii scaietelui, care se tot uita înapoi să vadă dacă nu-l urmăresc. Doar un expert s-ar fi putut ține după el fără a fi descoperit. Expertul acesta era Barbary, iar provocarea adresată dibăciei sale îi transformă urmărirea prin Londra adormită într-o plăcere. O înfăptuia ca pe un dans. Arșița zilei se îmblînzise într-o căldură ușoară ce întîmpina cu bunăvoință mișcarea trupului lui prin ea. Duhorile făceau parte din atmosferă într-un chip atît de firesc, încît nasul lui Barbary nu le înregistra, deși tresări apreciator la adresa unei vitrine cu mîncăruri aromate în umbra cărcia îngheţase spre a evita o privire peste umăr a scaietelui. Mintea sa folosea curenții nopții pentru a se întinde pînă în creierul scaiului astfel încît să simtă cu ajutorul lor cînd se va uita înapoi celălalt și cînd nu se va uita, dîndu-i lui Barbary impresia că îl controla.

Omnipotența îi inundă trupul. Era un vînător, o pisică îngăduindu-i șoarecelui condamnat să se joace liber. Putea lua urma stelelor pînă la ascunzătoarea lor de pe firmament iar ele nici măcar n-aveau s-o afle vreodată. Își închipuia oare Regina că ea guvernează Londra ?. Nu în noaptea asta. În noaptea asta abdicase în favoarea lui Barbary al Ordinului, care putea opri oamenii din drum cînd vroia, eliberîndu-i cu un fluierat.

„Nam et ipsa scientia potestas est", îi spusese la un moment dat Scutieru. Chiar dacă Barbary nu putea reține latina, își amintea sentimentul. Cunoașterea e putere. Nu era nimeni în tot orașul acela liniștit care să-l cunoască mai bine ca Barbary, ale cărui picioare îi bătătoriseră fiecare palmă de loc. El era regele lui. Scaietele acela din fața sa, știa oare că pe chiar această Shoe Lane în lungul căreia mergeau, un salt de pe treptele casei lui Miller Smith te putea duce pe pervazul unei ferestre de la etajul întîi, iar un altul te azvîrlea cu brațele petrecute împrejurul prăjinii ieșite în afară a unui scripete de ridicat saci care te ajuta ca, printr-o balansare a picioarelor, să depășești streașina ajungînd pe acoperiș ? Habar n-avea. Legat de pămînt și nervos, bietul scai își continua drumul spre nord-est în vreme ce Barbary zbura de pe burlane pe acoperișuri de plumb, peste clădiri, atîrnînd din cînd în cînd

cu capul în jos ca să se strîmbe la doar cîteva palme deasupra capului scaietelui.

Dacă mai era nevoie de vreo dovadă că scaiul nu-și prea știa drumul, acum se îndreptau spre Clerkenwell, unde ar fi putut ajunge cu zece minute mai devremă. Pîndind peste streșinile de la Turk's Head, Barbary îl văzu pe individ zăbovind ca să se orienteze și apoi luînd-o spre Turnmill Lane, oprindu-se în fața unei case cu fațadă îngustă și bătînd la ușă, boc-boc-toc-toc-toc. „Semnal", își spuse Barbary. „Da' secretos scaietel mai ești." O serie de salturi și agățări îl transportară pe acoperișul casei. Auzi zăvoarele ușii trase și scîrțîitul ei cînd se deschise. Așteptă vreo parolă dar, spre dezamăgirea lui, nu se auzi nici una. Ușa se închise, lăsînd sub el strada goală. Petrecu o vreme cățărîndu-se de la o fereastră la alta, dar erau oblonite grijuliu și nu putu să audă nimic. A cui era casa aceea ? A scaietelui ? Șovăiala omului făcea improbabil acest lucru. Atunci a cui ? Putea să afle. Deși se găsea departe bine de Bermude, trebuia să existe vreun membru al Ordinului care să știe. Avea însă să-și lase pe mîine investigațiile. „Ți-ai făcut datoria pe seara asta, Barb."

Deodată se simți epuizat, părăsit de toate puterile. O povară imensă îi învălui spinarea și avu senzația că e neobișnuit de îngreunat. Coborî pe un burlan pînă la pămînt și porni spre casă, conștient că avea drum lung de făcut și că-i lipsea energia pentru asta.

Asemeni multor alți membri ai Ordinului, Barbary locuia în afara Bermudelor. Avea vizuini unde să-și poată petrece cîte o noapte, adesea fără știrea ocupanților, prin tot orașul, dar un singur loc pe care-l putea numi cu adevărat cămin, și dacă se îmbolnăvea — iar el așa se simțea — acasă trebuia să ajungă ; un animal bolnav era vulnerabil în afara bîrlogului.

Problema era că locuința sa se afla pe malul sudic al rîului. Barbary cunoștea căi de a traversa Tamisa ce nu implicau achitarea unei taxe — peste London Bridge, pe sub el, agățîndu-se ilegal de barbeta unui bac, înotase chiar în rîu — dar cereau un efort pe care în noaptea asta nu și-l putea permite. Merse cu trudă pînă la rîu și apoi de-a lungul acestuia, așteptînd să-i vină inspirația. Cu o tresărire, își dădu seama că îl prinseseră primele

ore ale unei noi zile ; n-avea să miște nimic de acea parte a podului pînă-n zori, și nu putea aștepta pînă atunci, se simțea tot mai rău cu fiecare minut. Durerea îl înjunghia sub pîntece.

Atunci își aminti de o meserie ai cărei reprezentanți foloseau rîul înainte de crăpatul zorilor. O profesiune dubioasă, la fel cu a lui ; Preacinstitul Om spusese odată că ar trebui să fie încorporată în Ordin. Ostenit, Barbary își sili picioarele să alerge pînă dincolo de vechea mănăstire Blackfriar, în sălbăticia debarcaderelor și a cheiurilor ce se întindeau în continuare. Aproape singur, de la unul dintre ele, bărbați și băieți cu veșminte și chipuri întunecate se pregăteau să-și lanseze barja.

— Fă-ne pomană cu-o traversare, jupînc, îi cerși Barbary șefului lor.

Omul îi dădu una fără măcar să-l privească.

— Beș de-aici, milogule !

Membrii breslei lui nu erau renumiți pentru limba lor ca un fagure de miere, dar această expresie era deosebit de jignitoare pentru Barbary.

— Ia rezolvă șarada asta, Barb, spuse el cu voce tare. Cînd oare pornește cărvunarul din nordul rîului pe întuneric ? Și cînd treizeci de saci fac cinzeșase ? Și i-ar plăcea oare Cătușarnicului să afle răspunsul ?

Se ridică pe vîrfuri, pregătit să fugă, cînd omul privi în jur. Răspunsul la șaradă era că numai falșii cărvunari pleacă cu barje goale de pe malul nordic ca să treacă la sud după miezul nopții. Acolo, se întîlneau cu adevărații cărvunari, carbonarii de la țară, și cumpărau de la ei, comițînd condamnabilul delict de speculă. Reveneau înaintea zorilor și re-ambalau cărbunii, umplînd fundul sacilor cu zgură și punînd numai la gură bucăți bune. Adoptînd accentul și îmbrăcămintea oamenilor de la țară porneau apoi prin suburbii, vînzîndu-le cetățenilor măsuri de două baniță și jumătate de cărbuni cotate ca patru. După cum indicase Barbary, magistrații mureau să ia la întrebări asemenea oameni.

Barbary fluieră notele Ordinului în timp ce cărvunarul își revizuia atitudinea. N-or fi aparținînd cărvunarii Ordinului, dar aveau destule conctacte cu marginile

lui ca să-i recunoască semnalul și să știe, prin urmare, că dialogau cu o persoană însemnată.

Cărvunarul își dezveli colții, învins :

— Urcă.

Barbary traversă rîul cocoțat la prova, departe de vîslașii de la mijlocul navei. Sporovăi cu cîrmaciul, fiul cărvunarului șef, care era o cunoștință de-a lui și ai cărui ochi se înnegreau adesea nu numai din cauza prafului de cărbune.

Odată ce ajunseră la țărmul sudic fu aprins un felinar și, în timp ce Barbary cobora pe mal, cunoștința sa îl întrebă :

— Ți-a tras-o careva la găoz, Barb ? Ai sînge pe nădragi.

Barbary își frecă dosul :

— Am intrat într-o bumbăceală și m-am așezat pe capu'ăluia de sîngera.

Porni clătinat pînă ajunse în afara vederii cărvunarilor, și începu să geamă. Durerea îi revenise în burtă, îndoită, dar chinul minții fu cel ce-l făcu să țipe cu voce tare :

— O dată nu mi-a trecut prin gînd. Doamne, Doamne, acuma ce mă fac ?

Glasul său făcu să se foiască păsări de apă nevăzute în verdeața deasă, cu rădăcini cufundate, de lîngă mal, și stîrni o rață să-și ia zborul din stufăriș, dar nu-i aduse nici o mîngîiere de la Dumnezeu sau de la oameni, căci această parte a Mlaștinilor Lambeth era un loc pustiu, deocamdată asanată doar pe jumătate și adăpostind numai zburătoare și proscriși. Puținele zone de pămînt tare ce-o străbăteau erau întețate de buruienile de august, însă picioarele lui Barbary le cunoșteau de mult și-l purtară mașinal de-a lungul cărărilor lor întortocheate spre o ușoară ridicătură a peisajului, unde o flăcăruie oarbă ardea statornic la fereastra unei colibe, urîndu-i bun sosit acasă.

Icnind de durere, Barbary se împletici prin ușa deschisă și se aruncă spre silueta ce stătea înăuntru, făcînd-o să-și piardă echilibrul unicului său picior.

— Dă-mi drumul, nu ți-e bine ? făcu aceasta agățîndu-se de perete, dar Barbary își lăsă capul pe pieptul omului gîfiind de umilință și durere.

— Will, o Doamne, ce-o să mă fac ? Au dat verișoarele peste mine. Nu vreau. Sînt pe ducă. Oh Will, mă doare.

Chipul lui Will Clampett deveni închis în sine, mai mult de jenă decît de surpriză. Nu s-o fi așteptat Barbary să-i vină ciclul, dar era evident că Will făcuse pregătiri pentru sosirea acestuia. Smulgîndu-se din îmbrățișare, se duse la un raft, luă de-acolo niște fețe de pînză tolerabil de curate, i le dădu lui Barbary, șonticăi pînă la perdeaua de piele ce despărțea colțul de culcare al lui Barbary de restul colibei, o ridică și arătă cu degetul. Ca un cîine căruia i se comandă să treacă în coșul său, Barbary se tîrî pe salteaua sa de paie. Perdeaua de piele căzu la loc. După cîteva minute se ridică iarăși și Will întinse o cupă cu lichid întunecat la culoare și urît mirositor. După aceea, Barbary fu lăsat în pace.

N-avea să se mai facă nici o referire la menstruația ei. Pomenind-o pur și simplu, Barbary călcase o regulă a casei. Will Clampett nu discuta decît, rareori, despre armele de foc, praful de pușcă, balistică, metalurgie, condițiile meteo și chiar, atunci cînd se insista, situația lor financiară. Orice altceva era „personal" și, prin urmare, tabu. Barbary cunoștea situația, nu se așteptase la nimic mai mult, dar aceasta îi alina prea puțin singurătatea, la fel cum nici fiertura amară din potir nu-i ajuta cine știe ce la crampele abdominale.

Se foia pradă durerilor și zăpușelii apăsătoare a nopții, dar cel mai mult o chinuia perspectiva unui viitor ce părea a fi dominat de o necruțătoare și complet incredibilă feminitate.

3.

În ce-o privea pe Barbary, se născuse la vîrsta de şapte ani.

N-avea nici o amintire din vremurile anterioare acelui moment şi nu deţinea decît cîteva cunoştinţe disparate despre ele. Ştia că e probabil de naţionalitate olandeză. Că era orfană. Că Will Clampett o găsise şi o adoptase pe cînd era soldat în serviciul Maiestăţii Sale Regina Elizabeth în Ţările de Jos. Că suferise de o febră a creierului ce-i ştersese cu desăvîrşire tabla memoriei dinainte.

Ajunsese în posesia acestor fapte străvezii abia cînd crescuse mai mare şi chiar şi atunci doar în ritmul de unul pe an, în noaptea cînd Will se îmbăta. Asta era întotdeauna pe 8 noiembrie şi întotdeauna se îmbăta. În tot restul anului era un om temperat, dar de 8 noiembrie se îmbăta. Barbary nu ştia de ce, şi ura acest obicei. Nu că Will ar fi fost un beţiv rău ca Preacinstitul Om, sau un beţiv prost ca Dick Încornoratu, sau unul incapabil ca Scutieru, dar devenea maleabil pînă la gradul în care accepta să răspundă la întrebări personale, iar Barbary era întotdeauna îngrozită de răspunsul pe care l-ar putea primi dar nu se putea abţine să întrebe totuşi.

Nici chiar atunci nu era sigură că-i spune adevărul. Cînd îl întrebase de ce nu-şi putea aminti trecutul iar el spusese : „Febră la creieri. Ţi-a şters memoria de tot", greşise. Febra cerebrală, dacă avusese într-adevăr aşa

ceva, nu ştersese nimic, ci doar înălţase în mintea ei un zid de ceaţă între viaţa alături de Will şi tot ce se întîmplase mai-nainte. Dincolo de ceaţă se afla un lucru atît de copleşitor încît îi asudau mîinile ori de cîte ori împrejurările o forţau să se apropie. „Nu-ntreba", îi spuse Will de la bun început, ceea ce nici ea nu dorea măcar. Aparţinînd de Ordin, unde nimeni nu punea întrebări despre trecutul nimănui, îi era de ajutor. Cu toate acestea, se iveau prilejuri cînd simpla neregularitate de a fi lipsită de origini îi dădea mîncărimi de-a-ncerca să şi le descopere.

„Unde m-ai găsit, Will ?" întrebase ea, pe 8 noiembrie cu trei ani înainte. Lui Will i se bălăbănea capul în vreme ce ochii îi bîntuiau prin cocioabă în căutarea unui punct pe care să se fixeze, găsindu-l în ceainic. „Ţările de Jos", spuse el. Neaşteptat fiind, răspunsul sosise ca o uşurare. Barbary nu se simţea originară din Ţările de Jos. Avea să se mulţumească timp de un an cu asta. Schimbă vorba, la propriul trecut al lui Will, care era un mister aproape la fel de mare ca al ei. „De unde te-ai ales cu piciorul de lemn, Will ?"

Ştia că Will Clampett îşi pierduse piciorul drept cînd tunul pe care-l servea explodase în război. Nu-i spusese niciodată care război, dacă fusese pe mare sau pe uscat, şi altele asemenea.

Ochii lui Will, îngustaţi, ţinteau ceainicul.

— Ticăloşii, spuse el, termenul referindu-se nu la duşmanii cu care luptase, ci la cei aflaţi de partea lui. Resentimentele lui Will faţă de Regina şi ţara sa erau mai adînci chiar decît ale mediei veteranilor de război. Îşi pierduse piciorul şi, prin urmare, slujba pe timp de pace, oţelar militar în serviciul Maiestăţii Sale. Alţi oameni fuseseră răniţi la fel, dizlocaţi la fel ; Ordinul era plin de cerşetori infirmi ce se raliaseră contra promisiunilor de pensie cu care fuseseră momiţi la război şi care se dovediseră atît de găunoase cînd ei reveniseră şontîc-şontîc acasă. Dar pînă şi aceşti oameni salutau apariţiile Reginei, răspundeau discursurilor ei războinice cerînd prin strigăte sîngele duşmanilor, le scînteiau ochii la auzul fluierului şi al tobei. Toţi, în afară de Will.

— Mă cac pe ei cu toții, spunea el. Pe ea și pe toți, adăuga, referindu-se la Regină cu o ură care-o șoca pe patrioata Barbary. Dar ce anume alimenta această ură, Barbary nu fusese niciodată în stare să scoată de la el. Îi atrăgea atenția să nu se bage, clătinînd un deget instabil.

— Înțelegerea de afaceri, îi amintea el.

De fiecare dată spunea același lucru. Relația lor se baza pe un contract comercial. O ajutase pentru ca și ea să-l poată ajuta pe el. Ea avea nevoie de un păzitor, el de un furnizor/purtător. Dacă un client întreba vreodată : „Cum te descurci cu un singur picior, omule ?“ Will“ mîrîia : „Am unu' mai mult ca matale, oricum.“ Înțelegea prin asta că se folosea de ale lui Barbary.

Datorită asprimii lui și prețului ridicat al materiei prime din care-și făurea pistoalele, clienții erau puțini. Cei doi trăiau mai mult din ceea ce cîștiga Barbary.

Barbary fusese destul de fericită în rolul ei masculin ca tînăr membru în ascensiune al Ordinului. Fusese destul de fericită cu Will ; înțelegerea lor de afaceri se dezvoltase în încredere reciprocă și în cele din urmă, deși nu se stinghereau niciodată unul pe celălalt arătîndu-și-o, evoluase în afecțiune.

Pînă și fericirea se găsea dincolo de zidul de ceață. N-o urmărea că îi era teamă să nu trezească cine știe ce hidoșenii se aflau acolo împreună cu ea dar, ocazional, de obicei cînd auzea muzică, ceața se subția, un orizont imaterial se forma din scînteierile unei mări turcoaz și un glas spunea : „Ține-te lîngă Adam, departe de Eva.“ Apoi, întotdeauna, apărea corabia. Era de un soi pe care nu-l mai întîlnise niciodată, cu cincisprezece perechi de rame și o velă latină ; se uitase după ea, sperînd că într-o bună zi o va vedea navigînd în sus pe Tamisa. Cînd se interesase pe lîngă marinari, căpitani și marangozi, aceștia îi luaseră în rîs descrierea și spuseseră că asemenea navă nu exista decît în imaginația ei.

Întîlnise totuși un marinar, un Hanseatic, care dăduse din cap, spunînd :

— *Ja*, am văzut odată una ca azda. Galeră mare, ji cu rame ji cu pînze. Uriașul împudzit încercat să ne berbecească.

— Unde ?

Omul se scărpinase în cap încercînd să-şi aducă aminte, ca şi cum a fi aproape bercecit era o situaţie de zi cu zi.

— Coazda Barbară ? *Ja*, coazda Barbară. Să te dzii departe de logu-ăla, băiete. Piradzi. Mari ticăloji.

— Aşa mă cheamă şi pe mine. Barbary. [1]

— Tu nu ejti Barbar, rîsese marinarul. Tu ejti un ticăloz mic şi rojgovan. Aia, ticăloji mari ji negri.

Aşa că nu progresase cu nimic.

La început, Barbary nu alesese să fie băiat ; mai mult i se impusese masculinitatea. Will Clampett, mereu stingherit cu chestiunile personale, printre care includea tot ceea ce avea de-a face cu sexul femeiesc, o ţinuse timp de un an în hainele băieţeşti în care o găsise prima oară, rezolvînd problema creşterii prin a le tăia unde era cazul, adăugînd petece cusute grosolan. Cu o egală lipsă de pricepere îi ţinuse şi părul tuns scurt.

Prin urmare, nu i se putea reproşa Preacinstitului Om, cînd privise în beciurile ce le servea drept reşedinţă — în zilele acelea locuiau în Bermude — că nu recunoscuse sexul micuţului zdrenţăros pe care-l găsise acolo.

— Ajunge marfa, spusese Preacinstitul Om, oferindu-i lui Will un gologan pentru folosinţa tutelei sale într-o zi de cerşit. Pe vremea aceea, Will suferea de unul din repetatele sale atacuri de malarie şi era prea adînc cufundat în delir ca să-şi dea sau nu consimţămîntul. O Barbary disperată — nu mîncaseră nimic de două zile — era cea care primise, deşi chiar şi-atunci, cît era ea de mică, nu se lăsase fără o leafă de doi gologani.

În ziua aceea şi în cele ce urmaseră, instinctul îi spusese să-şi ţină secret sexul. Pe drum, Preacinstitul Om urina oriunde se întîmpla să se afle cînd îi venea nevoia, şi-i spusese lui Barbary să facă la fel.

— Scoate-o, băiete, mormăia el, scoţîndu-şi-o pe-a lui din pantaloni, scoate-o la aer ! dar ea insista să se uşureze fără martori.

— Will zice că-i o chestie personală, ciripise Barbary cînd Preacinstitul Om o luase în zeflemea. Deşi Will era un nou-venit în Bermude, aerul său taciturn trezea respect, asemenea dibăciei sale de-a făuri arme de foc, iar

[1] *Barbary* = barbar(ă) (N.T.).

Preacinstitul Om nu era pregătit să-l ofenseze, nici chiar cînd îl numea cu dispreț „Puritan", termen despre care Barbary nu știa nimic, de vreme ce Will fie privea religia ca pe o chestie personală, fie nici măcar nu avea vreuna.

Barbary era un plod de mare succes. Culoarea vie a părului se combina cu albul feței spre a atinge inimi și buzunare. Preacinstitul Om bombănea că s-ar descurca mai bine, chiar, dacă băiatului i-ar lipsi o labă, ceva, și-ar avea o cicatrice, două, dar Will tunase „Nu !" cînd i se pusese problema, așa că Abraham se mulțumea să mînjească mîinile și picioarele copilului cu substanțe toxice cum ar fi măcește storcite, provocînd scărpinări care la rîndul lor cauzau sîngerări, așa cum și trebuia.

Pe măsură ce creștea și era atrasă tot mai adînc în Ordin, Barbary binecuvîntase intuiția copilărească ce-i ascunsese organele sexuale de Preacinstitul Om. Abraham, după propria lui mărturisire, era „drăgăstos cu ăstea tinerele" ceea ce însemna că își afirma legitimul *droit de seigneur* asupra fetelor bune de măritat din secțiunea sa a Ordinului și le siluia înainte de-a atinge pubertatea. Predilecția lui se îndrepta spre ființele cele mai lipsite de apărare și, de vreme ce uneori îi sodomiza pe băieții mai efeminați sau speriați — umbla vorba că se uita cu patimă după țapii arătoși — Barbary își dezvoltase agresivitatea ca pe o culoare protectoare.

Fiind un om educat, Preacinstitul putea fi îmblînzit prin cuvinte, așa că limbajul lui Barbary devenise fluent și spurcat. În vreme ce nu-i dădea șefului ei nici un prilej de-a se plînge de ea ca membră a Ordinului, îi arăta că nu se teme de nerușinare. Se grozăvea, se lăuda, își dregea glasul și scuipa într-o caricatură de bravadă masculină. Și flirta cu boarfele.

Toate acestea și le susținea devenind foarte eficientă în arta apărării individuale. Nu ducea lipsă de experți de la care să învețe. La vîrsta de zece ani, Barbary putea azvîrli un cuțit, străpungînd un bărzăune de la douăzeci de pași. Știa ce loc de pe gîtul omului să apese pentru a-l face să-și piardă cunoștința, și care bucățică dintre picioare, pocnită, îl scotea temporar din uz. Dar cel

mai bine decît orice, știa cum să evite situațiile în care numitele talente deveneau necesare.

Treptat, această a doua natură, masculină, îi covîrși firea reală, oricare i-o fi fost, și i-o extinse. Starea de a fi băiat îi conferi asupră-i libertatea Londrei. Se putea duce unde avea chef, eliberată din dantelăriile și fustițele ce încătușau trupurile celorlalte fete.

Încălcînd cu succes toate regulile, ajunsese să creadă că nici măcar nu existau reguli: Indiferent cine guverna universul, cugeta Barbary, cînd cugeta cît de cît la problema asta, îl putea trișa la fel cum trișase pe toată lumea. Ar trebui să existe o cale de a scăpa de legile naturii, la fel cum existau căi de a eschiva legile oamenilor. Fluxul și refluxul ce guvernau trupul femeii, „cînd vin verișoarele să stea la tine", cum numeau tîrfele menstruația, aveau s-o ocolească, fără doar și poate. Încă de la începutul stagiului ei în Ordin, văzuse cît de vulnerabil în fața invaziilor era trupul femeii. O auzise pe Goll murind în chinuri după unul din avorturile Armăsarei Betty. O privise pe Coll degenerînd dintr-o potențială frumusețe într-o bătrînă obosită în vîrstă de șaisprezece ani, tîrîndu-și plozii pe străzi. Cazul Barbarei făcea excepție — trebuia să facă. N-aveau să ude ei baveţica lui Barbary. Va continua așa cum era pînă va urca în Ordin destul de sus ca să-i poată da Preacinstitului Om un șut în fund.

În noaptea asta aflase că nu existau excepții. Celestul contra-Firii o înhățase, pusese mîna pe ea și-i impusese această tortură umilitoare și sîngeroasă. O osîndise pe viață.

Dimineața, durerea slăbise, iar mintea lui Barbary dădea tîrcoale noii închisori, precum ursul în groapa de la Southwark, adulmecînd în căutarea unei ieșiri. Putea continua așa cum era ; să-și acopere cu tampoane bobocii ăia de sîni care se prefăcuse că nu i se dezvoltă. Să se descurce cumva. Dar pentru cît timp ? Cît mai era pînă ce fața ei imberbă va deveni o glumă ?

Și totuși, existau bărbați fără barbă. Scutieru era unul dintre ei. Să se descurce cumva cu asta, să se descurce cumva, să se descurce.

Pentru prima oară, încercă să-și închipuie propria viață în afara Ordinului. Gîndul de-a rămîne în rîndurile acestuia ca femeie o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Dar era mai bine afară ? Barbary scrută un stoc de cunoștințe dobîndite din observarea femeilor din piață, biete tîrîturi muncind din greu ce erau, femei ale căror pungi le șparlise în zilele ei de tăiat-pungile, bîrfe ale slujnicelor despre stăpîne cu mărunțișurile lor silite și creșterea copiilor și soții lor nesuferiți, și ajunse la concluzia că nici acolo nu i se oferea prea mult.

Singura persoană în pielea căreia i-ar fi plăcut să se afle era Somonul-din-Roma, Regina Elizabeth însăși. „Și poziția asta n-au să ți-o ofere, Barb."

Atunci, ce ?

Prin perdeaua de piele a culcușului ei pătrunse lumina zorilor, și odată cu ea glasul lui Will :

— Ai de gînd să stai acolo toată ziua ?

— Și ce dacă stau ? țipă Barbary. Dacă feminitatea avea să fie atît de enervantă, putea foarte bine să rămînă în pat pe vecie. Căca-s-ar pe ei toți. Se ridică, totuși, căci se simțea incomod și-i era foame.

Ieși în curte în spatele colibei și scoase o găleată din puțul ce cobora pînă la o sursă de apă mai bună decît șuvoaiele călcate de vite ce curgeau prin mlaștinile înconjurătoare. Turnă puțină într-un ulcior pentru nevoile zilei, iar restul într-un lighean, ca să-și spele bulendrele îmbibate de sînge. „Fute-mi-aș în voi de verișoare", înjură pe cînd spăla. „Cît timp aveți de gînd să-mi stați pe cap ?" N-avea idee cît se putea aștepta să continue hemoragia; îi trecu prin minte că ar părea ciudat ca, în rolul ei masculin, să întrebe măcar. Oare Will știa ? Trase concluzia că nu și, oricum, ar privi problema ca pe o chestie personală.

Din depărtări, corul de împușcături al zorilor tîrzii îi aminti că era duminică, ziua cînd oamenii cinstiți se duceau la biserică iar vînătorii veneau în mlaștini să ucidă păsări și să le facă mizerii localnicilor. De ani de zile, Parlamentul încerca să împiedice folosirea puștilor prin legi mereu mai cîrcotașe. În zilele lui Henric al VIII-lea se răspîndise teama că englezii vor uita cum se folosește

arcul mare cu săgeți. Pedeapsă, o amendă de 10£. Acte mai recente recunoscuseră că puşca sosise aici ca să rămînă, dar încercaseră să interzică folosirea alicelor, parțial pentru că aduceau risipă şi onorau mai multe păsări decît putea mînca omul la o masă, parțial dat fiind că ucideau aproape tot atîția englezi în accidente, dar mai ales întrucît nu cereau să fii bun ochitor. După cum spunea ultimul text de lege, „distrugarisește cu desăvîrşire preciziunea tragerii care în războie e pesțe poate de necesară... prin urmare nici o persoană aflătoare mai prejos de rangul de Lord în Parlament nu trebuieşte să tragă în orice loc orice foc cu alice sau mai mulți plumbi decît unul o dată."

Această prohibiție nu se dovedise cu nimic mai eficientă decît predecesoarele ei. Englezii de toate rangurile, sau toți aceia care îşi puteau permite să aibă o puşcă, veneau în mlaştini să împroaşte cu alice ca niște piper-.niţe animate. Ţinteau, în general, groaznic. „Împuşcă păsările care-au murit vara trecută," conform descrierii lui Will.

În această unică privință, Will ținea partea stăpînirii. Tragerea cu alice era pseudoştiințifică. Puştile păsărarilor aveau mai multe şanse să-i rănească pe ei, decît pe rațe. De obicei lipsit de cruzime, simțea o satisfacție răzbunătoare cu toate ocaziile, absolut frecvente, cînd cîte un vînător, cu sîngele curgîndu-i din nasul sau degetul lipsă, era ajutat să se întoarcă acasă de către prietenii săi pe cărarea de lîngă coliba lui Will, după ce puşca îi exploadase în mîini. „Ia-ți banii-napoi," striga Will după ei, „şi du-te la un armurier mai bun."

Puştile lui Will nu explodau niciodată. Cele pe care le fabricase pentru Barbary şi pentru sine erau lipsite de decorațiunile atît de dragi păsărarilor — „puşti de matracuci" le numea Will pe acestea, cu gravările şi încrustațiile lor — dar în şapte cazuri din zece proiectilul pe care-l scuipau îşi lovea ținta. Will folosea metal de calitate atunci cînd găsea, ciocănea țevile pînă erau perfect drepte, cîntărea pulberea pentru cartuşe cu meticulozitate şi se asigura că fiecare bilă de plumb ce ieşea din matriță are exact aceeaşi greutate cu cea dinaintea ei.

Văduva Dawkins, femeia care venea din cînd în cînd încercînd să le cureţe cocioaba şi să-l facă pe Will s-o ia de nevastă, îl presa încontinuu să facă avere ca armurier. „Fă-ţi reclamă," îl ciocălea ea cu accentul ei gros, de bristoliană. „Nu mai tlăi în mizelia asta."

Will nu făcea nici una, nici alta. Puştile nu-l interesau mai mult decît ideea de-a-şi face reclamă. Era adevărat că lucra la un mecanism pe care avea să-l numească "gheara Clampett", spre a îmbunătăţi funcţionarea puştii cu butoi eliminînd folosirea cremenei, dar asta numai pentru că Preacinstitul Om îl plătea ca să inventeze o puşcă ce nu va da de gol poziţia trăgătorului noaptea după licărul scînteii, aşa cum se întîmpla cu cealaltă puşcă.

Pe Will îl fascina tot ce ţinea de ştiinţă. Ori de cîte ori Barbary auzea că urmează să se ţină o prelegere ştiinţifică la Paul's sau la Exchange, îi spunea lui Will, iar Will se ducea să asculte, indiferent de subiect — matematici, calcule, chimie, navigaţie, legătorie de cărţi, drenaj.

Ceea ce-l necăjea era lipsa gîndirii ştiinţifice în domeniul pe care-l cunoştea cel mai bine, artileria. Căci adevărata dragoste a lui Will era tunul, o pasiune pe care Barbary o socotea ciudată, ţinînd seama că un tun fusese acela care-l scurtase de-un picior.

— Italienii e ştiinţifici cînd e vorba de artilerie, zicea el, pă cînd noi încă mai tragem şi nimerim p-alături,

Îl nemulţumea atitudinea demodată a militariştilor englezi. Tradiţia lor cavalerească găsea lupta corp la corp mai onorabilă decît bombardamentele cu bătaie lungă. Ajunseseră pînă la a o convinge pe Regină să nu-i atribuie profesiunii armurierilor drepturile proprii.

În opinia lui Will, orice alt tip de armament devenise depăşit de peste o sută de ani, de cînd zidurile Constantinopolului căzuseră sub bătaia tunurilor lui Mohamet al II-lea.

Nu există nici urmă de patriotism în dorinţa lui Will de a vedea tunurile progresînd, pur şi simplu doar o furioasă convingere că progresul era posibil şi nu se încerca nimic. Luase asupra sa cercetările în scopul îmbunătăţirii tunurilor. În lipsa unei topitorii, făcea modele la

scară redusă în forja sa. Pardoseala colibei era un cîmp de bătălie plin de bombarde miniaturale, piese de artilerie uşoară, vasiliscuri şi şoimi, toate în stare de funcţionare, deşi unele mai eficiente decît altele. Unul din motivele pentru care Will şi Barbary părăsiseră Bermudele în favoarea spaţiilor deschise din Mlaştinile Lambeth îl reprezenta insistenţa lui Will de-a-şi testa fiecare model ; şi deşi exploziile rezultante erau mici, provocaseră ostilitatea vecinilor.

— Poponari pseudoştiinţifici, bodogănise Will cînd proprietarul terenului cedase în faţa plîngerilor şi-i evacuase.

Loială, Barbary ţinea piept atacurilor Văduvei Dawkins asupra stării colibei lor.

— „Mizelie " ? o imita ea. Asta nu-i mizerie, liliăcoaică bătrînă ce eşti, (Barbary o antipatiza pe Văduva Dawkins, iar Văduva Dawkins o antipatiza pe Barbary), asta-i ştiinţific !

Inconfortabil era un cuvînt mai potrivit. O masă şi două taburete erau singurele concesii la vedere faţă de nevoile omeneşti, tot restul fiind un talmeş-balmeş de metal. Retorte, cîntare, metri de măsurat, cvadranţi, astrolabi, globuri, ciocane, burghie, dălţi, ţevi, sîrme, scripeţi, un alambic — pentru 8 noiembrie — tipare, bare, se vedeau pretutindeni, dînd impresia unei magazii în dezordine, pietrificată.

Gătitul de care se ocupau, deloc îmbelşugat, avea loc în forja pe care Will o construise în hambarul învecinat. Nu le era menit lui Will şi Barbary cuptorul de copt pîine ce încălzea alte căsuţe asemănătoare, nici cotcodăcitul familial al găinilor. Dacă aveau nevoie de pîine o cumpărau, dacă vroiau ouă le luau din cuiburile raţelor şi gîştelor sălbatice, dacă mureau după oarece orătănii le împuşcau.

Mizerie însă nu era. Barbary cunoştea mizeria : lucra într-însa. Mizeria era Preacinstitul Om. Mizeria era fapta la care erau silite tîrfele. Accepta mizeria ca parte a Ordinului, la rîndul lui parte a ordinii vieţii, dar puterea de-a o recunoaşte drept ceea ce era, o dobîndise de la viaţa alături de Will Clampett. Cînd îi auzea pe predicatorii proslăvind „curăţenia spiritului", Barbary îşi amin-

tea nu de sfinți, sau virginitate, sau ceruri, ci de dezordonata, ruginita și plina de fiare cocioabă din luxuriantele Mlaștini Lambeth. Acolo se găsea curățenie. Cînd intra, lăsa în urma ei cupiditatea, patima și prostia cu care făcea afaceri și pășea pe-o insulă de asemenea puritate încît, oricît îi era de familiară, rămînea de un exotism perpetuu.

Conținea lucruri pe care ea nu le putea trișa, situație ce-o găsea derutantă. Aici domnea cinstea matematicilor. Aici, trăia momente ce echivalau ca satisfacție mintală cu cele mai perfecte pungășii. Aici se aflau adevăruri eterne ce puteau fi dovedite, ca atunci cînd Will o ajutase să înțeleagă teorema lui Pitagora a cercului. Aici devenea una dintre puținele persoane din Anglia ce știau că o ghiulea de tun nu zbura în linie dreaptă pentru a cădea apoi deodată, ci urma o parabolă. Putea avea Barbary probleme cu învățatul citirii, dar era conștientă că raza maximă de acțiune a unui tun se obținea la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Chiar mai importantă pentru lărgimea orizonturilor ei, care tindea să creadă că străinii nu-i puteau învăța pe englezi nimic, era cunoașterea faptului că un matematician italian, Tartaglia, descoperise aceste lucruri.

— Avea multe noțiuni trăsnite, îi spuse Will, și avea unele mărețe. Bătrînu' talian a inventat cvadrantu' tunarului.

Atît de divorțată de viața cotidiană era puritatea lumii lui Will, singura puritate pe care o cunoștea, încît Barbary n-o punea nicidecum în legătură cu omuciderea. Nici Will nu făcea legătura. Tunurile care explodau ucideau oamenii, sau le smulgeau picioarele. Tunurile mai bune erau științifice.

— O șterg, Will, anunță Barbary, și ieși. Nu-i spunea niciodată lui Will unde se duce sau de ce, și nici el n-o întreba vreodată. Nu era de acord cu Ordinul, deși cea mai mare parte a banilor pentru experimentele lui proveneau din activitățile Barbaryei în cadrul acestuia, la fel ca și actuala protecție a Preacinstitului Om.

Erau o groază de treburi de făcut. Dummer-ul vîna la Sf. Pavel, unde slujba atrăgea mulțimile, iar ea îi promisese să-l ajute cu pînda. Trebuia să se descotorosească de cutia de tablă pe care o ciupise de la studenții din Hanul

Lincoln ; o aştepta o tîrguială dură cu Dowzabell ca să scoată pe ea un preţ cum se cade. Primul, însă, era Robert Betty. Să-i spună că e filat ; să afle cine-i era scaietele.

Gîndul la scaiete o neliniştea. Cu un biet om de la judecătorie se puteau descurca, dar dacă scaiul era agent al Statului, aşa cum spusese, atunci în Bermude pătrunsese un element nou şi greu şi, odată cu el, scîrţîitul roţii de tortură.

Era încă dimineaţa devreme dar soarele îşi flexa deja muşchii pregătindu-se să reverse arşiţa ce făcea Tamisa mocirloasă şi oraşul insuportabil. Cu excepţia puştilor ce detunau în depărtare, mlaştinile erau liniştite, raţele şi potîrnichile ducîndu-şi bobocii la adăpost, în stufăriş. Avea să-i fie cald cu boneta şi pieptarul de catifea şi nădragii de lînă pe care-i alesese pentru azi. Agăţase întreaga ţinută de pe sfoara de rufe a unui călător din Westminter mai demult, cînd trăia încă priponită, şi o păstrase pentru zile mai bune. Singurul motiv pentru care o purta acum era că pantalonii bufanţi îi ascundeau forma noii belele dintre picioare. Barbary se opri şi agită pumnul către cer.

— Tu şi verişoarele tale sifilitice ! strigă.

Răbdarea îi mai fu pusă la încercare în Southwark, cînd se apropia de pod, văzînd obişnuitele cozi de căruţe şi oameni ce aşteptau să treacă ; nu tot atît de rău ca-n zilele săptămînii, dar nici prea grozav. Pentru a mia oară, Barbary îşi dori ca ţelurile profesionale ale lui Will Clampett să fi fost mai puţin explozive şi să nu pretindă locuitul într-o zonă care i le dezavantaja pe ale ei. Podul era, fără îndoială, una din marile minuni ale lumii ; în nici un alt loc, spuneau londonezii cu mîndrie, un pod de-o asemenea anvergură nu traversa un rîu atît de lat ca Tamisa. Dar nu lungimea sa neîndoielnic magnifică, de trei sute cincizeci de iarzi, era problema. Despre lăţime era vorba. Din cauza caselor ce-i mărgineau ambele laturi, a prăvăliilor şi tarabelor înşirate pe dinaintea caselor, existau porţiuni ale căii de acces care n-aveau nici doisprezece paşi lăţime, făcînd din el una dintre cele mai înguste strîmtori ale lumii într-unul din cele mai mari oraşe de pe glob. Cum volumul traficului de pe Continent, pe pod, creştea cu fiecare an, la fel se întîmpla şi cu nervozitatea

și arțagul negustorilor și pietonilor ce-l foloseau. Puteai auzi mai multe blasfemii în mai multe limbi diferite pe London Bridge decît oriunde altundeva în afara Iadului.

De obicei, Barbary folosea una din căile ei alternative peste rîu, dar azi nu se îndemna să-și dea cele mai bune haine pradă unei bărci ude și murdare sau acrobațiilor presupuse de salturile între epinii ce susțineau arcadele la nivelul apei.

În timp ce cugeta așa, fu cuprinsă de o și mai mare îngrijorare zărind un bărbat solid, cu înfățișare respectabilă, ieșind de pe pod. Dick încornoratu. Era atît de discordant încît o secundă nu fu în stare să-și amintească cine era ; văzîndu-l de această parte a rîului, Barbary se simțea la fel de năucită ca un adulterin în momentul cînd Dick da buzna peste el. Cuckold Dick era un om de la oraș, și orice pas dincolo de zidurile Londrei îl făcea să fie atît de agitat, încît în toți anii de cînd se cunoșteau Barbary nu-l văzuse niciodată la miazăzi de rîu. Își tampona fața și se uita în jur ca și cum s-ar fi putut ca populația Southwark-ului să devină dintr-o dată sălbatică și să sufle-n el cu săgeți otrăvite.

Cînd o văzu, oftă ușurat.

— Vești proaste, Barb. Au scos un *seek-we* pentru Rob :

— Un *seek-we* ? Pentru Rob ? Vrei să spui, pentru Rob Betty ?

— Șșș ! o înghionti Dick Barbary în coastă cu cotul. La fel ca majoritatea londonezilor, era convins că Domnul Secretar Walsingham avea iscoade pretutindeni. Notificările oficiale cum că Statul căuta un răufăcător erau afișate în curtea bisericii Sf. Pavel, fiind cunoscute ca *„seek-we"*-uri [1] după primele două cuvinte ale lor, latine, *„Si quis"*, care în continuarea notei erau traduse în engleză : „Dacă cineva avînd cunoștință despre..." Publicarea lor le era rezervată delicvenților de elită, ca trădători sau sediționși. Cel mai recent *seek-we* ceruse predarea a doi recuzanți, Edmund Campion și Robert Persons, care goneau prin țară răspîndindu-și doctrina catolică de la

[1] *Seek-we* = formulă neuzuală pentru *„we seek"* („noi căutăm") (N.T.)

adăpostul gospodăriilor simpatizante. Cu doar cîteva zile în urmă, Campion fusese capturat într-o casă din Berkshire şi chiar şi-acum mai era supus interogatoriilor, în Turn.

Dick şi Barbary se aşezară la coada de la pod, în timp ce el îi spunea ce aflase, folosind jargonul pentru cazul că-i asculta cineva. *Seek-we*-ul fusese afişat puţin după ivirea zorilor şi în cîteva minute vestea ajunsese în Bermude, iar după alte cîteva minute fiecare membru al Ordinului îl căuta pe Robert Betty ca să-l prevină. Ordinul se îngrijea de copiii săi.

— Nici chip de el, spuse Dick. Mă tai că-mbată negrişorii pe terenu' lu' matale.

Nu, îi răspunse Barbary, nu înnoptase acasă la ea.

— De ce-l puse la afumat barosanii ? Oare-a contrat ?

— Astupă ţucalu' ! se răsti Barbary. A da contra însemna a trăda. Indiferent de ce anume-l suspectau autorităţile pe Rob Betty că ar fi făcut, îşi punea capul că n-o trădase pe Regină sau ţara.

— Oricum, a avut un scaiete.

Îi spuse lui Dick despre tărăşeniile nopţii pe cînd, în sfîrşit, treceau podul.

— Ca cum scaietele ?

— Înalt, costeliv, cu-o faţă de să te pişi oţet.

Barbary recompuse în minte cu deplină claritate figura omului ce-l urmărise pe Robert Betty şi văzu ceea ce nu înregistrase în febra urmăririi.

— Să fiu al dracu' Dick, e-n şapte colţuri.

Omul era chior de-un ochi.

Porniră drept spre Budinca-ntr-o-Cîrpă.

În dimineaţa ce urma chiolhanului de sîmbătă noaptea, Budinca obişnuia să prezinte toată animaţia proprie unui cadavru dar în duminica aceea clocotea de activităţile pe care Betty Armăsara le pusese pe foc în căutarea fiului ei adoptiv. Bărbaţi şi femei ce ieşiseră în oraş imediat după prima lumină a zorilor încercînd să afle veşti despre el se întorceau cu ce găsiseră, în majoritatea cazurilor nimic, Robert îşi ţinuse secrete în ultima vreme drumurile şi interesele. Existase însă şi o contribuţie pozitivă.

— Ap Powell zicea că Rob ascuțea în nopțile din urmă la Nărăvașu jos în Greenwich, le spuse Wilkin lui Barbary și lui Dick Încornoratu în timp ce pășeau în mijlocul tumultului. Poate că-i încă acolo. În oraș nu-i, să moară mama.

— Mă duc eu, Bet.

Barbary se împinse pînă lîngă Betty Armăsara.

Betty Armăsara îl pedepsea pe Ap Powell pentru că nu-i spuse mai devreme despre manevrele fiului ei.

— Nu-i frumos ce-a făcut, Barb, mîrîi ea.

— Știu, Bet, răspunse blînd Barbary. O să-l aducem în siguranță. Lasă-l în pace pe Ap.

Betty îi aruncă o privire omului ținut în aer deasupra capului ei. Îl trînti pe-o masă și-și scutură de praf palmele.

— Salvează-l, Barb băiete. Doar îl iubești, la fel ca mine.

— Așa-i, Bet. Am s-o fac.

Betty își scărpină bărbuța rară.

— Ia vino cu mine, spuse.

Urcară împreună la etaj în dormitorul lui Betty, un loc spînzurînd de lamé-uri și pînze de păianjen numit de Betty, care la viața ei distrase și sarazini, „Hai-remu' remu' me". Își săltă patul masiv și sculptat apucîndu-l de un picior și ridică podeaua pe care stătuse. Din compartimentul de dedesubt scoase o traistă de piele.

— Dă-i asta. Jură-te pe Contele de Leicester și pe mațele ce-o să ți le scot din tine dacă nu i-o dai.

Barbary jură pe propriile-i mațe și pe Robert Leicester.

— Zi-i să se ducă-n Franța pînă pun eu iar lucrurile la punct. O să-i trimit un mesaj lu' Monșieur Pusher. (Ordinul era în bună parte internațional, iar M. Pousser din Calais furniza mult din vinul de contrabandă al Budincii.) Cel mai bine s-o iei pe rîu.

Betty lăsă patul să cadă înapoi pe podeaua pusă la loc și ridică glasul astfel încît să se-audă pe scări pînă jos și, la o adică, pînă-n Bermondsey:

— Zi-i lu' Walles că-i poroncesc ăl mai iute triș-de-apă.

Datorită stării drumurilor ce purtau traficul greu în și din Greenwich, puteai ajunge acolo pe rîu, cu un schif, la fel de repede ca pe uscat cu un cal iute, și categoric mai discret decît prin porțile cu plată. Vîslașii lui Walles își încovoiau spinările cu energia unor oameni cărora Betty Armăsara le spusese c-o să le jupoaie pielea de pe spate dacă n-o vor face. Walles însuși se afla la fusul cîrmei ca să se folosească pe cît putea mai bine de curenți și de bancurile de nisip pe care le cunoștea ca-n palmă. Barbary stătea moale la prova, o dată în viață neluînd în seamă viața rîului din jurul ei.

Dacă Robert Betty se întovărășise cu căpitanii marini ce-și petreceau o bună parte a timpului de uscat în Greenwich și Deptford supraveghind echiparea navelor lor — și asta făcuse, era de-acum sigură Barbary, în speranța de-a li se alătura — era posibil să fi dat de necaz, deoarece căpitanii aveau uneori chiar ei necazuri serioase. Politica lor era brutal de simplă : să cîștige victorii și averi pentru țara lor, faimă și bogății pentru ei înșiși Era o strategie ce mergea adesea împotriva celei a Reginei, care avea alte puncte de vedere. „Dacă poți să i-o numești politică", îl auzise odată Barbary pe un lup de mare mormăind. „Mai degrabă un împuțit de vînt schimbător".

Era un vînt imprevizibil, năbădăios, cînd arzător, cînd înghețat, azi ridicînd în slăvi un căpitan care răsese un raid peste corăbiile cu comori ale lui Filip al Spaniei, iar săptămîna viitoare întemnițîndu-l pe-un altul pentru a fi făcut exact același lucru. Dînd ordin să se ridice ancora dimineața și contramandîndu-l în aceeași noapte. Vroia rezultate instantanee de la flotă și și totuși refuza s-o plătească, așteptîndu-se ca navele să-și facă datoria fără provizii și echipaje, pretinzînd cutezanță, pedepsind îndrăzneala.

Și era vîntul în suflul căruia navigau. Razele ce străluciseră atît de recent peste auritul Francis Drake, înconjurător al globului, înnebuniseră oameni ca Raleigh, Frobisher și Hawkins să-l depășească, angajîndu-se în aventuri primejdioase ce puteau cuceri sau pierde favorurile Reginei, în funcție de suces. Frobisher mizase totul pe a găsi aur și Trecătoarea din Nord-Vest spre

Cathay [1]. Tot ce găsise fuseseră insule de gheață și un minereu pe care-l crezuse aur și reieșise că era pirită. Era și-acum în dizgrație.

Cînd, la întoarcerea lui Drake, Regina ridicase spada, nimeni nu fusese sigur dacă e pentru a-l înnobila sau a-i zbura capul, atît de groaznice erau insultele pe care le oferise spaniolilor în timpul circumnavigației lui. Elizabethei nu-i erau deloc dragi spaniolii, dar nici nu dorea războiul cu ei. Mendoza, ambasadorul spaniol la curtea Angliei, încă mai făcea spume la gură. Dar încărcătura de un milion și jumătate de ducați aflată la bordul navei *„Golden Hind"* făcuse din căpitanul acesteia un erou, nu un pirat.

Era posibil, își spunea Barbary, ca Rob, dacă supase cu gentlemeni ca aceștia, să nu fi folosit o lingură îndeajuns de lungă.

Pe măsură ce se apropiau de Deptford, activitățile de pe rîu o fermecau făcînd-o să-și uite de griji. Neluînd în seamă cea de-a treia poruncă — mai puțin bărcile de pescuit, care dădeau de ghinion dacă lucrau duminica — barje cu cărbuni, o matahală cărînd grîne și cherestea din Baltica, o berlinghеră cu vin din Bretania urcau spre Londra cîrmuind în zig-zag contra brizei slabe dinaintea refuxului.

Dincolo de capătul sudic al meandrei Tamisei formate de Insula Cîinilor, ajunseră față în față cu Docurile Regale. Calele susțineau schelete de chile construite după instrucțiuni noi, carenate. O pereche de galioane vechi erau despuiate de castelele ornamentale de la prova și pupa și trase pe uscat pentru a li se mări bordeea de tunuri. O navă de război terminată, uriașă, cu chila de-o sută de picioare și opt sute de tone greutate cel puțin, plutea în port, cu rămurișul încîlcit al greementului fără vele ca o aberantă pînză de păianjen profilată pe cer, strivind cu mărimea și vopseaua ei proaspătă jerpelitul vas de-o sută de tone ancorat alături. Nava cea mică însă era cea care atrăgea atenția, ciocnită, în mare nevoie de călăfătuit, bărci cu vîsle o

[1] Cathay = China (arh.) (N.T.)

înconjurau ca niște viespi, iar punțile îi erau negre de curioși.

Toți ca unul, Barbary, Walles și vîslașii săi își scoaseră bonetele, descoperindu-se în fața lui *„Golden Hind"*. Mila de la Deptford la Greenwich era înșirată cu nave.

— Capul ăla pătrat de Filip, dac-ar vedea hoarda asta, și-ar da seama că n-are cum să ne bată, spuse Walles.

Cîteva se pregăteau să ridice ancora, cu tunurile zăngănind și marinarii fluierînd spre a ispiti un vînt mai răcoros. Lui Barbary îi luă ochii o emblemă necunoscută, roșie cu verde, atîrnînd moale la pupa unui schooner mare purtînd numele de *„St. Barbara"*.

— A cui i-asta ?

Walles știa tot ce mișca pe rîu ; din asta-și cîștiga traiul.

— Barca lui Martin Frobisher, blazonul lui Antonio de Portugalia. Pleacă spre Azore să-i jupoaie de aur pe Seňori.

Își ciocăni nasul cu degetul arătător :

— Doar că noi n-o știm, zice-se.

Va să zică, Frobisher încerca să reintre pe listele albe ale Reginei dîndu-se la cargourile spaniole din posesiunea portugheză a Insulelor Azore.

Azorele, cugetă Barbary. Insulele tropicale. Le popula cu povești de-ale călătorilor : palmieri, cămile, maimuțe și fildeș, alifanți și sirene. S-ar duce ea oare cu Frobisher dacă el ar pofti-o drăguț, să vină și să se coacă la soare, și aștepta flota aurită a Spaniei să le treacă pe dinainte ? Ar face-o ?

Dar *chiar* o chema :

— Barbary. Barb. Vino la bord.

Se răzgîndi.

— Nu, las-că vin eu la tine.

Sub bolta pupei spînzura o parîmă, iar pe ea luneca în jos *seek-we*-itul Rob Betty, continuînd să strige. Rămase atîrnat într-o mînă, exact deasupra, cu un picior desculț agățat de bordajul navei iar celălalt braț și picior răschirate în semn de bun-venit, ca o stea-de-mare.

— Halloo, Barbary, Halloo, Wall.

— Beat ca un porc, murmură Walles. Barbary nu era de aceeași părere, deși nu-l văzuse niciodată astfel; Rob era într-o stare de mare veselie. Nu se arăta deloc surprins de prezența lor acolo.

— Îmi iau tălpășița, Barb. Frobisher mă ia cu el. Plecăm cu portugheza în Azore.

Se lăsă în jos astfel că picioarele i se rezemară pe traversă lîngă Barbary, dar se ținea strîns de frînghie, rînjindu-i cu mai multă căldură decît îl văzuse de săptămîni de zile.

— Vroiam să-mi iau rămas bun, dar Frobisher s-a hotărît prea repede. Pornim să prindem fluxul.

Buimacă, Barbary îi întinse traista de piele a Armăsarei Betty. Rob și-o îndesă la cingătoare, abia observîndu-o.

— Am lăsat o scrisoare pentru Betty la semnul Nărăvașului. Du-i-o tu, fii băiat bun.

Îi veni o idee.

— Hai și tu cu noi, Barb.

Un cap furios se iți peste parapetul corabiei și o voce strigă, într-un Yorkshire vînjos :

— Dacă nu vii pe punte-n clipa-aiasta, dovleac ruginit ce ești, îz-tai afurisit-aia de funie !

Fericirea pură îl sufocă pe Rob Betty.

— Vin, *my lord*.

Barbary îl privi cățărîndu-se în sus pe parîmă la fel de repede pe cît lunecase în jos. Ajungînd la copastie se opri, își smulse ceva de la gît și-l aruncă în jos spre schif. Barbary întinse mîna și îl prinse. Era colierul. Și-l puse. Rob făcu cu mîna și dispăru.

Ambarcațiunea se feri din drum în timp ce „*St Barbara*" ieșea încet pe cursul rîului, remarcată de două pinase și doar cu un velastrai întins.

— N-am apucat să-i spunem că-i *seek-we*-it, comentă Walles. Barbary se strîmbă ; în tumultul emoției de-a-l fi găsit pe Rob și-apoi a-l vedea plecînd, poate pentru totdeauna, uitase de ce îl căuta în primul rînd.

— Ba, făcu Walles. Nu fu vreme. Curat avertisment al lui Searborough era ăsta. La urma urmei, poa' să se dea la fund în Azore ca și-n Franța. Ba mai bine. Să cîștige ceva bani cinstiți.

Barbary privea corabia lunecînd în josul apei. Rob o lăsa în urma lui ; o legătură care însemnase atît de mult pentru ea era lepădată de Rob odată cu tot restul trecutului său. Îi era teamă de durerea pe care începea s-o simtă ; dacă dădea frîu liber suferinței, oricărui soi de suferință, putea să se spargă un stăvilar stîrnind puhoaie ce-i vor lua mințile. Obosită, mătură durerea sub un covor. O să se-ocupe de ea mai tîrziu. De pierderea lui.

El nu udase baveţica lui Barbary. Scuipă cu dărnicie :

— Lua-l-ar dracu'. Pe el şi corabia lui. Oricum nu era aia pe care-o aşteptam.

— Fundarişeşte-ţi ancora. Hai să ne-ntoarcem.

Prin golul rămas în locul schoonerului puteau vedea mai sus de ţărm pînă în satul Greenwich, îngrămădit împrejurul marginii dinspre apă a terenurilor palatului şi constînd aproape în întregime din prăvălii marinăreşti şi hanuri. Îi aminti lui Barbary de ultima rugăminte a lui Rob.

— Mai bine să găsim Nărăvaşu şi să luăm scrisoarea lui Betty, spuse ea. Băieţii nu vor să se răcorească cu ceva, Wall ?

Walles scutură din cap. Vroia să ajungă înapoi în docul Londrei înainte de căderea nopţii, iar în materie de răcoritoare şi de echipaj, un gînd îl ducea adesea la altul.

— Fugi acolo şi ia scrisoarea şi fugi imediat înapoi.

Rătăcind nefericită pe chei, Barbary începu să privească firmele hanurilor în căutarea unuia care să înfăţişeze conturul unui cal. Capul Mînzului. Ăsta trebuie să fie Nărăvaşu. Rob era totuşi prea destul membru al Ordinului ca să nu-i spună nici unui lucru pe numele cuvenit.

Se îndrepta spre uşa hanului, cînd aceasta fu blocată de două siluete înalte, una zdravănă, cealaltă subţiratică. O mînă grea îi înşfăcă umărul iar una slabă îi smulse torca atît de violent încît luă cu ea şi ceva piele.

— Roşcovan, corect, nici ce se poate mai roşu, spuse solidul.

Slăbănogul confrunta colierul cu nişte informaţii scrise pe o tăbliţă de ardezie.

— Aur, constată el, mușcînd metalul. Capete răsucite. El e. Robert Betty, te arestez din ordinul Maiestății Sale, Regina Elizabeth.

— Dă-mi drumu' ! țipă Barbary, zbătîndu-se. Eu nu-s...

Se înmuie. Dumnezeule, era ceva serios, dacă Regina posta oameni în toate porturile de la rîu ca să aresteze un tînăr cu păr roșcat și salbă de aur. Așadar, îl prinseseră pe altul, dar dacă li se atrăgea atenția că nu pe Robert Betty puseseră mîna, aveau să plece în căutarea lui. La viteza cu care înainta schoonerul, calculă Barbary, încă îl mai puteau opri la Tilbury. Dar dacă pișicherii ăștia erau ocupați cu confuzia de persoană preț de-o oră două, Rob ajungea în siguranță pe mare. Își lăsă gura să atîrne, a neștiință bovină :

— ...vinovat de nimica.

— Așa zic toți. Ia hai acu', mergem înapoi în oraș.

— La Bridewell ? întrebă Barbary. Mai intrase ea la Bridewell. Și ieșise.

— În Turn.

4.

„Conform cu dorinţele Maiestuţei Sale şi instrucţiunile dvs., *my lord*," scria Sir Owen Hopton, Lord Locotenent al Turnului Londrei, către Lordul Trezorier Burghley, „l-am încartiruit pe Prizonierul Betty în Turnul Prinţilor sărmani în condiţii aşa ca să se bucure de confortul cuvenit unei persoane de soi mai bun. Căci, deşi m-am abţinut în a-l cerceta aşa cum mi-aţi recomandat, studiile generale de genul celor ce li se aplică tuturor celor care intră aici îl dezvăluie ca părînd un nemernic de cea mai joasă speţă fără habar de catehismul creştin şi fără a i se cuveni aşa ceva, cum nu sînt deprins a găzdui.

A binevoit să-i acuze pe agenţii dvs. că l-au confundat cu acest Robert Betty, spunînd că nu cunoaşte nici o persoană cu acest nume şi că-mi oferă patruzeci de galbeni în schimbul liberării, pe care m-a asigurat că anumiţi prieteni de-ai lui i-ar aduce.

La dispoziţia dvs. în toate cele, *my lord*, dar totuşi grăbirea cercetării şi darea în primire a acestei persoane ar fi spre uşurarea umilului şi cum nu se poate mai respectuosului dvs. slujitor, O. Hopton, Kn."

În fond, Sir Owen Hopton se plîngea că Prizonierul Betty întina prestigiul Turnului.

Însuşi numele uriaşului colos cu coloane chircit peste oraş inspira poate teamă londonezilor, dar era un palat regal chiar dacă Regina prefera să nu locuiască în el,

Maiestatea Sa fiind sensibilă la faptul că acelea fusese și locul execuției mamei ei ; mai deținea și rolul de arsenal, și de principală cazarmă a soldățimii orașului, precum și de loc de detenție. Deși prizonierii îi fuseseră numeroși și acuzați de crime felurite, avuseseră aproape invariabil obîrșie nobilă. Edmund Campion, cel care în chiar acel moment se bucura de atenția meșterilor torționari ai Turnului, putea fi el un afurisit de popă eretic, dar avea știință de carte și o creștere aleasă. Cu toate acestea, era cazat în „Mica Tihnă", cea mai rea celulă din temniță, unde un om nu putea nici să stea în picioare, nici să se întindă cît era de lung, în vreme ce un șobolan de canal abia vorbind Englezeasca Reginei se desfăta în locurile unde persoane de viță domnească avuseseră plăcerea să-și aștepte întîlnirea cu butucul.

Sir Owen primi de la Lord Burghley un răspuns prompt, dar prea puțină satisfacție. Redus la cele esențiale, acesta spunea că Prizonierul Betty putea să stea acolo unde era pînă-l treceau toate nădușelile. Nu dădea nici o indicație a faptei, dacă exista așa ceva, de care era acuzat Prizonierul Betty, nici cît timp mai trebuia să continue cu nădușitul. Cunoscînd nenumăratele sarcini cu care era împovărat Lordul Trezorier, Sir Owen se temea că va dura destulă vreme.

Guvernatorul avea dreptate. În sens practic, Barbary nu cunoscuse niciodată un asemenea lux, nici măcar nu visase că există. Beneficia de discreție, așa că putea continua să-și ascundă sexul. Odaia era mică dar lambrisată, avea un pat cu patru paneluri și saltea, deși fără nici un alt așternut. Sub pat se afla o oală de noapte pe care o slujnică, însoțită de temnicer, o lua s-o golească și o aducea înapoi, în fiecare dimineață. Mai era un cufăr pentru haine, o masă și un taburet, și o firidă în perete conținînd un ulcior și un lighean. Nu exista cămin, ci numai un vas de jăratic, neaprins. Fereastra era minusculă și înaltă așa că trebuia să se ridice în picioare pe scaun ca să vadă în curtea de jos, dar avea geam, drept pentru care tot ce se zărea era o peluză verde bine întreținută unde feluriți bărbați și femei cu stare treceau încoace și-ncolo. Mîncarea venea cu regularitate ; pîine și

bere la micul dejun, iar după-amiază o masă caldă care, chiar dacă nu era de cea mai aleasă calitate, bătea de departe tot ceea ce gătise vreodată Will Clampett.

Dar pe dinăuntrul ferestrei erau zăbrele, iar ușa camerei stătea încuiată. Se găsea într-o celulă. Ziduri și porți de netrecut, clădiri înalte, poduri mobile verticale, fier și piatră alcătuiau un enorm rebus chinezesc al cărui centru era trupul ei, în odăița aceea mică. Ceva fremăta în ceața din mintea lui Barbary cînd fu împinsă înăuntru și auzi cheia răsucindu-se în spatele ei pentru prima oară. Era un lucru străin felului ei de-a fi ; nu-i putea face față, era prea mare, prea grav, prea îi amintea de ceva rău ce pîndea imediat dincolo de pragul memoriei. Cu asta nu mai putea să trișeze.

Gîfîind, își regăsi stăpînirea de sine. „Luptă-te cu veghea, Barb." O să le dea trei zile și apoi le va spune că nu era ea Robert Betty. Acesta va fi ajuns de-atunci mult prea departe ca să-l mai prindă. Prietenia nu putea pretinde mai mult de-atît.

Un lucru îi dădea putere ; Ordinul știa unde se găsește Scaietele cu șapte colțuri și tovarășul lui care o aduseseră la Turn pe calea apei ; văzuse schiful lui Walles urmărindu-i tot drumul. Se îndoia că Ordinul, cît era el de Ordin, putea cumpăra o evadare din Turn, dar gîndul o făcea să se simtă mai puțin izolată.

Se folosea de obrăznicie ca să-și aline spaima. Stînd în picioare pe scăunel, cu nasul între gratiile ferestrei, striga familiar spre oricine traversa gazonul în cîmpul ei vizual, sau le cînta versiuni dubioase ale *„Salinger's Round"*-ului. Cînd paznicii îi aduceau masa, era pentru a o găsi tolănită ca un sultan pe pat. „Pune potolu' pe masă, amice, și vezi să nu verși sosu'."

În cea de-a treia zi ceru să-l vadă pe magistrat.

— Pe moș izmene-de-fier, îi explică ea temnicerului uimit. Ăl de mă primi cîn' m-aduseră.

— Dacă vorbești de Guvernator, spuse gardianul, află că nu vine la toanele oricărui mucos.

— Mucos ești tu, i-o întoarse Barbary, și mulți din ei. Adă-l. Zi-i că e rost de unsoare pentru el, pătruj de galbeni ca să-mi dea drumu'. Am amici. (Era o sumă pe

care nu-și putea imagina că ar refuza-o cineva.) Zi-i c-am fost arestat din greșeală.

— Asta spun toți, replică paznicul.

Torca se dusese împreună cu ticălosul în șapte colțuri, iar cîștigul din jocul cu studenții era în ascunzătoarea secretă din spatele colibei, în mlaștini ; avea însă cutia de tinichea furată vîrîtă în pantaloni.

Scoase caseta și o legănă cu viclenie în palmă :

— Asta-i pentru tine dacă mi-l aduci. Spune-i că nu-s Rob Betty.

— Am și eu una, spuse gardianul, iar lui puțin îi pasă cine ești.

— Da' nu pot sta aici, n-am făcut nimic ! strigă Barbary, sufocîndu-se. Cît mai durează pînă-mi dau drumu-acasă ?

Temnicerul ridică din umeri.

— Mulți din ei stau aci ani de zile și unii din ei n-a făcut nici ei mare lucru.

Ieși, și cheia se răsuci pe dinafară.

După ce-și zdreli degetele de la picioare de-atîta șuturi în ușă, își rupse unghiile încercînd s-o deschidă și-și întoarse plămînii pe dos zbierînd, Barbary se prăbuși pe jos, încovrigată ca un animal închis în cușcă, și renunță la dorința de-a mai trăi. Mîncarea veni și plecă, neatinsă. Oala de noapte fu luată și înapoiată. Paznicii tropăiau înăuntru și afară în inspecțiile lor regulate iar respirația Barbaryei deveni mai superficială pe măsură ce îi scădea temperatura corpului.

Guvernatorul fu informat, pufni și îl chemă pe medicul Turnului, care palpă cu piciorul trupul de pe podea și îl declară muribund.

— Observați părul, spuse. La tenul ăsta se întîmplă adesea ca umorile să se tragă în păr, lăsînd trupul inapt să reziste împrejurărilor. Noi, doctorii, îi spunem încardinită.

— Trebuie să-l informez pe Lordul Trezorier că prizonierul său moare de păr roșu ? întrebă Sir Owen, iritat.

— La termeni profani, termeni profani, spuse medicul, un om al cărui halat mirosea a prea multe probe de urină vărsate. Putem recomanda o doime de mătră-

gură ca să-i stimuleze inima, dacă doriți, dar după părerea mea băiatul nu va supraviețui.

Ușa se trînti și se încuie în urma lor, lăsînd mirosul de urină plutind alături de ecoul ultimului cuvînt al doctorului.

O rază de soare pătrunse pe fereastră pînă la trupul de pe podea, încălzindu-l. Nasul îi fu gîdilat cu o mlădiță de papură smulsă din stufăriș, iar foamea i-o trezi o strachină de supă sleită pusă pe masă, continuînd să aștepte revenirea poftei de mîncare a deținutului. Cuvintele doctorului împungeau de jur-împrejur inconștiența lui Barbary cu o durere vie, înviorătoare. „Va supraviețui." „Nu va supraviețui." Pleoapele i se mișcară, apoi se deschiseră. La fel și gura.

— Cu asta n-ai nimerit-o, țucal bătrîn, șopti Barbary. Îi era rușine de ea-însăși. Bău supa.

Existau în Anglia orașe cu mai puțini locuitori decît Turnul atunci cînd era ocupat la întreaga capacitate, iar viața, în toate aspectele ei, se infiltra printre gratii prin mirosuri și sunete. Cizme de-ale temnicerilor bocănind cu ecou, zăngănit de chei, pasul cadențat al soldaților la instrucție dimineața și seara, împușcături, bubuit de tunuri la arsenal, rugăciuni, imnuri cîntate și predici. Cai pe caldarîm, hei-rup-ul fiarelor, oftatul foalelor, mirosul înțepător al potcoavelor fierbinți aplicate pe copite. Pîine coaptă, fierturi, saltimbanci distrînd apartamentele familiștilor, trompeți, hopla-urile acrobaților. Cîntece, cimpoaie, lăute. Ape de scurgere, soare pe praf. Bărbați înjurînd și răcnind, dînd ordine, primindu-le, copii jucîndu-se, albituri fluturînd în vînt, drapele fîlfîind pe catarge, femei bîrfind și rîzînd, strigătele vînzătorilor ambulanți, carne pusă la fript, porridge [1] în clocot, îndrăgostiți șoșotind, țînci scoțînd întîiul orăcăit.

Turnul era Anglia, un măr englezesc roșu-n-obraji și dulce-aromat cu o gaură de viermi în mijloc, unde un contopist ședea lîngă o roată și consemna vorbele omului ale cărui membre erau smulse din încheieturi.

Temnicerii erau mîndri de Turnul lor. La început, reacționară în fața lui Barbary ca niște bătrîni lachei de familie al căror stăpîn a invitat în casă un oaspete ne-

[1] porridge = grîș de ovăz fiert în lapte (N.T.)

manierat. Asemeni Guvernatorului, erau deprinși cu prizonieri de clasă mai înaltă. Dar, pe măsură ce comportarea Barbaryei se îmbunătăți — n-ajungea nicăieri dîndu-se cu capul de pereți — se înmuiară, unii devenind chiar prietenoși.

— Normal că nu-i rost de foc, îi spuse Temnicerul Pobble cînd toamna aduse cu sine frigul. Focurile-i supliment. Plimbările-i supliment. Ustensilele de scris e supliment. Luminările-i supliment. Vizitele, supliment. Mîncarea de supliment, supliment.

Privi la degetele degerate ale lui Barbary.

— Da' oi vedea ce se poate face cu-o pătură.

Cel mai puțin plăcut dintre gardieni era unul pe care nu-l vedea niciodată. Își făcea rondul în primele ceasuri ale dimineții, cînd Turnul era adîncit în tăcere, mult după ultima verificare a prizonierilor.

Barbary se trezi auzind pe cineva la vizeta din ușă. „Acuma ce mai e ?" Detesta vizeta. Auzi o respirație. Apoi șoapte. Cel ce șoptea vroia ca ea să-și dea nădragii jos, și-i spuse ce să facă după ce și-i va da jos. Îi spuse ce se întîmpla în sala de tortură, vorbind în propoziții ritmice, smucite, bine deprinse. Cuvinte pestilențiale șiroiau în încăpere ca o duhoare.

— Pe unghiile lui Dumnezeu, oftă Barbary, unu' din-ăia !

Boarfele aveau asemenea clienți. Se dădu jos din pat și merse la ușă.

— Vrei să mă sperii, nu ? Te face mîndru sub buric, ai ? Păi, ascultă la mine băi cap-de-bou, hoț-de-berbeci, freci paru', pui-de-curvă, locuiesc prea aproape de pădure ca să-mi fie frică de bufnițe. Așa că, bagă-ți asta-n pistol și pișă-ți-o !

Șoaptele încetară. Barbary auzi pași nemîngîiați retrăgîndu-se pe coridor. Înciudată, se înapoie în pat.

— Pentru asta ne plătim noi taxele ? întrebă, ca care nu plătise nici o taxă în viața ei, și adormi la loc.

Șoptitorul reveni, deși nu la ea. Îl auzi două nopți mai tîrziu, la vizeta ușii de-alături, aceeași răsuflare, aceași scîrboșenie, dar de astă dată întîmpinat de un smiorcăit din celulă. Era pe cale să-i strige vecinului de

temniță să nu se sperie, cînd își dădu seama că scîncetele erau la fel de ritmice ca și șoaptele. Barbary scuipă :

— Doi freci-paru.

Ei bine, nu era treaba ei cum le convenea unora să se distreze.

Se întrebase de-o bună bucată de vreme cine i-o fi vecinul. Restul etajului nu era ocupat, dar în camera de lîngă a ei se aducea mîncare și se cărau afară tucaluri, și totuși nu auzise nici un cuvînt rostit de locatarul acesteia.

— Cine-i alături ? îl întrebă ea pe Temnicerul Viney. Viney era din soiul căruia-i displace să-ți dea indiferent ce, și mai ales informații. Răspunse :

— Jupîn N-ai-Tu-Treabă.

Nu-i rămînea decît să aștepte pînă va fi de gardă Pobble sau Morgan.

— Nu-ți frămînta tu tărtăcuța cu el, bobocelule, spuse Temnicerul Morgan. Un mironosiț, bolund, băiatu'. Cîr-cîr și vai-de-mine-și-de-mine e cu el. Irlandez, așa că la ce să te-aștepți ?

— Cum îl cheamă ?

— Nici măcar nu-s sigur că-l cheamă cumva, bobocel. John, o fi ? Oricum, e băiatul lu' Contele de Desmond.

— Ce ? Contele trădător, ăla cu capu-n băț ? Ce face fi-su-aici ?

— Nici un rău, asta face. Stă la fereală de păcatele lu' ta-su. Crește creștinește și nu se bagă-n răzmeriță. Oricum, are ceva gărgăuni de rebeliune-n minte băiatu'. Mai mare mila să te uiți la el și n-are nimeni să-i vie-n vizită.

Barbary fu indignată :

— Nici la mine nu se-nghesuie musafirii.

— La tine nu-i nimica vrednic de milă, bobocel.

Temnicerul Morgan, la fel ca toți temnicerii, nu asista niciodată la momentele cînd Barbary plîngea de grija lui Will Clampett și a lui Rob Betty și gemea de dorul libertății.

Morgan închise ușa și rămase în odaie. Barbary îi aruncă o privire bănuitoare pregătindu-se de ripostă, dar Morgan era atent.

— Asta-i în contra regulamentelor, spuse, dar însă a-ntrebat cineva de tine și m-a rugat peste poate de drăguț să-ți dau un dar.

Barbary îl înhață de haină :

— Cine era ?

— Ușurel, ușurel. Un domn respectabil. Mi-a vorbit foarte frumos cînd m-am întîlnit cu el afară, zău că da.

Dick Încornoratu. Domnul să-l binecuvînteze. Dick știa să miroasă pe cine-l putea cumpăra și pe cine nu, de la douăzeci de pași.

— Și ce ți-a dat ?

Morgan își scoase boneta și dădu la iveală o batistă șterpelită.

— Nu face nici un rău să ai ceva să-ți treacă vremea, zicea domnu'. Și nici eu n-am văzut nimica rău. Și mie-mi place un pic de joc, și mai lua-i-ar dracu' pe împuțiții de Puritani.

Zaruri, își spuse Barbary. Deie Domnul să fie zaruri.

Erau. Cinci la număr, cele mai bune pe care le putea scoate Meșterul Bird din Holborn și la fel de nevinovate în ochii nebănuitorilor precum un cvintet de fecioare tinere. Cuibărițe între ele, luceau doi galbeni.

— Mulțumesc, Morgan. Mulțumesc foarte mult.

— N-ai de ce, băiete. Facem un joc într-o zi, da ?

— O să facem, promise Barbary.

Cînd Morgan plecă, agită zarurile în lumina rămasă și le rostogoli în palmă. Două dintre ele erau zaruri normale, pentru uz general, cunoscute sub numele de generale. Celelalte trei erau pătrătoare, două din ele fiind langrete, infinitezimal mai lungi pe fronton decît pe cater, astfel încît să parcurgă masa fără a cădea pe doi sau pe cinci ; ultimul, un mic-om-mare lestat să dea un șesar sau un as după dorință, în funcție de îndemînarea aruncătorului.

Barbary sări pe taburet și cîntă spre cerul ce se întuneca oda lui Dick Încornoratu și a Ordinului său. Zaruri ? Ce ochi împăienjenit era ăla care le vedea ca pe niște zaruri ? Acele cinci mici cubulețe erau foc și mîncare, lumină și tovărășie. Erau suplimente, bani, erau putere. Atît de mare le era vraja încît, în timp, aveau să

se transforme în niște chei mari și frumoase, deschizătoare de uși.

Dar fără resursele educației care să-i alimenteze creierul, nedeprinsă cu liniștea și singurătatea, Barbary ar fi putut degenera rău, în pofida zarurilor de dar, dacă nu intervenea vizita mamei lui Ușa De-Alături, care avu loc puțin mai tîrziu.

Adormise deși se făcuse de mult ziuă — începea să devină trîndavă — cînd o treziră primele zgomote de activitate furioasă pe care le cunoscuse vreodată la etajul ei din Turnul Prinților. O erupție de energie intrase înăuntru și ridiça glasul, bătînd din picior.

— Uitați-vă numai la el ! țipa o femeie. Uitați-vă numai la băiatul ăsta nefericit. Arată ca un om în deplinătatea sănătății lui ? I-ați adus cevașilea pentru ureche ?

— Coniță, se auzi glasul Lordului Locotenent al Turnului, urechile lui costă țara asta o avere, ca să nu mai vorbim de nas și intestine. Îngăduiți-mi să citesc lista spițerului : patru uncii de unguent pentru ureche, patru uncii de implastru tot pentru ureche, două purgative, două pastile parfumate pentru nări...

— Și la ce bun că-s scrise pe hîrtie ? în trupul lui ar trebui să fie, nu pe-o de-la-preacurata bucată de pergament. Și încă cevașilea, ce se-aude cu mișcarea ?

— Coniță, refuză...

— Și educația ? Trebuie pretendentul ținutului Munster să fie crescut ca o brută necioplită, aud ?

— Pămînturile lui sînt confiscate, coniță, din vina tătălui său, cum bine știți, începea să se agite Sir Owen. Dumnevoastră înșivă ați avut mare noroc să scăpați de pedeapsa capitală.

— Noroc ? Noroc ? Că bat drumurile pe la curți și-mi cerșesc pîinea cea de toate zilele, ăsta-i noroc la dumneata ? Fi-miu închis și fetele-mi în grele lipsuri, ăsta-i noroc la dumneata ? Și-ai vrea ca nevastă-ta să-ți fie mai puțin credincioasă decît i-am fost eu lui năbădăiosul de bărbată-miu ?

Accentul devenea tot mai pronunțat cu fiecare semn de întrebare.

— Dar eu nu sînt nici rebel, nici trădător, coniță.

— Ești un afurisit de servitor neascultător, asta-mi ești, și asta am să-i și spun Maiestății Sale care-a dat ordin, *ordin*, ca fi-miu să fie crescut ca un gentleman englez și păcat de bieții gentlemeni englezi care-s crescuți în halul ăsta.

Nu-l lăsa pe Sir Owen nici măcar să respire. Barbary îi ascultă „toate eforturile" și „situațiile dificile" retrăgîndu-se pe coridor, cu femeia după el răcnind din toate puterile. Alergă la fereastră ; mamele o înspăimîntau și o intrigau totodată. Asta era una de văzut.

Gazonul forfotea de femei în drum spre piața Aldgate, dar mama lui Ușa De-Alături se deslușea din mulțime, deși era îmbrăcată ca o femeie de rînd și încă mai ponosit decît majoritatea. Eleanor, Contesă de Desmond, putea fi la strîmtoare, dar radia o ferocitate a dîrzeniei care-i făcea pe oameni să i se dea la o parte din drum. La jumătatea drumului prin unghiul vizual al lui Barbary se opri și-și șterse de praf mîinile pe fustă. „Am făcut-o și peasta," își spuse Barbary, traducînd gestul, „acum să vedem de ăilalți. Ești una ca lumea, pe cinstea mea. Învețí fierul să înoate, ești în stare."

Apăsîndu-și cu putere fruntea de zăbrele, privi spre stînga în lungul zidului și văzu o mînă anemică înălțîndu-se și căzînd la loc într-un neobservat semn de rămas-bun, printre gratiile de la fereastra vecină.

— Asta-i maică-ta ? strigă ea într-acolo.

Mîna se retrase, dar după o vreme un glas slab întrebă :

— Tu cine ești ?

— Barbary mă cheamă, strigă Barbary, chiriaș temporar în Turn. Ești irlandez ?

— Temporar ? întrebă printre lacrimi glasul. Cînd ieși ? De ce ești aici ?

— Nu știu nici una, nici alta, da' poți pune prinsoare că nu-mi fac griji. Am mijloace.

— Griji, se smiorcăi vocea. Nici eu nu-mi făceam griji cîndva.

— Las-o baltă. C-o mamă ca asta ? Te scoate ea afară, mai mult ca sigur.

— Ea m-a băgat înăuntru. Ea și tata, deveni țîfnos glasul. De ce n-au stat la locul lor ? Dracu' să-i ia pe-amîndoi în Iad.

Barbary fu șocată. La fel ca majoritatea orfanilor, avea o optică idealizată asupra relației dintre părinți și copii. Totuși, nu încăpea nici o îndoială că, cu capul tatălui sus în par, cu mama în zdrențe și cerșindu-și pîinea de la Regina Angliei, băiatul avea dreptate să presupună că o luaseră pe-o cale greșită la un moment dat.

— Cum te cheamă ? întrebă ea. John, nu-i așa ?

Dar Ușa De-Alături se extenuase și conversația lor luă sfîrșit pentru ziua aceea. Continuă pe apucate de-a lungul săptămînilor, cînd Ușa De-Alături avea chef, ceea ce nu se întîmpla prea des. Nu îl chema John, ci James, și refuza să răspundă dacă Barbary nu i se adresa cu *„my lord"*, susținînd că dacă n-ar fi fost înșelat, acum era James Fitz-Gerald, al 16-lea Conte de Desmond, deși motivul de-a insista pe un titlu de care-i era rușine o nedumerea pe Barbary.

Îi făcu pe plac pentru că avea nevoie cu disperare de conversație și nutrea toată dragostea englezească pentru titluri. „Stai numai pînă le-oi zice boarfelor c-am stat la taifas cu un lord în carne și oase", își spunea ea, „chiar dacă nu-l văd, și chiar dacă-i un lord c-un picior în groapă."

Fără îndoială, băiatul avea temeiuri să se jeluiască. La vîrsta de opt ani fusese luat de englezi ca ostatic pentru buna purtare a lui taică-său. Cînd Contele se răsculase, James fusese întemnițat în Castelul Dublin înainte de-a fi adus în Anglia și la Turn.

Fusese învățat că tribulațiile sale erau din vina părinților. Supus, îi ura. Gardienii englezi îi spuneau că tot ce era irlandez era sălbatic și că romano-catolicismul e religia Antichristului, așa că își renega țara și poporul, și cheltuia bruma de fervoare din suflet pe credința protestantă.

O fire mai delicată ar fi stîrnit milă, dar James era aproape repulsiv de arțăgos, lucru ce n-o surprinse pe Barbary, care văzuse prea mulți copii rău-tratați în Ordin ca să creadă că suferința încolțea farmec. Îi spuse lui Barbary aproape mîndru că se îmbolnăvise încă din ziua nașterii. Cu ceea ce ea socotea o obstinație prost orientată,

continuase să fie bolnav tot timpul de-atunci încoace. Tot ce-avea era încăpățînarea. Bolile îi erau singura cale de-a atrage atenția ; fără ele, nimeni nu l-ar fi luat în seamă. Pînă și mama sa, cu excepția unor scurte răbufniri de grijă, îl dăduse uitării. L-aș uita și eu, gîndea Barbary, dacă n-ar fi singurul cu care să stau de vorbă.

Mai era și deprimant. Avea convingerea că mai devreme sau mai tîrziu va muri în Turn — prima variantă, mai degrabă.

— La fel ca Prinții, îi spuse el lui Barbary. Au murit chiar în clădirea asta, poate în aceeași cameră cu mine. Uciși de Plantagenet.

— Mare brînză, făcu obosită Barbary. Cunoștințele ei de istorie erau minime.

— Ignoranța nu-i o boală, scrîșni James. Era unchiul lor. Asta o să mi se-ntîmple și mie.

Cine însă îl va omorî, sau de ce, nu părea să știe.

Se lăsa frigul. Dimineața, peluza din fața ferestrei era acoperită cu brumă mai albă decît cerul. Niciodată prea călduros, Turnul părea să înțepenească iarna cu oasele unui bătrîn.

— E timpul pentru niște suplimente, Barb, își spuse Barbary.

Pînă acum, spre surprinderea gardienilor, nu-și cumpărase nici un avantaj cu galbenii pe care i-i trimisese Dick Încornoratu ; în loc de asta, îi schimbase pe mărunțiș și care, cu ocazia scurtelor partide de zaruri jucate cu Temnicerul Morgan atunci cînd îi aducea mîncarea, îl pierdea încetul cu încetul. Uneori cîștiga, dar cel mai adesea pierdea. De-asta îi trimisese Dick banii : ca să aibă ce pierde. Nici un undițar demn de numele său nu intra într-un joc de zaruri ca să cîștige de fiecare dată, descurajînd peștii ; mai rău, trezindu-le bănuielile. Succesul lui Morgan îl agățase în cîrlig.

— Ce rușine să-ți iau banii, bobocel, spunea el, vîrînd în buzunar o nouă colecție de pennies.

— Cu-atît mai bine pentru mine, răspundea fără chef Barbary. Păcat că n-avem mai mulți jucători ca să mai cîștig și cu cîteodată.

— Ei, făcea inimosul Morgan, în unele nopți ne-adunăm jos în corpul de gardă. Nu văd de ce n-ai veni cu noi. Pe riscul tău, dacă nu ți-i cu supărare.

Disciplina se relaxa în Turn pe timpul iernii, ofițerii însărcinați cu supravegherea schimbului de noapte devenind nehotărîți să se despartă de căldura comandamentului lor. Încuietorile, lanțurile și podurile mobile ale Turnului îi mențineau securitatea și, în interiorul impenetrabilei carapace, prizonierilor agreați, demni de încredere sau bogați li se îngăduia libertatea de a risipi oboseala temnicerilor din schimbul de noapte prin conversația și contribuția lor proprie în butelci cu vin. Barbary se alătură unei societăți formate din paznici de noapte, trei sau patru soldați ce veneau cu regularitate din cazărmile lor incomode să se desfete la focul corpului de gardă, o pereche de disidenți de familie bună, un cărturar-editor pe nume Stokes care distribuise pamflete împotriva căsătoriei Reginei cu Ducele de Alençon și nici pînă acum nu fusese iertat, un Căpitan Askwith, prieten cu Frobisher, care navigase prea împotriva vîntului și Sir Philip Efferton, un curtean mărunt ce-o lăsase grea pe una din domnișoarele de companie ale Reginei și aștepta ca Maiestatea Sa să uite.

Era o adunare veselă. În împrejurări normale, curteanul, disidenții și pînă și cărturarul-editor ar fi strîmbat din nas să se bată pe burtă cu plebei ca Morgan, Pobble, soldații și mai ales Barbary, dar răsturnarea de situație proprie puștăriei impunea o democrație ce făcea din toți niște băieți buni la trasul de șireturi.

De obicei, în întrunirile lor luminate de foc și afumate de bere, se juca șah sau o mînă, două, de cărți. Sir Philip intona balade cu vocea sa de tenor cultivat iar soldații replicau cu cîntece de campanie semi-pornografice.

Odată cu apariția lui Barbary, și fără ca grupul să știe tocmai bine cum, serile se transformară într-un alunecos joc de zaruri.

Barbary se menținea cu inima ușoară. Contribui cu versiunea ei după *„Salinger's Round"* la seara muzicală. Fără a-și divulga sursa de informații, spunea istorioare triviale respre boarfe și clienții lor cei mai faimoși.

În timp ce contribuia la buna dispoziție fără să se împingă în față sau să atragă atenția ținîndu-se prea în umbră, zarurile lunecau din mînecă în palma lui Barbary la fel de lin ca niște raze de lună ; pătrătoare dacă era rîndul ei să arunce, generale cînd sosea timpul să i le dea unui alt jucător.

Cu egală delicatețe își cîntărea în minte partenerii estimînd cine ar fi gata să piardă fără a intra la bănuieli, pe cine să-l lase să se bucure de un cîștig cînd și cît de mult, permanent îngăduindu-le propriilor cîștiguri să se acumuleze în salturi sporadice și nespectaculoase.

Se juca atît cu zarurile cît și cu partenerii cu dibăcia unui jongleur care ține patru mingi în aer, atît de experimentată încît abia dacă-și dădea seama cît era de îndemînatică. Nici vinovăție nu simțea pentru că-i trișa pe oamenii aceia ; nu se gîndea la asta. Ajunsese cu ani în urmă la concluzia că dacă Dumnezeu, societatea, legea și toți ceilalți care condamnau Ordinul ca fiind criminal ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel, trebuia să-i fi oferit membrilor săi o alternativă. Nu ea ceruse să ajungă în Turn, nici să se nască nu ceruse. Jocul în curs de desfășurare din acel corp de gardă se numea Supraviețuire, întocmai ca și afară, și îl juca prin singura metodă ce-i stătea la dispoziție.

— Ai cîștigat, Barbary, mormăi Temnicerul Pobble. Bine-am ajuns, temnicerii să-i plătească pe prizonieri.

— *Quis custodiet ipsos custodes* ? Asta era Sir Philip arătîndu-și latineasca.

— Plătește-mă în cărbuni, Jupîne Pobble, spuse cumpănit Barbary. Le cerea gardienilor să-și achite mizele în suplimente pe care le procurau prin falsificarea socotelilor fără ca pe ei să-i coste ceva. Celula ei devenea confortabilă.

— Eu în ce să te plătesc, Barb ? întrebă Sir Philip, care adoptase manierismul modern de a flirta cu tot ce mișca sub soare.

— Bani peșin, spuse hotărîtă Barbary. Ce-i cu toată foiala asta pe iarbă azi ? Nu poate omul să doarmă fără a fi deranjat, în locu-ăsta.

— Campion, răspunse Pobble. La naiba, trei-unu. Se duce la Westminster să-l judece. Mata arunci, Jupîne Askwith. Eu unul, l-aş spînzura pe ticălos fără judecată.

— Şi eu la fel, se pronunţă Askwith, pe cinstea mea. Am cîştigat, domnilor. Era scris în Bula de Excomunicare, cum mă vezi şi cum te văd, oricît a negat-o el.

— Spînzura-i-ar pe toată gaşca, spuse Temnicerul Dawson. Scoate-le-ar maţele-afară.

Barbary ciuli urechea ; asculta atentă ori de cîte ori vorbea Dawson. Se simţea ceva în vocea lui.

— Să le zică s-o asasineze pe Regina noastră, Luciferii. Ei, văd că nimeni nu pare să se mişte, mai bine fac eu rondul.

— Băiat bun, Dawson.

Băiat rău, Dawson, îşi spuse Barbary, privindu-l cu drag pe gardian luîndu-şi felinarul. Dawson era freci-parul, îşi paria pe asta toate cîştigurile. La timpul cuvenit şi după o aplicare judicioasă a şantajului şi mituirii, Temnicerul Dawson avea să-i uşureze ieşirea din Turn ; el pur şi simplu încă n-o ştia.

Le zîmbi celor din jur :

— Încă o partidă, domnilor ?

Conversaţia se orientase spre grija ce-i sîcîia pe toţi : securitatea ţării şi ameninţarea Spaniei. Ceva cumplit era pe cale să se întîmple, nu-ncăpea nici o-ndoială. În acel an, marele clopot de la Westminster fusese văzut bătînd de unul singur. Mai fuseseră şi marile furtuni cu tunete şi trăsnete din iunie. O femeie de optzeci şi opt de ani dăduse naştere unui monstru cu capul ca un coif, opt picioare şi o coadă lungă de-o jumătate de iard. O haită de ciini vînătoreşti fuseseră văzuţi deslușit în nori deasupra Whilshire-ului, cîtă vreme în Somerset companii întregi de oameni în negru mărşăluiseră în procesiune prin cer — vărul de-a-l doilea al lui Morgan îi văzuse cu ochii lui.

Sir Philip Efferton devenea din ce în ce mai nervos pe măsură ce augurii se adunau, şi pierdu cinci şilingi în favoarea lui Barbary fără să observe.

— Pe rănile Mîntuitorului, dacă începe vreun război şi eu nu pot lupta în el ? izbucni. Oare Maiestatea Sa m-a dat uitării ? O să scriu încă o petiţie, chiar în clipa asta. Pobble, luminează-mi drumul.

Ieși în fugă din corpul de gardă, cu Temnicerul Pobble abia ținîndu-se după el.

— Adorabile petiții scrie, adorabile, spuse Morgan. Mi-a citit una zilele-astea. Lacrimile mi-au dat. O poezie. Ce păcat că nu scrii și tu o petiție, Barb.

— Mult l-a mai ajutat, sublinie Barbary. Oricum, încă nu știu toate slovele.

— Învață-le, băiete. Tînărul Sir Cîr-Mîr își face rost de-un preceptor, grație zorului lu' mamă-sa. Ordine de la Regină la Guvernator și patru lire și patru șilingi pe an pentru învățătură.

— Patru lire și patru șilingi din buzunarul public ca să-nveți să citească godacu' unui rebel irlandez, bombăni Stokes. Eu te-aș alfabetiza la juma' de preț.

Barbary se legănă înainte și-napoi pe taburetul ei, cugetînd. Motivul inițial de-a fi luat lecții cu Scutieru fusese acela de a ține într-un fel urma lumii în care începuse să se miște Robert Betty. Acesta aspirase la știința de carte, prin urmare aspirase și ea. Ei bine, Robert avea să se-ntoarcă într-o bună zi ; trebuia s-o creadă. Și n-avea el oare să se găsească pus în încurcătură aflînd-o învățată ? Și n-ar însemna oare un triș la cel mai înalt nivel, să le zădărnicească planurile celor ce-o țineau încarcerată progresînd ea însăși ? Stokes, care juca pripit, îi era în orice caz îndatorat.

— Foarte bine, Jupîne Stokes, spuse ea, se întîmplă că am timp berechet în iarna asta.

În iarna aceea, nu numai lacătele propriu-zise i se descuiară Barbaryei, ci și alte uși, în afara celor de lemn, i se deschiseră. Avu cale liberă din Turnul Prinților, cu acces la lecțiile de dimineață în celula lui Stokes, la Sir Philip Efferton pentru cursuri de dans seara, și la a împărtăși după-amiaza orele particulare ale lui James, moștenitorul Comitatului Desmond.

Paznicii, trase Barbary concluzia, își interpretau cu generozitate datoriile la joc sub forma acestei surprinzătoare libertăți.

De fapt, i se arăta îngăduință pentru a se instrui la cel mai înalt nivel. Temnicerul Viney îl informase pe Guverna-

tor despre aranjamentul dintre Stokes şi Barbary, iar Guvernatorul îi scrisese despre el Lordului Trezorier : *„My lord,* pare-se că Prizonierul Betty aspirează la o mai elevată condiţiune ce i se potriveşte prin aceea că binevoieşte să înveţe a citi şi a scrie de la un alt prizonier ce-i este îndatorat de la vicisitudinile jocurilor de noroc, în speţă zarurile, şi a intrat într-un aranjament secret cu el pentru această învăţătură. De vreme ce înălţimea voastră îngăduieşte multă latitudine pentru această persoană, nu cutez nici să aprob nici să dezaprob chestiunea pînă ce nu aud de la înălţimea voastră cum trebuie procedat."

Pe neîndurătorul rol de scrisori oficiale de pe biroul Lordului Burghley, cea a lui Sir Owen Hopton apăru ca o blîndă uşurare, conferindu-i o anume mireasmă tînărului prizonier faţă de care Lord Burghley denota un interes crescînd. Îi răspunse imediat : „Fie ca orice facilităţi să i se acorde Prizonierului Betty în sensul de a-şi putea urma cu zel învăţătura chiar şi în timp ce e întemeiat astfel ca oricui îi poate oferi foloase pentru minte şi spirit, să i se îngăduie accesul la el." Se opri reveni asupra scrisorii şi adăugă un post scriptum de geniu : „Făceţi-l pe Betty să creadă că această libertate sositu-i-a prin propriile lui eforturi, nu că i s-a acordat la porunca noastră."

Aşa se face că Barbary primi permisiunea de a-şi urma feluritele studii cu convingerea că le ciupea pe sub nasul Autorităţilor. Poate că, după cum bănuia Burghley, fără această iluzie nu s-ar fi ţinut serios de ele ; nu îndrăgea învăţătura de dragul învăţăturii, dar savoarea de-a-i fura societăţii o treaptă, de la a cărei înălţime va avea putinţa de a trişa persoane de clasă mai bună, le dădea lecţiilor ei o strălucire care altminteri le-ar fi lipsit.

James de Desmond protestă cînd Barbary se insinuă în orele lui cu preparatorul Jennings :

— N-am să fiu învăţat cot la cot cu mîrlanii. Mă voi plînge Guvernatorului. Am să-i scriu la mama. E preceptorul *meu,* nu al tău.

Privit în faţă, tînărul conte era şi mai puţin încîntător decît ar fi dat de bănuit conversaţiile cu el, nesănătos, cu pielea galbenă şi pătată. Celula lui mirosea.

— Ho, că nu-ți șutesc pîrîitoarea, băi Mă-Doare-Urechea, i-o întoarse fără delicatețe Barbary ; sporul de libertate o făcea să nu-și mai încapă în ciubote. Stau și eu. Dascălu' Jennings nu se supără.

Dascălul Jennings nu se supăra ; cei doi șilingi cu care Barbary îi ungea palma în fiecare săptămînă garantau de asta. Guvernatorul, cînd fu sesizat, nu găsi de cuviință să se amestece, iar Contesa de Desmond nu răspunse la scrisoarea fiului ei, odată ce-i achitase porția de atenție pe un an.

Dar James, cît era de slab, se arăta tare la latină. Latina era materia pe care o preda Jennings, iar Barbary dorea să învețe în primul rînd latinește, în credința, acumulată din predicile auzite la Crucea lui Pavel, că era limba înaltei societăți. În chip destul de ciudat, se descurca mai bine cu latina decît cu engleza scrisă, în parte dat fiind că Scutieru, latinist fiind, o învățase bazele limbii, și pe de altă parte pentru că n-avea bătaie de cap cu topica verbului în propoziții ca și cum, altundeva, s-ar fi familiarizat cu ea. Beneficiind de concurența cu James, îi dădea ghes să-l întreacă și muncea din greu, scîrțiind pe tăbliță pînă noaptea tîrziu.

Engleza, pe care o învăța cu editorul Stokes, era altă problemă.

— De ce nu se scrie cum se-aude ? se plîngea ea. Cum se poate ca *friend* [1] să fie *fry-end*, [2] cînd ar trebui să fie *frend* [3] ? Latina are mai mult sens.

Stokes strîmba din nas dezgustat.

— Vremurile latinească au apus. Un complot papistaș. Engleza băștinașă, băiete, asta-i limba bunilor creștini. Și puțin îmi pasă cum o scrii cîtă vreme te folosești de ea. Rîndul următor din abecedar dacă nu ți-e cu supărare, Domnișorule Barbary, și încă un penny plătit din datoria mea la joc.

Nefiind învățător, Stokes nu avea nici o obligație de a face lecțiile fie interesante, fie plicticoase ; entuziasmul pentru cuvîntul scris îl consuma cu totul și, pentru

[1] Prieten (N.T.)

[2] Transcrierea în principiu corectă a silabelor cuvîntului „*friend*", despărțire (N.T.)

[3] Transcrierea fonetică a cuvîntului „*friend*" (N.T.)

prima oară, în mintea lui Barbary miji ideea puterii politice a acestuia.

— N-am folosit eu şi Stubbs şi alţii cuvîntul ca să ridicăm poporul împotriva căsătoriei Maiestăţii Sale cu franţuzul ăla catolic ? psalmoda Stokes. Şi n-am împiedicat-o ?

— Şi nu i-a ciumpăvit la Stubbs mîna ? psalmodie drept răspuns Barbary. Şi pe dumneata nu te-a adus în Turn ?

— Virtutea îşi are martirii ei, spuse amabil Stokes. Pentru el, osîndа în Turn era o acoladă. Îl adusese în atenţia oamenilor ; bisericoşii puritani predicau contra încarcerării lui iar tipograful, John Day, îi trimisese un exemplar din prima ediţie engleză a operei lui Foxe „*Actes and Monuments*“ [1], mai larg cunoscută ca „*Book of Martyrs*“ [2], adnotată cu fraze încurajatoare de însăşi mîna autorului. Aşa se face că în camera de tortură a prozei lui Foxe începu Barbary, după ce-şi cucerise abecedarele, lupta pentru literatură, cu părul făcîndu-i-se măciucă la zbieretele sfinţilor protestanţi şi pielea încreţindu-i-se în vreme ce a lor li se topea pe oase.

— Asta m-ar fi aşteptat, spuse Stokes, aproape cu regret, sub Sîngeroasa Mary. Domnul s-o ţină pe Preţioasa Protestantă Maiestatea Sa Elisabeth.

Nu-i purta pic de ranchiună Reginei.

— Cît despre asta, amin, replică Barbary, cînd mi-o da drumul.

Pe gazonul verde avu loc un nou zaiafet două zile mai tîrziu, cînd Campion şi doi tovarăşi de eşafod, Sherwin şi Briant, fură legaţi în juguri şi tîrîţi la Tyburn. Temnicerul Pobble, care reuşise să obţină un loc în faţă, dădu raportul despre execuţie la partida de zaruri din aceeaşi seară şi le arătă haina stropită de sînge cînd măruntaiele lui Campion fuseseră smulse şi aruncate în căldare.

— O execuţie de soi, spuse el, şi binemeritată. Nici o remuşcare, s-a agăţat de religia lui pînă la capăt. Erau acolo şi olandezii.

Jongleurii olandezi erau nebunia Londrei ; unul avea peste doi metri înălţime, celălalt era un pitic ce-i putea

[1] „Acte şi monumente“ (N.T.)
[2] „Cartea martirilor“ (N.T.)

umbla printre picioare jucînd un dans vioi, „deși în viața lui n-a avut un picior sănătos sau urmă de genunchi“ și nici un braț, doar un ciot pe care putea ține în echilibru o cupă pe care o azvîrlea în aer de fiecare dată prinzînd-o pe zisul ciot.

Gîndul la spectacolul pe care-l pierduseră umbri corpul de gardă, iar partida de zaruri se sfîrși devreme.

Mai tîrziu în aceeași noapte, siluete mascate și învești-mîntate în ținută de curte intrară în celula lui Barbary și-l spînzurară pe Will Clampett cu capul în jos de o bîrnă. Măruntaiele îi șiroiau pe nas, lăsîndu-i trupul gol pe dinăuntru și uscat ca o frunză toamna, care tremură în vînt și se desprinse. Barbary sări răsucindu-se în zbor s-o prindă înainte de a fi suflată pe fereastră, dar siluetele îi împiedicau orice mișcare și, într-o parabolă leneșă, car-casa străbătută de vinișoare ce fusese Will Clampett se strecură printre gratii și îi pieri dinaintea ochilor pentru totdeauna.

Sufocată, Barbary se ridică în capul oaselor. Fusese un vis, dar visele erau prevestitoare. Îl uciseseră pe Will. De-asta nu primise nici o veste de la el. Will era mort, singurul lucru substanțial din viața ei nu mai exista. Chiar dacă ei nu-l omorîseră, o făcuse ea ; fără banii pe care-i aducea în casă cu siguranță că murise de foame. „Oh, Will, nu mă lăsa singură în lumea asta groaznică.“

Și ale cui chipuri se ascundeau sub măști ? Cine dracu' erau „ei“, care ucideau oameni iar pe alții îi arun-cau în închisoare fără motiv ? Și-i mai făceau și să se obișnuiască cu asta.

Se așeză pe marginea patului. Asta făceau, o împin-geau să accepte situația, la fel cum făcuseră și cu Contele Mă-Doare-Urechea a cărui proprietate fusese confiscată astfel ca să trăiască din mila celor ce-l capturaseră. Slă-birea datorată întemnițării începuse, altfel de ce amînase atîta vreme să-l tapeze pe Dawson ? Ei, cu alfabetizarea și lambriurile lor, cu cărbunii lor și cu lumînările de su-pliment.

Coborî din pat, își luă sfeșnicul și începu să bată în ușă cu el, țipînd după Guvernator, după libertate, să-l sal-veze pe Will.

Morgan fu acela care veni într-un tîrziu să gîfîie pla-titudini amărîte prin vizetă :

— Ei, haide, Barbary, frumos e ce faci ? Will doarme, cine-o mai fi şi ăla, şi Guvernatorul la fel, şi eu, cu voia matale. Maiestatea Sa Regina te ţine-aci — nu ştiu nici eu de ce — şi Maiestatea Sa Regina o să-ţi dea drumul la binecuvîntata-i vreme cuvenită. Dormi acuma, altfel, gata cu suplimentele. Dawson ? N-ai să-l mai vezi o vreme. Mutatu-l-au, la celulele catolicilor. Îmbulzeală mare-acolo, bobocel, cu numele pe care Campion şi-ai lui le-au dat la iveală sub tortură.

— Pentru ce vrei să ieşi de-aici ? o întrebă Stokes la lecţia de dimineaţă. Asta-i universitatea ta, băiete, şi-i o afurisită de privelişte mult mai comodă decît unele, crede-mă. Ai un creier, băiete, foloseşte-ţi-l.

Dar cînd, peste zece zile, îi veni iertarea, editorul părăsi universitatea din Turnul Londrei fără un cuvînt de rămas bun sau o privire în urmă.

În locul limbii engleze, Barbary, cu echilibrul restabilit şi ceva mai multă sfidare dispărută din ea, începu să ia lecţii de navigaţie cu Căpitanul Askwith.

Crima lui Askwith constase în a aborda o corabie aparţinîndu-i Maiestăţii Sale Catolice Filip al Spaniei, cu care Elizabeth şi acum mai încerca să se împace. După cum spunea Askwith :

— Dacă aia avea nişte împuţiţi de ducaţi la bord, acum aş fi fost înnobilat. Ştii ce transporta ? Frunze. Încărcătură de rădăcini şi frunze, dacă-ţi vine să crezi. Le-am aruncat pe toate peste bord.

Dacă însă Căpitanul Askwith era nepriceput la aprecierea mărfurilor, ca navigator avea experienţă şi, prin intermediul lui, spiritul lui Barbary navigă spre mările cu peşti zburători şi stele uriaşe.

Învăţă să citească o hartă marină, stelele, o miră de nivelment, un astrolab, dar mai presus de orice învăţă să admire curajul avnturierilor englezi şi corăbiile cu carenă mare.

La sfîrşitul primăverii, tocmai cînd începea să se reremneze cu ideea de a sta închisă, sosi ordinul să fie scoasă din Turn.

5.

Au scos-o pe Barbary din Turn noaptea, pe Poarta Trădătorilor. Cu două generaţii înainte, o altă fată cu păr roşcat fusese adusă în Turn pe acelaşi drum, ca să nu atragă atenţia străzii.

Întocmai la fel cum Prinţesa Elizabeth se temuse să nu fie ucisă în Turn, lui Barbary îi era teamă că o vor omorî afară. Fără a şti că o face, reacţionă la fel ca Elizabeth. Făcu tăraboi. Dacă aveau de gînd să se descotorosească de ea, cel puţin să existe oameni care s-o ştie.

Trebui să fie îmbrîncită pe scări pînă la ambarcaţiunea cu vîsle ; cînd nu răcnea, fluiera melodia-parolă a Ordinului. Fură nevoiţi s-o urce pe sus în barcă. Abia în timp ce vîsleau pe sub grilajul cu ţepi al Porţii se auziră trei note în semn de răspuns, de undeva din lungul malului.

Barbary se uită la proporţiile celor doi bărbaţi în livrea ce o escortau, adăugă forţa musculară a celor patru vîslaşi, şi se decise împotriva evadării. Fluieră după ajutor. „Prea periculos," veni răspunsul. „Rămînem cu ochii pe tine. Bene negricioşi."

Noapte bună ţie şi multora din ei, îşi spuse Barbary şi scuipă. Ordinul o lăsase baltă pe cînd se afla în Turn ; acum o lăsa baltă în timp ce ieşea.

Era o noapte frumoasă, mirosind a primăvară, dar Barbary o simţea grea de blesteme ; luna plină, în înalt, prietena ei în atîtea escapade, îşi îndrepta lumina numai spre simboluri ale morţii, lucind pe halebardele escortei,

pe o cruce din cimitirul de lîngă apă şi pe capetele piraţilor morţi linse de valuri în lungul zidului litoral al Wapping-ului.

— Unde mă duceţi ? strigă ea la oamenii din barcă şi se înmuie la loc cînd nu primi nici nu răspuns.

— Şi, de ce ?

N-avea nici o speranţă să afle ; oamenii aceia nu puteau şti. Temnicerul Pobble, care o trezise şi o însoţise pînă la treptele de lîngă apă nu ştiuse nici el. „Interogatoriu, cred," spusese. „Acum să zici adevărul, Barbary, şi să-l faci pe Diavol de ruşine. Nu ţi se poate întîmpla nimic rău dacă spui adevărul."

„Zi-mi ce adevăr vor şi-am să li-l zic", îl asigurase ea. Privi înapoi la forma masivă a Turnului astupînd încă stelele. Sărmanul moş Pobble, o să-i ducă dorul, şi lui Morgan şi tuturor celorlalţi pe care reuşise să-i manipuleze. Comparat cu Dumnezeu-ştie-ce o aştepta la capătul rîului aceluia negru, Turnul părea ca acasă. Ei bine, să păstrăm baveţica uscată. Îşi trase cu hotărîre boneta pe cap.

— Doar n-o să mă lăsaţi la Mlaştinile Lambeth, bănuiesc ?

Bancul de lumini apropiindu-se dinspre tribord erau ferestrele Palatului Greenwich. Preţ de-o secundă. Barbary crezu că la urma urmei tot au s-o elibereze şi că cine ştie ce regulă smintită insista să-i dea drumul în acelaşi loc unde o săltaseră. Dar nu ; barca lunecă pînă la babordul unei nave ancorate lîngă scara de acces la rîu a palatului. O recunoscu ; fiecare cetăţean, cît era de lungă Tamisa, cunoştea barjele regale.

Doamne-ajută, îşi spuse Barbary. Privi în sus la cabina ornamentată de la prova să vadă dacă pavilionul regal fîlfîia deasupra. Nu era.

Fu pusă să escaladeze o scară de frînghie şi se săltă peste copastia de alamă de la pupa, printre vîslaşii ce stăteau la posturi, cu ramele ridicate. Lumina lunii decolora livrelele regale, dar Barbary simţi mirosul metalic al galoanelor de aur ce le garniseau. Fu zorită de-a lungul punţii şi în jos pe nişte trepte pînă în cabină.

O parte din ea nădăjduia iar o alta se înfiora la gîndul că Regina era înăuntru. Ar fi fost ca şi cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu. În realitate, cabina forfotea de func-

ționari transformînd într-un cabinet ceea ce era aproape un salon, punînd birouri la locul lor, despachetînd rechizite de scris, deschizînd cufere, alegînd manuscrise. Fu înfiptă pe un scăunel, cu fața la biroul cel mai mare. O voce spuse :

— Spune-le s-o-ntindă.

— Valea ! Valea !

Ordinul fu repetat în susul scării și pe puntea nevăzută de deasupra. Cabina se goli, lăsînd-o pe Barbary, cu un paznic înapoia ei, privind la două mese îndărătul cărora ședea cîte un bătrîn. Îi recunoscu pe amîndoi, lucru care o făcu să se simtă flatată.

Unul dintre ei, cel mai vîrstnic, era umbra neobservată-de-la-sine dar inevitabilă ce pășea în urma Reginei la fiecare procesiune regală, Lordul Trezorier Burghley. Celălalt nu era atît de familiar pe străzile Londrei, dar Ordinul își obliga membrii să-l cunoască. La începuturile uceniciei ei, Preacinstitul Om o dusese pe Barbary la porțile unei case din Seething ca să aștepte pînă ce-l va zări pe proprietar.

— Cu fieru' să-ți arzi mutra ăstuia-n felinare, îi spusese Preacinstitul Om, căci dacă-l superi vreodată pe el sau pe vreunul din oamenii lui, felinarele-alea o să ți le scot din scăfîrlie și-oi juca arșice cu ele.

Felinarele lui Barbary se dilatașeră. Nu erau mulți oameni pe lumea asta de care să-i fie teamă Preacinstitului.

— Cine-i, Abraham ?

Preacinstitul Om scuipă.

— E roata de cazne, asta-i. E pretutindeni, ca sifilisu'. Ia uite-i miros-trișu'. Mirostrișu' ăla poa' s-adulmece dușmanii Reginei cît e Anglia de mare, cît-îi lumea. Și odată mirositi, cenușa s-alege de ei.

— Da' noi nu sîntem dușmanii Somonului-de-Roma, Abraham.

Preacinstitul Om îi cuprinse capul cu palma.

— De-asta, javră mică, nici nu ne facem de lucru cu Domnul Secretar Walsingham.

Și uite c-am făcut-o, așa să-mi ajute Dumnezeu, își spuse Barbary. Mi-am făcut de lucru cu Domnul Secre-

tar şi cu Lordul înalt Trezorier, al Angliei. Ăl mai contrafirii dintre toţi cătuşarnicii. Da' cum s-o fi ştiut ?

Barja se puse în mişcare şi felinarele cabinei agăţate deasupra meselor începură să se legene în mişcarea de huuţa-stop, huuţa-stop, pricinuită de treizeci de rame lopătînd la unison. Lumina lor cădea pe birouri şi pe ceva aflat pe masa secretarului : torca.

Barbary intră în panică. Lucrul ăla căcăcios ! De la blestemata de salbă pornise tot buclucul ei şi-al lui Rob Betty. Era de furat, asta trebuia să fie. Cu ani în urmă, mult înainte s-ajungă la ei. Aparţinuse pesemne cuiva de seamă, poate Reginei însăşi şi în cele din urmă nasul Maiestăţii Sale, sub forma lui Walsingham, îi luase urma. Care era pedeapsa pentru a-i fi şterpelit gît-trişu' Reginei ? Ştreangul ? Trasul pe roată ? Întotdeauna o neliniştise colierul ăla. Acum îi devenise străin ; cineva îl curăţise, aşa că suciturile şi curburile îi scînteiau într-un contrast barbar cu distinsele lanţuri de rang de la gîtul bătrînilor.

Toate sunetele din jurul ei erau ritmice ; bătaia adîncă a tobei vîslaşilor, clănţănitul furcheţilor pe punte şi scîrţîitul penelor de gîscă în cabină — amîndoi bătrînii scriau. Nu se rostea nici un cuvînt.

În pofida groazei, Barbary îşi dădu seama de un lucru : încercau s-o facă să năduşească. Clipi din ochi. Or fi fost ei mari domni, dar foloseau vechiul truc al muşcăturii flamande, să-l treacă năduşelile pe iepuroi. O făceau cum se cade, nici vorbă.

Torca se făcuse mai mare sub lumina legănată şi lucea într-un ton auriu mai adînc.

— Asta-i a ta ?

Barbary tresări ; vorbise Domnul Secretar Walsingham. Bătea uşurel în salbă. Doar faţa lui, acum că se întorsese spre ea, era cumplită ; slabă, şi chinuită de temperament şi durere.

Barbary încercă să-şi controleze respiraţia şi răspunse în doi peri :

— Nu pot spune că da.

— Nu te-a-nvăţat nimeni să-ţi scoţi tichia în faţa celor mai în vîrstă şi mai respectabili ? întrebă iritat Walsingham.

— Nu pot spune că m-au învățat, replică Barbary, încă prudentă.

— Dă-o jos.

Fără tragere de inimă, Barbary se descoperi. Nu fusese timp pentru vreuna din tunsorile lui Pobble ; convocarea la interogatoriu survenise prea repede, așa că părul îi era mai cîrlionțat și mai lung decît ar fi preferat. Tras de bonetă, stătea în sus și-n afară. Culoarea îi era îngrijorătoare, reflectînd toată lumina din cabină și făcînd ca pe lîngă intensitatea acesteia toate celelalte să pară mai întunecate.

Un tufiș în flăcări, își spuse Lord Burghley. Îi amintea de un copac, la Theobald, care-l surprindea în fiecare toamnă cu roșul său tot mai profund. În fiecare zi, pînă ce-i cădeau frunzele, se gîndea că mai roșu de-atîta nu se poate, și în fiecare zi se putea. Își mută privirea de la băiat apoi îl privi din nou, spre a fi încă o dată uimit. Părul părea să fi absorbit toată culoarea din fața subțire care, observă Lordul Trezorier, era imberbă, dînd de înțeles că băiatul n-avea decît treisprezece ani, paisprezece poate. Părea mai mare, fără îndoială ca rezultat al vieții depravate pe care o duceau acei puști ai străzii. Oftă la gîndul unui asemenea desfrîu, dar oftatul era mașinal. La vîrsta sa înaintată, îi venea greu să simtă dezaprobare ; orice îi venea greu să simtă, la vîrsta lui. În plus, dacă băiatul era venal, cu atît mai bine. E o ușurare pentru el cînd Walsingham îi spuse să se acopere la loc.

— Ia să vedem, cum te numești ?

— Harry Smith, înălțimea voastră, răspunse voioasă Barbary. Negustor în piață la Cheapside. Sluga dumneavoastră.

— Cunoscut și ca Jim Pettit, Harry de Holborn și Barbary Clampett, lătră Secretarul Walsingham. Minciuna nu-i de nici un folos.

— Atunci de ce mai întrebați ?

Impertinența era singura armă cu care putea rezista fricii, ce amenința s-o dezintegreze.

Pînă acum Lordul Trezorier Burghley nu scosese o vorbă, lucru care-l făcea aproape la fel de înfricoșător ca Walsingham. Fața îi era într-adevăr foarte bătrînă, cu o barbă lungă și dreaptă, dar, în ciuda tuturor ridurilor,

i-o puteai uita uşor. Suspiciunea, puritanismul şi tulburările urinare făcuseră chipul lui Walsingham acut memorabil, dar lui Burghley toată experienţa sa mai degrabă îi secătuise faţa de expresie decît să i-o fi întipărit în ea. Ochii purtau de jur împrejur pungi moi de piele şi priveau la toate cele, bune sau rele, cu un dezinteres distrat. Singura slăbiciune omenească încurajatoare i se afla în mîini, albe-verzui pe frumoasa catifea a hainei şi avînd la încheieturi aceleaşi umflături de care suferea Scutieru. Cînd şi cînd îşi freca palma unei mîini de încheietura degetului mare al celeilalte, întocmai cum făcea şi Scutieru.

Ai gută, bătrînul meu Trezorier. Lui Barbary îi revenea curajul. Se foloseau, *da,* de muşcătura flamandă, pe cinstea ei. După năduşeli urma ritualul cu securea şi păsatul. Walsingham securea, Burghley papara. Unul făcînd-o pe sperietoarea, celălalt îmbărbătînd. O văzuse de-o sută de ori. O şi făcuse de cîteva dăţi. Prea bine, într-un fel nu înţelegea că ea şi Rob aveau necazuri cu cătuşarnicii ăştia peste poate de contra-firii. Dar undeva, slab, dincolo de toate, se simţea mirosul de peşte.

Lordul Trezorier vorbi pentru prima oară. Blînd, aşa cum i se cuvine unui terci bun :

— Turnaţi-i tînărului puţin vin.

Vinul umplu un şip foarte frumos — ar fi putut scoate cîţiva galbeni pe el — iar aroma de peşte deveni mai puternică.

— Aş dori să-ţi spun o poveste, Domnişorule Barbary, spuse Lordul Trezorier ; glasul îi era la fel de neutru ca întreaga sa fiinţă. E vorba de un tînăr prinţ din Irlanda care acum cîţiva ani s-a pierdut după un naufragiu.

Hotărî că nu era nevoie să menţioneze amănuntele neesenţiale, cu mame spînzurate, în stadiul acesta.

— Se credea că a murit. Dar, acum cîtva timp, am primit informaţii că trăieşte undeva în Londra, necunoscut şi necunoscător cu privire la trecutul său.

Barbary dădu din cap. Poate că-i puseseră ceva în vin. Poate că, bătrînilor ăstora doi le plăceau băieţii tineri pentru ştii-tu-ce. Acuş-acuş au să-nceapă să vorbească porcării, sau se vor descheia la nădragi.

— Inima ei de femeie fiind mișcată de soarta acestui tînăr prinț, marea noastră Regină mi-a cerut mie și lui *my lord* Secretarul aci de față să pornim în căutarea lui. Tot ce știam pentru început era că posedă păr roșu și o torcă. Ca aceasta.

— Deci, ați reușit, spuse Barbary. Oare putea ajunge la ușa înainte s-o înhațe ?

— Iar unul din agenții lui *my lord* Secretarul a descoperit tocmai un asemenea tînăr la un han dintr-un cartier al orașului cunoscut sub denumirea de Bermude. A încercat să-l urmărească pe tînăr dar i-a pierdut urma.

— Incompetență, spuse din toată inima Barbary. Să-i dați un șut în cur agentului ăluia, înălțimea voastră. Dar pur și simplu pentru că are colierul nu-nseamnă că tînărul a furat-o. Poate că a găsit-o.

— Domnișorule Barbary, spuse cu răbdare Lordul Trezorier, nu m-ai înțeles. Torca sau colierul era un indiciu pentru tînăr, nu tînărul pentru torcă.

— Just, zise Barbary. Ochii ei măsurau distanța pînă la ușa cabinei. Putea fi pe punte și peste bord înainte ca ei s-apuce să spună Doamne-ajută.

— Am emis ceea ce, cred, e cunoscut sub denumirea vulgară de „seekwe", pe numele acestui tînăr. Am postat agenți să se uite după el prin porturi. Pool, Deptford, Greenwich.

— Aha, făcu Barbary, probabil că oamenii dumneavoastră m-au văzut aruncînd torca din barcă. Pot să explic asta. „Dă-i-o Maiestății Sale," mi-a spus, chiar cu cuvintele astea. „Dă-i-o..."

— *Las-o dracului de torcă !*

Strigătul îi surprinse pe amîndoi, făcîndu-i să se întoarcă spre Domnul Secretar Walsingham, care îl scosese. Suflînd greu, acesta întinse mîna spre o sticlă verde cu doctorie aflată pe masa sa și-și turnă o doză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Burghley, spuse el, uităm cît de enervantă poate fi viclenia claselor criminale.

Lordul Burghley înclină din cap liniștitor spre colegul său și apoi spre victimă.

— Lasă torca, Domnișorule Barbary, repetă el calm. Nu credem că e furată și chiar dacă ar fi n-am da curs ches-

tiunii. Nu i se va întîmpla nici un rău lui Robert Betty din partea noastră. Nici ţie. Pricepi ce-ţi spun ?

Înţelegerea miji în ochii cei verzi şi, odată cu ea, surpriza.

— Rob nu-i irlandez ; este englez, ca dumneavoastră şi ca mine.

Lordul Trezorier oftă cu uşurare. Spuseseră că băiatul e inteligent ; era într-adevăr ager, odată ce înceta să mai privească lucrurile din punctul de vedere al criminalităţii.

— Noi avem informaţia că e un copil găsit. Nu se ştie nimic despre locul unde s-a născut.

De unde ştia toate astea ? Oare Domnul Secretar le smulsese de la Betty Armăsara ? Le cumpărase de la Preacinstitul Om ? Ordinul nu împărtăşea informaţii despre ai săi primului care întreba. Foarte bine, dar Rob Betty ? Un vlăstar regal irlandez ? Niciodată.

— Ce vreţi cu prinţul ăsta, la urma urmei ?

— Vrem să-i restituim moşia ce-i aparţine de drept, spuse cu băgare de seamă Lordul Burghley.

Fireşte că da, fireşte că da, Trezorier bătrîn şi mincinos. Acum mirosul de peşte era foarte puternic. Poponarii îl vroiau pe acel prinţ irlandez pentru propriile lor pofte. Nimeni nu făcea nimic pentru nimeni fără motiv. Putea aia să fie barja Reginei Angliei, dar avea un iz de Bermude. Era ca la ea acasă. O verişoară printre verişori, un şarlatan printre escroci.

— Fără s-o ştie, chipurile Lordului înalt Trezorier al Angliei şi-al lui Barbary Clampett, despărţite de un birou şi şaizeci de ani, nu se deosebeau prea mult în clipa aceea. Măşti ale indiferenţei. Feţe de scamatori.

— L-aţi scăpat, deci, nu-i aşa ? întrebă Barbary. Barca s-a dus pe mare cu el cu tot.

— Nu, se auzi vocea acidă a Secretarului Walsingham. Nu ne-a scăpat. L-am găsit pe chei la Greenwich. Un tînăr cu păr roşu şi cu o salbă de aur. L-am ţinut la loc sigur, în Turn.

Pînă la urmă, ca să-l facă pe băiat să-şi recapete şirul, gardianul trebui să-l plesnească. Lordul Trezorier clătină din cap ca să-l oprească pe Walsingham de a-l pocni la rîndul lui. Nervozitate, lăcomie, ambiţie, la orice se aşteptase, dar nu-şi închipuise că haimanaua va reacţiona dînd

din picioare și rîzînd de să-i vină rău. Știa oare băiatul ceva ce ei nu aflaseră ?

Barbary se chinui să-și recapete controlul și se șterse la ochi. Era într-adevăr o treabă serioasă. Ea, prinț irlandez, Doamne ferește ! De unde le venise ?

Se potoli. *Era* o treabă serioasă : dacă era într-adevăr băiat, dacă ar fi fost calificată sexual pentru rolul acelui *bog-trotter*[1] de sînge regal, acum ar fi cuprins-o panica de-a fi vîrîtă cu de-a sila într-o afacere care nu-i folosea la nimic. Așa cum stăteau lucrurile, ea avea cartea cîștigătoare. Putea ieși din situație oricînd poftea. Își putea arăta cărțile din mînă — mă rog, nu din mînă ci, cu decența cuvenită, dintr-o altă parte a anatomiei ei — dovedind că nu era bărbat, irlandez sau altfel.

Încă nu, totuși. Mai întîi să vadă ce-avea de cîștigat.

Ochii ei întîlniră privirea perdeluită a lui Burghley, de cealaltă parte a mesei. El era cel cu care dialoga, așa cum se intenționase. În orice caz însă, instinctul îi dădea de înțeles că el era principalul jucător, îndărătul întregii afaceri. Știu că știi că nu sînt prințul ăla pierdut al vostru. Știi că știu că știi. Oamenii lui Walsingham l-au văzut pe Rob aruncîndu-mi gît-trișu. Așa. Ai un motiv serios de-a dori să scoți din mînecă prințul ăsta și-ai să te folosești de orice înlocuitor ca s-o faci. L-ai ales pe Rob Betty dar, cum el s-a dus, mă ai pe mine.

Își aminti de Matt Limbă-de-Clopot, care descoperise că nevesti-si i se lăsaseră bani la doar cîteva zile după ce el îi făcuse felul, și o pusese pe Foll să se dea drept ea și să și-i pretindă. Oi fi matale Lordul Trezorier al Angliei, da' te joci de-a Matt Limbă-de-Clopot, să nu-mi zici mie Barbary dacă nu.

— Atunci, ce-am de făcut, în locul prințului ăstuia irlandez ?

— Să-ți revendici moștenirea de drept.

Asta-mi ești, Matt Limbă-de-Clopot.

— Și să ți-o pasez dumitale, presupun ?

Îl auzi pe Walsingham șuierînd :

[1] *bog-trotter* = (Lit.) „tropăitor prin mlaștini"; (peior.) irlandez (N.T.)

— De ce ne pierdem vremea cu şobolanul ăsta de canal ?

Lordul Trezorier oftă din nou. Îl aştepta multă muncă ; ar fi putut rezolva întreaga problemă mai amiabil, fără prezenţa colegului său, şi fusese într-adevăr surprins cînd Walsingham insistase să-l însoţească, deşi presupusese că Secretarul avea propriile lui afaceri personale de rezolvat în casa spre care se îndreptau. Walsingham avea prea puţină răbdare cu planul lui Burghely în privinţa acelui băiat, avea prea puţină răbdare cu problema irlandeză dacă e s-o spunem p-a dreaptă, poziţia lui simpatizînd mai mult cu şcoala de gîndire să-i-exterminăm-pe-toţi.

Lord Burghley spuse cu blîndeţe :

— Fiul meu, eşti moştenitorul unor întinse suprafeţe de pămînt, conducătorul unui popor care a căzut în păcat. Nu dorim decît să se reunească sub sceptrul graţioasei lor şi a ta suverane, Maiestatea Sa, Regina Elizabeth, spre a o sluji în pace şi prietenie. Ca lider al lor şi supus leal al ei, îi vei aduce înapoi sub aripa sa.

— Oh, făcu Barbary. Politică. Totuşi, avea şanse să ajungă undeva înainte de-a-şi lua tălpăşiţa. Deocamdată, le va face jocul. Dar întîi ar fi mai bine să afle ce cărţi aveau în mînă poponarii ăia bătrîni. Spuse :

— Îmi cei iertăciune, înălţimile voastre, dar eu nu-s irlandez. Sînt din Ţările de Jos. Tatăl meu de suflet a slujit acolo. Acolo m-a găsit.

Secretarul Walsingham interveni :

— Clampett a servit în Irlanda. *Acolo te-a găsit.*

— Doar ştie unde-a servit, nu ?

— Minte.

Era prima ei ocazie de-a trăi rescrierea istoriei. Simţi că i se taie respiraţia. Minciuna era propriul ei gen artistic, dar aici era altceva, un fapt şters cu buretele pentru a fi înlocuit de un expedient politic.

Ia să vedem pînă unde-o să mergi, bătrîne Secretar :

— Da' eu nu vreau să fiu irlandez. Să zicem că n-am s-o fac. Atunci ce-o să-mi faceţi ? îşi cocoşă ea umerii.

Lordul Trezorier se întoarse la scrisul lui ; acesta era domeniul lui Walsingham. Secretarul Reginei spuse :

— Am fi înclinați să credem că simpatiile nu ți se îndreaptă spre țara ta. Am fi înclinați să credem că au fost înstrăinate de o influență dăunătoare, cineva care ți-a predicat spiritul de răzvrătire în timp ce ți se făcea educația.

Will ? Oare pe Will îl prinsese în capcana tuturor silabelor ăstora ?

— Gardă, Domnișorul Barbary va profita de puțin aer. Du-l pe punte.

Fu ridicată cu totul de pe scaun și împinsă afară din cabină și în sus pe scări. Pe punte, aerul era parfumat gingaș ; lumina lunii arginta rîul și șirurile de vîslași. Încetaseră să mai lopăteze. Fusese atît de ocupată, jos în cabină, încît nu observase încetarea mișcării ambarcațiunii. Barja fusese legată la un ponton de pe malul dinspre tribord, poarta din pupa se deschisese iar în dreptul ei se pusese o schelă. Gardianul o îmbrînci pe Barbary spre ea. Pe țărm, într-un loc spre care ducea o alee, cîțiva oameni cu făclii aprinse în mîini se adunaseră în jurul unei spînzurători. De obicei, asemenea spînzurători susțineau cadavrul împlătoșat în fier al vreunui răufăcător de lîngă rîu, emanînd un avertisment împuțit împotriva oricăror delicte, la fiecare adiere de vînt. Deși aceasta era goală, n-avea să mai rămînă multă vreme așa. Două funii îi fuseseră petrecute pe deasupra. Avea să se execute o dublă spînzurare.

Curioasă oră pentru o execuție. Barbaryei i se acceleră respirația.

— Pe cine-i saltă ?

Era și ea unul din ei ? Paznicul nu răspunse, nici nu se mișcă. Luna mai făcea ca malul să arate ireal, ca o scenă. Luminile pîlpîitoare de lîngă spînzurătoare deformau chipurile schimonosite ale celor ce erau acum trași în sus cu ajutorul frînghiilor, dînd din mîini și din picioare. Unul era Dick Încornoratu. Celălalt avea doar un picior din care să dea ; stîngul îi ieșea în afară sub unghiuri rigide, fiind artificial.

— Will ! zbieră Barbary. Gardianul o apucă de cingătoare astfel că, în efortul ei de-a coborî schela spre a ajunge la Dick și Will, se pomeni înotînd prin aer. Înotă, izbi și se zbătu în timp ce era dusă înapoi în cabină și trîn-

tită pe podea. Încercă să se ridice pentru a ajunge la uşă dar fu doborîtă la loc. Se tîrî spre Lordul Trezorier, ţipînd şi lăcrimînd :

— Opriţi ! Ziceţi-le ! Am să fac orice. Nu-i spînzuraţi !

— Pe cine să nu-i spînzurăm ? se interesă amabil Lordul Trezorier.

— Vă rog, hohoti Barbary.

Lordul Trezorier i se adresă unui servitor ce stătuse ascuns în umbră :

— Complimentele mele căpitanului şi întreabă-l dacă e spînzurat cineva.

Barbary se lupta să ajungă iar pe punte, dar gardianul o ţinea strîns. Prin tot coşmarul, auzi cuvintele, rostite repetat :

— Spînzurat ? Spînzurat ?

— Will ! ţipă Barbary.

De pe scări răsună un pas neritmat şi în cabină pătrunse un marinar şchiop. Împingea înaintea lui un Dick Încornoratu cu faţa ca zerul.

— Da, *my lord ?*

— Spînzuraţi pe cineva, Jupîne Corbet ? Tînărul acesta pare să se afle sub impresia că e o execuţie în curs de desfăşurare.

— Execuţie, *my lord ?*

Jupînul Corbet rînji spre Barbary.

— Nu, *my lord.* Maiestăţii Sale nu i-ar plăcea, fiind propria-i barjă se pare. Ne-am oprit doar ca să schimbăm vîslaşii.

— Doar ca să schimbăm vîslaşii, îi confie Lordul Trezorier Barbaryei. D-l Secretar Walsingham îi făcu semn căpitanului să-l ducă de-acolo pe Dick Încornoratu. Înainte de-a pleca, Jupînul Corbet îi rînji iar lui Barbary. Lăsă capul pe-o parte, scoase limba şi smuci de un ştreang nevăzut.

— Nu era Will, Barb, spuse cu greutate Dick Încornoratu, din uşă. Barbary dădu din cap. Marinarul avea un picior de lemn. I-l putea vedea pe cînd pleca. Jucîndu-se de-a spînzurătoarea la lumina lunii putea semăna foarte bine cu Will Clampett.

— Vezi ? o întrebă Lordul Trezorier pe Barbary. Ea înecuviinţă. Se ridică de jos şi se tîrî înapoi pe scaun. Barja

pornise iar, ca și cum ritmul nu i s-ar fi întrerupt nici o clipă, de parcă inima ei ar fi avut ideea prostească de-a nu bate odată cu ramele. Își șterse mucii de la nas cu mîneca. Simțea prea puțină pică pe Trezorierul de la birou, ca și pe ticălosul de Walsingham. Amîndoi reprezentau Autoritatea, iar în lumea prin care se mișca ea Autoritatea era la fel de capricioasă precum vremea rea, deținînd dreptul de a impune tortura și moartea, așa cum întotdeauna îl avusese și-l va avea. Mai curînd te puteai aștepta la compasiune din partea unui uragan.

Întrebase, iar Autoritatea răspunsese, și cartea pe care o ținea-n mînă era cîștigătoare. O piatră de moară. Spunea că îi poate spînzura pe Dick sau pe Will oricînd poftea. Pe Dick pentru pungășiile lui, pe Will pentru trădare, poate, sau pentru vorbe rebele — și Dumnezeu știa că le rostise, deși nu era decît felul lui de-a fi. Contra cărții ăsteia n-aveai atu. Întrebase, iar Autoritatea îi schițase o imagine la fel de clară ca portretul Reginei agățat pe bulmea. Lord Înalt Trezorier al Angliei și Lord Înalt Secretar al Angliei puteau ei să fie, dar nu se deosebeau prin nimic cu adevărat de Preacinstitul Om, doar că erau mai bine îmbrăcați.

Trase aer în piept, cutremurîndu-se :

— Unde ESTE Will, dacă nu vă e cu supărare că-ntreb ?

— Te referi la Jupînul Clampett ? întrebă Lordul Trezorier, de parcă subiectul n-ar mai fi intrat în discuție înainte. Am mîndria de-a fi luat pentru el asemenea măsuri încît, de-ar fi avut de ales, omul nu putea să se aranjeze mai bine. A fost pus la muncă într-o topitorie de tunuri. Ai să-l vezi destul de curînd, căci topitoria aparține domnului căruia îi vei fi paj, Sir Henry Sidney.

— Paj ?

— Fără putință de tăgadă. Odată ce te-am găsit în sfîrșit, trebuie să te pregătim pentru noua ta moșie, așa cum am făcut cu alți nobili irlandezi, ucenicindu-te în obiceiurile regalității, astfel ca atunci cînd îți vei relua locul în fruntea poporului tău să-i poți conduce spre cuvenita supunere față de Regina ce le este lor și ție suverană. N-ai nici o amintire despre Irlanda, se pare...

Nici nu mă mir naibii, își spuse Barbary, în viața mea n-am fost acolo.

— ...și trebuie să-ți fie amintite obiceiurile locului.

Barbary, își spuse Barbary, vor să te facă actor. Și asta, după tot ce-ai făcut ca să rămîi un om decent. Walsingham revenise de mult la scrisul lui. Acum erau pe domeniul lui Burghley.

— Trebuie să te deprinzi cu puterea și cu felul de-a o folosi întru glorificarea lui Dumnezeu și a Maiestății Sale. Ale tale vor fi bogățiile...

Dacă ar fi studiat mai bine Biblia, Barbary și-ar fi putut da seama că era dusă pe vîrful unui munte neînchipuit de mare ca să i se arate toate împărățiile — mă rog, o împărăție — din lume, și strălucirea lor. Și dacă, enumerînd castelele, tributele și moșiile ce aveau să fie ale Prințului Barbary, Lordul Trezorier redeșteptă imagini ale unor locuri engleze ca Nonsuch, Turnul și Burghley House, alături de conace tipic englezești cu locatari roșii-în-obraji scoțîndu-și cuviincioși bonetele, ogrăzi, livezi și văcărițe, atunci poate că propria lui ignoranță despre o țară pe care n-o vizitase niciodată era la fel de condamnabilă ca a Barbaryei. Poate.

Ascultînd, Barbary făcea socoteli. Crezi c-ai pus mîna pe mine, bătrîne Trezorier. Și poate c-ai pus-o. Și poate, cînd ministrul șef al Reginei îmi oferă bogății, nici nu mă deranjează c-am fost înhățată. Nu atunci cînd ține cartea pe care-o are, și nu cînd eu însămi am un as ascuns în nădragi. În regulă, moșule, pentru Will și Dick și ceva profit am să-ți fac deocamdată jocul.

Îl văzu pe Burghley aruncînd o privire clepsidrei de pe masă.

— Dar nu trebuie să-l copleșim pe tînărul nostru prinț.

Se ridică în picioare și tuși, ca să dea de înțeles că Walsingham trebuia să îi preia salutul. Walsingham o făcu, șuierînd.

Lordul Trezorier al Angliei și Secretarul Reginei se înclinară în fața lui Barbary Clampett din Mlaștinile Lambeth, pe care o induceau în eroare, de care erau ei înșiși înșelați, și cu care cot la cot, ticluiau să înșele poporul Irlandei.

Cu tot atîta ceremonie, Barbary se sculă și le înapoie plecăciunea.

Un moment sau două, cei doi păcălici-șefi, cel bătrîn și cel tînăr, cel mai înalt din țară și cei mai de jos, fură atinși de admirația pe care numai profesioniștii o pot simți unul pentru altul. Barbary îi făcu cu ochiul Lordului Trezorier :

— V-ați gîndit vreodată să vă apucați de pungășie, înălțimea voastră ?

O trimiseră lîngă Dick Încornoratu, pe punte, unde acesta ședea pe un pălimar, frecîndu-și ceafa și încă reușind să arate respectabil, ca un negustor ce fusese înșelat strașnic. Ca-ntotdeauna, fața îi era calmă precum o farfurie cu porridge, cu care semăna și din care ochii săi mici priveau lumea cu o resemnare ce nu condamna pe nimeni. Născut în pușcărie, dintr-o mamă ce fusese apoi spînzurată pentru a-și fi ucis cocoșul, își pierduse foarte de timpuriu, spunea el mereu, facultatea de a fi luat prin sûrprindere. Lui Barbary îi apăruse ca o parte din peisajul natural al vieții ei, căreia nu-i dăduse cu adevărat atenție. Afecțiunea aprig protectoare pe care i-o inspira acum vulnerabilitatea lui sosea ca o revelație.

Și fusese strașnic înșelat. Circumferința lui ca de consilier municipal fusese redusă prin încarcerarea fără nici o acuzație la Bridewell pentru aproape tot atîta vreme cît stătuse Barbary în Turn.

— F'o doi bătători-pe-umăr m-au înhățat imediat după ce-l unsesem pe paznicu-ăla să-ți deie zarurile, îi spuse el. Voiau să știe totul de tine și Rob, vîrsta, unde v-ați născut, din ce părinți, tot Arborele Jesse. Păi, eu nu știam, nu-i așa, Barb ? Și ce știam, n-am spus, deși erau așa de-al dracu' de dornici să afle, că m-au nădrăgit.

A nădrăgi însemna a biciui.

— Îmi pare rău, Dick.

— Nu ești tu de vină, Barb. Ce-au scos, au scos de la Preacinstitu' Om. Dup-o săptămînă, atuncea l-au adus, și el te-a turnat. Au promis că-l nădrăgesc dacă nu vorbește.

Se uită la ea cu o expresie de scuză în favoarea lui Abraham.

— Poţi s-o priveşti din direcţia lui, Barb. Doar a avut nu de mult coada de căruţă, cum ştii, şi încă-l mai durea vergile.

Dick rareori găsea pe cineva vinovat, nu pentru că ar fi fost un liberal ci datorită faptului că era disperat de bisericos, văzînd culoarea omului împinsă pînă la albeaţa binelui şi negreala răului. Îşi privea propriul refuz de-a da informaţii despre prieteni nu ca înalt-principial sau curajos, ci pur şi simplu ca pe o chestiune de-a fi în stare să înduri în timp durerea, lucru pe care Preacinstitul Om nu-l putea face.

— Zi-i-nainte.

— Asta-i tot. Pe urmă am ajuns pe apa-trişu' ăsta şi pe urmă imediat dansam valţu' spînzurătorii.

Nu puse niĉi o întrebare despre ceea ce făcea ea acolo, ce făcea el, de ce îndurase o spînzurare de panaramă pe-un mal al Tamisei în noaptea aceea fermecătoare. Lucrurile se întîmplau şi asta era tot, nimic mai mult decît o nouă rată din întunecata saga ce era viaţa lui.

Cu toate acestea, Barbary, nescăpîndu-i din ochi pe vîslaşi ca să fie sigură că aici unul din ei nu asculta, îi spuse. Îi datora atîta, cel puţin, şi oricum simţea nevoia disperată de a se mărturisi cuiva. Îi spuse totul.

— Eşti fată ?

— Da.

— Tot timpul ai fost ?

— Da.

— Ei poftim, ca la noi la nimenea !

Era surprins, dar îşi rectifică imaginea despre ea fără prea mult efort şi fără ca asta să-i afecteze atitudinea faţă de Barbary. Pentru un om care-şi cîştigase pîinea din simularea geloziei sexuale şi a pasiunii, avea destul de puţin în materie de machiaj. Privind în urmă, Barbary îşi dădu seama că relaţia lui Dick Încornoratu cu tîrfele, comparată cu cea a celorlalţi bărbaţi şi băieţi din Ordin, fusese întotdeauna platonică. Ceea ce era remarcabil, îşi spuse ea, era că această asexualitate trecuse neobservată. Acceptarea slăbiciunilor celorlalţi de către Dick era destul de desăvîrşită ca s-o facă pe-a lui proprie să pară firească.

— Crezi c-acum or să mi dea drumul să plec, Barb ?

Devenea tot mai nervos pe măsură ce era dus mereu mai departe de teritoriul lui propriu.

— Am întrebat.

Le slujise scopului lor ca Groaznic Avertisment pentru ea, așa că de ce n-ar fi putut să fie eliberat ?

— Ce-au spus ?

— Au spus că ar trebui să-ți găsești o muncă cinstită.

Se lăsă tăcerea, în timp ce reflectau amîndoi la noutatea ideii. Luna apunea și toba își lungise bătăile astfel ca vîslitul să poată ține pasul cu cîmpul vizual al omului de vardie. Înaintau în beznă.

— Dick.

— Ce ?

— Cum ți-ar plăcea să devii ucenicul unui prinț irlandez ucenic ?

6.

Dacă exista un Eden Elizabethan, acesta era Penshurst-ul. Conacul se afla în momentul acela în posesia celor mai buni din generaţia lor, un centru focal al celor mai nobile aspiraţii de care era capabilă Anglia, punct de întîlnire al celor mai strălucite minţi ale ei. Aici nu era loc de corupţie ; ce vedeai era ceea ce era, şi întru totul frumos.

Barbary îl văzu pentru prima oară noaptea. Ea, Lordul Trezorier Burghley şi D-l Secretar Walsingham debarcară la treptele sale dinspre rîu, unde ea se despărţi de Dick Încornoratu, pe care îl trimiseră să ocupe o poziţie în zona rezervată servitorilor. Oaspeţilor li se oferiră lectici. Pentru Barbary era o experienţă nouă, dar nervozitatea îi strică distracţia. Se aplecă pe fereastra palanchinului să-l privească pe Dick Încornoratu condus printre copaci ca un om alegîndu-şi drumul prin lavă vulcanică. Dick detesta locurile de ţară, iar acum se afundase în peisajul campestru mai adînc decît i se întîmplase vreodată. Aici însă, în parc, totul era civilizat. Cu capul încă ieşit în afară din scaunul legănat, Barbary văzu că oile păscuseră ascultătoare iarba pînă la înălţimea unui covor, stejarii şi fagii erau protejaţi de zaplazuri să nu crească pînă la proporţii statuare, crengile lor inferioare răspîndindu-se fix deasupra unui stat de om. Sub unul din cei mai înalţi stejari, o turmă de cerbi argintii zăbovi destul pentru o vrajă ce se sparse cînd dispărură în salturi prelungi.

După o vreme, fură coborîți din scaune într-o poiană. Pe o alee mărginită de copaci se apropia ceva ce părea, de departe, o volbură de fulgi de zăpadă în mișcare. Un șopot ca al apei crescu devenind sporovăială, ris și note de mandolină. Fulgii de zăpadă se transformară în felinare și oameni în mătăsuri și satinuri albe, plimbăreți nepăsători și minunați care în clipa aceea întipăriră în mintea lui Barbary o imagine atît de fermecătoare încît vremea și deziluzia n-aveau s-o șteargă niciodată.

Mai de aproape, văzu că erau veseli dar țicniți. Purtau cu toții măști cu giuvaeruri, mai mulți bărbați erau cavaleri în armură, unele doamne aveau aripi atașate de umerii rochiilor, și mai erau și pitici, cu antene crescîndu-le din tichii. Un cîine enorm purta o zgardă bifurcată ce-l făcea să aibă cîte un cap în plus de fiecare latură a celui real.

Un bărbat înalt și voinic păși înainte spre a mugi un bun-venit cu înfloriturî, schimbînd plecăciuni cu Lordul Trezorier și Secretarul. Barbary îl auzi pe Lordul Burghley murmurînd :

— Cum merge ?

Uriașul coborî glasul :

— Pînă acum foarte bine. Nici o vorbă din partea ei. Așa-i ?

Mîna Lordului Burghley o împinse pe Barbary înainte :

— *My lord,* fie-mi îngăduit să vi-l prezint pe-al nostru Prinț de Connaught, cunoscut și ca Domnișorul Barbary Clampett. Domnișorule Barbary, acesta e Sir Henry Sidney.

Sir Henry o măsură pe Barbary fără prea mult entuziasm.

— Ești sigur ?

— Originile i se potrivesc. Avea torca. Experții au examinat-o și au judecat-o ca autentic însemn regal irlandez din părțile-acelea.

Burghley o împinse din nou pe Barbary în față, cu blîndețe :

— Arată-i lui *my lord.*

Gîtul jegos al Barbaryei își recîștigase salba. Și-o scoase și o întinse, amintindu-și să-și dea jos în același timp și boneta.

Sir Henry îi făcu semn unui făclier să apropie torța și privi de la Barbary la torcă și din nou la Barbary.

— Mie toți mi se par la fel.

Torcile sau irlandezii ? se întrebă Barbary.

Sir Henry dădu din cap :

— Bine-ai venit, Donal mac Owen O'Flaherty, și fie să ne fim adevărați tată și fiu adoptiv la fel cum Tyrone și cu mine ne-am fost unul altuia.

— Facem o-ncercare, mm ? spuse politicoasă Barbary.

Sprîncenele stufoase ale lui Sir Henry se înălțară, iar Walsingham șuieră. Burghley spuse cu grăbire :

— A fost crescut în mîrlănia plebeilor, după cum am explicat în scrisoare. Dar e iute la-nvățat.

— N-ar strica. Știe că urmează s-o întîlnească pe Regină ?

O chemă cu un gest pe una dintre femei :

— Draga mea, iată un nou sălbatic de irlandez ca să-l îmblînzești tu. Donal, te prezint doamnei tale senioare și mamă adoptivă, Lady Sidney.

— Ziceți-mi Barbary, doamnă, spuse Barbary, înclinîndu-se.

Lady Sidney își îndepărtă masca de față ca să dea din cap, și dezvălui faptul că nu avea față. În ciuda strînsorii prevenitoare a Lordului Trezorier pe umărul ei, Barbary sughiță. Îndărătul măștii cu nestemate nu se afla nimic, întuneric, o gaură în univers de forma unui chip. Din ea răsunară cuvintele :

— Ne-așteaptă, Henry.

Sir Henry dădu din cap.

— Sîntem în toiul unei fantasmagorii, îi spuse el lui Burghley, care se arătă înțelegător. Sir Henry se dădu înapoi și strigă cu toată puterea glasului său impresionant :

— *My Lords*, sînteți bineveniți pe tărîmul Zînelor, printre farmece și cavalerisme, zei și zeițe, demoni și spiriduși întru totul înspăimîntători. Și totuși noi, băștinașii, sîntem niște triști deposedați, căci Regina acestui loc, Belphoebe a noastră, Fecioara sufletelor noastre, a fost răpită de spirite și n-o putem găsi.

Barbary îl auzi pe Lordul Burghley oftînd ; făcuse o călătorie lungă, în cea mai mare parte a căreia lucrase. Oricum... Ridică vocea la o înălțime nefirească :

— Ce veste îmi străpunge inima ? Regina noastră Zînă, pierdută ? Să se pornească-n căutarea ei.

Sub ochii lui Barbary, Lordul Trezorier al Angliei, Secretarul Reginei, nobilime asortată, aventurieri, învățați și poeți o luară la fugă de jur-împrejur dînd expresie unei preocupări pantomimice în timp ce căutau pe sub boscheți. Ține-ți firea, Barb, își spuse, ai nimerit între țicniți. Întinse mîna și apucă fluierașul unui pitic ce trecea prin preajmă :

— Pe cine căutați toți, Piticotule ?

Piticul scoase limba :

— Pe Regină, firește.

— Pe Regină de-adevăratelea ? A Angliei ?

— Sigur că da. Și nu mă fă tu pe mine Piticot, dovleac-ruginit.

O zbughi.

— Acolo e, strigă după el Barbary. Era evident unde se găsea Maiestatea Sa. Un pantof de satin alb cu cataramă bătută în diamante se ițea de după un fag. Barbary își mută locul astfel ca să poată vedea mai bine, și observă că pantoful aparținea unei persoane ascunse într-un chioșc cu perne, făcut după cîte se părea din flori. Regina ? Regina. Barbary, a cărei idee de a juca un joc se restrîngea la cărți sau zaruri, rămase uimită. De chestii d-astea se ținea Guvernatoarea Credinței cînd își termina treburile ?

Îl agață pe un tînăr înalt ce trecu pe lîngă ea :

— Uite-o acolo.

Tînărul o privi de sus în jos, amuzat.

— Ține-ți gura.

Barbary se retrase și se așeză pe iarbă să asculte țipetele peste măsură de chinuite : „Phoebus, întoarce-te la noi ! Ieși la iveală, o, soare al ochilor noștri !“ Îl privi pe Lordul Înalt Trezorier zgîlțîind copăceii de parcă Regina s-ar fi cocoțat sus pe crengile lor. Văzu un Domn Secretar Walsingham transformat urlînd prelung : „Unde ești, O Diana ?“, în tot timpul evitînd să privească

spre chioșc. Urmări o domnișoară de onoare ce chicotea trasă îndărătul unor tufe de către un cavaler în armură, foarte arătos, foarte înalt și întunecat la înfățișare. Începu să moțăie.

Deschise ochii într-un cor de strigăte și lătrături. Câinele cu trei capete luase poziție în fața chioșcului. Cele două scăfîrlii artificiale începeau să-i atîrne iar cea din mijloc îl privea cu jale pe tînărul curtean ce-i spusese Barbaryei să-și țină gura. Acesta își scosese spada în fața câinelui și i se adresa cu numele de „Cerberus", în cadrul unui lung poem. La sfîrșitul versurilor, tînărul ridică spada iar câinele se culcă la pămînt. Curteanul păși peste el și îi întinse mîna Reginei, care spuse :

— Bună treabă, Sir Philip.

Trompete răsunară, ovații se-nălțară, o doamnă de onoare ce se emoționase peste măsură izbucni în lacrimi și toată lumea îngenunche începînd să profereze omagii Reginei.

Iar după aceea se porni chiolhan. Muzicanți ascunși printre copaci cîntară în timp ce oaspeții mîncau. Sub pomii din care atîrnau lampioane în formă de stele și luni, mesele erau așternute cu mîncăruri pe care Barbary nu și le închipuise cu putință. Incapabilă să-și dea seama ce mare onoare i se acorda, fu așezată la masa Reginei, deși destul de departe, spre capăt. În cea mai mare parte a ospățului căscă gura, între timp umplîndu-și-o cît de mult posibil și cît de repede posibil, pe principiul Ordinului că trebuie să profiți cît ai ocazia. O domnișoară de onoare din stînga ei — cea care se dusese în boscheți — era la fel de curioasă în privința Barbaryei pe cît era și Barbary față de ceilalți musafiri.

— Tu cine ești ? o întrebă ea.

— Persoană însemnată, răspunse Barbary. Ceilalți cine-s ?

Era o listă năucitoare. Bărbatul blond pe cale de-ngrășare din capul mesei era Robert, Conte de Leicester, eroul Armăsarei Betty și frate al Lady-ei Sidney. Erau episcopi, Sidneyii dolofani ca iepurii de casă — cel ce-i spusese lui Barbary să-și țină gura era Sir Philip, cel mai vîrstnic fiu al casei. Barbary potrivea fețele pe ceea ce fuseseră nu-

mele gospodărești. Sir Christopher Hatton, un bărbat chipeș, bea prea mult.

— Cine-i periculosul ăla ? Cu cercelul.

Domnișoara de onoare chicoti.

— Sir Walter Raleigh.

El era cel cu care se dusese după tufișuri. Barbary putea vedea de ce.

— De ce Lady Sidney aia n-are față ?

— Ah, biata femeie. A îngrijit de Maiestatea Sa cînd a fost bolnavă de variolă, dar apoi a contractat ea însăși infecția. Cicatricile-s onorabile dar, se zice, înfiorătoare. Acum poartă o mască, să acopere ceea ce a fost odinioară cum nu se poate mai frumos.

Lumina mai bună dezvăluia masca Ladye-i Sidney, o formă de catifea aplicată strîns, cu găuri pentru gură și ochi. Să privești mîncarea dispărînd în ea, lucru pe care-l făcea cu cumpătare și delicatețe, era oribil de fascinant. Ochii controlau încontinuu oaspeții și servirea bunătăților așa cum se cade unei gazde bune, dar o făceau atît de încet încît cumplita mască părea și mai sinistră. De fapt, își dădu seama Barbary după o vreme, fiorul privirii ei provenea de la oboseală. Regina ședea lîngă Lady Sidney, îi vorbea, dar nu-i privea nici o clipă masca. Există unele datorii ce nu suportă să fie privite în față, își spuse Barbary.

Dar pe cît de covîrșitoare era non-fața Lady-ei Sidney, cea a Reginei atrase cel mai mult atenția lui Barbary. Asta-i Regina, își tot spunea ea. Asta e Regina. Ar fi putut să fie dezamăgită : fața, cu toată mobilitatea ei, era ridată, părul era categoric perucă iar comportarea era dizgrațioasă. Barbary cunoscuse boarfe care se purtau mai bine. Pleoapele fără gene fluturau, mîinile albe ca zăpada se bîțîiau — Barbary putea jura că o văzuse pe una întinzîndu-se și ciupindu-l pe Sir Christopher Hatton. La un moment dat, Maiestatea Sa, strigîndu-i cuplete latinești lui Sir Walter Raleigh, și le însoțise cu felii de pîine aruncate în josul mesei. Barbary puse totul pe seama misterului distracțiilor regale.

Nu văzuse niciodată o femeie descătușată ; pînă și Betty Armăsara îi fusese supusă Preacinstitului Om. Dar cînd o făcuseră pe Elizabeth Regină, dezlănțuiseră un spirit ce era virtualmente incontrolabil. Inteligență, personalitate, stil, șfichiuiau pe o scară pe care lumea n-o putea reconcilia cu feminitatea pentru că nici o femeie n-o mai făcuse vreodată. „E un bărbat mai bun decît oricare dintre ei," era verdictul Ordinului asupra Reginei sale, ecou al unui crez că Elizabeth avea suflet masculin, nutrit pînă sus pe scara socială, pînă și de către Elizabeth însăși.

Barbary era fascinată. Puterea nopții răzbătea din Elizabeth. Personalitatea ei era aceea care-i suspenda pe toți într-un soi de magie ridicolă, — făcută viabilă de către cine știe ce element covîrșitor, ce crea dependență și le dădea o rațiune de a fi. Barbary îi vedea pe meseni, chiar și pe cei mai gravi, rivalizînd să atragă atenția Reginei. Complimentele lor erau atît de înflorite pînă la a deveni comice, dar nu era vorba numai de slugărnicie ; erau disperați să-i cîștige aprobarea, bărbații dorind-o cu o forță ce se apropia de patimă. Vi se cuvine o cură cu melasă, zău că da, își spuse Barbary. Nimeni nu-i ca voi.

Cînd Lordul Burghely îi făcu semn să vină în capul mesei, sosind momentul să-i fie prezentată acelui fenomen, picioarele Barbaryei avură de furcă s-o poarte peste iarbă.

— Deci, iată-l pe copilul nostru irlandez găsit, spuse Regina Zînă. Mititel, nu-i așa ?

— Destul de mare pentru scopurile noastre, Doamnă, murmură Burghley.

Barbary îngenunche și-și scoase boneta.

— Și se mai pare și că a luat foc. N-ar fi bine să-l stropim cu apă ?

Gluma iscă chițcăituri de rîs slugarnic din partea curtenilor ce ascultau. Sir Christopher Hatton îi oferi Reginei sale un pahar de vin pe post de stingător.

Barbay privi în sus la o față ce fusese boită la fel de gros ca a lui Folly la Budinca-ntr-o-Cîrpă, și cu mai puțină

măiestrie, dar care totuși o îndemna să-ncerce să-și marcheze punctul său.

— Nu mă stingeți încă, Maiestatea Voastră.

— Să nu te sting ? Pe tine, care te-ai înhăitat cu cei mai nelegiuiți din orașul meu ?

Pe cînd o instruise pe Barbary, Burghley spusese că acesta va fi un moment înșelător ; toți monarhii erau deranjați de nelegiuire, iar Elizabeth mai presus decît oricare. Barbary răspunse, așa cum îi spusese Burghley :

— Doamnă, iertați-mă. A trebuit să supraviețuiesc.

— Ah.

Era un argument pe care cea mai mare supraviețuitoare dintre toți nu-l neglija niciodată.

— Și ce recompensă voi avea pentru a nu-ți stinge lumina ?

Regina ținea amenințătoare paharul deasupra capului descoperit al Barbaryei.

Din nou, Burghely o învățase ce să răspundă :

— Daruri sărmane, Maiestatea Voastră, dar sînt tot ce am — inima, sufletul și loialitatea mea.

— Voi, irlandezii, mi le-ați mai oferit și-nainte, spuse cu amărăciune Elizabeth.

— Da, dar vedeți, începu Barbary să devină vorbăreață, ăia era irlandezi-irlandezi, zic io. Acuma io, Maiestatea Voastră, mi-s un irlandez-englez. Altă socoteală.

— Și-ți vei face poporul să mă iubească ?

Lăsase paharul jos.

— Băga-mi-aș, Maiestatea Voastră, replică Barbary, cum ar putea să n-o facă ? !

Regina privi în jur la masa ce încremenise dintr-o dată.

— Băgamiaș, repetă ea, ce cuvînt neobișnuit. Ce vrea să spună puștiul ?

Sir Henry Sidney își drese glasul :

— Un derivativ de la *„boggart"*, Maiestate, un spiriduș pigmeu din superstițiile irlandeze ; evident, băiatul a reținut cuvîntul din copilăria sa pierdută.

— Boggart, boggart, boggart, savură Regina. Spiriduș pigmeu. I se potrivește. Foarte bine, Domnișorule Boggart, am să-ți accept darurile.

Privi în jur cu maliţiozitate.

— Mai bogate decît orice altceva am primit în seara asta, cred. Şi, se întoarse ea iarăşi spre Barbary, ai să-mi fii micul meu boggat şi-ţi vei vrăji tribul să mi se supună ?

— Aşa voi face, Maiestatea Voastră.

— Atunci, Burghley, echipează-l cum i se cuvine unui prinţ. Are favorurile noastre.

Întrevederea se sfîrşise. Lordul Burghley îşi şterse fruntea. Fuseseră cîteva momente păcătoase, dar ieşise mai bine decît nădăjduise el. Băiatul îşi cîştigase acolada unei porecle. Nimeni, în afară poate doar de irlandezi înşişi, n-avea să mai îndrăznească a-i pune la îndoială recomandările. Ba încă îşi săpase drum pînă în punga regală. Şi întregul Tărîm al Zînelor, îşi spuse cu jale Burghley, nu putea înfăptui un mai mare miracol.

* * *

Vizita Reginei la Penshurst, care dura deja de două zile, mai ţinu încă trei — critice. Orice şedere regală de peste cinci zile pune gazdele, în afara cazului că-s într-adevăr foarte bogate, în dificultate financiară. Şapte puteau însemna faliment. Lordul Şambelan era adesea mituit să sugereze un sejur în altă parte. Jovialitatea lui Sir Henry deveni mai studiată cînd Regina, care indicase că va sta doar trei zile, îşi amînă plecarea, dar nu se observă nici o diminuare a ospitalităţii. Urmară şi alte fantasmagorii, vînătoare, şoimărie, o paradă, recitări, lecturi de poezie — ultimele trei atotproslăvind virtuţile Reginei — o vînătoare de urşi cu cîini, nişte nebuni extrem de desfrînaţi, şi o predică duminicală din partea unui tînăr popă local împotriva „deşertăciunii de-a împodobi prea strălucitor trupul". Pe la jumătatea litaniei, păru să-şi dea seama că o asistenţă incluzînd o regină ce poseda trei mii de rochii şi cheltuia 405 £ anual pe paiete nu era prea receptivă la temă, şi rămase pe uscat înainte de-a

ajunge la sfîrșitul textului. Mai urmă un carnaval, un bal, un turnir și o competiție de a judeca oare care doamnă era cea mai frumoasă și prin urmare mai potrivită spre a fi Regina Lunii Mai. Elizabeth o cîștigă.

Doar ea rămînea inepuizabilă. Conduse vînătoarea. Ascultă atentă la fiecare oratie să-l prindă pe orator cu o greșeală în latineasca sau greceasca sa. Dansa pîn-la ziuă. Încununa versurile poeților cu cuplete ale ei proprii.

Servitorii începură să se clatine. Se stîrni panică la bucătării, unde gătitul pe-o atît de întinsă scară făcea să se termine proviziile, situație din care Lady Sidney ieși cu calm dar cu cearcăne aproape tot atît de negre precum masca. În timp ce atenția Reginei era atrasă altundeva, curtenii făceau cu rîndul să fure cîte un pui de somn. Contele de Leicester acuză o răceală ca să poată petrece o zi în pat. Gemete involuntare răsunau dinspre Lordul Trezorier, căruia i se inflamase guta. Aranjamentele sanitare erau încordate la limită iar mireasma parfumurilor și a potpuriurilor se suprapunea peste duhoarea lăturilor.

Pînă și Barbary, pentru care fiecare distracție era descoperirea a noi minuni, începu să lîncezească. Aceasta se datora în parte condițiilor de culcare care trebuiau să satisfacă peste șaptezeci de persoane în plus, ca să nu mai vorbim de valeții, pajii, și servitorii lor. Regina ocupa, firește, ceea ce era de obicei dormitorul lui Sir Henry și al Ladyei Sidney, deși dormea în patul ei propriu, ce o însoțea întotdeauna oriunde se ducea. Contele de Leicester îl luase pe următorul în materie de calitate, Lordul Trezorier și Secretarul Walsingham îl împărțeau pe următorul, după care urma unul liber pentru toți în ordinea rangului — unde, descoperi Barbary, un prinț irlandez, fie și unul de la care se așteptau lucruri mari, nu se plasa prea sus. După două nopți în care împărți un pat într-un cort aglomerat din curte, împreună cu trei curteni bărbați, îl căută pe Sir Philip Sidney, cel mai vîrstnic fiu al casei, cu care era pe cale a lega prietășug.

— Uite ce e, spuse ea, mi s-a promis o cameră numai pentru mine.

Era singura concesie pentru care insistase, şi o cîştigase, cînd ea şi Lordul Burghley discutaseră termenii uceniciei. O cameră numai pentru ea şi pe Dick Incornoratu ca servitor personal.

Sir Philip îşi înălţă sprîncenele elegante :

— Ordinul Cerşetorilor oferea un apartament pentru toţi membrii săi, nu ?

Într-adevăr, Barbary dormise şi în locuri mai rele, dormise în locuri pe care şobolanii le găseau insalubre, dar nici unul dintre ele nu implicase riscul de-a i se dezvălui sexul, în vreme ce aici colegii de pat începeau să-i ceară să se schimbe în cămaşă de noapte cînd se culca, în loc de-a dormi în hainele de peste zi. Pe unul, care devenise violent de insistent în privinţa asta, fusese nevoită să-l pocnească-n boaşe.

— Mi s-a promis, spuse ea cu încăpăţînare. De ce nu pot avea şi eu o locuinţă-n sat, ca Sir Walter ?

— Jupîn Raleigh, făcu Sir Philip, cu buza răsfrîngîndu-i-se la fel ca a tuturor Sidneyilor atunci cînd Căpitanul Gărzii Reginei se afla prin preajmă sau i se pomenea numele, a fost cazat în altă parte pentru că nu vroiam ca toate servitoarele noastre să cadă borţoase în acelaşi timp. Creează probleme cu personalul. Oricum, promisiunea noastră pentru tine va fi îndeplinită, o frate vitreg cu tărtăcuţa de aramă. (Barbary îl amuza.) O căscioară de pe moşie ţi se va pune la dispoziţie. Pînă una alta, probabil că nu ţi-a scăpat neobservat faptul că ne aflăm în toiul unei vizite.

— Cînd pleacă ?

— Dumnezeu ştie. Pîn-atunci, ai răbdare.

— N-aş putea dormi în coliba servitorilor ?

Un şopron mare fusese ridicat anume pentru a sluji surplusului de locatari. Dick Încornoratu era înăuntru, cu o frumoasă rogojină de paie numai pentru el.

— Nu, n-ai putea. Dă-i voie minţii tale joase să absoarbă faptul că acum eşti de rang înalt, un gentleman englez de extracţie irlandeză princiară, dacă asta n-o fi cumva o contradicţie de termeni, şi încă unul pentru care binecuvîntata noastră Regină, Domnul fie cu ea, are o

slăbiciune. Rangul aduce cu sine disconfortul. Nu știu de ce te plîngi ; eu dorm într-un putinei, în lăptărie.

Reginei i se trezise o asemenea slăbiciune pentru Barbary, încît frazeologia „Domnișorului Boggart" deveni imediat o obsesie ; curtenii puteau fi auziți referindu-se la picioarele lor ca „pisăloage" și la batiste ca „ștergători", sau folosind „puricico" drept termen de tandrețe. În timp ce luau aer împreună în cea de-a doua seară a Barbaryei la Penshurst, Elizabeth comentă frumusețea nopții. „O noapte de să fugi cu nevasta lu' altu'", încuviință Barbary, surprinsă să descopere că expresia stîrni veselia Reginei, precum și o plesnitură de reproș glumeț cu evantaiul. În cîteva minute, toată lumea o repeta.

Dar nu încăpea nici o îndoială că era obositor să fii mascota Reginei, aceasta pretinzînd participarea la paradă în fiecare moment al lungii și energicei zile a Maiestății Sale, bașca necontenita ascuțime a spiritului pentru a o distra tot timpul pe Elisabeth. Barbary trebuia să-și tot aducă aminte pe ce nevisate înălțimi se ridicase și să reziste ispitei de a cădea și dormi buștean. I se dădu un nou rînd complet de haine ca să le poarte în vreme ce altele îi erau croite după propriile indicații ale Reginei — „culori blînde, Domnișorule Boggart, care vor face casă bună cu părul tău."

Îi erau căutate bunele oficii. Tînărul cleric o luă pe Barbary de-o parte ca s-o roage să-l ajute să recîștige atenția Reginei după neinspirata predică, și o implorâ să accepte o „gratificație" pentru a o face. Gratificația reieși că era o pungă conținînd cinci angeli. Contesa de Oxford, care bănuia că o ofensase pe Regină ridicînd în slăvi prea cu căldură starea civilă căsătorită, îi dădu lui Barbary o broșă cu perle de la pălărie spre a-i netezi calea întoarcerii la favorurile regale. Sir Walter Raleigh sugeră ca Barbary să-și valorifice noua poziție cerînd bani cu împrumut pentru a-i investi într-una din corăbiile pe care el le trimitea într-o altă aventură spre Lumea Nouă. Un poet, Edmund Spenser, protejat de-al lui Raleigh, ceru cum nu se poate mai respectuos să-i dedice un sonet.

Barbary acceptă darurile, spuse „Desigur" la toate cererile și nu luă nici o măsură. După cum îi spuse ea lui

Dick Încornoratu într-unul din scurtele momente pe care le petreceau împreună :

— N-am să le fac pantofii pînă nu le ştiu lungimea picioarelor.

Dick, de asemenea, găsea Penshurstul mulţumitor financiar. Deşi cărţile şi zarurile nu erau specialitatea lui, continua să fie meşter la jocurile de noroc pe lîngă servitorii pe care-i învăţa noi trucuri.

— Nici măcar nu-mi trebui să-i mînjesc, îi spuse el lui Barbary, aproape întristat că nu era nevoie să trişeze. Bani pentu bătrîna funie, asta-i.

Era însă de părere să spele putina.

— Prea-i multă iarbă, Barb, spunea a stînjenit. Hai-napoi pe străzi. Străzile-i naturale. Verde ca găinaţu' de gîscă oriunde te uiţi, îmi vine rău.

— Asta-i verde de gîscă-care-face-ouă-de-aur, răspunse Barbary. Încă nu se puteau duce. De Will e vorba, ar avea de suferit.

Dick Încornoratu reuşise să se strecoare afară şi să viziteze Robertsbridge-ul din apropiere unde era angajat Will. Vizita sa ostoise temerile Barbaryei pentru Will precum şi pe ale lui Will pentru Barbary, deşi Dick raportă că turnătoriile semănau îndeaproape cu Iadul.

— Abur, pucioasă şi bubuieli, spuse el, da' bătrînu' Will îi fericit ca un cîine-ntr-o jiletcă. Meşteru' tunar crede că toată lumea-i a lui.

Barbary şi-l putea închipui. Odată ce se ştia în siguranţă, Will avea să se poată dedica pasiunii sale fără a-şi face gînduri despre cum sau de ce fusese dezrădăcinat din Mlaştinile Lambeth şi adus într-o fabrică din adîncurile Kentului.

— Barb, eu tot mă mai gîndesc că-i cazu' s-o luăm la picior.

— Atunci, ia-o, îi răspunse nerăbdătoare Barbary ; distracţia din acea după-amiază era un turnir, şi promitea să fie spectaculos. Da' cîtă vreme ăştia se pişă bani pe zidu' meu, eu stau.

Îl plesni pe spate.

— Fii pe faţă, Dick. Aicea-i trifoi, şi sîntem în mijlocul lui.

Dick îi privi făptura în noul costum dandy albastru fugind spre casă.

— Trifoiu-i verde, Barb, murmură el, și mie nu-mi place.

Felul în care Barbary își fructifica popularitatea consta în a acumula informații. Ordinul avea întotdeauna mare grijă să se mențină la curent cu situația politică, cine intra, cine ieșea, cine avea putere, ce legi funcționau și pe baza căror coduri legislative, cine era de cumpărat, cine era incoruptibil. „Cînd umbli după brînză," spunea Preacinstitul Om, „rentează să știi unde-s cursele." Dacă era vorba să petreacă un timp pe proprietatea Sidney, avea și ea nevoie să știe ce și cum. De informatori nu ducea lipsă ; curtea mustea de bîrfe.

D-l Secretar Walsingham, află Barbary, era aici pentru a încerca să aranjeze un mariaj între fiica sa, Frances, și Sir Philip Sidney. Sir Philip, spuneau curtenii, o iubea pe alta, dar aceea era măritată.

Sir Henry Sidney, mai descoperi ea, pierduse favorurile Reginei vreme de cîțiva ani iar actuala vizită regală avea oarecum rolul unei reconcilieri. Sir Henry stîrnise mînia Reginei pe perioada mandatului său ca Lord Delegat al Irlandei în timpul unora din cele mai grave revolte, arătînd blîndețe în a trata cu rebelii și, chiar mai rău, cheltuind prea mult din banii Reginei.

Folosirea unor metode mai aspre de către Lorzii Delegați succesori cu exact tot atîta cheltuială nu făcuse decît să pricinuiască rebeliuni și mai mari, făcînd-o așadar pe Regină să-și reconsidere sentința inițială și dîndu-i contelui de Leicester ocazia de-a o convinge să-și pună pe baze mai îndulcite relația cu cumnatul lui și să-i acorde lui Sir Henry această îndoielnică onoare a unei vizite.

Mergea bine. Excelente termometre ale temperaturii regale cum erau, curtenii raportau că Elizabeth se distra de minune. Sidneyii își recîștigaseră favorurile.

Barbary se simți ușurată s-o audă. N-ar fi bine să devii ucenica unei familii de perdanți, Barb, își spuse ea.

Plecarea propriu-zisă a Reginei păru aproape tot atît de lungă ca și șederea ei. Sir Henry, Lady Sidney, personalul casei, oaspeții de la care dorcau să-și ia rămas bun, stătură în picioare sau călări la porțile Penshurstu-

lui timp de aproape trei ore, pe cînd Elizabeth asculta discursul de supunere a primarului local din partea unei mari mulțimi adunate pe alee ca s-o zărească o clipă. Împărți migdale, îi atinse pe scrofuloși și acceptă daruri de la popor, multe din acestea simple buchete de flori, cu mai multă grație decît primise nestematele și aurul de la curteni.

În noaptea trecută stătuse în vîrful unui castel de lemn pictat, „Fortăreața Frumuseții Perfecte", jucînd rolul Virtuții deși corsajul rochiei era descheiat lăsînd să i se vadă pieptul, și aruncînd bombe cu petale în forțele asediatoare ale Dorinței (Sir Philip Sidney) și copiilor săi înfiați (Contele de Leicester și Sir Christopher Hatton) care încercau să cucerească Fortăreața cu scări de asalt împodobite cu flori. Zbierase de plăcere și spaimă simulată la exhibițiile cu artificii — Sir Henry îl tocmise pe expertul italian în pirotehnie, Ridolfo, pentru această risipă finală.

Acum ploua, udîndu-i peruca și pătîndu-i pelerina albă, dar regalitatea se pogorîse asupra ei. Era răbdătoare, atentă la plicticosul primar, gentilă și grațioasă cu poporenii. Un cor rustic ținea morțiș să-și cînte îndelung repetatul „Mai Poftiți", de-atîtea ori încît ascultătorii ajunseră să-l știe pe de rost. Barbary văzu trei femei și un bărbat luîndu-i cu leșin din cauză că se aflau în prezența Reginei. Copii bolnavi erau ținuți sus deasupra capetelor gloatei să se bucure de privirea ei. Pe unii oameni îi apucaseră istericalele. Nu conta că Fecioara Maria, pe care o adoraseră bunicii lor, fusese dată la o parte de noua religie. Iat-o, înlocuită, accesibilă în mijlocul lor.

Inima lui Barbary tresălta de adorație. Cu neputință să se fi bătut pe burtă atît de familiar cu această zeitate. Imposibil și minunat.

În noaptea dinainte Regina propusese s-o ia pe Barbary cu ea la Londra, și preț de-o clipă Barbary sperase cu fervoare, dar Burghley se opusese și cîștigase, deși abia-abia o convinsese.

— Tînărul nostru prinț are nevoie să fie școlit, Phoebus.

— Este curtea noastră atît de analfabetă, Burghley, încît să nu poată învăța acolo ?

Lordul Trezorier își înghiți saliva și se aplecă spre ea :

— Sînteți cea mai de seamă învățată a epocii noastre, Doamnă, dar nici chiar Măria Voastră nu-l puteți apăra de invidiile și intrigile cărora le-ar putea cădea victimă.

Elizabeth dădu din cap și se întoarse spre Barbary :

— Se pare că trebuie să ne despărțim o vreme, Domnișorule Boggart, spuse ea ; redevenea femeia cea micuță și fragilă. Sînt atît de înconjurată de comploturi de către cei ce mă urăsc încît, pentru propria ta siguranță, trebuie să rămîi aici. Domnul deie ca intriga să nu invadeze acest așa-zis sanctuar și să te las printre prieteni, nu dușmani.

Prelungile mîini regești cuprinseră fața Barbaryei și buzele regale o sărutară pe frunte.

— Să-mi fii credincios, micuțul meu Boggart.

În ploaie, privindu-și Regina, Barbary se jurui iar, așa cum jurase și atunci, să fie supusul loial al Reginei Elizabeth pînă la sfîrșitul zilelor.

A șasea reluare a lui „Mai Poftiți" se sfîrși, și înainte ca s-o poată începe corul și pe a șaptea, Elizabeth dădu pinteni calului, mulțumi poporului ei, și marșul regal spre Londra începu.

Familia Sidney, cu Barbary în mijloc, o luă înapoi pe alee, pe lîngă ronduri de flori călcate în picioare și peluze transformate în noroi.

— Sîntem ruianți, Henry ? întrebă Lady Sidney. Se clătina în șa de oboseală.

— Aproape, iubirea mea. Va trebui să mă împrumut.

Lady Sidney gemu.

— Și cu toate astea, am jignit-o, continuă Sir Henry. Azi dimineață mi-a cerut să mă duc înapoi în Irlanda.

— O, Doamne, nu iarăși ! I-ai spus că nu te duci ?

— I-am spus că nu, decît dacă mă duc în condițiile fixate de mine. Cu titlul de Lord Locotenent[1], nu Lord Delegat. Trebuie să retracteze afirmația că aș fi un slujbaș prea costisitor — costisitor, pentru Dumnezeu, cînd

[1] Guvernator general al Ulsterului (N.T.)

mi-am cheltuit banii mei proprii ca să-i hrănesc armata despre care crede că poate trăi cu aer curat. Trebuie să mă trimită cu destui bani ca să fac treaba cum se cade, și să admită public că am fost cel mai bun Guvernator al țării aceleia pe care l-a avut vreodată. A conduce Irlanda înseamnă mai mult decît să spînzuri rebeli.

— N-o s-o facă.

— Nu. Iar i-am pierdut favorurile.

Un suspin răzbătu de după masca neagră.

— Cum poate ? Cum poate ?

Sir Henry întinse o mînă pentru a-și liniști soția.

— Ingratitudinea prinților, draga mea. Ne datorează prea mult ca s-o îndure. Ție, mai mult decît mie.

Privi în jur la moșia devastată, și demnitatea sa stoică se frînse.

— Și i-am dat artificii ! se strîmbă el.

7.

— UNDE ţi-a dat cu şutul, Jupîne Harington ?

— Între picioare, coniţă.

Ochii lui Harington lăcrimau încă.

— Pentru o simplă corecţie aplicată mîinii lui, care-i o spurcată, m-a atacat ca un diavol.

Masca neagră se întoarse spre o Barbary cîtuşi de puţin pocăită, care strigă :

— A venit la mine cu bătul ăla !

În cartea lui Barbary, agresiunea însemna agresiune.

— Este o vergea, spuse vocea dindărătul măştii şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, de ea ai s-asculţi. Nici un elev n-are voie să-şi lovească dascălul în casa asta. Apleacă-te.

Sub privirea măştii, fundul Barbaryci primi răzbunarea Dascălului Harington...

— Săltaţi-l pe bidiviu' ăla, băieţi.

Răcnind, Barbary începu să se lupte cu trei grăjdari odată :

— Nu mă sui pe mîrţoaga aia ! Dă cu copita !

Învăţămîntul ordinului nu inclusese artele ecvestre.

— Nu dă. Treci pe el.

— Nu !

Grăjdarul şef îşi ieşi din pepeni.

— Stăpîna a zis că tre' să-nveţi călăria, şi călăria ai s-o-nveţi naibii ! Credeam că voi irlandezii ar tre'i să vă pricepeţi la bidivii. Acuma treci *pă* el...

— Da' de ce trebui' să mă pun în genunchi ? Nici unu din găozarii ăştilalţi nu-ngenunche la cină.

— Eşti pajul lui Sir Henry, explică Thomas Şambelanul, fără intonaţie. Ai datoria şi privilegiul să-i oferi cavalerului tău şi oaspeţilor săi cupa cu apă astfel ca să-şi poată curăţi degetele.

Dezgustată, Barbary îşi plesni şervetul pe umăr şi repetă întinderea castronaşului cu apă spre Şambelan.

— De ce nu poa' să şi le sugă, ca toată lumea... ?

— Ţi-am spus iarăşi, şi iarăşi, Boggart. Foloseşte vîrful. În lupta cu floreta foloseşti vîrful, n-o vîjîi ca pe-o blestemată de toporişcă. Pot să-ţi intru pe sub gardă într-o clipă. Uite-aşa.

Barbary desprinse vîrful floretei din propriu-i pieptar.

— A dracu' pierdere de timp, treaba asta.

Sir Philip Sidney închise ochii într-o rugăciune de-a avea răbdare şi şi-i deschise iar.

— Primeşti lecţii de scrimă de la, pot s-o spun fără deşertăciune, un maestru în domeniu. Nu-i cîtuşi de puţin o pierdere de timp. Presupune că ar fi să vină la tine un spaniol, cu spada scoasă. Ce-i faci ?

— Îl împuşc...

— N-are nici un rost, Henry, comunică Lady Sidney.

— Ai răbdare, draga mea. O'Neill era la fel de sălbatic cînd a venit la noi.

— O'Neill avea noblete, oricît de barbară. Acest... acest... băiat e o brută fără maniere, un vandal. A stat în şanţ prea mult ca să mai poată fi salvat.

— Harington raportează că merge bine cu cititul. Şi cu latina şi navigaţia.

— Atunci lasă-l să navigheze altundeva. Înapoi în cocinele de porci de unde-a venit. E o catastrofă, Henry. A *scuipat-o* pe Betsy cînd a încercat să-l scalde. Are un limbaj dezgustător. N-are habar de catehism nici cît un păgîn şi mi-e frică să nu corupă servitorii. Cît despre sluga aia groaznică a lui...

Transpirînd de agitaţie şi de căldura zilei de iunie, Lady Sidney îşi scoase masca să se şteargă pe faţă. Sir Henry se ridică şi merse la fereastră. Cînd o luase de soţie, fusese o femeie frumoasă...

— Un lucru, draga mea, spuse, pare să nu fie întinat de imoralitate ; nimic din ceea ce s-a petrecut între O'Neill și lăptăreasă.

Lady Sidney pufni. Seducerea lăptăreselor era o prerogativă aristocratică. N-ar fi trecut-o cu vederea, dar îi putea face față. Propriul ei frate, Leicester, Robert, fiul al doilea... de-asta erau făcute lăptăresele. Ar fi simțit o mai mică repulsie față de Domnișorul Barbary dacă arăta vreo asemenea tendință, deși nu i-ar fi spus-o soțului ei care, avînd un pedigree mai puțin nobil decît al ei, nu aprecia *laissez faire*-ul elitei.

Namila de Sir Henry se aplecă deasupra ei, cufundînd-o în umbră.

— Băiatul va rămîne, Mary. Deși s-ar putea ca Elizabeth s-o nege, sînt un supus loial al Angliei, și dacă pot modela acest băiat în folosul țării așa cum l-am modelat și pe O'Neill, se cheamă c-o voi fi slujit cu cinste.

Dar eu trebuie să-i modelez manierele, își spuse soția lui.

— Da, Henry.

— Iar lui Philip îi place de el.

Văzu fața scobită a Maryei Sidney îndulcindu-se înainte de-a-și lega masca la loc. Din ușa bibliotecii, femeia se întoarse.

— Irlanda, spuse ea, nimic altceva decît ruină din partea ei. Lua-o-ar pierzarea !

Sir Henry bătu cu pumnul în masă. Nimeni nu înțelegea, nici chiar soția lui. Își stăpîni glasul :

— Dacă i se întîmplă asta, draga mea, i se întîmplă și Angliei.

— Dacă nu spălăm putina cît mai degrabă, Barb, spuse Dick Încornoratu, întinzînd neîndemînatic vaselină pe vînătăile Barbaryei, prafu' s-alege de curul tău.

Barbary strînse din dinți. O scîrbea propria-i incapacitate de a se adapta la viață alături de familia Sidney, dar se simțea atît de inferioară în cultura aceea nemaiîntîlnită încît se lupta cu ea instinctiv și, inevitabil, ieșea în pierdere.

Întoarse capul peste umăr și mîrîi :

— Oblojești pielea aia sau mi-o zgîrii ?

— N-am zis niciodată că-s slujnică de domnișoare, Barb.

Se răsuci la loc. S-o piardă. Dacă spăla acum putina, pierdea totul. Nedeprinsă cu lumea bună, își spunea că va pierde ocazii, educație, șansa îmbogățirii. În plus, mai era și amenințarea streangului atîrnînd la propriu deasupra capetelor lui Will și Dick.

— Spălăm putina, spuse, și-o să ne prindă, și-o să vă puie la uscat pe tine și pe Will. Poate și pe mine. Stăm aici.

Dick Încornoratu oftă. O inițiativă precum cea pe care o avusese opera doar în cadrul unei structuri riguros organizate, motiv pentru care și fusese un atît de vrednic membru al Ordinului. Acum că se rătăcise în afara acestuia, singura regulă pe care-o putea aplica era să stea cuminte lîngă Barbary. Dacă ea zicea să stea acolo, stăteau acolo.

Barbary își săltă nădragii, apoi se dădu jos din pat și merse să se uite pe fereastră. La urma urmei, nu-i dăduseră o cocioabă în ogradă. În loc de așa ceva, ea și Dick aveau două odăi deasupra bolții ce dădea în curtea conacului, într-o latură a acestuia. Fereastra din spatele ei se deschidea spre o curte pietruită, cu urne de geraniu pe piedestaluri. De la fereastra aceea putea vedea grădina cu iarbă a Lady-ei Sidney și parcul. Ceea ce era natural era fermecător, iar cele făcute de mîna omului, ca în camera ei, erau doar de bun gust.

— Ce nu-ți convine ? întrebă ea cu voce tare. Ce-ai cu mine ?

Exista aici la Penshurst un element căruia un alt element din ea însăși îi rezista, și nu-i putea trece prin minte de ce. Se simțise la largul ei cu Regina Angliei, intuia că i-o luase înainte Lordului Burghley, pînă și lui Walsingham. Dar Sidneyii, nefiind nici înșelători și nici victime, singurele soiuri de oameni pe care îi înțelegea cu adevărat, o buimăceau. Aveau o plinătate ce nu-i oferea nici un mîner mintal de care să se folosească asupra lor.

În spatele ei se auzi glasul moale al lui Dick :

— L-am auzit odată pe predicatoru' ăsta, Barb, vorbind despre nu-ș ce iepuroi care o tot trăgea la țeapă.

— Cum i-am tras-o eu lui Harington ?

— Nu felu-ăla de țeapă. Mai degrab' o tufă cu spini ascuțiți.

— Și ?

— Ei, predicatoru' zicea că nu i-a folosit la nimic. Tot ce făcea era să se umple de zgîrieturi. Ca tine, Barb. O tot tragi la țeapă.

— Așa ?

— Păi, nu mai. Ia-o pe lîngă tufă, să zicem, nu prin ea. Apleacă-te-un pic. Ești isteață, Barb. Cel mai bun ajutor de pungaș pe care l-am avut v'odată. Ce ne zic iepuroii că sîntem ? Niște prefăcuți. Asta tre' să faci, să te prefaci.

Barbary se răsuci spre el. Cîștigase din nou în greutate și avea pe el halatul cafeniu, încins pe mijloc, de care-i făcuse rost Regina. Cîndva, Barbary îi socotise înfățișarea o culme a respectabilității ; acum îl vedea că e jigărit, cu pete de mîncare pe piept și mătreață în păr. Eu una nu l-aș schimba, îi sfidă ea pe nevăzuții Sidney, nici pentru tot aurul din lume. Era veriga ei de legătură cu viața Ordinului, singura persoană, cu excepția lui Will, care știa că e fată, și ședea mai confortabil pe ideea asta decît Will ; neutralitatea lui sexuală era atît de completă încît ea își putea dezveli în fața lui posteriorul ca să i-l ungă, fără pic de jenă. Iar el avea dreptate.

— Nu ești tu chiar atît de verde pe cît arăți, băi față-de-varză, îi spuse. Pot să le dau cu melasă, nu ? Să-i duc de nas ?

— E cel mai bine, Barb.

Deci, așa avea să se descurce. Era o înșelătoare, prin urmare vă înșela. Se va preface, va juca teatru, se va întoarce cum bate vîntul. Nu putea înțelege cum, cu tot antrenamentul ei, fusese atît de proastă încît să se lupte ; cîtă vreme se agăța de ideea că nu erau decît tot atîția iepuri în plus de înhățat, Sidneyii ăștia n-aveau să-i vină de hac.

— Să fiu pe fază, hai, Dick ?

Reveni la priveliștea din fața ferestrei, unde parcul se întindea pînă departe, luminișuri însorite, împestrițate de fagii uriași. Asta da, fază !

Era simplu. Urechea ei le prinse din zbor frazeologia, își formă gura astfel ca s-o folosească așa cum o făceau ei. Maimuțări umbletul lui Sir Philip, manierele de la masă, modul de a li se adresa servitorilor. Alături de Lady Sidney începu să arate interes pentru ierburi și flori, cu Sir Henry să sondeze politicoasă politica. Îl fermecă pe Betts, parohul, cerînd să fie instruită într-ale credinței. Duminica, ținea ochii plecați și citea Biblia.

— Facem progrese, Henry. Băiatul dă semne de civilizare. Pînă și Harington raportează că se supune disciplinei — i-am sugerat deja o mai puțin riguroasă folosire a vergii.

— Foarte înțelept, draga mea. Irlandezul va răspunde atîta vreme cît pumnul de fier va rămîne în mănușa de catifea. Niciodată una fără cealaltă. De cîte ori nu i-am spus Elizabethei, n-o lăsa pe una fără cealaltă.

— Ai dreptate, Henry.

Sir Henry Sidney dădu din cap. Știa că are dreptate. O'Neill o dovedise.

Mult timp după aceea, cînd Barbary avea să-și aducă aminte de Penshurst, acesta îi apărea ca fundal al vreunei imagini de-a lui Philip Sidney. Philip jucînd tenis. Philip trăgînd cu arcul spre țintele de tir din Long Meadow. Grajdurile luminate de o rază de soare coborînd prin aerul stropit cu fîn pentru a-l scălda pe Philip în lumină în vreme ce freca greabănul calului său favorit de război. Pantofii cu pomponi ai lui Philip încrucișîndu-se de două ori în aer înainte de-a ateriza dintr-o săritură care, după părerea Barbaryei îi făcea să pară ridicoli pe alți dansatori, dar nu și pe el. Philip scoțînd Comentariile lui Cezar strălucitoare din cenușiul în care le cufunda Harington. Philip mestecînd un pai și învățînd-o, din toate cîte există pe lumea asta, politica turcă.

Mai presus de orice își amintea vizitele lor la Gamage Copse, o șură de fagi din care se făcuse sanctuar pentru cerbii lopătari ai parcului, unde aceștia se adunau pîlc și mîncau din palmă. Philip, cu guler de dantele, cu manșete de dantele, cu jartiere deasupra genunchilor, re-

zemat neglijent de un trunchi verde, vorbind sau citindu-i ultimul lui poem dedicat Penelopei Rich :

Cînd Cupidon pe mine, al său sclav, mă găsi
În gătelile lui Marte fudulindu-mă zorit :
Ce-ai păţit, Nebune Domn ! rosti el — am amuţit :
Ia priveşte ce spun ! Pricii, şi pe Stella o zării,
Ce alături, din fereastra-i, vărsa raze aurii.

— Încă n-am terminat-o, dar promite, ce zici, tinere Boggart ?

Barbary oftă.

— Nu-i la fel de proastă ca „Arcadia", da' tot un căcat e.

Sir Philip Sidney îşi făcu manuscrisul sul şi-i dădu cu el în cap.

— Iată răsplata pentru că-mi arunc mărgăritarele în faţa unor porci analfabeţi.

— Nimeni altul n-o să ţi le-asculte. De ce nu faci mai multe ca „Dragostea mea are inima mea iar eu o am pe-a sa ?" Aia era bună.

— Acesta e stilul modern.

— Hiper-elaborare, (începea să înveţe vocabularul), la fel cu împuţitul de Spenser.

Îi căşunase pe Edmund Spenser din noaptea cînd trebuise să şadă şi să-l asculte pe acel poet recitînd un ceva interminabil pe care îl numea „Calendarul Ciobăniţei". Lady Sidney o tot ciupea ori de cîte ori îi cădea capul în piept.

— El şi iambii lui.

— Eşti un filistin, Boggart.

Pe cît îi stătea în putinţă, într-o zi cînd albinele zumzăiau prin cimbru iar frunzele de fag aruncau umbre în formă de monezi în lumina soarelui, Philip o dezaproba.

— O fi fiind el fiu de ţesător, dar Spenser va ajunge un mare poet. Mai mare chiar şi decît mine.

Înclină capul blond reflectînd la această ultimă propoziţie şi se decise împotriva ei.

— Sau poate nu.

Umorul îi reveni pe cînd desfăşură ruloul şi-şi privi poemul din nou.

— El o să-i placă. O, Doamne, Boggări, ce chin e să iubeşti fără speranţă. „Să nu doreşti nimic decît să ucizi Dorinţa."

— Dacă nu era măritată, probabil că n-ai fi dorit-o, spuse Barbary. Philip îi făcu cu ochiul şi începu o dizertaţie despre Aristotel.

Şezînd pe iarbă şi privindu-l, Barbary rezistă ispitei de-a-i îmbrăţişa gleznele. Nu era îndrăgostită de el, dar dacă Dumnezeu ar fi avut vreodată nevoie de un reprezentant era sigură că Philip Sidney era omul potrivit.

Bănuia că are şi el defecte. Considera că nimeni fără cel mai albastru sînge albastru n-ar trebui să deţină autoritatea, şi totuşi li se adresa cerşetorilor ca de la egal la egal. Ura romano-catolicismul — se întîmplase să se afle la Paris în noaptea Sfîntului Bartolomeu, martor copleşit al masacrării hughenoţilor — dar printre prietenii lui se numărau şi destui catolici.

Singură Elizabeth refuza să agaţe această stea de căruţa ei. Poate pentru că o admonestase împotriva unei căsătorii catolice, mai probabil fiindcă se temea să nu fie eclipsată, îl ţinea să facă antecameră la domiciliu, nefolosindu-i incontestabilul talent de diplomat decît cu cele mai mărunte ocazii, interzicîndu-i să plece şi să exploreze Lumea Nouă, aşa cum dorea.

Iar pentru Barbary toate acestea erau în regulă, căci însemnau că se bucura de compania lui şi, o dată cu ea, de cea a poeţilor, matematicienilor şi filosofilor năbădăioşi, şi a persoanelor importante şi ciudate pe care le atrăgea prezenţa lui. Cîtă vreme Penshurstul îl conţinea pe Philip Sidney, lumea venea la Penshurst.

Glasul lui întrerupse reveria în care o cufundau Aristotel şi mireasma ierbii :

— Ţi-am spus că odată am întîlnit-o pe bunică-ta ?

Barbary se întinse şi căscă. N-avea ea bunică.

— Sir Henry spunea că ai primit-o la Connaught sau pe undeva. Părea s-o considere o luptătoare.

— Poate.

Ridică privirea spre el, atrasă de timbrul vocii. Unul dintre cerbi îi adulmeca mîneca, lăsîndu-şi saliva pe haină.

— Nu era războinică ?

— A, ba da.

Scărpină cerbul între cioatele coarnelor.

— Pînă la urmă, sînt de părere că pentru a avea liniște în Irlanda trebuie să-i omorîm pe toți irlandezii, dar știi, Boggart, era ceva cu ea. Mi-a amintit de Elizabeth.

— Regina ? !

— Regina noastră dragă. Un dangăt de-o clipă al aceluiași clopot. Metehne cu găleata, și o anume calitate de a înfierbînta sîngele.

— Auzi, auzi, făcu Barbary ; nu era obișnuită să audă o referire la irlandezi care să nu-i ponegrească. Am să-i spun Maiestății Sale că o pui pe-același plan cu o piratesă irlandeză, ce zici ?

— O piratesă irlandeză cu un nepot trădător. Acum, dacă încaleci pe perina aia ambulantă cărcia-i zici cal, mergem acasă la cină.

Pentru a o deprinde pe Barbary cu călăria, Sir Henry fusese nevoit să trimită după un pony căruia, în mod normal, nici un i-ar fi dat un loc în grajd. Avea cîte un picior în fiecare colț al unui trup pătrat și o anume tendință de a moțăi în timp ce mergea. Philip spunea că întîlnise insecte lipicioase mult mai interesante. Barbary îl numea Spenser.

Se prefăcea de-acum atît de bine încît era considerată suficient de civilizată ca să avanseze în cea mai delicată zonă a educației ei : lecții cu Sir Henry Sidney, despre Irlanda.

Scopul lui Sir Henry, la fel ca al Lordului Burghley, era de a face din Irlanda o altă Anglie, aceeași diviziune în comitate, aceeași administrație, conduse de aceeași Lege a Comunelor.

În acest sens, erau niște liberali. Irlanda era prea aproape. Anglia nu putea nici să riște căderea Irlandei în mîinile unei puteri străine, nici, ceea ce ar fi putut însemna același lucru, ca țara să-și cîștige independența. Trebuia să fie o colonie engleză. Oameni mai duri recomandau genocidul poporului ei rebel și înlocuirea cu coloniști englezi. Burghley și Sidney retezau din scurt ase-

menea inițiative, parte din umanitarism și parte pentru că nu le considerau practice.

Dacă ar fi putut răpi fiecare băiețel cu șanse de-a deveni un lider irlandez, aducîndu-l în Anglia pentru a-l instrui în modul englez de viață, ar fi făcut-o, convinși că odată ce va vedea superioritatea sistemului englez față de al său propriu, se va întoarce în țara sa plin de zel să-i înceapă anglicizarea.

Și se mirau că nu era deja anglicizată.

— Vezi, băiatul meu, îi spunea Sir Henry lui Barbary, mulți dintre baronii irlandezi sînt descendenții normanzilor care au invadat și cucerit parțial Irlanda în secolul al doisprezecelea. Ar fi fost de așteptat să se dezvolte la fel cum s-a dezvoltat aceasta, patria lor mumă.

— De ce n-au făcut-o ? întrebă Barbary.

— Dacă aș ști răspunsul la întrebarea asta, n-ar mai exista problema irlandeză. Eu, unul, cred că trebuie să fie vreo infecție în aerul irlandez, care-i transformă pe oameni în băștinași. Pînă și englezii care au cîștigat conducerea ținutului nu mai demult de-un veac sau două nu se mai pot deosebi acum de adevărații irlandezi, cu mantiile lor, cu părul lor sălbatic și fără scări la cai.

Barbary nu avea o părere a ei despre irlandezi. Căci, atît cît își putea aduce aminte, i se spusese că erau trădători și ignoranți, iar ea o credea. Bărbații și femeile irlandeze precum cei ce se atașaseră de Ordin întăriseră această convingere, fiind mai decăzuți decît cei mai de jos membri ai acestuia. Erau invariabil beți și lăcrimoși de dorul casei. Din înălțimea preacinstei sale. Preacinstitul Om îi botezase „căcații papistași" și se folosea de ei ca de niște cîini.

— Ai auzit-o p-aia cu irlandezu' și găina ? îl întrebă ea pe Sir Henry. Imediat își dădu seama că făcuse o greșeală de comportament. Bancurile irlandeze erau proaste iar Sir Henry nu le agreea. Era derutată de refuzul lui de-a se alătura părerii generale asupra irlandezilor ca subumani. În ce-l privea pe Sir Henry, ei nu erau decît „căzuți în greșeală". A nu fi avut avantajul invaziei romane fusese prima lor greșeală, pe care le-o accentuase refuzul stăpînirii normande și condusese treptat la

cea mai mare greșeală din toate, încăpățînarea lor de a se agăța de credința romano-catolică deși Anglia le arătase calea spre protestantism. „Un popor ce bîjbîie prin beznă."

— Deși e adevărat, adăugă el, că preoții trimiși să le aducă lumina n-au fost buni ca exemple. Nici nu cred că s-ar fi cramponat de papistașism dacă noi nu comiteam greșeala de-a-i persecuta pentru asta. Era modul lor de-a-și păstra naționalitatea celtică. Gîlceava dintre noi nu e religioasă la origini, deși a devenit astfel. Este neînțelegerea seculară dintre celți și anglo-saxoni.

Adevărata ură a lui Sir Henry se îndrepta contra coloniștilor englezi care aveau puterea în Dublin.

— Clevetitori și bigoți !

Făcuseră din slujba lui ca Delegat al Reginei în Irlanda o povară, opunîndu-i-se fiecărei reforme.

Și aceasta, deopotrivă cu o imagine derutantă a unei țări împărțite în regiuni pe care le stăpîneau Vechii Irlandezi, Vechii Englezi, Anglo-Irlandezii și Noii Englezi, era educația Barbaryei în privința Irlandei.

Totul se schimbă odată cu sosirea lui O'Neill.

În ziua aceea, ea, Philip și cel mai bun prieten al lui Philip, Fulke Greville, se duseseră la Gamage Copse să se desfete cu Mica Vară a Sf. Luca și strălucirea pe care aceasta i-o dăruia lunii octombrie. Philip și Fulke o luaseră la plimbare printre copaci, discutînd abstracțiuni, iar Barbary tăia brazde prin traducerea lui Philip din Xenofon pentru un examen pe care Harington i-l fixase în săptămîna următoare.

Nu părea un fapt memorabil că alesese să șadă sub un fag cu o grămadă de frunze drept spătar, nici că picioarele îi erau acoperite cu pelerina împotriva primului fior din aerul tomnatec. Își scosese însă boneta, iar culoarea frunzelor i se asorta cu părul scurt și dădea impresia de a i-l prelungi astfel că un val de foc părea să-i plutească împrejurul capului. La prima vedere, mantia întinsă arăta ca o fustă.

Pămîntul vibră de ropotul unor copite. Un cal foarte mare întunecă soarele și cu glas spuse :

— Ei, dar de ce o femeiușcă atît de nostimă își iroșește drăgălașii ochi pe carte ?

Într-o clipă fu în picioare, trîntindu-şi tichia înapoi pe cap, bătînd din ghete şi înjurînd bărbăteşte.

Philip şi Fulke sosiră în fugă şi se repeziră să-l plesnească pe noul sosit pe spate :

— Hugh, dă-mi voie să-ţi prezint un compatriot de-al tău, Domnişorul O'Flaherty, mai cunoscut sub numele de Boggart. Boggart, dumnealui este Contele de Tyrone.

Hugh O'Neill îşi învîrti pălăria într-o plecăciune împodobită.

— Sînt dezolat, spuse el, că l-am insultat pe acest tînăr domn atît de vioi luîndu-l drept driadă. De vină sînt ochii mei îmbătrîniţi.

Nu era nimic în neregulă cu ochii lui, negri, deşi avea părul şi barba roşcovane. Nici semne de îmbătrînire nu dădeau.

— Hugh, interveni Philip, de ce vorbeşti cu accentul ăsta oribil după cîtă osteneală ne-am dat ca să te dezbărăm de el ?

O'Neill zîmbi.

— Dragul meu prieten, tărăgănă el cuvintele într-o englezească aristocratică perfectă, trebuie să-i dai păgînului timp să se acomodeze. Vin direct de pe vas.

— O şedere lungă, sper. Ăsta rămîne căminul tău.

Încălecară şi porniră la pas spre casă, cei trei stînd de vorbă, Barbary tăcută şi acoperind spatele. Adia un suflu străin în preajma acestui O'Neill. Nu era tocmai în regulă. Oricît de sclipitoare era ţinuta Elizabethană de curte, a lui mergea prea departe cu o nuanţă, literalmente. Pieptarul stacojiu era prea viu colorat, prea garnisit şi prea şlituit, pîntecul îi ieşea de-un deget prea mult peste ceea ce altminteri era o talie sveltă. Pantalonii scurţi bufanţi, negri cu auriu, erau indecent de umflaţi iar mantîla olandeză argintie avea prea mulţi canafi albaştri. Barbary, după ce petrecuse destul timp cu Sidneyii ca să-şi dea seama ce era de bun gust şi ce nu, lua în derîdere această caricatură provincială ce maimuţărea *dernier-cri*-ul, pentru că era de preferat stingherelii de-a simţi că maimuţele *dernier-cri*-ului erau caricaturizate de acest provincial.

Stingherealã era termenul pentru prezența acelui tînăr, și nu numai pentru cã un moment o văzuse ca pe-o femeie. Gînduri contradictorii spuselor lui îi lunecau pe dinapoia ochilor ca niște dorsale de rechini. Îi amintea de pungașii ieșiți la pradă. Existase înainte o secundă ce stabilise între ei o stranie recunoaștere. „Și cînd o să am încredere-n tine," îi spuse ea spinării Contelui de Tyrone, „va fi atunci cînd două duminici au să vină una după alta."

În clipa aceea, O'Neill își întoarse calul.

— O văd ! strigă el întinzînd spre ea brațele. Nici o îndoială ! Moștenitor al O'Flahertylor, cu expresia O'Connorilor și coloratia O'Malleyilor.

— Iar ți-ai scos spionii la bătaie, Hugh ? întrebă Philip. Boggart ar trebui să rămînă incognito, deocamdată.

— Va fi o surpriză pentru sărmanii mei compatrioți, nu-i așa ? rînji O'Neill. Și surpriză o să fie. Nu, nici un spion. Mi-a scris tatăl tău. E de părere cã tînărul domn va avea nevoie de un aliat în Irlanda.

Le făcu semn lui Philip și Fulke :

— Mergeți și vă vedeți de alesele țeluri, în timp ce noi, irlandezii de mlaștină, o să ținem ariergarda, așa cum se cuvine. Vrem să conversăm între patru ochi, Domnișorul Boggart și cu mine.

Își struni calul în pas cu Spenser astfel cã ceilalți doi rămaseră mai în față. Din nou Barbary nu se simțea la largul ei. Ușurința cu care păruse s-o accepte ca moștenitor al familiei O'Flaherty era aproape la fel de neliniștitoare ca și cum i-ar fi imputat impostura. Chiar o credea un irlandez de sînge regal ? Era în cîrdășie cu Burghley ? Sau juca vreun joc de-al lui propriu ?

— Cum merge învățătura ? întrebă el amical. Harigton a promovat din școala filosoficã a bătutului-la-poponeț ? Sir Henry încă îi mai atrage atenția Bunului Dumnezeu unde-a greșit ?

Pe Barbary o mîncau buzele, dar refuză să se lase atrasă într-o alianță.

— Învăț de mă spetesc, spuse.

— Și eu la fel, și eu la fel.

Fiecare afurisit de lucru pe care-l spunea suna a dublu-înțeles.

— Şi care ţi-e numele dat ? o întrebă. Nici chiar în Irlanda, nu botezăm un copilaş Boggart.

Era o întrebare rezonabilă ; n-ar fi avut nici o scuză să nu-i răspundă, dar fiecare informaţie scăpată o trăgea mai adînc în cine ştie ce conspiraţie uluitoare.

— Barbary, răspunse. Iisuse, ce s-a-ntîmplat ?

Hugh O'Neill căzuse înainte pe gîtul calului, lovindu-se cu capul de el. Fata întinse mîna să-l ajute, şi-i simţi umerii zguduindu-se. Ticălosul rîdea în tăcere, fără să se poată stăpîni.

— Ai de gînd să-ţi ţii gura ? şuieră Barbary. Gura ! şi imediat se indispuse şi mai mult din cauza alianţei pe care duritatea ei o forma cu a lui.

— Barbary, repetă O'Neill, ştergîndu-şi ochii de coama calului. Ce nume minunat, şi cît de răspîndit pe coasta de vest a Irlandei.

Îşi bătea joc de ea. Furioasă, smuci cheotoarea moş-şi-babă de la gîtul pieptului şi-şi smulse torca.

— Vrei dovezi ? ţipă ea la el. Poftim dovada.

Tînărul răsuci colierul în mîini, fără să mai rîdă, dînd impresia că făcea schimb de secrete cu obiectul. Dădu din cap în timp ce i-l înapoia :

— Cînd eram copil, l-am văzut la gîtul mamei tale.

Avea de gînd să spună încă ceva sau o şi spusese. Mintea lui Barbary clipi. Se aflau pe aleea care ducea la casa Penshurst şi, în secunda aceea subliminală, copacii ce-o flancau deveniră desfrunziţi şi urîţi, iar casa o ruină.

O'Neill zise sau avea să zică :

— Mi s-a spus că englezii au spînzurat-o.

Se dădu o petrecere de sărbătoare a revenirii lui Hungh O'Neill la locuinţa sa adoptivă. Ca de obicei, la Penshurst se distrau şi alţi vizitatori : un secretar al Regelui din Navarra, Dr. Dee, savantul şi magicianul Reginei, un botanist veneţian, Baronul Alasco din Polonia pe care Philip îl întîlnise în Marea sa Călătorie, feluriţi poeţi, curteni în timpul liber şi Mary, fiica cea mai mare a Sidneyilor care acum era Contesa de Pembroke, gravidă.

Bijuteriile, zorzoanele cu fir metalic și broderiile aristocrației din capul mesei erau înlocuite treptat cu veșmintele fără sclipiciuri, ieșite din modă, ale negustorilor și servitorilor mai răsăriți, pînă a ajunge, ca o piele de șarpe parțial năpîrlită, la dimia posacă și pînzeturile de casă ale țărănimii pe care Sir Henry, cu imaculata-i curtoazie, o invita întotdeauna la masa sa festivă.

Barbary fu scutită de îndatoririle de paj și se așeză cu cinste lîngă Contesă, față în față cu Contesa de Tyrone. Sir Henry se pusese pe depănat amintiri cu O'Neill și vroia ca noul său protejat să audă direct de la sursă despre avantajele ce-i așteptau pe repudiatorii sălbăticiei irlandeze în favoarea rafinamentului Angliei Renascentiste. Cum vocea sa era sonoră și comanda atenție, toți ceilalați îl puteau auzi și ei.

— Ia exemplu de la lordul aci de față, Domnișorule Barbary, tună el. Privește-l acum, și totuși cînd l-am găsit nu era mai presus decît un puștan călare ascunzîndu-se în mlaștinile din Dungannon, vînat de unchiu-său, Shane O'Neill, Shane Marele Perturbator, care deja îl ucisese pe tatăl lui Hugh și-i tăiase beregata fratelui său. Astfel mergea infama dihonie a O'Neillilor din Ulster.

— Barbari, zîmbi O'Neill în susul și-n josul mesei, iar Barbary se întrebă dacă nu mai observa nimeni că nodurile degetelor îi erau la fel de albe ca dinții.

— Sper, tinere domn, că moștenitorii lui Shane sînt ținuți sub control, astfel încît să nu-ți poată amenința poziția, spuse Sir Henry.

— Au fost suprimați, *my lord*, răspunse O'Neill și zîmbi din nou, iar Barbary, continund să-i privească mîinile, le văzu încleștîndu-se de parcă i-ar fi urmărit pe copiii lui Shane unul cîte unul și chiar cu aceste mîini le-ar fi sfîșiat gîtlejurile.

— Și iată-l acum, făcu demonstrativ Sir Henry, neîndoielnicul lord al nordului Irlandei, servitor de încredere al Maiestății Sale, prieten al prietenilor ei, și la fel de bun ca orice englez ce și-a prefăcut vreodată armele în brăzdare de plug.

Povestea se mai lungi destul, Sir Henry expunîndu-şi, fără a se lăuda propriu-zis, rolul de Pygmalion pe care-l jucase în transformarea lutului rudimentar al acestui irlandez într-un elizabethan cuceritor. Şi, tot timpul, Hugh O'Neill zîmbi aşa cum a zîmbit, poate, Galatea.

Lumina ce se infiltra prin decoraţiunile ferestrelor înalte începu să pălească, iar servitorii aprinseră candelabre pe masă şi puseră lumînări de spermanţet în sfeşnicele de pe pereţi, făcînd culorile să capete tonuri mai adînci şi înmiresmînd sala cu rozmarin şi răşină.

Barbary clipea încontinuu din ochi, încercînd să alunge fulgerul imaginii mintale care distorsionase proporţiile Penshurstului în acea după-amiază şi continua să deformeze tot ceea ce vedea, astfel că pereţilor acestei încăperi, unde ea învăţase despre raţiune şi bune maniere, le dispărea simetria, umfîndu-se precum faţa frumoasă şi roşie a lui Sir Henry, insistînd că masca lui Lady Sidney acoperea o hîrcă rînjind. Încercă să creadă că vreo influenţă malefică emanînd de la Dr. Dee, necromantul Reginei, împinsese spre nebunie această noapte care ar fi trebuit să fie asemenea tuturor celorlalte nopţi. Sau că nu era decît o iluzie datorată luminii pîlpîitoare.

Ştia că nu e nici una, nici alta ; atîta doar că bărbatul roşcovan şi cu ochi negri aşezat în faţa ei adusese cu sine din Irlanda ceva ce-o contaminase, pe ea şi numai pe ea, astfel că împrejurimile îi păreau îmbolnăvite.

O'Neill tocmai spunea cu regret :

— Mi-aş putea dori ca Maiestatea Sa să aibă încredere în sfatul meu şi-al dumitale, Sir Henry, asupra administrării Munsterului. Aţi văzut asta ?

Îi trecu o coală de hîrtie pe care se afla un scris dens şi cu majuscule înflorite, în stilul unei foi volante.

Sir Henry ceru să i se aducă ochelarii şi citi :

— „Notă asupra Beneficiului ce le poate reveni în scurt timp mai tinerelor Case ale Gentlemenilor dacă acceptă oferta Maiestăţii Sale de a prelua Aşezămîntul Munster... a fi lordul domnitor al unei mari seniorii... omagiu... porumb, vite. Lotul oferă multe avantaje pentru copiii mai mici şi rudele domnilor de familie bună şi acelora de nume şi rang inferior... Spre a prezerva natura

engleză a întreprinderii nimeni nu se va cununa decît cu persoane născute din părinți englezi... Nici unui irlandez de rînd nu i se va permite accesul în vreo familie prezentă, nici nu li se va arenda pămînt, nu li se va da de lucru și nici adăpost... o țară mănoasă."

Ridică privirea.

— E o nebunie. Doar dacă n-o fi schimbat Munsterul de cînd l-am văzut ultima oară...

— Tot o pustiotate e, spuse O'Neill, la fel cum era după răscoala Desmonzilor, opt sute de mii de acri de foamete. Și cum se va lucra pămîntul fără „irlandezii de rînd", nu știu.

Adăugă ca din întîmplare :

— Iar Sir Walter Raleigh va primi patruzeci și două de mii de acri.

Sir Henry holbă ochii :

— Patruzeci și două *de mii* ?

— De la Lismore la Youghal, ridică din umeri O'Neill. La urma urmei, și-a așternut mantia în fața Reginei să pășească pe ea.

Pumnul lui Sir Henry izbi masa, făcînd farfuriile și halbele să tresalte.

— Dementă ! strigă el ; Lady Sidney ridică mîna să oprească orice posibilă declarație trădătoare, dar Sir Henry i-o împinse la o parte. I-am spus să n-o facă așa, i-am spus !

— N-are importanță, Sir Henry, spuse O'Neill, se pare că bunul Sir Walter va avea de furcă să se bucure de acrii lui. Unii din ei sînt, sau mai degrabă erau, pămîntul strămoșesc al clanului MacSheehy.

Sir Henry își reveni cu dificultate.

— MacSheehy, murmură el, apoi își aminti. MacSheehyii, spuse iarăși, schimbînd o privire amuzantă cu Contele de Tyrone. Are binecuvîntarea mea.

— Lucru de care mă tem, spuse O'Neill, e o nouă rebeliune. S-ar putea ca umplerea vidului din Munster cu colonișți englezi să fie posibilă, s-ar putea să nu fie. Știm amîndoi că nu e exact Somerset, sau Kent. Dar să dezrădăcinezi populația băștinașă dintr-un sfert al Irlandei...

— O nebunie, repetă Sir Henry ; ridică mîna. Oricum, nu te amesteca, băiatul meu. Ulsterul e destul pentru tine să ai de lucru.

Spusese ce avea de spus. O'Neill se înclină în scaun şi schimbă vorba :

— Mă tem că mîine trebuie s-o porneşc la drum.

În jurul mesei se auziră proteste. Lady Sidney interveni :

— Dar, dragul meu băiat, speraserăm că vei mai rămîne.

O'Neill îi suflă un sărut şi clătină din cap.

— Sînt într-o călătorie de cumpărături ; mă îndrept spre Londra să tîrguiesc veselă, tapiserii şi alte lucruri englezeşti de calitate. Vreau să transform Dungannonul într-un conac tipic englezesc, să re-creez Penshurstul în Ulster. Şi am nevoie de permisiunea Lordului Burghlev ca să import nişte plumb. După cum ştiţi, Irlanda e pusă sub un embargou special asupra plumbului pentru cazul că s-ar face din el gloanţe rebele, dar mie îmi trebuie pentru acoperişul Penshurstului meu de la Dungannon.

Se ridică.

— Înainte de-a pleca, fie-mi îngăduit să propun un toast ca irlandez loial în cinstea Glorioasei Sale Maiestăţi şi împodobirea tărîmurilor ei, moşia Sidney. (Înalţă paharul.) Pentru Regina Elizabeth, fie ca viermii să-i mănînce carnea cît e încă în viaţă. Şi vouă, dragii mei Sidney, sta-v-ar în gît moştenirea voastră puturoasă.

Treptat, Barbary îşi destinse gîtul şi privi întîi în susul, apoi în josul mesei. Sir Henry zîmbi şi ridica paharul. Lîngă ea, Contesa de Pembroke spunea :

— Ce încîntător !

Pe toată lungimea mesei, bărbaţi şi femei veseli, netulburaţi, murmurau :

— Regina, Dumnezeu s-o binecuvînteze !

Şi :

— În cinstea Sidneylor.

Totul era normal ; ea îşi pierduse minţile.

Disperată, ridică ochii spre O'Neill pentru a-l găsi privind-o. Tînărul dădu din cap :

— Văd că tînărul domn ţine minte limba irlandeză

Într-un tîrziu, Contesa, de lîngă ea, spuse :

— Tată, Domnișorul Barbary nu se simte bine. I-aș recomanda aer curat. Să vin și eu cu tine ? o întrebă ea pe Barbary.

Barbary scutură din cap. Sir Henry îi dădu permisiunea să se scoale de la masă, și se strecură afară din sala care începea să devină zgomotoasă, O'Neill spunînd povestioare comice despre compatrioții săi :

— ...Și Patrick a zis : „Pemnezeu' meu, nu po' să vă spui cîte mile-i dă la Waterford la Cork, da' face opșpe mile dă la Cork la Waterford."

Putu auzi rîsetele în timp ce cobora treptele terasei spre promenada cu tise unde umbrele prelungi ale tufișurilor alcătuiau forme geometrice în lumina lunii.

— Nu-l înțelese. Nu *putea* să-l fi înțeles. Pesemne vreo inflexiune din glasul lui pe cînd vorbea în irlandeză trebuie că-i indicase cumplitul înțeles. Nu putuse recunoaște cuvintele. Dacă prinsese sensul cîte unuia ici și colo asta se datora faptului că știa puțină sheltă, jargonul folosit de membrii irlandezi ai Ordinului și uneori de Ordin însuși.

Înapoia ei auzea mesele mutate în sală și muzicanții acordîndu-și instrumentele în timp ce mesenii se pregăteau de dans. Porni îndreptîndu-se de sursa zgomotului, cu capul în mîini. Aici afară cîntau privighetorile, dar ele nu puteau readuce lumea la normal.

— O Doamne, spuse cu voce tare, eu sînt Barbary Clampett. Nu sînt neam irlandez.

— Ba ești, răspunse o umbră.

— Lasă-mă-n pace ! zbieră la el. Stătea în calea ei, cu hainele lui fantastice părînd negre cu alb în lumina lunii.

— Ai înțeles.

— N-am înțeles ! N-am înțeles ! Îi întoarse spatele, panica făcînd-o să-și piardă firul logic. Am să le zic !

Îl auzi spunînd :

— Sînt prea siguri de ei înșiși. Nu te-ar crede.

Știa că n-ar crede-o. În mintea ei, îi spuse lui Sir Henry : „Contele de Tyrone a proferat la adresa voastră și a Reginei cele mai grosolane insulte," și auzi cuvintele ricoșînd din auto-siguranța lui ca boabele de mazăre ră-

păind pe o armură. Îi venea să plîngă la gîndul certitudinii Sidneylor de propria lor dreptate.

— N-ai dreptul să-i răneşti.

Muzica era acum în plin avînt, împuţinată de distanţă, dar desluşită.

— O, îl am ! O'Neill veni mai aproape şi-i luă vîrfurile degetelor într-ale lui, ridicîndu-le. Am un milion de drepturi, toate moarte, în Irlanda. Auzi ce melodie drăguţă cîntă.

Se plimba cu ea printre siluetele tiselor, cu mîna lui şi-a ei înălţate. Dansau. Barbary se smulse, dar el continuă, cu o mînă în şold şi celălalt braţ suspendant elegant în aer ca şi cum ea încă l-ar mai fi însoţit.

La sfîrşitul staţiei se întoarse şi înaintă din nou spre ea, pantofii săi cu tocuri înalte şi catarame supradimensionate bătînd tactul muzicii. Mîna lui o luă iar pe a ei şi, pentru că nu mai putea ţine piept improbabilităţii nopţii. Barbary nu şi-o retrase.

— Sînt oameni buni, spuse ea neajutorată.

— Asta-i ceea ce-i face primejdioşi.

Ţopăia acum pe cea mai complicată parte a dansului vioi ; lecţiile lui Barbary cu instructorul de dans nu progresaseră atît de mult, aşa că degeaba i-ar fi venit ei să ţopăie — noroc că nu-i venea. Rămase pe loc în timp ce el zburda împrejurul ei, zburătăcindu-şi degetele prelungi.

— Mi-au spus că tatăl tău vitreg lucrează la topitoria de tunuri. Asta ar putea fi de folos în Ulster. Dacă ajunge acolo.

Era o nevăstuică rotindu-se în jurul unei păsări. Barbary îşi smulse ochii de la el ca să privească prin jur, să se convingă că iarba era la locul ei şi nu deasupra capului, că stelele nu licăreau de pe sol, că acesta era solid. englez, Penshurst.

— Nu vorbi cu mine, ţipă ea la el. Will nu te-ar... noi nu te-am ajutat, trădător de hazna ce eşti !

În toţi anii aceia se mîndrise cu înjurăturile ei iar acum, la mare nevoie, era stîngace. Şi totuşi, n-o putea lua din loc.

— Eşti nebun, asta e. Eşti nebun.

Arătă cu degetul la umbrele lor pe picioroange întinzîndu-se de-a curmezișul promenadei :

— Ești nenatural. Uită-te la tine cum încerci să dansezi cu un băiat.

În casă, tobele bubuiră. O'Neill sări în văzduh, își încrucișă picioarele și ateriză lîngă ea.

— Dar n-o fac, nu-i așa ?

Barbary dădu înapoi pînă ce un tufiș o opri. Irlandezul o însoți pas cu pas.

— Dansez cu un prefăcut la fel de mare ca mine, nu-i așa ?

Muzica reveni la startul unei noi runde ; începea s-o urască. Dar cînd și de astă dată el îi întinse mîna, ea i-o luă, magnetizată, și împreună porniră în paradă de-a lungul aleii.

— Vezi dumneata, *domnișorule* Barbary, aveam tot interesul să văd această tînără căpetenie pe care englezii o inventaseră ca s-o arunce pe flancul apusean al Ulsterului. Și uite că am văzut-o, șezînd sub un copac.

Se întoarseră și-și reluară parada înapoi.

— Și am văzut că o dată în viață, cu bună știință sau nu, englezii nu înșelau pe nimeni. Nu i-ar fi putut inventa nasul, nici pielea, nici părul, și mai cu seamă nu ochii.

Tobele detunară iarăși iar mîinile lui se repeziră să-i cuprindă talia, aruncînd-o în aer și prinzînd-o în cădere.

— Dar englezii nu vedeau ceea ce vedeam eu. Și atunci se punea întrebarea, oare bătrînul Hugh era orb, sărmanul ? Sau englezii ?

— Cred că pe ăsta nu-l servesc, spuse Barbary. Mă duc înapoi.

— Stai aici și dansează.

Degetele lui i le țintuiau ca niște clești. Stătu și dansă.

— Așa că, politicos, l-am întrebat pe tînărul șef cum îl cheamă. Și mi-a spus, Barbary îl chema, a spus el.

Făcură o piruetă. Barbary scuipă :

— Și ce-i rău în asta ?

— Nimic. E un nume frumos. Și răspîndit pe coasta cea mai vestică a Irlandei, la care are pretenții tînăra căpetenie.

Zîmbi.

— Printre fete.

O aruncă în aer din nou dar de astă dată, prinzînd-o, o sărută. Nu era un sărut romantic, era o concluzie; limba lui îi sondă gura pe cînd mîinile îi coborau pe mijloc, peste şolduri şi sub fese, pentru a le dovedi amîndorura că ghicise corect, un act tribal, un bun-sosit şi o iniţiere. Cu toate acestea, clinti din mintea şi trupul Barbaryei părţi pe care nu şi le ştiuse ca putîndu-se clinti, sau cel puţin că se aflau acolo.

Îi dădu drumul. Muzica din casă se oprise, lăsînd noaptea în stăpînirea privighetorilor.

— O să mai avem contacte, Domnişorule Barbary, spuse el. Barbary îl privi îndepărtîndu-se clătinat pe alee, spre luminile casei. Apoi se aşeză, căci nu-şi simţea picioarele prea tari.

A loua zi dimineaţă, îl informă pe dascălul Haring-ton că-şi ia ziua liberă.

— Nici vorbă, răspunse acesta. Azi avem matematicile.

Cînd ea îi spuse unde să-şi bage matematicile, o ameninţă cu varga. Barbary i-o luă, o rupse şi i-o dădu înapoi.

— Îmi iau zi liberă, repetă ea răspicat. Am avut o noapte proastă.

La grajduri, îi ordonă tăios unui îngrijitor să-l înşeueze pe Spenser, după care îl surprinse pe letargicul pony dîndu-i ghes la trap prin partea de nord a parcului, spre biserică.

„Noapte proastă" fusese un eufemism. Cît fusese noaptea de lungă, evenimentele zilei şi serii precedente se reluaseră în solitudinea odăii ei precum replicile unui cutremur, astfel că de fiecare dată epuizarea o cufunda într-o picoteală din care era smulsă de un alt val de tumult fizic şi mintal, ca şi cum creierul ei n-ar fi putut absorbi revelaţiile lui O'Neill decît pe rînd şi tocmai reacţionase la următoarea din serie. Fuseseră atît de multe, încît se războiau pentru întîietate s-o preocupe.

Faptul că bieţii Sidney hrăniseră o viperă la sîn era nimic pe lîngă acela că ea i se alăturase aceleiaşi vipere în complicitate. Însemna oare trădare, să dansezi cu un

trădător ? Însemna, dacă nu-i informai pe cei împotriva cărora își plănuia el trădarea. La un moment dat al groaznicei nopți, se sculase, își înfășurase trupul cu o mantie și pornise spre camera lui Philip să-i spună tot ce știa. Pe coridor însă, ochii prezumțioși ai Sidneyilor și Dudleyilor priviseră în jos la ea din portretele lor cu gîturi țepene, nepregătite să ia de bun cuvîntul unei năpîrci de canal față de cel al unui conte, fie el și irlandez. Legăturile de clasă erau mai puternice decît cele naționale. O'Neill era prietenul din copilărie al lui Philip ; Boggart al lui era o nouă achiziție, impusă din afară.

Șovăia în coridor, luînd-o înainte, pășind înapoi, tînjind să regăsească devotamentul curat al Angliei împotriva străinilor murdari, să dea o lovitură patriotică în numele Reginei Elizabeth, să știe din nou unde se afla.

Dar nu știa unde se află. O'Neill distrusese acea fericită certitudine. Să presupunem că ea însăși ar fi unul dintre străinii aceia murdari ? În cele din urmă, se strecură înapoi în camera ei.

Nu-i mai rămăsese decît o singură mișcare de făcut. Trebuia să-l vadă pe Will. Zidul de ceață ce-i protejase echilibrul mintal atîta vreme se clătina ; era o zi frumoasă în văzul tuturor celorlalți, soarele încălzind grămezi de frunze pe care chiciura timpurie le făcuse sticloase, boboci de trandafir stropind boscheții cu roșu viu, stropi de rouă în glisade-n sus și-n jos pe pînzele de păianjeni, dar ochii Barbaryei vedeau totul ca prin pîclă. „Englezii au spînzurat-o," fluierau mierlele. O țărancă purtînd o cobiliță cu șiștare de lapte îi făcu o plecăciune cînd trecu de ghereta paznicului, strigînd prietenoasă :

— Ziua bună, Domnișor Barbary. Aud că englezii au spînzurat-o.

Pe cine s-o spînzure ? Spînzurau fel de fel. O spînzuraseră pe Mary Taiepungi fiindcă-și ucisese copilașul. Oricine era, probabil că o meritase. Nu era mama Barbaryei, Barbary n-avea mamă. Atunci de ce mama cuiva atîrna legată de gît în dosul minții lui Barbary ?

Numai Will știa precis. N-avusese niciodată curajul să-l întrebe, dar acum trebuia s-o facă. Cam fără tragere de inimă, recunoscu în sinea ei că, dacă avea cît de cît

curajul să facă faţă răspunsului, cel ce i-l insuflase era O'Neill.

Nu-l mai văzuse înainte de-a părăsi casa, lucru de care-i părea bine. O stropitură de la domnul acela mergea pînă foarte departe. Era prea tulburător şi simţea că-i e milă de orice femeie cu care se încurcase. Şi totuşi, fusese vestitorul unui nou concept, al unei făgăduinţi că feminitatea, chiar fiind un dezastru, îşi putea conţine propriile ei desfătări. Cu toate îngrijorările ei, Barbary se pomeni zîmbind.

Şi mai fusese şi altceva. Limba aceea în gura ei noaptea trecută, mîinile lui, impertinenţa sa afurisită, duplicitatea, întreaga complicaţie a bărbatului, avuseseră gustul unei alte ţări. Era o ţară teribilă, plină de idioţi, de crime şi morţi neaşteptate, iar el ieşise din ea trufaş. Glumise şi trădase. Vicleanul ticălos era cel mai îndrăzneţ om pe care îl întîlnise vreodată. Femeia spînzurată îndărătul minţii lui Barbary avea aceeaşi calitate, o complotistă şi o luptătoare. Era vremea să facă şi cu ea cunoştinţă.

Oraşele cele mai mari din Kent, mai ales porturile, nu puteau suferi topitoriile şi cuptoarele de fier ce răsăreau prin toată zona rurală a Wealdenului, în primul rînd pentru că foloseau atît de mult cărbune. Plîngeri regulate îi erau trimise Reginei din partea cetăţenilor cinstiţi ce se văicăreau că pădurile Bătrînei Anglii dispăreau cu repeziciune, că în curînd nu se va mai găsi lemn pentru construcţiile de case, mori de apă, poduri, corăbii, paturi de puşcă, butoaie, săgeţi. Vînătoarea avea să se sfîrşească pentru totdeauna.

Barbary fusese cu Sir Henry la curte cînd nişte negustori înlăcrimaţi îi ceruseră să-şi închidă oţelăria de la Robertsbridge. Răspunsul lui Sir Henry fusese nu numai că n-o va închide, dar că o mai extinde şi pe cea de la Panningridge.

— Dacă vin spaniolii pentru noi, le spuse el, zidurile voastre de lemn vor avea nevoie să fie instalate pe ele turnuri. Iar dacă aţi avea habar de metalurgie, aţi şti că

din mesteacăn se face cărbune vegetal mai bun decît din stejar.

Proiectul Panningridge se datora apariției lui Will Clampett. Cîteodată, Barbary se întreba dacă Sir Henry ar fi acceptat atît de bucuros s-o ia ca paj/protejat dacă Will n-ar fi făcut parte din înțelegere. Recunoscînd dibăcia fierarului, cu sau fără picior, Sir Henry îl promovase rapid meșter tunar și, recent, îl mutase de la Robertsbirdge la Panningridge, unde moderniza forja existentă.

Barbary fusese încîntată de onoarea ce i se făcuse lui Will și fiindcă Panningridge se afla doar la cam o milă distanță. Sir Henry se bucura că-i va putea vinde în curînd țării artilerie de prima clasă. Will se simțea într-al nouălea cer.

Era nevoie de un ochi specializat ca să vezi cerul în Panningridge ; majoritatea oamenilor l-ar fi consemnat destul de jos. Torentul său limpede și cafeniu, un afluent al Edenului, formase cîndva o vale adîncă și împădurită dar, cu toate protestele lui Sir Henry că nu siluia pădurile, copacii cei mari dispăruseră, înlocuiți de lăstărișuri. Cursul superior al apei fusese îndiguit, formînd un bazin de acumulare destul de mare ca să se califice ca lac ; sub el se înălța furnalul care, cu roata sa hidraulică, nu se deosebea de o moară de apă cu excepția hornului în formă de coș pentru raci ce se înălța alături, scuipînd fum și foc. Cele două furnale noi pentru turnarea tunurilor Will fuseseră construite după proiectul său propriu: schelăria se ridica la treizeci de picioare înălțime, în jurul unor obiecte ca niște obeliscuri pîntecoase. Prin bălării zăceau stivă bucăți de fontă în forma unor canoe, grămezi de cărbune și cărămizi.

Cel mai satanic din toate era zgomotul. Valea vuia de suntele apei șiroinde, roți scîrțiind, foc și enorme ciocane acționate de apă, ale căror bufnituri se puteau auzi pînă la Penshurst. Toți oamenii de la topitorie asurzeau, mai devreme sau mai tîrziu.

Spenser se împotrivea întotdeauna să se apropie prea mult, așa că Barbary îl lăsă pe pajiștea unde păștea boii de la oțelărie și o luă cu pasul scrîșnind pe cărarea de zgură. O simțea tare sub tălpi, dar drumurile ce ducea

la ateliere trebuiau să fie rezistente pentru a suporta tonele de cherestea ce intrau înăuntru şi cele de fier care ieşeau. Una din reclamaţiile legitime contra topitoriilor se referea la prăpădul pe care-l provocau drumurilor căruţele lor enorm de grele, trase de boi.

Văzu un chip cunoscut şi strigă la el :

— Matthew, unde-i Will ?

Matthew îşi scoase „ţeasta", tichia de tablă a lucrătorului la topitorie, şi declamă :

— Neaţa, Donşorule Barbary.

Arătă cu degetul. Crispată, Barbary merse spre obeliscurile unde Will, meşterul tunar, se ciorovăia cu meşterul fierar, Henri D'Arras, deşi cum putea fiecare să se facă auzit de celălalt rămînea un mister. D'Arras, care fusese importat de Sir Henry — francezii erau experţi în turnatul fierului — îşi folosea mîinile bătucănoase cu emfază galică. Will bătea din piciorul de lemn. Barbary trebui să-i tragă de mînecă pentru a fi observată.

— Necazuri ? îl întrebă ea pe Will după ce îl chemă destul de departe pentru ca să i se poată auzi ţipătul.

— Îşi cunoaşte fieru', Broscoiu' ăla ! răcni Will. Ce nu ştie, e tunu'. Vrea să le toarne negăurite. Demodate. Nesigure. În zilele noastre, facem un model de gaură şi turnăm împrejuru-i.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Locurile unde putea sta de vorbă erau limitate nu numai datorită zgomotului ci şi pentru că piciorul lui Will tindea să se afunde în pămîntul moale. Urmară cărarea pînă ocoli o colină după care o luară pe o potecă uscată în pădure, unde trunchiurile multe şi dese ale carpenilor plantaţi ca puiet absorbeau zgomotul din vale şi se putea auzi din nou cîntecul păsărelelor. Will tăcea, preocupat de problemele pe care le lăsase în urmă. Aleseră o poiană încercuită de castani dulci şi se aşezară, Will pe o buturugă veche, Barbary între ferigi.

— S-au întîmplat lucruri noi, Will.

Îi oferi o versiune prescurtată a vizitei lui O' Neill. După ce termină, ridică ochii spre el.

— E vremea să ştiu, îi spuse.

Will își scoase pălăria ca să se frece pe țeastă, semn că era tulburat, iar părul cîrlionțat și cărunt îi stătea ciufulit în creștet. Privi în jos la piciorul de lemn și nu spuse nimic; nu că ar fi refuzat să-i spună adevărul, ci pentru că a o face îl obliga să vorbească despre chestiuni personale pentru care n-avea vocabular. Barbary îl ajută dîndu-i de înțeles că era pregătită:

— Sînt irlandeză, nu-i așa ?

Dădu din cap. Barbary închise ochii inundată de nefericire; sperase din greu să nu i-o confirme. Ei bine, acum porniseră: nu mai aveau cale de întoarcere.

— Acolo m-ai găsit ?

O nouă înclinare din cap.

— Will, spuse disperată Barbary, dac-o să ne jucăm de-a pune-ntrebarea-și-auzi-răspunsul ne-o lua al dracu' de mult timp. Zi-mi !

Will se încruntă la ea pieziș — nu-i plăcuse niciodată s-o audă înjurînd — dar ceea ce văzu pe chipul ei pretindea un răspuns. Reveni cu ochii la piciorul de lemn și rămase cu ei acolo.

— Marfa Jupînului Jack Wingfield, spuse.

— Asta făceai în Irlanda ?

— Tun întreg, semi-tun, ceva piese ușoare...

Era pe cale să se-nglodeze în detalii tehnice unde se simțea mai în siguranță. Barbary îl îmboldi :

— Și erai tunar ?

Fusese, el și Micul Bill, co-tunarul lui, cu cinci servanți și cinci băieți, echipa însărcinată cu încărcarea și tragerea cu uriașul, greoiul tun regal căruia i se spunea „Cursa de șoareci", în parte pentru că încărcarea lui pe la culasă reteza degetele neatente și în parte fiindcă numele era un eufemism pentru organul genital femeiesc. Avea nevoie de șapte perechi de boi ca să-l tracteze. Cîntărea opt mii de livre, trăgea proiectile de șaptezeci și patru de livre cu un calibru de 8.54 inches și se purta ca o tîrfă la manevrele peste terenurile ude irlandeze.

— Ordine de la Lordul Delegat, spuse Will. Am făcut joncțiunea cu forțele lui de asalt într-un loc numit Smerwick, pe coasta de sud-vest.

Cine era pe-atunci Lord Delegat al Irlandei ? Barbary făcu un calcul rapid. Sir Henry ? Nu, Will dădea timpul înapoi cu opt ani sau mai mult; trebuia să fi fost succesorul lui Sir Henry, Lordul Grey din Wilton. Nu îndrăzni să-l întrerupă pentru un asemenea detaliu ; Will începea să vorbească, nu ei, poate unui ceva care-l aşteptase să deschidă gura timp de aproape un deceniu, dar fapt este că vorbea. Scena aproape ca un arpegiu de note, ca un om însemnîndu-şi în jurnal, dar frazele aveau destul efect pentru ea ca să-l urmărească.

— Glod pîn-mai sus de ţurloaie, a noastre şi-a boilor... Nu vedeam niciodată băştinaşii, decît schelete şi hoituri... Nu tu o vacă să rumege pe cîmp, nu tu o oaie, nu un porc... Duşmanul mereu nevăzut... Hămăituri în pădure... Ai noştri începea să dispară.

Prinse a-l însoţi prin peisajul Munsterului secătuit de război, unde soldatul din convoi putea să-şi strige prin ceaţă un prieten, doar pentru a descoperi că nu mai era.

— Patru sute în detaşamentul nostru cînd începurăm, cam jumătate pe-atîta cînd ajunserăm la Smerwick. Doi din băieţii mei lipsă. Nu i-am mai văzut de-atunci.

Ridică spre Barbary, capul, amintindu-şi-o deodată

— Spenser al tău era acolo.

Instinctiv, Barbary privi spre pajiştea unde-l lăsase. Spenser ? Will se referea la Edmund Spenser, dar era aproape la fel de deplasat să ţi-l imaginezi în decorul acela pe entuziastul poet care o trimisese la culcare, ca şi pe ponyul ei. Din nou, nu îndrăzni să ceară vreo explicaţie.

Smerwickul se afla lîngă vîrful celei mai vestice peninsule europene. Acolo se bănuia că ar fi avangarda unei armate spaniole de ocupaţie care debarcase să-i ajute pe rebelii irlandezi în luptă. Se închiseseră într-un fort, pe un promontoriu arid, bătut de vînturi, repezindu-se în Atlantic, gata să se alăture oştirii Contelui rebel de Desmond şi să-i mături pe englezi de pe pămîntul Irlandei.

— Întîrziase cu un an, spuse Will. Acuma Desmond n-avea nici o oştire. N-avea cum să-i dea de mîncare,

chiar să aibă. Dacă fîrtații noștri cam strîngea cureaua, el era lihnit.

Dar spaniolii erau acolo, șapte sute la număr, înghesuiți într-o formidabilă fortăreață cu drapelul Papei fîlfîindu-i pe metereze. Oceanul zdrobea sub ei stîncile, flota engleză din larg tăindu-le retragerea, iar armata lui lui Grey stînd între ei și restul Irlandei.

În momentul cînd au sosit Wingfield și artileria lui, Grey i-a pus să bombardeze fortul.

— Luni era, pe șapte noiembrie. Începurăm să tragem la ivitul zorilor. Căpitanu' Zouche și Căpitanu' Raleigh făcea de veghe la tranșee contra atacurilor ușoare...

— Sir Walter Raleigh ?

N-o auzi, urechile fiindu-i pline de bubuitul încărcării și-al tirului.

— Focul lor de răspuns l-a ucis pe Căpitanu' Wingfield.

Will tăcu un moment.

— Pe la ceasurile două din dup-amiază la făcusem muierile să tacă; pe la ceasurile trei, părți întregi din construcțiile lor le cădea în cap. Nici o altă victimă de partea noastră, numa' John Cheke ăla de era nepotu' lu' Lordu' Burghley. Veni la galop cu calu', fîlfîindu-și spada ca un amator, ca să se-aleagă c-un plumb în scăfîrlie. Pe Grey, mîrii Will, l-a apucat mîncărimiul de nădragi, că dăduse ortu' popii nepotelu' lu' Lordu' Trezorier, și dicta o scrisoare cum că băiatul făcuse „așa o confesiune de credință divină, cum nici o divină pe tărîmul Maiestății Sale nu i-ar fi pe potrivă". Băiatul nici n-avuse vreme să se mărturisească, cu creierii făcuți chisăliță.

În seara de luni, garnizoana Smerwick capitulase.

— Unii din ofițerii lor a venit în solie. A ieșit la iveală că nu era deloc spanioli, italieni mai mult, și basci, toți trimiși de Papă, ticălosu' bătrîn, să-i apere pe catolicii din Irlanda. Sărmane arătări balcîze, toată turma.

Comandantul garnizoanei era un bolognez, Sebastiano di San Joseppi, care a cerut garanții de salv-conduct.

— Grey nu i-a dat de nici unele. A zis că el şi oamenii lui era piraţi. San Joseppi zise că nu era el mai pirat ca Drake cînd a ars Cadizu', chestie ce-l făcu pe Grey să se înfurie straşnic.

În frig şi umezeală, soldaţii englezi, victorioşi dar expuşi, priveau parlamentările. La un moment dat, San Joseppi a căzut în genunchi, implorînd viaţa pentru oamenii săi. În fort se aflau femei, a spus el, irlandeze ce urmaseră tabăra fără a face rău nimănui. Puteau fi lăsate să plece libere ? Grey a rămas neînduplecat. Garnizoana trebuia să se predea la discreţia lui.

— La discreţia lui, repetă Will, adică fără cruţare.

San Joseppi nu putea face nimic; garnizoana era lipsită de apă de patruzeci şi opt de ore.

— Un fort fără puţ, strîmbă din nas Will. Amatori.

Cu toate acestea, în timp ce bolognezul se ducea înapoi să-şi scoată oamenii, păruse plin de speranţă, incapabil să creadă că englezii nu vor da dovadă de milă în cele din urmă.

— Au ieşit tîrînd după ei stindardul Papei, ţipînd „Mizeri-coardă", sau cam aşa cumva suna, şi cerşind apă. Irlandezii din rîndurile lor tăceau. Ştia că pe ei îi aşteaptă mizeri-coarda. Unele dintre muieri, totuşi, îşi jeluiau burţile, şi poate că cîteva din ele era gravide, nu ştiu.

Trupele străine au fost despuiate de armuri şi arme, şi trimise înapoi în fort. Afară s-au înălţat în grabă spînzurători, iar irlandezii şi irlandezele au fost spînzurate pe dată.

— Afară de popii ăia trei ce era cu ei, spuse Will. Aia trei a murit încet.

Atîta nemişcare era în poiană, încît o veveriţă roşie se prelinse în josul trunchiului unui copac, scormoni în covorul de frunze, culese o castană şi se căţără înapoi cu ea, fără a-şi da seama de prezenţa oamenilor. Barbary se îndoia că Will o văzuse.

— Grey ne-a folosit pe noi, artileriştii, lăsîndu-i pe suliţaşi pe faţă în caz că încă mai putea veni un atac irlandez de la spate, spuse el într-un tîrziu, brusc. Două companii, una-n frunte cu Căpitanu' Mackworth, alta cu Căpitanu' Raleigh. În fort era şase sute de-ai duşmanului.

De-ai noștri să tot fi fost vreo două sute, așa zicea, și tot ce-aveam era să mergem înăuntru și să omorîm trei fiecare, să-i spintecăm și să le scoatem mațele. Să nu ne gîndim la ei ca la niște soldați ce s-a predat ci piraţi capturaţi, la fel ca la papistașii care omorîse protestanți de treabă, bărbați, femei și copii, în Noaptea Sfîntului Bartolomeu. O slujeam pe Regină și pe Dumnezeu, asta făceam, cu răsplată de așteptat aici, și-ncă grasă. S-a împărțit spirtoase. Spenser ăla ne-a bălmăjit poezii.

. Will nu discuta ordinele. I s-a atașat Căpitanului Raleigh care, asemeni lui, era originar din Devon și vorbeau aceeași limbă.

— Am luat o suliță și l-am urmat, strigînd pentru Buna Regină Bess. Ăia cînd ne-a văzut a luat-o la fugă, da' fortu' era mic așa că s-a-ngrămădit într-un capăt. Pe ăia care voia i-am pus să șadă și pe urmă una la beregată și alta-n josu' burții, smucind în sus și-afar'. Spintecat și scos mațele. Nu murea de-a dreptu', da' nici nu se mai scula-n picioare. Ceilalți nici gînd să steie la un loc, și trebuia să fugim dupe ei. Ofițerii folosea spada. Căpitanu' Mackworth, ăsta era un om de care să te ții la distanță, un ticălos murdar. Și rîdea. Căpitanu' Raleigh își vedea de treabă gospodărește.

Durase ore întregi.

— Sau că era mai mulți de-ai lor, sau că mai puțini d-ai noștri, da' am făcut fiecare de petrecanie la mai mult de trei. Am ucis fiecare atît de mulți, încît fierul lăncilor li s-a tocit, fiind nevoie de o împunsătură și mai grea, sau mai mult de una singură, ca să pătrundă. Brațele le obosiseră. Și alunecam pe sînge. Și ăia de nu le venisem de hac zbiera, și ăi de le venisem tușea. Asta fu chestia dup-o vreme, tușea. Nu ne trecea prin cap de ce tușea atîta. Pe urmă, n-a mai rămas decît numai unu', un băiat, și doar ședea jos și-aștepta. Căpitanu' Mackworth a vrut să se joace cu el, da' Căpitanu' Raleigh i-a retezat capul imediat.

Barbary se gîndi la vremurile cînd ea și alți pușți fugiseră pe lîngă convoaiele purpurii cu albastru mărșăluind pe străzile Londrei în cadența sunetului irezistibil de fluiere și tobe, în drum spre punctul de îmbarcare pen-

tru războiul din afara țării. Stegulețe fluturînd în briză, platoșe lucind, episcopi binecuvîntîndu-i. femei făcînd cu mîna. Domnul fie cu ei, gloria-i așteaptă. Strigase Ura.

Și, întotdeauna de cînd îl cunoștea, Will se îmbăta de 8 noiembrie.

— După asta ni s-a poruncit s-o luăm în josu' coastei la Youghal, să respingem un atac irlandez. Și ăla a fost locu' unde sări-n-aer Cursa-de-șoareci.

Micul Billy, co-tunarul lui Will, fusese ucis în explozie împreună cu doi servanți și un băiat. O bucată de metal îi despărțise lui Will piciorul de trup. De vreme ce unitatea lui era acum fără comandant și de vreme ce Grey, mulțumită zgîriebrînzismului Elizabethei, fusese forțat să se dispenseze de luxul chirurgilor militari, Will fusese norocos că i se dăduse cît de cît atenție. A descoperit mai tîrziu că-i datora viața Căpitanului Raleigh, căruia i se făcuse milă de firtatul său devonian și-i legase lui Will cu mîna lui garoul, îl expediase mai jos pe coastă la fereală de atacul irlandezilor și plătise un doctor să-l îngrijească. Cînd Will a devenit din nou sensibil și la alte lucruri în afara durerii, s-a pomenit într-o căsuță cu vedere la portul irlandez Kinsale.

— Și ăsta-i locu' unde s-au încurcat cu toatele.

Pînă la acel punct, situația fusese limpede. Ceea ce ne făcuse la Smerwick fusese război, răspunderea comandanților, nu a lui. Era un război în care Anglia echivala cu dreptatea, Irlanda însemnînd strîmbătate. Protestantism versus catolici. Anglo-saxoni buni contra celți răi. Dar...

— O'Kelly, cum își zicea, spunea că e doftor din tată-n fiu în nu-ș-ce clan sau altu'. Și nevastă-sa, Mary. Oameni cumsecade, au îngrijit de mine, ceva de toată minunea. Mi-a pus pe picior mușchi pentru infecție, pe urmă cînd am fost mai bine mi l-a frecat cu spirt să întărească ciotu'. Au îngrijit, pe Dumnezeul meu, au îngrijit de mine.

Și se socoteau supuși loiali ai Maiestății Sale Regina Elizabeth, și micul orășel Kinsale era plin de alții ca ei.

— Toți supuși buni ai Reginei, și la fel de irlandezi ca trifoiu-alb [1].

[1] Însemn de pe steaua Irlandei (N.T.)

Și catolici. Spre groaza sa, Will se trezise zăcînd într-un pat deasupra căruia se afla o statuetă idolatră a Fecioarei Maria. Fusese chemat un preot care bălăbănise peste el o cădelniță. La fel ca restul Munsterului, chiar dacă era în Pale și sub protecție engleză, orașul Kinsale suferea de foame, dar pentru Will se găsea întotdeauna de mîncare.

Îi trăseseră patul la fereastră astfel ca, înzdrăvenindu-se, să se poată uita afară, privind vasele ce intrau și ieșeau din port. Și atunci avusese el revelația, lumina sa de pe drumul Damascului ; pentru Will, totul se schimbase.

Barbary se aștepta la un recital al miraculosului, o viziune, un înger, cuvîntul lui Dumnezeu, dar ceea ce urmă fu o dezamăgire.

— Am văzut că pămîntul era roșu, spuse simplu Will.

Pe coasta sudică a Devonului, și mai ales în jurul micului cătun de pescari Oddicombe unde se născuse el, solul bogat în fier e de un roșu aprins. Faleze roșii-vii se întind ca o cortină de-a lungul mării, plugurile lasă brazde roșii în pămîntul ce devine cărămiziu uscîndu-se, impregnînd praf roșu în ridurile de pe ceafa plugarilor. Devonienii ajung să se obișnuiască și totuși nu-l iau niciodată ca pe ceva garantat, privind frumusețea din jurul lor ca pe un semn că Domnul le iubește țara mai presus de toate celelalte. Cînd, însoțindu-și tunul prin întinderile ude din Munster, Will se îmbărbătase cu gîndul că o face pentru Anglia, în mintea sa apăruse emfatica tapiserie a propriului pămînt al lui Dumnezeu. Simbolismul acestuia îl încălzise. Cînd femeile irlandeze, palide, zbierînd, fuseseră înălțate în știreang, aceasta se întîmplase pentru că Dumnezeu nu era de partea lor la fel cum era de partea femeilor roșii-n obraji de-acasă. Cînd Căpitanul Walter Raleigh îl strigase să vină-n fort ca să omoare străini, pronunția sa velară tipic devoniană sunase bogată de siguranță de sine și familiaritate. Într-un sens, Will ucisese pentru un peisaj.

Acum însă, privind de la o fereastră papistașă, într-o țară străină, vedea același peisaj. Marea Kinsaleului era la fel de albastră, piatra zidurilor din port la fel de cenușie, colinele aproape la fel de roșii ca acasă. Semăna cu Brixhamul unde tatăl lui Will își ducea prada la piața de

peşte. Cînd medicul papistaş intra în casă după ce săpase napi în grădină, mîinile sale prăfuite cu roşu scuturau pămînt roşu de pe legume înainte de-a i le da soţiei să le fiarbă. Dumnezeu, al cărui sînge colorase Devonul englezesc, colorase la fel şi această parte a Munsterului irlandez.

— Vezi, fusesem înşelat, îi spuse Will piciorului său de lemn. Nu eram deosebiţi, acasă, sau dacă eram, exact la fel de deosebiţi erau şi ei în Irlanda.

Puteau vorbi o altă limbă şi adora în altă formă, dar Dumnezeu nu lua în seamă aceste diferenţe minore şi le făcuse pămînturile asemenea. Poate că pînă şi în Spania sau Italia se găseau regiuni cu sol roşu. În cea mai profundă origine a lor, toţi oamenii erau la fel.

Acest internaţionalism nou şi copleşitor părea atît de evident în sine pentru Will încît credea că şi conducătorii tuturor ţărilor, cu educaţia lor superioară, trebuiau să fie conştienţi de el. Totuşi, continuau să-i ataţe pe neştiutori cu sloganuri şi filfîit de steaguri şi patriotism, în propriile lor scopuri.

— Cine cîştigă ? întrebă el, ridicînd deodată capul şi privind-o pentru întîia oară pe Barbary. Nu sărmanii labagii care i-au urmat. Nu noi, morţi şi lăsaţi în urmă.

Raleigh ştia, Grey ştia, Regina Elizabeth ştia. Ei aveau profitat. Duşmanul lor, Contele de Desmond, ştia, şi dacă n-avea şi el de profitat, asta nu se întîmpla din cauză că nu s-ar fi străduit. Reduceau la un simplu „Ucide duşmanul" diversitatea în asemănare pe care Dumnezeu găsise de cuviinţă s-o introducă şi căreia blestematul ăsta de doctor catolic ce salvase viaţa protestantă şi englezească a lui Will îi era mărturie. Puneau în pericol sufletele, instrumentele lor. Pe seama lor, Will omorîse oameni lipsiţi de apărare şi luase parte la spînzurarea unor femei nevinovate. Păcătuise în faţa lui Dumnezeu. Răsplata-i fusese pierderea unui picior şi abandonarea.

— O judecată asupră-mi, spuse el. Dar cei asupra cărora ar fi trebuit să cadă cea mai grea judecată a lui Dumnezeu erau înfloritori şi răsplătiţi.

Soarele se afla acum sus deasupra creștetelor lor, iar Barbary ridică privirea spre frunzele în formă de lance, atît de transparente încît umbra ciorchinilor de castane încă necăzute se putea vedea prin ele. Era agitată. Chestia personală a lui Will reieșise ca fiind atît de personală încît își dorea să n-o fi pus la încercare. Nu înțelegea filosofia lui ; lumea din jurul ei se baza pe demarcația claselor și a țărilor, a bunătății și-a răutății, ei și noi. Încercă să-i mute gîndul :

— Hai să mergem la mine, Will.

Pusese însă în mișcare ceva ce trebuia să meargă pînă la capăt. Will n-o auzi.

Pe măsură ce durerea rănii îi ceda, visele i-au devenit înfiorătoare, atît de apropiate de delir încît îi era groază să meargă la culcare. Nu visa imagini, visa sunete din care se alcătuiau forme incomplete. Sufocații uriașe înaintau să-l asfixieze iar bastonașul subțire al unei tuse bătea pînă se trezea din somn zbierînd. Vroia să plece din Irlanda la fel cum vrea ucigașul să fugă de crima sa ; mila și vinovăția îl îngrețoșau, blîndețea doctorului și a soției acestuia erau respingătoare.

— Am auzit că Desmond murise. L-a omorît un clan pe care-l jefuise. I-au tăiat capul și i l-au trimis la Dublin de unde i-a fost trimis Reginei. Războiul se sfîrșise, dar ei continuau să spînzure.

Doctorul a pansat ciotul lui Will și a cioplit o proteză pe potriva lui, dintr-o bucată de lemn fosilizat. Mîna lui Will se apropie de capătul în formă de cupă-a-ghindei al piciorului de lemn.

— Asta.

Pentru Barbary, piciorul acela era un vechi prieten. Cînd Will nu îl purta, stătea în colțul colibei lor, la fel de familiar ca o mătură. Făcuse bancuri cu el. Și în tot acest timp, piciorul fusese un străin. La fel ca Will. La fel ca ea.

— Mergem la mine sau nu ?

Percepuse oroarea lui Will și voia să pună capăt poveștii.

Cînd a fost în sfîrșit apt să umble, s-a oferit să pescuiască ceva pentru familie și, întrucît portul era suprasolicitat de prea mulți pescari flămînzi, a reușit să-și

proptească piciorul de banca unei bărci cu vîsle pentru a putea lopăta de-a lungul coastei în căutarea unor ape mai bogate. Afară, în barcă, era un om mai de soi. Şi-a redeprins mîinile cu amănuntele pescuitului. Cunoştea mici clipe de triumf cînd undiţele tresăreau şi reuşea să tragă peşti la bord. Mai presus de orice, faptul de-a se afla departe de uscat îl ajuta să cugete la ce-avea de făcut cu restul vieţii lui. Armata nu-l căutase ; se îndoia că ştiau sau le păsa dacă mai era în viaţă. Raleigh nu revenise să vadă dacă supravieţuise şi oricum nu era ofiţer al unităţii lui ; după ce-şi irosise bunătatea, se întorsese în Anglia să afle favorurile reginei.

— Da' şi dacă Lordul Trezorier răsărea din ăle valuri cu-o pensie-n mînă, l-aş fi scuipat în ochi, spuse Will. Luam pensia, nu vă fie cu supărare, şi pe urmă-l scuipam în ochi.

Amărăciunea lui n-avea nimic de-a face cu faptul că fusese abandonat, veteranii de război erau întotdeauna abandonaţi de către ţara lor şi n-avea de ce să se fi aşteptat la altceva. Se datora faptului că Autoritatea, de la Elizabeth în jos, îl împinsese într-un păcat de care n-avea să mai scape niciodată. Nu-i păsa dacă n-avea să revadă niciodată Anglia, dar nu putea sta nici în Irlanda, ţara împotriva căreia păcătuise.

Apoi, într-o zi pe cînd dădea la scrumbii în mijlocul unui banc ce se apropiase prea mult de ţărm, văzu cîţiva soldaţi căutînd pe vîrful falezei. Purtau uniforme engleze şti ; Will recunoscu gătelile militare ale livrelelor albastru-ţipătoare ce făceau din ei ţinte aşa de minunate pentru puşcaşii irlandezi.

— Ai dracu' de campanule fudule, mormăi el.

Împungeau cu sulițele în boscheţi şi dădeau în lături ferigile. Will văzu ceea ce ei nu puteau vedea. La douăzeci de coţi mai jos de ei, un băieţel stătea agăţat de peretele falezei. Deşi purta pantaloni şi scurteică din piele de căprioară, culoarea părului său contrasta ca o văpaie cu umbra cărămizie a falezei, făcîndu-l o ţintă la fel de uşoară ca şi soldaţii. Sub ochii lui Will, o mînă îi scăpă şi se legănă în jos ca un pendul, dislocînd nori de praf roşu. Privirea lui Will reveni instantaneu spre soldaţi ; ar fi trebuit să se audă zgomotul pietrelor rostogolite, dar ei nu-l

percepuseră, erau prea ocupați să țipe unul la altul. Acum strigau spre el. Vîsli mai spre plajă și-și făcu o mînă pîlnie la ureche.

— Fugar, fu-gar ! răcneau, convinși că toți străinii pot înțelege engleza dacă li se strigă destul de rar. Nu l-ai văzut, Paddy [1] ?

Băiatul izbutise să se agațe iar și întoarse capul peste umăr, privindu-l pe Will. Era foarte mic. Will arătă spre Kinsale.

— Văzui pe careva pitindu-se la rîu, strigă. Soldații, încredințați de buna credință a lui Will după accentul său englezesc, o luară la fugă către Bandon.

Will îl chemă pe băiat și-i arătă barca. Încet, copilul își termină coborîrea, oprindu-se la tot pasul să-și rezeme capul de suprafața falezei ca pentru a-l face să nu i se mai învîrtă. Cînd într-un tîrziu picioarele lui atinseră pămîntul orizontal, i se înmuiară și căzu. Începu să se tîrască pe plajă, spre barcă. Unul dintre soldați fugea înapoi pe buza falezei, iar copilul era acum în cîmp deschis, însă Will nu putea face nimic decît să-l grăbească prin gesturi ; puterea lui de manevră era încă minimă. Soldatul începu să țipe la ceilalți să vină-napoi, și începu să coboare rîpa.

Will știa ce are de făcut, deși habar n-avea cum o va face. Copilul acela tîrîndu-se spre el atît de vlăguit dar și de îndîrjit era ispășirea păcatului său. Dacă reușea să salveze acea unică bucățică din oala asta-n clocot, i se înscria o depunere în rubrica de credit a registrului său sufletesc. Niciodată în viața lui nu mai dorise ceva atît de mult pe cît dorea acum ca băiețelul acela să nu se adauge stivei de leșuri ce era Irlanda.

Primul soldat era acum pe plajă, ceilalți roind în josul falezei. Băiatul plescăia la marginea apei. Știa să înoate bine, asta era sigur ; apa îl înviorase. Will începu să-și arunce prada spre urmăritor. Un macrou cărnos îl izbi pe om în față, zburîndu-i coiful din cap și făcîndu-l să se oprească. Will se aplecă peste bord și-l trase pe băiat înăuntru. Începu apoi să vîslească, cum în viața lui nu mai vîslise. Cineva de pe plajă încărca o flintă dar Will, cu disprețul său pentru armele militare mici, se îndoia

[1] Paddy = (fam.) irlandez (N.T.)

că ar fi un pericol. Oricum, în momentul cînd trase erau deja în afara bătăii ei, şi-şi putea îndrepta atenţia spre copil. Băiatul gîfîia, mai mult decît epuizat, atît de palid la faţă încît pistruii îi păreau verzi-închis.

Will se simţi îndemnat să folosească una dintre puţinele fraze irlandeze pe care le cunoştea :

— Cum te cheamă ?

Copilului i se închideau ochii.

— Barbary, spuse.

— Recunosc c-am avut noroc să-ntreb atuncea, îi spuse Will piciorului său de lemn, căci după aia căzuşi într-un leşin, care leşin dură stăptămîni în şir şi cînd ţi-ai venit în fire nu mai ţineai minte nici un blagoslovit de lucru. Se putea să fi trebuit să-ţi dau eu un nume.

Barbary se scutură şi trase adînc aer în piept.

— Cum mi-ai fi zis ?

Chipul lui Will deveni foarte grav, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd urma să facă o glumă.

— Scrumbie.

Plutea în jurul lui o lumină nouă ; umbra pe care episcopul Smerwick i-o lăsase în memorie fusese pentru prima oară privită în faţă şi, prin procesul relatării, se risipise. Cuvintele îi dăduseră formă, o agăţaseră la uscat, iar el devenise fluent pînă la limita volubilităţii..

Dar, abandonînd caracterul rezervat care-l făcuse să pară atît de înţelept pe cînd Barbary creştea, se dezvăluise ca un om diferit de cel ce-i fusese sprijin ; un om al greşelilor, al vinovăţiilor şi al coşmarurilor, mai vulnerabil, mai curajos, şi cu siguranţă mai complex. L-ar fi putut dori îndărăt pe cel dinainte ; acesta avea nevoie să se redeprindă cu el, şi se simţea dintr-o dată prea obosită pentru asta.

— Pe urmă ce s-a-ntîmplat ?

— În port era o corabie din Bristol, o văzusem cînd am ieşit. Căpitanu era unu' din Devon şi ne-a luat la bord acolo şi atunci. Cinci şilingi trecerea înapoi în Anglia şi fără întrebări.

La vremea aceea, respiraţia copilului dădea motive de îngrijorare. Soţia căpitanului şi Will îl dezbrăcaseră de haine, descoperindu-i mai întîi torca, apoi sexul. Fusese nevoie de puţină reajustare pentru ca burlacul Will să-şi

dea seama că se împovărase cu o fată, dar acesta devenise un lucru lipsit de importanță în lupta de a salva viața copilului.

— Treabă care-am făcut-o, deși ție nu-i stătea gîndu' la asta, spuse Will. Ceea ce-l apăsa era faptul că nu se înapoiase să-și ia rămas bun și să-i mulțumească doctorului care îi salvase *lui* viața.

— Nu fu posibil. Soldații erau cu ochii după mata, mai mult după torcă decît de-altceva, bag seamă. Și cît era el de bun ca om, cred că te dădea în vileag.

Pe neașteptate, întinse mîna și o atinse pe Barbary pe braț.

— Să nu te-ntorci acolo, acuma, nu după cîtă osteneală mi-am dat ca să te scot.

Aceasta, Barbary i-o putea făgădui liniștită. Oricum, nu se punea problema să se înapoieze, cînd nici măcar nu-și putea aduce aminte că din capul locului fusese acolo. Recitalul lui Will nu făcuse nimic ca să-i înghiontească memoria. Femeia spînzurată în partea dinapoi a minții ei era o siluetă întunecată într-o umbră și mai întunecoasă.

— Deci nu poți să-mi spui dacă-s cine zic ei că sînt ?

Will clătină din cap :

— Ăștia zice orișice.

Porniră înapoi spre turnătorie, Will mai vioi decît îl știuse vreodată. Datoria ei față de el era mai mare decît își închipuise ; n-o luase pur și simplu în casă, îi salvase viața și și-o riscase pe-a lui ca s-o facă. Știa că ar trebui să se simtă mai recunoscătoare decît oricînd, dar nu se simțea. Ceea ce simțea era boală ; de fiecare dată cînd venea vorba de Irlanda, o nouă cunoștință îngrozitoare i se adăuga. Fusese sănătoasă pînă s-o atingă mîna aceea de lepros ; acum totul era contaminat. Procesul de dezorientare început noaptea trecută de O'Neill, fusese întregit de Will astfel încît propria ei persoană i se părea străină.

— Cine ești ? strigă, atît de neașteptat încît zbieretul îl însufleți pe Spenser făcîndu-l să ciulească urechea. Cine era copilul acela ce se tîrîse în barca lui Will Clampett ? De ce fugea de soldații englezi cu un colier la gît ?

Nu-și putea aminti. Zidul de ceață dintre femeia care era acum și copilul care fusese rămînea la fel de gros ca

întotdeauna. Nici o parte din povestea lui Will nu atinsese vreo amintire de răspuns. Răscolise ceva — o cutremura o vibrație de groază, îi făcea rău dar ceața rămînea de nepătruns. Și se bucura de asta. Nu vroia să-și amintească.

Dumnezeule Atotputernic. Dacă ea era moștenitorul ăla irlandez lipsă ? Dacă Lordul Burghley și Walsingham o nimeriseră din întîmplare bine, și era ea O'Flaherty ăla ? Păi, nu putea să fie. Era fată. Greșiseră atît de grosolan, încît poate că greșiseră de tot. Avea convingerea că o culeseseră de pe străzi pentru că se potrivea cu rolul pe care vroiau să-l joace în Irlanda, nu fiindcă ar fi fost siguri că găsiseră persoana în cauză.

— Fii pe față, Barbary.

Ia-o ușor. Nu-i era cu nimic mai rău acum decît îi fusese pe vremea cînd se credea olandeză salvată de Will în războaiele din Țările de jos. În regulă, acum se părea că ar fi o Paddy, salvată din războaiele irlandeze. Dar cu ce se deosebea una de alta ? Adevărata Barbary, cea care devenise de cînd era destul de mare ca să-și aducă aminte, era în continuare aceeași, formată de Will și de către Ordin, încă aparținînd dragilor străzi bîntuite de crimă ale Londrei, încă englezoaică, încă supusă credincioasă a Majestății Sale Regina Elizabeth.

Ca o supraviețuitoare ce era, Barbary lepădă stînjeneala ce-i distrugea mințile spre a-și menține picioarele psihice pe teren solid. Îl respinse pe derutantul O'Neill ca prea străin pentru a avea vreo valabilitate. Se forță să încerce și să-l uite pe noul, vulnerabilul Will Clampett pe care tocmai îl ascultase, ca pe o aberație, reinstaurîndu-l așa cum fusese întotdeauna. Imaginea fulgerătoare pe care i-o oferise el, a unei Anglii la fel de barbară ca Inchiziția, asta era, mă rog, asta nu era Anglia pe care o știa ea. Ei și ce dacă ucidea străini lipsiți de apărare ? Străinii o meritau pentru că nu erau englezi, în primul rînd.

Se trase cu ghearele înapoi în decorul ce-i era familiar, folosind timpul ca și cum ar fi fost nisip, azvîrlindu-l îndărăt spre a acoperi ticăloșia scoasă la iveală printr-una din alunecările sale. Îl îngrămădea deasupra celei mai cumplite iluminări din toate, aceea că dragile străzi

bîntuite de crimă ale Londrei nu mai însemnau „acasă" pentru o minte ce fusese lărgită cu ajutorul învățăturii, al poeziei și-al cărților pe care i le oferiseră Sidneyii și Penshurstul.

Inspiră adînc și se simți mai bine. Va reveni. Va găsi o cale să devină din nou Barbary a Ordinului. Îndărăt la Budincă și la normalitate. Cumva, îi va lua pe Will și Dick Încornoratu și va plonja în acea fericită lume subterană unde actuala situație, nouă și tulburătoare, n-o mai putea atinge, îndărăt în lumea bunelor pungășii cinstite.

Încă își mai frămînta mintea cum să înfăptuiască aceasta cînd ajunse înapoi la Penshurst, și descoperi că viitorul ei fusese deja hotărît.

8.

Oamenii ce se îmbarcau, împreună cu familiile şi bunurile lor, pe vasele din portul Bristol erau antreprenori. Mai erau şi dogari, zidari, fermieri, fierari, brutari, berari şi tîmplari, dar numitorul lor comun consta în angajamentul de a prelua pămînturi ale Coroanei în Irlanda Maiestăţii sale Regina Elizabeth.

Creînd un district englez din sălbăticia Munsterului puteau deţine mai mult pămînt decît domnii pe care-i slujiseră îndeobşte, şi pe chestia asta făceau mult tărăboi. Cheiurile vuiau de comandanţi de nave explicînd din toţi bojocii că în calele lor nu era loc pentru cisternele, paturile, cazanele, cîinii ciobăneşti, vacile de lapte, saltelele şi portretele — şi într-un caz un bunic senil agonizînd gata pregătit în coşciug — şi de pasageri insistînd cu tot atîta forţă că n-o să-i lase-n urma lor.

Agenţii comisionarilor umblau prin mulţime evaluînd cantităţile de lapte şi miere care-i aşteptau pe călători şi dîndu-le asigurări contradictorii că „irlandezii cei mai de soi sînt foarte civilizaţi, ospitalieri, de bună credinţă şi constituţie corporală" dar că nici unul dintre colonişti nu trebuie să se cunune cu ei sau să-i angajeze.

De la fereastra de sus a tavernei Ciuta de Aur, Lordul Trezorier al Angliei privea preocupat la haosul de jos.

— Sperasem să văd mai multă lume bună, ceva mlădiţe de-ale caselor noastre mai nobile, asumîndu-şi şi ele afacerea.

— Tremură căcatu-n ei, spuse omul de lîngă el ; glasul îi era la fel de mare ca și restul făpturii ; făcu să zdrăngăne cănile de cositor din han în cîrligele stativelor ; oamenii de pe chei își încetară cearta ca să privească în sus. Am făcut un asemenea pisoar din Irlanda că nici un gentleman n-o să se pișe măcar în ea.

Lordul Burghley încercă să nu se arate îndurerat. Sir John Perrot era o pacoste, dar o pacoste necesară. Nu avuseseră nici un Lord Delegat al Irlandei de cînd Grey fusese rechemat, în dizgrație, din ultima sa misiune și, cu multe temeri, Elizabeth fusese convinsă să-l trimită pe Sir John pentru a prelua postul. Cunoștea Irlanda și, din cine știe ce motive, irlandezii îl agreau, așa cum agreau toți excentricii ; sau poate, se gîndea Burghley, deoarece e el unic în a-i agrea pe ei.

Proclama, zgomotos, că e fiul bastard al lui Henric VIII. Cu burdihanul și barba sa roșie, reînvia imaginea bătrînului rege, și poseda toate apetiturile tatălui său. Era brutal în obiceiuri și limbaj, o făcea pe Regină să arunce flăcări din ochi adresîndu-i-se cu „soro", ceea ce era nimic pe lîngă cum îi spunea cînd ea îl repezea. Era însă neortodox și generos, iar dacă putea cineva să vindece cicatricile lăsate de Războaiele Desmondiene — sarcină care Lordul Burghley se temea că e imposibilă — el era acela.

Deja își bubuia politica în urechea tînărului aflat lîngă el :

— De azi înainte nici unui țăran nu i se va mai spune țopîrlan, nici un țopîrlan nu va mai fi numit slugă nici nu va mai primi pedepse necreștinești de la stăpînul lui. Ei, tinere domn, ce zici de asta ? Voi, puii de lorzi irlandezi, ați făcut propriului vostru popor tot atît de mult rău cît i-am făcut și noi. Îi vom preface pe țăranii irlandezi în buni răzeși și chiaburi englezi ? Smulgem din rădăcini vechile opresiuni, hai ? Ce zici ?

— Doamne-ajută, Sir John, răspunse Barbary într-o Cockney[1] neaoşă, scoateţi toată distracţia din firea de lord.

Se alese cu o palmă pe spate care aproape c-o azvîrli pe fereastră.

— Ha, ha, mugi Sir John, îmi placi, tinere O'Flaherty. Putem să facem afaceri împreună.

Se întoarse spre cel de-al patrulea membru al grupului lor :

— Ce zici, Sir Richard ? Om aduce umorul în Irlanda, hai ? Nici urmă de opresiune acolo unde se rîde, ce zici ?

Buzele lui Sir Richard Bingham nu sugerau că ar fi făcut vreodată cunoştinţă cu rîsul. După cum arătau, singurul eveniment pe care să-l fi găsit comic fusese moartea maică-sii.

Barbary nu era de părere că ea şi cu Sir Richard aveau să se înţeleagă. Totuşi, curînd, cînd avea să revină fluxul, se va îmbarca împreună cu el şi Sir John pentru Dublin, iar de la Dublin ea şi Sir Richard urmau să călătorească de-a curmezişul Irlandei pînă în vest, unde el era Lordul Prezident al Connaughtului, şi unde era vorba de ea să-şi înceapă cariera de conducător al clanurilor apusene. La anu' şi la mulţi ani, îşi spuse.

N-avusese de gînd s-ajungă nici măcar pîn-aici, dar convocarea Lordului Burghley sosise pe pragul Penshurstului sub forma unui secretar şi a doi oameni înarmaţi. După nici o oră era în drum spre Chatham să prindă ambarcaţiunea care o dusese la Bristol, unde flota pentru Dublin aştepta să înalţe pînzele. Bagajul îi fusese făcut dinainte ; puţinul timp pe care-l avusese la dispoziţie i-l ocupaseră larevedereurile şi mulţumescurile şi sfaturile de ultim minut de la Sir Henry Sidney.

Fusese mişcată de cadoul de rămas-bun al lui Sir Henry : o pungă zornăitoare şi ponyul, Spenser, „deşi să dea Domnul ca irlandezii să nu-l ia drept exemplu de carne de cal englezească."

[1] *Cockney* = dialect din estul Londrei (N.T.)

Nu avusese nici un moment în care să fi putut evada, iar cu Will Clampett încă ostatic pentru buna ei comportare nu îndrăznea s-o facă. Avea mîngîierea că grija lui Sir Henry față de meșterul său tunar se va opune oricărei vătămări i s-ar putea aduce. N-avusese cînd să-și ia rămas bun de la Will, dar Philip promisese că-i va explica din partea ei.

Nu fusese vreme nici măcar să se decidă ce e de făcut cu Dick Încornoratu. O discutaseră pe cînd călăreau împreună cu Chatham :

— Mi-ai fost de mare preț c-ai stat așa de mult, Dick. E timpul să te-ntorci înapoi în Bermude.

— Nu-mi place gîndu' c-o să fii singură printre irlandezi, totuși, Barb.

— N-o să dureze mult. Am un plan.

Tocmai se gîndise la el.

— Tare ești la planuri, Barb, făcu Dick cu admirație. Cum e ?

— Pirateria. Mă fac pirat. Cu toate îndulcitoarele pe care mi le-au dat ăi de vroiau s-o duc cu zăhărelul pe Regină, și Sir Henry mi-a dat cinci galbeni, am destul cu ce să-mi cumpăr drumul într-o corabie. O să jupoi eu mai mult de la Burghley înainte să-mbătrînesc, să vezi tu dacă nu. Pe urmă, cînd ajung la Dublin, o tai, rezolv trecerea-napoi în Anglia, îl culeg pe Will și trec Canalul înainte să ne prindă careva. Intru la Cerșetorii Mării, poate. Înțelegi, Will e o comoară. Cu cunoștințele lui despre tunuri, orice vas de pirați o să fie încîntat să ne ia.

Îl ticluise din mers, dar o fermeca logica ideii ce-avea să rezolve toate dubiile. Își va putea permite probabil să aibă chiar propria ei corabie ; știa destui cîini de mare din docurile Londrei ca să-și facă un echipaj. Se putea face. Acea presupusă bunică a ei din Irlanda era o piratesă, așa că exista un precedent pentru femeia-căpitan. Cele șapte mări. Sirenele. Să fie propria ei femeie, să-și conducă propria corabie. Pentru prima oară de cînd părăsise Bermudele simțea prezența heruvimilor. N-o vizi-

taseră niciodată la Penshurst, dar acum, adulmecînd mirosul sărat al coastei Kentului, auzea muzică şi vedea din nou imaginea mintală a unei ciudate galere plutind pe mare, aşteptînd-o. Din nou o voce poruncea : „Ţine-te aproape de Adam, departe de Eva."

Dick Încornoratu tăcea, săltînd ca o desagă cu napi pe trăpaşul său.

— Nici o căutare pentru pungăşia expertă în afacerile piratereşti, bănui, Barb ?

— Nu prea.

Dădu din cap.

— Şi oricum, doar cît trec podu' Flotei mă face să am rău de mare.

Era impresionată că se ostenea, măcar, cu scuzele.

— O să-mi fie bine, Dick. Şi-aşa ar trebui să-ţi fie şi ţie, cu toţi banii pe care i-ai ciupit de la Penshurst. Nu, tu te duci înapoi la Preacinstitu'.

Nu voise să-l indispună cu ideea asta, dar vedea că reuşise ; Abraham era un stăpîn imprevizibil iar Dick Încornoratu dusese trai dulce în lunile din urmă. Totuşi, ştia că gîndul la Irlanda îl deprima şi mai mult. O deprima pe ea.

— Ei bine, asta e, Barb, spuse Dick, am să vin pînă la Bristol. Dintotdeauna am vrut să văd Ţara de Vest.

— Urăşti ţara asta, mincinosule.

— Ei bine, asta e.

În cele din urmă, îşi luaseră rămas bun cu cîteva minute în urmă, jos pe chei. Îl putea vedea de la fereastră, zăbovind furişat pe lîngă nişte baloţi, aşteptînd ca vasul să ridice ancora astfel ca să-i poată face cu mîna pînă nu s-o mai vedea. Ar fi preferat să plece. Sir Philip Sidney, Will Clampett şi Dick Încornoratu, îşi spunea Barbary, un trio pe cît de disparat se putea găsi într-o lună de duminici, dar o sfîşia despărţirea de fiecare.

Lordul Trezorier Burghley o întîmpinase pe chei,

— Au avut loc evenimente, îi spuse el. De asemenea, a părut recomandabil să călătorești cu administratorii nou numiți pentru Irlanda odată ce vor fi singurii doi oameni cel mai îndeaproape implicați în îndeplinirea planurilor noastre.

— Voi avea nevoie de bani, spusé Barbary fără ocolișuri.

Lordul Trezorier nu cunoștea nici un agent irlandez care să n-aibă nevoie. Irlanda înghițea bani. Numai victoria à la Pyrrhus din Războaiele Desmondiene o costase pe Elizabeth o jumătate de milion de lire, după cum sublinia zilnic. Totuși. rapacele clanuri erau mai de așteptat să-l accepte pe acest tînăr în fruntea lor dacă se întorcea la ele încărcat de daruri.

— Asta ar trebui să acopere cheltuielile de călătorie, spuse.

„Asta" era o pungă drăguță și grea.

— Iar Regina cu grație ne-a pus la dispoziție o lădiță cu farafastîcuri cu care îi vei răsplăti pe feluriți oameni de-ai tăi pentru cum își fac datoria față de ea.

Cît despre asta. bagatele bătătoare la ochi, unele dintre cele mai țopești cadouri primite de Elizabeth spre a-i însemna vizitele în tîrguri și bresle, dar probabil aveau să-i desfete pe localnici.

Barbary îi zîmbi frumos.

— I-am lăsat-o în grijă lui Sir Richard Bingham care îi va da socoteală Maiestății Sale pentru fiecare penny, după cum tu îi vei dá socoteală lui.

Zîmbetul lui Barbary se pleoștise. Acum, că-l întîlnise pe individ, abandona orice speranță pentru cufăraș. Puteai încerca mai curînd să momești o cursă de șobolani ca să-i furi brînza.

Sir Richard spunea :

— Sînt încredințat că irlandezii vor răspunde mai bine la frică decît la umor, Sir John.

— Dumnezeu, da, replică dur Sir John ; se întoarse de la fereastră spre masa care era plină de mîncare. Nu mîncăm, domnilor ? Ce ziceţi de-o ultimă gustărică ? Cine ştie cînd vom mai vedea una la fel. Se raportează că e foamete, pînă şi-n Dublin.

— Rapoartele sînt adevărate, spuse Lordul Trezorier. Cum nu se poate mai nefericite. Irlandezii spun că dacă englezii nu-i pot hrăni, la ce bun supunerea ? Aşa că a dus la noi rebeliuni.

Se întoarse spre Barbary :

— Teamă mi-e că autorităţile au trebuit s-o ţină-n frîu pe bunică-ta. Îşi aşteaptă judecata în Dublin Castle.

— Grace O'Malley în închisoare ? întrebă Sir John Perrot, stropind cu bucăţele de clapon. N-o să-i placă. O femeie aleasă. Eram de faţă cînd a venit cu clanul ei să-şi notifice vasalitatea. O'Malleyii au fost ultimii care s-o facă, ce ziceţi de asta ? O mîţă sălbatică de cucerit dar dincolo de toate astea o femeie de soi. Mişto pereche de ţîţe.

Pungă se făcură buzele lui Sir Richard.

— Dacă a jurat credinţă Coroanei şi după aceea s-a răzvrătit, tîrfa trebuie spînzurată.

Un ciolan de şuncă izbi masa cu o forţă care făcu tacîmurile să sară în aer.

— Pe coaiele lui Dumnezeu, omule ! răcni Sir John. Ştreangu-i remediul dumitale pentru orice ? Destul cu spînzurătorile. N-o să se mai audă de ele.

Lordul Trezorier închise ochii. Se întîmpla de fiecare dată, indiferent cine era ales. Dacă administratorii Irlandei ar fi cheltuit tot atîta energie în a se lupta cu Contele Desmond ca pentru a lupta unul cu altul, războiul n-ar fi durat nici o săptămînă.

Spre uşurarea lui, în clipa aceea pe uşă sosi o întrerupere — o femeie trăgînd bagaje, un ţînc, o fată în casă cu figură abătută, şi probleme domestice. Era aceasta

camera respectivă ? Erau dînșii domni pe care-i căuta ? Un cufăr cu cele mai bune așternuturi ale ei, din cea mai fină țesătură, dispăruse. Servitorii din zilele noastre. Copilul abia se vindecase de gîlci ; ea însăși era din nou într-o condiție interesantă și prin urmare să fie dînșii atît de amabili și să-i promită că nava n-o să se bîțîie prea mult în sus și-n jos. Soțul ei își va exprima gratitudinea odată ajunși la Dublin. Cine era el ? Dar fără-ndoială că-l cunoșteau pe Jupînul Edmund Spenser, numit recent Diac Delegat la Munster. Și un poet în ascensiune. Regina îi lăudase personal lucrările, nu le spunea despre asta ?

Barbary nu întîlnise niciodată pe cineva de-o asemenea insignifianță fizică și care să poată agita astfel însuși aerul ca Machabyas „Maccabee" Spenser. Era foarte scundă, brunetă, cu păr negru pufos pe buza de sus, iar haosul pe care-l genera îi ținea pe oamenii din jurul ei într-un permanent dezechilibru. Deținea însă o vulnerabilitate care-i aducea protecția celor cu bune maniere. Lordul Înalt Trezorier al Angliei îi oferi un scaun în vreme ce Lordul Delegat al Irlandei o ușura de-plod ca să-i toarne acestuia în gură cea mai bună bere, cu propriile lui degete. Doar Sir Richard era neclintit și nemișcat, cu excepția unei subțieri a buzelor cînd Jupîneasa Spenser îl invită să poposească la „Spenser Castle" în drumul său spre apus.

— Un castel, madame ?

— Chiar așa, Sir Richard. Trei mii de acri ce se învecinează cu bunul nostru prieten Sir Walter Raleigh.

Dacă sperase să-i impresioneze făcînd această legătură, avu o dezamăgire ; ca de obicei, numele celui mai recent favorit al Reginei trezi o distanțare a competitorilor lui.

În vreme ce cavalerii aveau de lucru cu Jupîneasa Spenser, Lordul Burghley o trase pe Barbary afară pe peron.

— O ultimă chestiune, fiul meu, asupra căreia Maiestatea Sa mi-a cerut să-ţi transmit ordine. E posibil ca, într-adevăr se ştie că, clanul O'Malley a strîns un soi de comoară. Neîndoielnic, cîştigată piratereşte din mările de sus ale Maiestăţii Sale. Ar trebui să fie de la sine înţeles, limpede, că această comoară e proprietatea Coroanei şi trebuie înapoiată.

Poate că Burghley văzu reflexia scumpeturilor licărind în ochii lui Barbary, căci îi puse o mînă artritică, prevenitoare, pe umăr :

— Sir Richard a fost înştiinţat despre asta şi ne va asista în recuperarea ei. I-am oferit bunicii tale iertarea în schimbul detaliilor asupra împrejurărilor comorii dar pînă acum a refuzat să le divulge. Sir John îşi va permite accesul la ea în închisoare şi urmează să-i cîştigi încrederea că moştenitor al ei, spunîndu-i că va scăpa de ştreang doar dacă-ţi vinde şi ţie secretul.

— Şi-o să meargă ? O să scape de ştreang, adică ?

Lordul Burghley ridică din umeri.

— Sub regimul de moderaţie al lui Sir John, se pare că da.

Strînsoarea mîinii pe umărul lui Barbary se accentuă.

— Ţine minte că-l avem pe Meşterul Clampett zălog pentru buna ta purtare şi că ai dragostea Reginei. Ajut-o în problema acestei comori ca şi în toate celelalte, şi n-ai să ieşi în pierdere.

Barbary încă mai calcula trucurile necesare pentru a smulge informaţii de la o femeie-pirat întemniţată, o comoară din sălbatica Irlandă şi neamestecul lui Sir Richard Bingham, în vreme ce se îmbarcau.

Numele corabiei *„Elizabeth Gallant"* era mai impresionant decît înfăţişarea ei. Era intitulată navă de război, deşi singurele elemente belicoase la ea erau castelele înalte, de modă veche, de la prova şi pupa. Era mică, la fel de lată pe cît era de lungă, şi purta duhoarea ultimei încărcături — piei. Sir John Perrot nu era prea încîntat,

strigînd la Lordul Burghley, al cărui Tezaur o furnizase :

— Navă de război, zici ? Ultimul afurisit de război pe care l-a văzut a fost Războiul Celor Două Roze. Frumos o să mai arăt apărînd la Dublin în găleata asta de viermi.

Dar toate adevăratele galioane erau consemnate în port, gata să apere Anglia de Armada pe care Spania amenința s-o trimită împotriva ei, ceea ce pentru Sir John însemna un alt punct dureros.

— Ar trebui să se afle pe mările de sus, atacînd blestematele de corăbii spaniole înainte de-a ajunge la noi. Soră-mii aia îi țițiie bucile-n așa hal încît trebuie mai curînd să ne apere decît să atace ?

Barbary privi împrejurul imensului port Bristol și trase concluzia că „*Elizabeth Gallant*", fie și ea chiar și o găleată de viermi, oferea garanții mai bune pentru traversare decît colecția de cabotiere și copăi, unele dintre ele nici măcar puntate, care urmau să-i ia la bord pe antreprenori. Mai avea și o cală destul de încăpătoare pentru a prelua grămezile de echipament, suita de servitori, grăjdari și cai pe care-i ducea cu el Sir John, precum și mai micul convoi al lui Sir Richard.

Sir John făcu un pas înapoi la vederea lui Spenser priponit printre proprii săi cai de atac și vînătoare.

— Pe coaiele Domnului, ce-i asta ?

Barbary trebui să recunoască faptul că ponyul nu era în cea mai bună formă a sa ; pînă acum călătoria nu-i plăcuse și se bosumfla la ideea de-a fi dus sub punți. Răspunse fără sfială :

— E al meu și, îmi pare rău, Sir John, dar nu-i de vînzare.

— N-aș da bani pe el, o asigură Lordul Delegat, nici dacă s-ar bălega aur printr-o trompetă.

Găsirea tuturor bagajelor lipsă ale Jupînesei Spenser și instalarea ei, a mizerabilei slujnice Barker și a copilului în cabina castelului de la prova puseseră la încercare răbdarea lui Sir John.

— Am înzestrat oştiri în mai puţin timp.

Pînă la urmă, însă, dădu permisiunea să i se înalţe pavilionul şi-l instrui pe căpitan să ridice pînzele sau, după cum se exprimă el „să scoată claia asta de paie la drum."

Barbary stătea împreună cu ceilalţi la pupa, scrutînd cheiul pentru a-l zări ultima oară pe Dick Încornoratu. Deşi încercase să-şi scoată din minte dimensiunea irlandeză care se ataşase de trecutul ei, momentul acesta o făcea să realizeze întru totul că părăsea tot ceea ce cunoştea pentru o ţară unde copilului care fusese ea odinioară i se întîmplaseră lucruri rele. Era trimisă înapoi în locul aflat îndărătul zidului de ceaţă şi, oricît de hotărîtă era să-l părăsească pe cît de curînd posibil, se temea. Anglia nu-i păruse niciciînd mai dragă, şi încă mai drag îi era Dick Încornoratu. Ajunsese la acea limită a anxietăţii unde mintea ei alegea fiecare eveniment ca pe un semn. Dacă se întîmpla, însemna că va avea noroc ; dacă nu, se îndrepta spre dezastru. Prevestirea pe care o alesese era un semn de rămas bun de la Dick Încornoratu, dar nu reuşea să-l vadă.

Lordul Burghley stătea pe chei parcă dorindu-şi ca semnţele plantate la Munster să încolţească datorită faptului că le privea pînă ce nu se mai vedeau, îndreptîndu-se spre parcela lor. De-a lungul celorlalte cheiuri, mulţimi salutau restul flotei plecînd la drum, dar nicăieri nu se zărea vreun pungaş istovit şi burtos, îmbrăcat în cafeniu.

Alături de ea, la parapet, un personaj contempla Bristolul ce se micşora, la fel de posomorît pe cît era şi Barbary.

— Irlanda ar face bine să merite treaba asta, spuse.

Barbary oftă a încuviinţare, apoi sări ca arsă :

— Belaliu bătrîn ce eşti, minte uşoară şi schimbătoare !

— Nu puteam să te las să mergi de capu' tău, Barb, spuse calm Dick Încornoratu. Nu-mi plăcea croiala lu' Sir Bingham ăla. Unu' care se pişă oţet, dacă-am văzut vreodată.

— Nici mie nu prea-mi place, replică Barbary, bătîndu-l ușurel, da' tu tot un belaliu bătrîn ești.

Era copleșită de afecțiune și ușurare. Augurii se dovediseră excelenți.

La trei ore după Lundy, Dick începu să-și dorească să nu fi venit, dar la vremea aceea cu toții își doreau să nu fi venit. Marea Irlandei zărise cele patruzeci sau cam atîtea corăbioare engleze și se înfuria, sprîncenele ei de nori crestîndu-se într-o masă de negreală care înainta spre ei cu forța furtunii. Greementul de modă veche al *„Elisabeth Gallant"*-ei nu-i permitea să navigheze contra vîntului și se poticnea la fiecare hop ca evitînd ciubotele colosale ale vreunui evadat dintr-un balamuc al uriașilor ce tropăia, zbiera și-și sfîșia hainele. Marea părea să-și modifice masa și izbea puntea cu bucăți solide ce făceau scîndurile să tremure, abia după aceea risipindu-se în apa care șiroia înapoi pe sub copastie și prin gurile de scurgere. În cabina de la prova, Maccabee Spenser se agăța de copilul ce zbiera și de Sir John, care se ținea de un căprior și înjura. Slujnica, Barker, se făcuse ghem. Printre accese de vomă, Dick Încornoratu îi reamintea de existența lui unui Dumnezeu pe care-l dăduse uitării ani de zile. Barbary se îndesase într-un colț și-și dorea cu fervoare să fi avut și ea nebănuita aplecare spre rugăciuni a lui Dick. Ochii ei zăriră chipul lui Sir Richard și zăboviră asupra sa ; buzele îi erau comprimate, dar dintre toți oamenii din cabină, lui îi era cel mai puțin frică. Cineva îi spusese că odinioară își comandase propria navă, cu pricepere. Ochii lui îi întîlniră pe-ai ei și trecură mai departe indiferenți, dar ea își păstră privirea agățată de el, pentru încurajare. Un porc, dar un porc curajos.

Ușa cabinei se dădu de perete și un marinar apăru în cadrul ei, apa pe care o adusese cu el înăuntru băltindu-i împrejurul tălpilor desculțe.

— Complimente de la căpitan, strigă el peste urletele vîntului și-ale copilului, caii și bagajele au luat-o razna-n cală. E nevoie de toți bărbații să dea o mînă de ajutor.

Speranța lui Barbary se abătu asupra lui ; la fel ca Sir Richard, arăta preocupat dar nu în panică. Poate că marinarii aveau întotdeauna încheiate socotelile cu Dumnezeu, pentru siguranță. Își dori ca și ale ei să fi fost, dar încă nu era sigură cine era El. Își dădu seama ce spunea omul ; vroia să iasă cu toții pe punte, în nebunia de-afară ; asta făceau bărbații, asta aveau de făcut, și pentru asemenea scopuri era ea bărbat.

Dick Încornoratu încercă să se ridice, vomă din nou și fu împins înapoi cu dispreț de cizma lui Sir Richard. N-avea să le fie de nici un folos. Sir John Perrot se degajă din degetele încîrligate ale Maccabeei, mutîndu-se pe masa fixată a cabinei. Grija sa pentru cai cîntărea mai greu decît furtuna. Barbary se agăță de cingătoarea lui și, cu Sir Richard acoperindu-le spatele, se chinuiră să urce pe punte, în dementa vîntului și-a mării. O clipă, Barbary își aminti de restul flotei și se întrebă ce se întîmpla cu pasagerii din bărcile nepuntate ; era imposibil de văzut. Apoi, atenția îi fu reținută de propria ei supraviețuire.

Între cabină și arborele mare fusese întinsă o frînghie, dar chiar și agățîndu-se de ea picioarele tot le erau măturate în lături, astfel că se rostogoleau prin apa învolburată ca niște oameni beți, se împleteceau cale de cel mult un iard și cădeau iarăși. Ploaia lovea aproape orizontal și-i biciuia peste ochi. Marinarul îl ținu în ultima clipă pe Sir John să nu cadă prin spiraiul parțial deschis, în cală. El și Barbary îl sprijiniră între ei, pe Lordul Delegat pînă la scară iar acesta coborî. Urletele oamenilor și cailor de jos se luau la întrecere cu mugetul vîntului. Marinarul îi făcu semn cu degetul mare lui Barbary să treacă pe scară. Îngenunche, ținîndu-se încă de funie cu o mînă, bîjbîind cu cealaltă după scară. Cînd simți treptele, dădu drumul frînghiei. În clipa aceea, înainte ca ea să se fi putut prinde cu ambele mîini, *„Elisabeth Gallant"* se clătină sub un val uriaș ce-i trecu peste parapetul de la babord. Mîna liberă a Barbaryei se întinse după a lui Sir Richard, dar n-o găsi. Timpul încetini între secunda cînd fu gata să cadă și cea cînd o și făcu, și reuși să gîn-

deasca absolut limpede : „Omul ăsta o să fie moartea mea." Apoi capul i se izbi de marginea trapei și căzu de la șapte metri, rupîndu-și un picior cînd lovi podeaua calei.

Simți durere. Auzi zgomot, și mai atroce decît durerea. Zgomotul se retrase dar durerea persistă, întrepătrunzîndu-se cu o voce :

— Felinar. O rezolv eu. Atele. Scoateți-i hainele. O să facă friguri.

Semiconștientă, dar dîndu-și seama în adîncurile ei de pericol, Barbary începu să se zbată. Încercă să țipe că n-are nimic, că trebuie să rămînă cu hainele pe ea, dar durerea și vocea erau inexorabile. La fel și mîinile care trăgeau și descheiau.

— Nu te mai zbate, puștiule. Nu-i vreme de pudoare. Un cuțit pentru cămașă. Și nădragii. Așa.

Avusese coșmaruri cu goliciunea ei. Era oare acestea încă unul ? Auzi tăcerea, simți aerul rece pe trup, cumplita exhibare. Auzi icnetele. Un rîset.

— Dumnezeule mare ! E fată.

În palatul de la Whitehall, degetele lungi, de asparagus, ale Reginei Elizabeth își arătau oasele în timp ce rupeau mesajul din Irlanda.

— Îl descăpățînez. O descăpățînez. Îi dau eu ei Domnișor Boggart, boarfa denaturată. Isuse. A mai existat vreodată un prinț atît de îndrăgostit de capcanele trădătorilor, ca mine ?

Cei doi bărbați prezenți în cameră cu ea stăteau prudenți în genunchi, cîntărindu-i mînia.

— Te fac vinovat, Burghley.

Lordul Trezorier știuse că așa va fi. Avea experiența a treizeci de ani de furii ale Reginei, cu care s-o judece pe aceasta. Categoric sub spectacolul de la dezvăluirea cununiei lui Leicester cu Lettice Knollye — atunci aproape că-și ieșise din minți — și mult sub izbucnirea de zbierete și plînsete cînd grăbiseră execuția lui Mary, Regină a Scoției, și fusese copleșită de ce-o să creadă despre ea restul lumii. Nu, acesta era un scrîșnet din dinți cu bătăi

din picior vag echivalent prilejului cînd Caterina de Medici spusese lumii că Elizabeth e prea bătrînă ca să se mărite cu Ducele de Anjou. Acesta, ca şi acela, era un fremătător-de-nări, un aruncător. Avea draci, pur şi simplu, pentru că fusese păcălită. Putea el să se descurce cu asta.

— Şi pe tine, Ormond. Ce complot ticluieşti împotriva mea de ai iniţiat căutarea acestui... acestei curve ?

Black Tom înclină capul în timp ce fîşii din scrisoare îi erau aruncate peste umeri şi fluturau inofensive spre podea.

— Nici un complot, verişoară, am crezut... cu toţii am crezut că era unul dintre băieţii ce-au supravieţuit naufragiului, nu sora lor.

— Ai crezut. Aţi crezut. Pentru că noi sîntem sexul slab, vă închipuiţi că nu putem supravieţui vicisitudinilor vieţii. Dar putem. Eu pot. Chiar şi fără cîrpăcelile voastre. Am eu grijă de voi amîndoi, însă.

Îşi aplecă faţa pînă aproape de alé lor, astfel că-i puteau vedea crăpăturile machiajului dimprejurul gurii şi mirosi dinţii pe care-i mai avea.

— O vreau pe roată, Burghley.

— Aş putea sugera, Phoenix...

— Nu-mi sugera tu mie sugestii, piticule. Amicul Crumpet era amestecat şi el în înşelăciunea asta ?

— Clampett, Maiestate. Mă tem că trebuie să fi fost.

— Trageţi-l şi pe el pe roată.

Stăteau în genunchi în vreme ce ea umbla prin jurul lor. Să se bucure un minut de trosnetul oaselor lui Boggart, apoi să începem limitarea pagubelor. După ce minutul trecu, Black Tom spuse blînd :

— Măreaţă Regină, acest Domnişor — Domnişoară — Barbary ne mai poate fi de folos. Evident, dacă nu e nepotul acelei O'Malley, îi este nepoată şi prin urmare ar mai putea avea totuşi acces la comoră.

Cuvîntul magic o încetini, aşa cum o încetinise şi înainte. Lordul Trezorier preluă mingea :

— Iar acum e proprietate nobilă, Phoenix. Îi putem găsi un soţ englez de nădejde care apoi ar avea dreptul asupra pămînturilor O'Malley-O'Flaherty.

Elizabeth se răsuci pe călcîie, maliţioasă :

— Te-am prins, piticule. Sub legea irlandeză, femeile nu pot moşteni proprietăţi, chiar tu ai spus-o. Aşa că bărbatu-său n-o să le poată pretinde.

— Ai o memorie desăvîrşită, Phoenix. Dar, de vreme ce instaurăm Legea Comună Engleză în Irlanda, regulile şi obiceiurile noastre trebuie să prevaleze, nu ale lor.

Ochii Reginei se îngustară.

— Creatura m-a făcut de rîsul lumii.

O cunoşteau bine. Contele de Ormond se ridică şi-l ajută şi pe Lordul Trezorier să se pună pe picioare. Ce era mai rău trecuse.

— Imposibil, Maiestate. Sînteţi soarele şi luna. Şi cine-ar fi să afle ce-a făcut ? Slavă Domnului că s-a întîmplat înainte de-a le-o fi prezentat clanurilor ca prinţ al lor. Existenţa ei a fost ţinută sub tăcere. Numitul Clampett nu va spune nimic, spre binele lui şi-al ei. Sidneyii au fost la fel de păcăliţi ca şi mine, şi nu vor răspîndi vestea. Sir John Perrot o ţine în secret acasă la el în aşteptarea instrucţiunilor dumneavoastră.

Îi picură logică pe mîndria rănită pînă se înmuie :

— Bine, bine, aranjaţi-o cum vreţi. Doar făceţi-mi rost de comoara aia.

În timp ce se înclinau, zîmbi de-a binelea.

— La urma urmei, spuse, tînărul monstru v-a prostit pe voi mai mult chiar decît pe mine.

Căpitanul Gărzii arăta gînditor în timp ce deschidea şi închidea uşile camerelor regale pentru cei doi. Lordul Trezorier spera că Raleigh auzise fiecare cuvînt şi fusese ispitit de morcovul pe care îl legănase el. Era un morcov considerabil, în fond ; moştenitoarea unei comori, acces la pămînturile irlandeze şi la puteri care făceau pînă şi actuala moşie a lui Sir Walter să pară mică. Era un cîştig care o putea împinge pe piratesa aia trufaşă la nesăbuinţă. „Du-te şi-o ia de soţie, fiule," îi dori Lordul Burghley, în tăcere, „Încearcă şi fă-te Rege al Connaughtului, Rege al Irlandei. Capul ăsta frumos n-ar arăta mai frumos nicăieri decît înfipt într-un par."

Lîngă el, Contele de Ormond suduia :

— Agenţii ăia-ai tăi sînt orbi, Burghley, nu mai ştiu să deosebească un carici de-o fofoloancă ? M-am făcut de rîs, acolo înăuntru. Şi singura-mi satisfacţie că, aşa cum a spus Dumneaei, tu te-ai făcut şi mai şi.

Se îndepărtă să-şi salveze hiberiana demnitate, lăsîndu-l pe Lordul Trezorier să şonticăiască singur înapoi spre cabinetul său.

Măi, măi, măi. Toată preocuparea asta că dacă te faci de rîs sau nu, ce mai conta ? Depăşise de mult grija că oamenii rîd sau nu de el. Supravieţuise unor glume mai mari ca asta.

Acum însă, trecînd pe lîngă una din ferestrele înaltului pasaj, văzu ce fel de glumă era. De aici, deasupra Scării Private de la cotul Tamisei, putea privi în josul rîului dincolo de faţadele palatelor Strandului, zărind Casa Somerset unde fusese în ziua aceea. Capul Domnişorului Barbary îi reapăru viu în minte cu pistruii săi, părul său uluitor, ochii strengăreşti. Îl puse pe un trup femeiesc şi fu surprins de un potop de admiraţie faţă de inegalabila îndrăzneală a spiritului omenesc. „Teamă mi-e c-o să-ţi fie cam greu de-acum, tînără cuconiţă», îşi spuse el, „dar ne-ai dus de nas pe toţi. Pentru prima oară de-un car de ani, pieptul i se contractă de amuzament. Încă îi mai ţiuia cînd reveni la biroul său, iar conţopistul Percy se alarmă aşa de tare încît fugi după lădiţa cu medicamente şi o sticlă de balsam.

Ştia cum trebuie că se simte un bărbat după castrare : umilit şi împuţinat, izgonit din minunata companie a seniorilor creaţiunii. Mantia magică ce-o protejase îi fusese smulsă, dezvăluind ruşinoasa nedesăvîrşire de dedesubt. Curajul îi pierise ; se chircea în fundul unui tunel din trupul ei, speriat de intruşi.

Era făcută bucăţi. Zăcea pe pat în mansarda apartamentelor lui Sir John Perrot din Dublin Castle, cu capul iţindu-i-se din cămaşa de noapte a lui Sir John ca dintr-un cort, şi refuza să mănînce.

— Ei haide, Barb, se ruga Dick Încornoratu, ia un pic din jeleul ăsta bun. Are carragreen [1] sau cam așa ceva în el, așa zice bucătăreasa. Să te faci mare și puternic...-ă.

Încercă să strecoare lingura printre buzele Barbaryei și se trezi împroșcat cu supă de *carragheen* cînd fata o scuipă afară.

— Frumos e ce faci tu ? La ce-o să-ți folosească ? Nu-mi place nici mie chestia asta mai mult ca ție, da' trebuie s-o înfulecăm.

De fapt, era la fel de speriat ca ea, și se simțea la fel de însingurat. O Barbary neajutorată, cuprinsă de panică, îl lăsa fără conducător.

Ușa fu împinsă de perete de către Sir John, care aducea haine.

— Cum ne merge azi ?

Dick Încornoratu spuse pe ton de scuză că nu le mergea prea bine.

— Tot ne doare capu', Sir John.

— Noroc c-avem un cap care să ne doară, fata mea. Judecînd după răspunsul lui Burghley la scrisoarea mea, impulsul Reginei e să-l reteze iar Burghley spune că dacă nu-i găsești comoara O'Malleylor, o să ți-l taie. Ce zici de asta, hai ? Ai timp pînă ți se drege piciorul ăla, Jupîniță Barbary, și pe urmă te punem față-n față cu bună-ta. De dragul tău, sper să coopereze la afacerea noastră. Ce zici ?

Nu așteptă răspunsul, pe care oricum Barbary n-avea de gînd să i-l dea, și aruncă hainele jos pe un cufăr.

— Tu, îi spuse el lui Dick Încornoratu. Bag-o-n alea. Le-am luat de la Conița Spenser. O să stai cu Spenserii de-acu-nainte. Bășinosu' ăla bătrîn, preacuviosul Arhiepiscop Loftus, a prins de veste că țin o duduie în pod și deja i se plînge lui Burghley de necuviințele mele. Îi dau eu lui necuviințe ! Pe testiculele Domnului, uitasem ce cloacă de invidii și mușcături pe la spate e Dublinul. Ce-ți face piciorul ?

Dădu la o parte cuverturile și ridică poala cămășii de noapte. Mîinile Barbaryei îndesară ferm un fald între picioare, făcîndu-l pe Sir John să strîmbe din nas ;

[1] Corect : *„carragheen"* = mușchi irlandez (N.T.)

— Doamne Sfinte, fato, prea tîrziu pentru aşa ceva, ţi-am văzut-o.

Ciocăni ghipsul, îl găsi dur, şi masă degetele de la picior.

— Cel puţin te-am cruţat de măcelarii ăia afurisiţi de doctori. Ce ştiu ei de picioare rupte ? Am avut mai multe fracturi la vînătoare decît cine calde, şi cele mai multe mi le-am rezolvat cu singur. O să-ţi fie ca nou, ce zici de asta ?

Dacă Barbary ar fi fost mai puţin deprimată, poate că ar fi spus mulţumesc. Dick Încornoratu era plin de admiraţie pentru felul cum, după căzătura ei, Sir John făcuse-ordine în cală, pronunţase fractura tibiei lui Barbary ca fiind curată, smucise de picior pînă cînd cele două capete se potriviseră după care îl imobilizase între două scîndurele, totul înainte ca ea să-şi fi recăpătat cunoştinţa şi într-o luntre care, după părerea lui Dick, încerca să se înghesuie în iad.

Cînd în cele din urmă *„Elizabeth Gallant"* se tîrîse în portul Howth, Sir John le poruncise servitorilor săi să meargă pe mal şi să obţină rădăcină de tătăneasă. Lordul Cancelar, Primarul şi Corporaţia Dublinului, şi toate celelalte notabilităţi civile şi militare, care părăsiseră călare oraşul, cu surle şi trîmbiţi, ca să-i ureze bun sosit noului reprezentant al Reginei lor, au trebuit să aştepte ; Lordul Delegat desemnat era ocupat să toarne pastă de rădăcină de tătăneasă peste un cofraj de şipci în jurul piciorului rupt al unei nenorocite de tinere cu părul roşu. Ghipsul se uscase sub forma unei carapace ce-i provoca mîncărimi furioase dar ţinea piciorul ca într-o platoşă. Sir John îi dădu un bobîrnac.

— Tare ca scula Diavolului. O să-ţi găsim nişte cîrje.

Cotrobăi printre hainele de pe cufăr şi scoase un pachet învelit în canava, aruncîndu-i-l pe pat.

— Ţi-a venit prin mesager de la Penshurst, spuse ; din uşă se întoarse şi-i făcu cu ochiul : Uite ce zic eu ; ai cea mai simpatică legăturică de pătrunjel roşcovan din cîte-am văzut într-o lună de duminici.

Şi ieşi.

— Puteai zice că-i eşti recunoscătoare, Barb, o mustră Dick. Nu putem avea prea mulţi prieteni de clasa asta.

— *Mi-s* recunoscătoare dracu' ! strigă la el Barbary, da' n-ar fi pomenit-o pe Mary-Jane a mea dacă eram băiat, nu ?

Asta era. Atitudinea lui Sir John față de ea se schimbase din bonomia încîntat-de-cunoștință pe care i-o arătase la început, într-un patronaj sîcîitor, cunoscător, vag ostil, acum că era fată. N-avea nimic de-a face cu impostura ei. Felcerul englez care fusese chemat să-i controleze piciorul, și care nu avea idee cine era, manifestase aceeași atitudine. Mîna sa examinatoare hoinărise mult prea sus pe coapsă, ținînd seama că fractura era la gambă. Nu renunțase decît cînd Barbary îi spusese : „Urcă mai sus și-o să-ți fut una peste mîna aia de ți-o rup în două !" Feminitatea se părea că însemna să fii deschisă tuturor insultelor.

Dick Încornoratu se lupta cu pachetul.

— E cu el și-o scrisoare, spuse. Citește-o, Barb.

Era de la Sir Philip Sidney și începea așa : „Dragul și neprețuitul meu Boggart," deci probabil fusese scrisă înainte ca vestea schimbării sexului ei să fi ajuns la el. O parcurse cu privirea.

— Zice că Will scoate tunuri la fel cum iepuroaica scoate iepurași, și că ceea ce-i în cutie e de la el, cu toată dragostea. Philip zice că Will zice că după ce-l folosești trebuie să se-ntoarcă la el să-l frece.

— Cum adică ?

— Nu spune cum. *Spune* că se va însura cu Frances Walsingham, trăgînd concluzia la urma urmei că ea e singura lui iubire adevărată. Să fie sănătoasă Penelope Rich. Vrea ca Regina să-l lase să se ducă la luptă în Țările de Jos.

— Dumnezeu să-l aibă-n pază pe bunul gentleman.

— Cît despre asta, amin. Ia să vedem ce-i în cutie.

Deasupra se afla un strat de lînă aspră pe care Barbary o recunoscu ca făcînd parte din vechea scurteică a lui Will. Sub aceasta erau paie și, cuibărit în ele...

— Oh, Domnul să te binecuvînteze, Will.

Era un pistol.

— Puternic obiect, ciudat la înfățișare, spuse Dick Încornoratu. Ce este ?

— Binecuvîntat să fie, oh, binecuvîntat să fie. E gheara Clampett. Ştiam eu c-o poate face.

ERA ciudat la înfăţişare, fiind singurul de felul său din lume, pe cît putea şti Barbary. Braconierii olandezi erau creditaţi cu invenţia a ceva similar, o roată cu gheare folosind cremenea pe oţel în locul piritelor, pentru că-i nemulţumea lumina flintei care le dădea de gol poziţia, noaptea. Dar Will preluase ideea, o îmbunătăţise şi, cu dibăcie de mare precizie, produsese o versiune lungă de optsprezece degete. Patul i se arcuia în jos şi, tipic pentru Will, era neîmpodobit. Sub ţeava de oţel, două cîrlige susţineau o vergea de curăţit miniaturală. Un şir de mici cilindri de lemn ca un colier grosolan conţineau cartuşele, cîrnaţi micuţi umpluţi fiecare cu exact aceeaşi masă de pulbere şi glonţ ca şi următorul.

Dick culese unul şi-i apăsă pe vîrf hîrtia ţeapănă.

— Cît bobu' de mazăre, Barb, spuse el. N-ai să opreşti o şarjă de cavalerie cu ăsta.

Barbary cătă în lungul ţevii, la ghinturi.

— Poate că nu, da' primu' bulangiu care mă insultă o să se-aleagă cu şocul vieţii lui.

Moralul îi revenise. Aşa cum spunea şi Dick, Clampettul n-avea să-i fie de nici un folos la distanţă mare, în faţa armurilor, nu-i folosea nici măcar la raţe sălbatice — decît dacă pasărea şedea nemişcată pînă ajungea ea foarte aproape. Dar nu acesta era rolul lui. Îi folosea la apărarea personală, fiind propria ei armă secretă ; ochind cu grijă, putea doborî un om de la doisprezece paşi. Şi ăsta, Barbary ştia, era lucru la care se gîndise Will, preocupat de siguranţa ei în Irlanda. Îi răpiseră bărbăţia ; pistolul lui Will Clampett i-o restituise.

Lăsă să-i scape aerul din piept, cu un pufnet.

— Hai să punem împutitele-alea de haine.

Dificultatea nu era carapacea de tătănească de pe picior, deşi nici n-o ajuta, ci faptul că nici ea nici Dick Încornoratu n-aveau habar de garderoba femeiască. La o adică, Dick se pricepea mai bine la ghicit.

— N-aş zice că bucăţica aia-i pentru picior, Barb. Cred că-i o mînecă.

— O mînecă ? Cum să poată fi mînecă ? Am deja pe mine o blestemată de mînecă.

— Și stinghiuțele-astea de lemn dinăuntru, Barb. Vine-n față, nu la spate.

Barbary privi la corsetul de lemn cu groază :

— Parcă-ar fi de la Inchiziție.

În cele din urmă majoritatea secțiunilor fură asamblate, iar cei doi rămaseră să-și bată capul cu ultimul articol — un sul mare și lung, umplut, ca o pernă.

— E ca să nu tragă curentul, spuse Barbary, cu speranță. A nimerit printre astelalte din greșeală.

Dick Încornoratu se uită la rulou, apoi la ea.

— Fusta aia n-arată ca lumea, Barb. Fac rămășag că ăsta-i sulu' de poponeț care-o face să stea țeapănă pe dedesubt. Trebuie s-o luăm de la cap.

— Mă cac.

În cele din urmă, malacoful-rulou fu poziționat.

— Cum arăt ?

Dick îi dădu ocol. Pînă și pentru ochiul său neexersat, hainele pe care le trimsiese Maccabee Spenser erau o toaletă de lucru, și croite pentru cineva mai mare decît Barbary. Fusta era aproximativ modernă, deși confecționată din finet ordinar, corsajul cu guler înalt era din catifea bogată de culoarea piersicii, dar fusese purtat din belșug și se rosese peste corset. Gluga îi aparținea complet unei alte perioade, fiind de soiul preferat al răposatei, neregretatei Bloody Mary [1]. Plafonul său rigid, piesele laterale și perdeluța de la spate acopereau fiecare șuviță din părul lui Barbary.

— Un hohot, Dick, și te-mpușc, îl preveni ea. E chiar atît de rău ?

Arăta diminuată, covîrșită de hainele străine, dintr-o dată lipsită de culoare de către capișon, doar ochii ei verzi mai ripostau.

— N-ai să sperii caii, Barb, dar cam asta-i tot.

Sări înapoi în pat. În pofida hainelor prea mari, fiecare crîmpei din trupul ei se simțea ciupit și înfrînat.

— Nu pot suporta asta. Nu pot. Ce-o să fac ?

[1] *Bloody Mary* = „Însingerata Maria" ; Maria Stuart, regina Scoției (N.T.)

— Nu prea mult, pînă nu ți se drege piciorul. Pe urmă, mă rog, căzătura aia bătrînă din celulele de jos încă mai știe unde-i comoara, și noi încă mai sîntem primii în șirul prinzătorilor-de-iepuri. Și pe urmă, mai e și pirateria.

Barbary încuviință. Dick era mîngîierea ei.

Ultimul obiect din traista de zdrențe a Jupînesei Spenser zăcea pe pat, un manșon lung și demodat, făcut din iepuri a căror piele n-o fi avut ea rîie pe cînd trăiau, dar avea acum. Barbary îl culese de jos, îi sfîșie o cusătură și strecură gheara Clampett înăuntru. Se potrivea la fix.

— În regulă, muiereție. Sînt gata pentru tine.

9.

După două săptămîni de viaţă alături de Spenseri, Barbary ajunse la concluzia că muiereţea era chiar mai puţin recomandabilă decît crezuse.

Edmund, unul, nu era problema, avea prea mult de lucru cu hîrţogăraia lui la Castel, centrul administraţiei dublineze, cîtă vreme acasă abia dacă-i acorda vreo atenţie. Nu părea să-l recunoască în ea pe Boggart cel pe care-l întîlnise la Penshurst, spre marea ei uşurare. Problema era mica lui Maccabee, bine intenţionată, omniprezenta, constant ocupata, mereu agitata Maccabee; Maccabee care vorbea de parcă i-ar fi fost groază că Dumnezeu i-ar putea opri gura dintr-o clipă-ntr-alta, lucru care Barbary începu să se roage ca El să i-l şi facă.

La început Maccabee îşi trată chiriaşa cu dezgust. Nu-şi putea aminti sub ce nume şi titlu îi fusese prezentată Barbary pe corabie, dar ştia că fusese ca bărbat, că se descoperise că e femeie, că asta şocase autorităţile, şi prin urmare la fel se întîmplase şi cu Maccabee. Se vorbea despre dizgraţie. De ce găsise Sir John de cuviinţă să cazeze o asemenea persoană în familia Spenser cea cu teama lui Dumnezeu? Lucrurile continuară astfel pînă cînd Edmund sosi acasă după o discuţie cu Sir John Perrot ca să-i spună că vor primi o rentă pentru Barbary.

— Mi s-a dat de înţeles că musafira noastră e o agentă a Statului, spuse el, înclinîndu-se vag în direcţia

Barbaryei. Unde e necesar, va fi prezentată ca verişoara ta. Trebuie s-o tratăm bine, draga mea. Sir John speră c-ai s-o înveţi cerinţele vieţii domestice în care prezintă lipsuri.

Această instruire, ajunse să-şi dea seama, era o greşeală. Prestigiul ei în faţa Maccabeei crescuse fără îndoială, dar la fel se întîmplase şi cu nevoia Maccabeei de a se lăuda cu al ei propriu. Exulta în a poseda abilităţi pe care Barbary nu le avea. Din acel moment, totul era :

— Oh, nu ştii să găteşti ? Ia şezi tu aici, sărmane suflet, şi uită-te la mine cum fac o fiertură de ovăz. Mai întîi două picioare de viţel, fierte pentru piftia din ele...

Sau era :

— Oh, nu ştii să coşi ? Păi ia uite cum se-ntoarce o cusătură...

Nu că Barbary n-ar fi vrut să înveţe aceste lucruri, deşi le găsea hidos de plicticoase, dar neostoita instrucţie a Maccabeei continua din clipa cînd se scula pînă mergea să se culce. Barbary, care cîndva fusese independentă, stăpînă pe timpul ei, acum nu mai avea deloc. Parcă ar fi fost ţintuită lîngă un muşuroi de furnici. Maccabee era cea care cheltuia energie toată ziua, dar Barbary era aceea care se ducea la culcare simţindu-se de parcă ar fi supt-o de sînge prea multe lipitori.

Devotamentul Maccabeei de a o învăţa pe Barbary „cerinţele vieţii domestice" nu era egalat decît de devotamentul faţă de memoria tatălui ei, negustorul de lînă Chylde, ale cărui calităţi şi importanţă Maccabee nu înceta nici un moment să i le bage pe gît Barbaryei.

Barbary se săturase pînă-n gît de Negustorul Chylde.

— Tatăl meu, Negustorul Chylde, o imita ea în timp ce Dick Încornoratu o ajuta să urce scările pînă la odaia ei din pod — podul părea să reprezinte porţia ei la Dublin — avea o mie de alifanţi, ştii, şi i-a mîncat pîn-la unu'. Oh, nu ştii să găteşti alifant ? Şezi colo, sufletul meu, să iau eu o ţigăiţă...

— Îți vrea binele, Barb, spuse Dick Încornoratu.

— Îmi vrea să mă scoată din minți, asta-mi vrea. De ce dracu' a luat-o Edmund de nevastă ?

— Nevoia de șunculiță, cred, Barb. Zice că era un poet ce se lupta cu viața cînd l-a-ntîlnit. Iar ea era singura puicuță a lu' Negustoru' Chylde așa că probabil avea o zestrișoară drăguță. Oricum, se pare că face să-i iasă fum pe horn.

Mansarda pe care-o ocupau el, Barbary și slujnica Barker era deasupra dormitorului Spenserilor iar sunetul zburdălniciilor sexuale răzbătea frecvent prin podele deranjîndu-i pe cei ce încercau să doarmă sus.

— De gust, ce să mai vorbim.

Dick Încornoratu reveni la parter să stea cu Maccabee așa cum obișnuia să facă timp de cîteva ore seara, înainte de-a ieși la taverna pe care începuse s-o frecventeze. Spunea că „își achită politețea" și mai degrabă îi făcea plăcere. Nimeni nu explicase prezența lui Dick, Barbary prezentîndu-l doar drept „prietenul meu", iar Maccabee, probabil crezîndu-l un alt agent al Statului, îi interpreta obișnuita amabilitate melancolică drept înțelepciune. Îl consulta despre orice, de la creșterea copiilor pînă la distracții ; replicile lui erau în mod necesar reținute, dar cum Maccabee în nici un caz nu le asculta, se înțelegeau excelent. Era greu să-l plictisești pe Dick, iar el găsea în deferența Maccabeei o experiență nouă.

Barbary se chinuia pe un taburet înalt pus lîngă ferestruica podului ca să poată privi afară. Acesta era momentul pe care-l aștepta cît era ziua de lungă, departe de neobositul asalt al Maccabeei asupra timpanelor ei. Nu era tocmai pașnic. Edmund Spenser închiriase una din casele înalte și înguste, din cărămidă și mortar, ce stăteau cu fața spre zidul orașului de-a lungul Cheiului Wood, cea mai aglomerată și zgomotoasă parte a Dublinului. De aici privea jos pe artera Liffey. În seara aceea întunecoasă de noiembrie era luminată cu făclii și vuia

de activitate. Nici chiar cele trei bacuri din cîmpul ei vizual nu puteau face față traficului spre și dinspre celălalt mal, cel nordic, iar bărcagiii arătînd foarte asemănători barcagiilor de pe Tamisa și strigînd același „Spre vest ho", „Spre est ho", vîsleau în susul și-n josul fluxului în scădere. Din Strada Fishamble de-alături, care cobora spre rîu, tarabagiii făceau schimb de informații despre vînzările zilei în timp ce măturau solzi și viscere de pește în Liffey pregătindu-se să-nchidă pentru noapte.

În susul rîului, torțele de pe Old Bridge înfățișau oamenii ce părăseau orașul spre locuințele lor de pe malul nordic. În fața ei, continuau să se descarce corăbii la lumina făcliilor, înghesuite cîte trei-patru departe în Pool astfel că se iscau certuri între corăbieri și docherii ce trebuiau să le străbată punțile pentru a ajunge la mărfurile din calele de dincolo, dispute pe care Barbary le asculta cu plăcere.

Ceea ce o stingherea era faptul că multe schimburi de păreri se făceau în irlandeză, și că ea le înțelegea. Edmund, fiind interesat de poezia localnicilor, angajase un funcționar ce vorbea irlandeza, de la Castel, să vină la el acasă de două ori pe săptămînă și să-l învețe limba. Deși exista o străveche regulă, datînd din vremea unei administrații engleze anterioare în Irlanda, care le interzicea irlandezilor înșiși să vorbească irlandeza, Edmund o interpreta ca neaplicîndu-se unui cărturar ca el. „Pînă și Grațioasa Sa Maiestate a luat lecții de limbă," spunea el, „prin urmare ne revine nouă, care locuim aici, să facem la fel," insistînd ca întreaga familie, inclusiv Barbary, să participe împreună cu el la lecții în salon.

Propriile lui progrese erau încete dar chinuitoare, cele ale Catherinei oarecum mai bune, cîtă vreme ale Maccabeei erau inexistente. Cele ale Barbaryei erau atît de extraordinar de rapide încît o înfricoșau. Spre deosebire de ceilalți, nu întîmpina nici o dificultate în a-și plimba limba împrejurul pronunției irlandeze ; se repezea la silabe ca un șarpe căruia i s-a dat drumul în iarbă. Abia avea ne-

voie să arunce o privire cuvintelor și frazelor date ca temă pentru acasă că și le și asigura instantaneu în minte unde li se alăturau altora în sus, descătușate dintr-o memorie pe care nu știa că o are. Era straniu, ca și cum un strigoi i-ar fi șoptit secrete la ureche.

Își ascundea de ceilalți nedorita pricepere și cît dura lecția ședea într-o tăcere posacă. Nu se putea însă ascunde de sine însăși. Iată confirmarea celor ce i le spusese Will Clampett. Îi convenea sau nu, era irlandeză. Limba irlandeză pîndea dincolo de zidul de ceață, făcînd la fel de intim parte din ea precum intestinele. Nu se întîmplase nici o anomalie cînd înțelesese cuvintele acelea ultragioase pe care le folosise O'Neill toastînd pentru Regină, familia Sidney și Penshurst. Ea și O'Neill erau din același neam, așa să-i ajute Dumnezeu.

Începu să se întrebe cum de devenise atît de pricepută la engleză și conchise că, de vreme ce Will nu pomenise că ar fi fost vreodată incapabilă să vorbească, însemna că părinții ei necunoscuți stăpîniseră ambele limbi, așa cum făceau mulți dublinezi.

Dar ei nu fuseseră dublinezi, știa sigur asta. Orașul îi era complet nefamiliar, și cu siguranță și l-ar fi amintit dacă și-ar fi petrecut acolo frageda pruncie.

Asta o ajuta să-ncerce a nu lua în seamă dezvăluirile naturii ei irlandeze, să persiste în a fi Barbary a Ordinului, extraordinar escroc, căutînd să se smulgă profitabil dintr-o situație dificilă. Barbary din Penshurst, care îi jurase odată credință Reginei Angliei, pălise în fundal. Era greu să-ți mențiii credința pentru o femeie care-ți amenință capul. De-ndată ce va putea, avea să investigheze acea afacere a comorii, s-o șterpelească și să-și încerce nou propusa carieră de pirat. Pînă atunci era înrobită piciorului ei rupt, Maccabeei și Dublinului.

Încredințați, ca niște Cockney tipici ce erau, că Londra e propria capitală a lui Dumnezeu și că toate celelalte nu sînt decît niște imitații provinciale și inferioare, ca și Dick Încornoratu fuseseră pregătiți să strîmbe din

nas la adresa Dublinului, dar Barbary începea să se simtă impresionată, în vreme de Dick se și îndrăgostise deja. „Închipuiește-ți Bermudele cu accent, Barb, și asta-i tot." Chiar și de la fereastra aceea putea să vadă la ce se referea Dick ; era o Londră diferită, pe scară mică. Debarcaderele și străzile sale gemeau de aceeași aglomerație și activități, aceiași bărbați și femei vindeau mături și curse de șoareci, auzea aceleași strigăte englezești, „Ia străchini de mare făurărie", „O pernuță pentru strana lu' mata", „Stridii noi", „Merlani, duduilor, merlani", „Anason-de-mare", „Turte de ovăz calde, bune", și toate cu accent irlandez. Mirosul lemnului și al focurilor de cărbuni, amintind atît de mult de Londra, se combina cu mireasma de turbă și împreună se-nălțau în aerul ce le dădea acoperișurilor un contur deosebit. Jinduia să iasă și să le exploreze, să scape de Macabee.

Fiind principalul oraș din Paîe — regiunea Irlandei ce asculta de administrația engleză — Dublinul scăpase în bună măsură de foametea pe care o cauzaseră Războaiele Desmondiene, deși lupii și molimele pustiiseră străzile în vremurile cele mai rele. Pacea instabilă a ultimilor cîțiva ani îi dăduse răgaz să-și revină, iar afluxul de lucrători îi restituia prosperitatea. Totuși, în oraș încă se mai suferea de foame. Abia ieri seară, Edmund venise acasă cu vestea că grajdurile Trezorierului Wallop luaseră foc în împrejurări misterioase, și mai mulți dintre caii săi arseseră de vii.

— Irlandezii de rînd s-au prăvălit într-o clipă pe leșuri, îi spuse el Maccabeei, ronțăind carnea pe jumătate friptă.

— Cine SÎNT irlandezii de rînd ? întrebă Barbary. Pe ea, straturile societății dublineze o zăpăceau. Se părea că există Vechii Irlandezi, Vechii Anglo-Irlandezi, Englezii-sosiți-demult, cu toții privindu-i de sus pe Englezii-nou-sosiți, care la rîndul lor disprețuiau cel mai de jos ordin dintre toate, irlandezii de rînd.

— Pleava, răspunse Edmund, scurt.

Țicăloșii ar face bine să nu-l mănînce pe Spenser, își spuse el și-i veni o idee.

A doua zi dimineață, Dick Încornoratu fu expediat să scoată ponyul din grajdurile Castelului.

— Ce cal frumos, spuse Maccabee, a cărei judecată asupra cabalinelor era la fel de nedemnă de încredere ca și cea asupra oamenilor. Tatăl meu, Negustorul Chylde...

— Saltă-mă, îi spuse Barbary lui Dick. Dacă-și putea azvîrli blestematul de ghips pe deasupra...

— Sufletul meu, doar n-ai de gînd să-l încaleci, nu-i așa ? Ar fi cel mai nechibzuit lucru, cu piciorul acela... Edmund n-ar...

— Avem afaceri de Stat la care trebuie să ajungem, spuse semeață Barbary, după ce reuși să încalece ; de ce nu s-o fi gîndit mai devreme la calea asta de scăpare ? Venim la cină.

Gata cu broderiile, gata cu păsatul de ovăz, gata cu Negustorul Chylde.

Grijulie, cu Dick Încornoratu alături ca să-i apare de circulație, îl lăsă pe Spenser să-și aleagă drumul prin îmbulzeala Cheiului Wood.

Imediat, un grup de docheri îi strigară :

— Minunată și dulce dimineață pentru chipul matale, coniță !

Barbary se încruntă la ei. Dick Încornoratu, care începea să deprindă obiceiurile locale, murmură :

— Vor să zică, „Bună ziua".

— Atunci de ce nu zic bună ziua ?

Se simțea țîfnoasă și expusă la insulte în îmbrăcămintea ei femeiască. Oricum, dimineața nu era deloc minunată, ploua mărunt.

Urmînd zidul orașului în sus spre Dames Gate, pe lîngă morile de vînt, fu informată iar și iar de către bărbați și femei că era o dimineață minunată și dulce, o dimineață de să te scalzi în Liffey, o dimineață să pui apă-n bere.

— Astea-s tot „bună ziua"-uri, nu ? îl întrebă ea pe Dick.

— Le plac vorbele, Barb.

Trebuie să existe ceva în aer, conveni ea, care-i contamina pe cei ce-l respirau cu o dragoste cronică pentru limbaj și curiozitate. Saluturile erau adesea urmate de întrebări. „Și cum te-ai ales cu sărmanu-ți picior verde, coniță ?" Păreau să știe totul despre toată lumea. Aflînd că era verișoara Maccabeei Spenser, întrebau : „Și n-a fost o-ntîmplare ciudată pe corabia cu care-a venit doamna ?" Barbary spunea că-i fusese prea rău ca să observe, ceea ce ducea la o discuție generală despre tratamantele contra răului de mare, care conducea în chip misterios dar invariabil la situația politică.

— Îs un soi prietenos, spuse Dick Încornoratu, fac bere bunuță și toate cele.

Se aflau mai multe taverne per acru de pămînt decît văzuse Barbary la Londra. Dick spunea că berea e bună, dar altfel.

— Mai brună, ca apa din Liffey.

Pe vremea cînd ea era încă țintuită la pat, ieșise într-o noapte cu doi valeți de-ai lui Sir John și i se făcuse cunoștință cu o altă băutură numită „whiskeva" sau cam așa ceva, după cum îi spusese el, albă și zguduitoare, a doua zi dimineață.

— Să nu te-atingi de ea, Barb. I-un complot irlandez. Căpitanii le-o interzic soldaților, zic că aproape că i-a făcut să piardă naibii războiu'.

Ea însă observă că asta nu-l împiedica să iasă în oraș pentru a testa băutura.

Majoritatea tavernelor erau pline de militari. Căpitanii și căpitanii-generali erau teribil de înzorzonați, dar soldații arătau ca niște saci de zdrențe. Singurul lor numitor comun erau arme și crucea roșie a Sfîntului Gheorghe cusută pe spinarea mantilelor. Cînd și cînd, cîte o companie era în uniforme, pentru că ofițerul său de intendență suplimenta rația de la Trezoreria-de-Război pen-

tru a-și face oamenii să arate ca niște ostași. Oricum, în general cei care încheiau contracte cu armata își subminau competitorii furnizînd țesături atît de scămoșate încît oamenii cumpăraseră, furaseră sau împrumutaseră tunici civile doar ca să le țină de cald, și orice asemănare cu modelul uniformelor păstrate în Oficiul Garderobei din Londra era o pură coincidență. Cei mai mulți erau recruți care nu vroiseră să fie neapărat soldați, nici chiar pentru opt gologani pe zi, și în nici un caz soldați în Irlanda. Voluntarii fie sperau să facă rost de bani jefuind, fie aveau un cazier criminal care făcea din Anglia un ținut prea arzător pentru ei.

În afara cîrciumilor, belșugul Dublinului mai consta și în biserici ; benedictine, cistercite, dominicane, arrouasiene, toate fuseseră golite de către Reformă și zidurile le erau prădate pentru noile clădiri ce se ridicau pretutindeni. Barbary văzu o adorabilă abație poligonală folosită ca grajd. La o străveche mănăstire, muncitorii cărau lambriuri încrustate și ornamentate în stradă și le aruncau pe foc. Ceea ce-i atrase atenția fu un grup de bărbați și femei încercuind în tăcere focul și privind la un obiect pe care-l lingeau flăcările. Trecînd pe lîngă ei, văzu ce era : o statuie de lemn, în mărime naturală, a Fecioarei Maria.

Știa deja cine erau „irlandezii de rînd", îi puteai recunoaște după mantalele peticite și voluminoase, de lînă, tivite cu blană, pe care toți, bărbați și femei, le purtau înfășurate peste trupurile costelive în timp ce străbăteau cu pas săltăreț străzile, căutînd prin gunoaie, cerșind sau cerînd de lucru într-o engleză chinuită. Aceștia erau băștinașii pe care-i mînase în oraș foametea din afara lui. Ei erau clasa inferioară, ciinii omenești ce se mișcau prin gloată ca aflați într-o dimensiune a lor proprie, conștienți numai de mîncare sau unul de celălalt. O încerca disprețul. În Londra nu se găsea nimic atît de josnic, nici chiar Ordinul n-ar fi admis asemenea reziduuri umane.

Un bărbier ce stătea în picioare sub stîlpul alb cu roz al îndeletnicirii lui se repezi deodată la unul din ei, un bărbat care împingea o roabă prin fața prăvăliei sale.

— E contra legii ! strigă bărbierul. Barbary trase de căpăstrul lui Spenser să privească. Ce era contra legii ? Să împingi o roabă ?

Irlandezul de rînd lăsă mînerele pentru a se întoarce încet cu faţa la bărbierul furios, care era considerabil mai scund decît el, şi arăta spre părul irlandezului în timp ce striga :

— Asta. Claia aia a ta. E contra legii.

Părul omului cu roaba atîrna peste chip, ochii săi căutînd printre şuviţele groase ca ai unei pisici sălbatice dintr-un desiş de ferigi. Bărbierul întinse mîna şi apucă de şuviţa cea mai lungă, care, bănuia Barbary, reprezenta indecenta „claie", scoase la iveală cealaltă mînă ce conţinea nişte foarfeci mari şi, cu o mişcare dibace, reteză părul. Se răsuci spre mulţimea ce se adunase, aruncînd părul în rigolă.

— N-au nici un drept, nici un drept ! E împotriva regulilor. Ticăloşi blestemaţi !

Irlandezul nu spuse nimic. Se întoarse înapoi la roaba lui şi o împinse mai departe, dar preţ de-o secundă Barbary îi zări ochii descoperiţi, şi se cutremură. Unii din gloată rîseră, cineva culese un bulgăre de balegă de cal şi o aruncă după el. Bărbierul însă, îşi spuse Barbary, în timp ce-i dădea din nou pinteni lui Spenser, nu rîsese, mînia lui fusese cea a omului stînjenit.

Mai tîrziu, descoperi aceeaşi stînjeneală peste tot. Ţinutul Pale se temea. Îi cucerise pe localnici, dar nu se descotorosise de ei şi, la fel precum cuceritorii de pretutindeni, le atribuia puteri ascunse, mistice. Claia de păr tradiţional-irlandeză era interzisă pentru că simboliza secretoşenia cu care palezii simţeau că localnicii acţionează împotriva lor, adorînd cu preoţii lor prohibiţi în peşteri, ticluind vrăjitoreşte printre colinele ce înconjurau Dublinul şi dincolo, în ţinuturile sălbatice unde legea engleză se epuiza. Cu toată învăţătura sa, hanurile de curte, şcolile filosofice, reşedinţele şi palatele de vară ale administratorilor săi şefi, Dublinul era un oraş de frontieră.

Îi plăcea, trase Barbary concluzia ; o învigora, iar izul său de frică îl făcea straniu-exotic.

Ieşiră din oraş spre Hogges Green, unde dublinezii se duceau să joace popice şi bile sau să-şi exerseze trasul cu arcul, la ţintă. Era o zonă amplă de teren rustic deschis, păscută de oi şi mărginită de omniprezentul Liffey. Lui Spenser îi plăcea apa şi-şi puse-n cap să meargă pînă la marginea rîului. Barbary lăsă căpăstrul şi se relaxă, desfătîndu-se cu mirosul estuarului, pescăruşii şi păsările de apă. Pentru prima oară, în jurul ei nu răsuna nici un zgomot produs de om. Cu excepţia unui copil care plîngea undeva. Sunetul venea dinspre un pîlc de arini negri de pe mal. Nemulţumită că omenirea se amesteca pînă şi aici, poate că ar fi trecut de locul acela, numai că plînsetul deţinea o notă care o tulbura, iar sub arini domnea o activitate care o făcu curioasă.

Îl mînă pe Spenser într-acolo. Într-o deschizătură dintre doi copaci era violată o femeie. Un soldat stătea alături, privind, ţinînd un băieţel ce se zbătea. Femeia tăcea, dar dădea din picioare, încercînd să-l răstoarne pe soldatul culcat peste ea, apăsînd-o, ţintuindu-i la pămînt braţele cu ale lui.

Toată viaţa după aceea, avea să-şi aducă Barbary aminte de chipul copilului. Îşi scoase pistolul din manşon şi îl îndreptă spre soldatul ce asista.

— Dă-l jos de pe ea, ordonă ; peste umăr, îi strigă lui Dick Încornoratu : Du-te şi adu garda.

Nu avusese timp să încarce pistolul, dar soldatului nu-i plăcea. Nu-i plăcea nici expresia din ochii lui Barbary. Îşi lovi tovarăşul cu piciorul, iar acesta tresări ridicîndu-se de peste femeie şi privi în jur, drept în gura ghearei Clampett. Săltîndu-şi pantalonii, se ridică în picioare şi fugiră amîndoi.

Femeia rămase un moment întinsă acolo unde să găsea, apoi se tîrî spre copil, cuprinzîndu-l cu braţele şi murmurînd în irlandeză. Era o irlandeză de rînd tipică, înaltă, slabă şi arătoasă. Pe faţă avea jolituri. Aruncă o privire

spre Barbary, dădu din cap, îl ridică pe băiat şi începu să se îndepărteze şchiopătînd.

— Stai aici, porunci Barbary. Garda e să aibă nevoie de descrierea ălora doi.

Femeia o privi curioasă, încercînd să înţeleagă cuvintele englezeşti. Spuse rar :

— Oi fi nouă aicea. Nu, erau oameni de treabă.

— De treabă ? De *treabă ?*

Femeia se apropie de ea, înălţîndu-şi faţa spre Barbary ca urmînd să-i spună un lucru de mare importanţă.

— Cei de treabă, explică ea, s-ăi care nu te ucid pe urmă.

Barbary o lăsă să plece. Cei doi poliţai din gardă care sosiră cu Dick Încornoratu după cîteva minute nu fură impresionaţi de întîmplare.

— Mata n-ai cum să-nţelegi, duduiţă, fiind o cucoană respectabilă şi-ncă una nouă prin partea locului. Nu era cîtuşi de puţin silită, cîtuşi de puţin, aşa că nu-ţi fă gînduri negre. Soiul ăsta, o cer ele singure. Probabil c-o făcea pentru plată, să scuzarisiţi expresia. Care-i cuvîntul ăla măreţ pentru astea ?

— Nebune după sex, sugeră camaradul său.

— Licenţios, asta-i. Muierile-astea n-au moral deloc, aşa că nu-ţi fă matale griji pentru ea. Acuma, cum te-ai ales cu sărmanu-ţi picioruş verde ?

O însoţiră înapoi pînă la zidurile oraşului, vorbind tot drumul. Barbary se scutură de ei la Dames Bridge şi coti în jos spre Wood Quay. Afurisita de femeie şi copilul ei îi acriseră toată ziua, era obosită şi piciorul începea s-o doară.

Şi atunci, un om care stătuse rezemat de un perete, privind-o, se apropie de ea :

— Domnişoara Barbary ? Stăpînul meu v-ar fi recunoscător să-i faceţi o vizită. Am să vă conduc la casa lui.

Barbary îl privi bănuitoare. Băiatul purta o livrea splendidă dar nu avea pe ea nici un fel de blazoane. Era

probabil un mesager al lui Sir John, dar nu strica să aibă grijă.

— Cine e ?

Omul privi în jur la cei ce treceau pe lîngă ei.

— Păi, acuma, nu era vorba să-i pomenesc numele, urechi fiind pretutuindeni, dar dac-ar fi să-l conduc pe micuțul pony, poate că ați arunca o privire la dosul mănușii mele.

Barbary i-o privi, strunindu-l pe Spenser. Pe dosul mănușii era brodată o mînă roșie retezată de la încheietură.

— Așa, și ?

— O, Doamne, făcu omul, foindu-se iritat pe picioare. Veniți sau nu ?

— Foarte politicos, spuse Barbary ; se uită la Dick Încornoratu. Mergem ?

Știa că o va face ; era intrigată, și orice era de preferat unei după-amiezi cu Maccabee Spenser.

— Ai oricînd Clampettu', Barb.

De astă dată, drumul îi purtă spre un cartier mai bogat al orașului, unde-și aveau reședințele orășenești administratorii englezi și lorzii ca Ormond și Tyrone, și irlandezii bogați și loiali. Pe drum, trecură pe lîngă Hanurile Regelui, casele umplute nebunește de lemn din vremurile lui Henric VIII care erau ocupate de profesiunea legală. Dacă prospera cineva în Dublin, aceia erau avocații, decise Barbary. Figuri în robe negre cu clape pentru urechi la toce mișunau spre și dinspre curte urmați de funcționarii lor, cărînd mici movile de documente făcute sul. Edmund Spenser spusese că instalarea Munsterului se dovedea mai complicată decît prevăzuseră planificatorii ei din Londra. Irlandezii și anglo-irlandezii contestau cesionarea pămînturilor lor în favoarea antreprenorilor, și în vreme ce bătăliile judiciare își urmau cursul iar avocații se îmbogățeau, sărmanii antreprenori aveau ei înșiși de așteptat în Dublin pînă ce li se aprobau licențele, iar banii li se terminau.

Un om pe care Barbary îl recunoscu de pe cheiul Bristolului — era cel ce fusese însoțit de bunicul în sicriu — se agăța de brațul unui avocat.

— Vreau să-mi bag porumbul de iarnă.

Avocatul îl desprinse de el :

— Omule dragă, aştept o pronunţare de pe-o zi pe alta. Ţi-l poţi semăna la primăvară cînd ajungi acolo, nu ?

Fermierul îl privi îndepărtîndu-se cu pas zorit.

— I se zice porumb de iarnă fiindcă se bagă în pămînt iarna ! strigă el. Din ce-o să trăiesc ?

Asta însă nu era problema avocatului.

Deşi intrară printr-o poartă laterală, servitorul cu mîna roşie pe mănuşă îi conduse de-a lungul unei alei cu tufe de trandafiri pînă în curtea unei case impresionante, cu faţadă paladiană şi suiş de scări cu balustradă ce duceau la uşa principală dintr-o curte păzită de dulăi din piatră. Servitorul o ajută pe Barbary să descalece de pe Spenser dar, în loc s-o lase jos, o urcă în braţe treptele pînă în casă, strigînd peste umăr unui grăjdar :

— Vezi tu de căluţ, da ?

Dick Încornoratu îi urmă într-un hol pavat cu dale, apoi prin nişte uşi duble într-o încăpere spaţioasă, atît de asemănătoare cu salonul de la Penshusrt încît Barbary fu momentan dezorientată. Ferestre înalte, paravane, birou sculptat, carter cu încrustaţii peste focul masiv, grătar asemenea, pînă şi aceleaşi vase olandeze cu potpourri. Servitorul o depuse într-un fotoliu mare şi plecă.

Un bărbat ridică privirea de la birou.

— Sfinţii să ne aibă în pază, ce *ai* pe tine ?

— A, dumneata eşti, replică Barbary cu grosolănie. Cum dracu' ai aflat că-s aici ? Azi nu dansez, asta pot să ţi-o spun.

— Nu-ţi obosi mintea, spuse Contele de Tyrone. Dacă vroiam să dansez cu sperietorile, le găseam şi la Ulster. Ai de gînd să-ţi scoţi şemineul ăla nenorocit din cap ?

Barbary rînji şi şi-l scoase, simţîndu-se mai uşoară — şi nu numai pentru că se debarasase de greutatea capişonului. Toată fascinaţia şi simţămîntul riscului pe care le nutrise în ea Irlanda de la sosire încoace erau personificate în acest om. Azi era îmbrăcat mai puţin fantastic, catifea neagră, dantelă albă contrastantă; nu se mai afişa pentru aristocraţia engleză.

Se sculă de la masă ca să aducă un taburet scund tapițat și i-l puse grijuliu sub picior.

— Cum te-ai ales cu sărmanu-ți picioruș verde ?

— Marea voastră Irlandeză a dat cu mine de fundul calei corabiei cu care veneam. Ticăloșii m-au dezbrăcat în timp ce eram leșinată.

— Amuzant pentru ei, dar nu era marea de vină. Irlanda era, vrînd de la tine adevărul. Aici ești femeie. Irlanda n-o poți trișa așa cum ai trișat Anglia.

Asta-i tot ce știi, își spuse Barbary. Lasă-mă numai să pun mîna pe comoară și fug de amîndouă. Cu voce tare spuse :

— Ce vrei ?

O'Neill smuci din cap spre Dick Încornoratu, care stătea lîngă ușă :

— Tu. Afară.

— Stai aici, se opuse Barbary. Dick știe totul despre tine. Nu-i ascund nimic.

— Știe ? Știi, mă ?

Se înapoie la birou și turnă două pahare de vin, îi dădu ei unul și se așeză.

— Te-ai mai gîndit la mica mea propunere ?

— Ce mică propunere ?

— Tunuri, femeie, tunurile. Vreau să-l conving pe prietenul tău Meșterul Clampett să facă afaceri cu mine.

Barbary regreta că era atît de nebun, deși pierduse abilitatea de-a o șoca ; printre pereții și tufișurile de tisă de la Penshurst trădarea lui păruse monumentală, aici nu era decît un irlandez dement. Dar ea vroia să prelungească dialogul ; era o companie mai plăcută decît Maccabee și ar fi vrut să știe mai multe despre el. Intenționat, trase o căscătură strașnică.

O'Neill tresări.

— Vrei să fii atît de bună să nu mai faci niciodată asta ?

Acesta era un lucru nou ; glasul se subțiase de neplăcere. Pășise dincolo de limită, asta făcuse ? Un noduleț de fată îl nemulțumește pe marele lord prin exces de familia-

rism ? Primi aproape cu bucurie schimbarea, chiar dacă se resimţea de pe urma ei ; în sfîrşit ştia unde se găsea, unde o pusese el, şi această înfricoşătoare intimitate a lui nu era decît o încercare s-o vrăjească spre a face ce vroia el.

Deveni mai obraznică decît oricînd.

— Insolenţă, nu-i aşa ?

— Pierdere de vreme.

Se apropie de ea, oprindu-se în dreptul ferestrei astfel ca soarele după-amiezei să-i aureoleze silueta întunecată, strălucind prin părul lui blond ; îi dădea senzaţia unui far.

— Mai devreme sau mai tîrziu, ai să-mi faci rost de tunurile alea, şi mai devreme mi-ar conveni cel mai bine.

Nu-i spuse că nu putea nici s-o fi vrut. Era o jucătoare de cărţi prea experimentată ca să-şi dezvăluie mîna cînd nu i-o ştia pe-a lui.

— De ce-aş face-o ?

— Din acelaşi motiv pentru care le vreau şi eu. Haide, O'Flaherty. Unde ţi-i patriotismul ?

— Unde ţi-i al tău ? strigă Barbary la el. Eşti supusul Reginei. Vrei să lupţi pentru Irlanda împotriva ei, fă-ţi rost singur de împuţitele tale de tunuri !

Privi în jos la ea, parcă uimit.

— Să lupt pentru Irlanda ? Pentru Irlanda credeai că vreau să lupt ?

— Păi... făcu Barbary nedumerită, despre ce vorbeam ?

O'Neill se întoarse la fereastră şi arătă afară, continuînd să se uite la ea :

— Crezi că vreau să răzbun scheletele alea de-afară ? Să le fac dreptate căzăturilor din Munster ? Să mă bat pentru Adevărata Credinţă ? Am stat prin preajmă şi-am privit în timp ce Elizabeth şi Desmond nimiceau Munsterul pînă ce nu le-a mai rămas oamenilor nimic să mănînce decît iarbă. Întreabă-l pe Edmund Spenser al tău, era acolo şi lua notiţe, ticălosul. Cadavrele aveau pete verzui în jurul gurii. Muriseră de dietă cu trifoi-mărunt.

Își rezemă mîinile de birou și se aplecă spre ea.

— Știi pînă la urmă cine l-a omorît pe Desmond ?

Barbary scutură din cap.

— Un irlandez. Numele lui era Moriarty. Era un mic fermier și era îndîrjit pentru că oamenii lui Desmond îi furaseră vaca. A ieșit s-o caute în Munții Phantom și a dat peste un bătrîn zdrobit, vînat, care dormea într-o colibă. Și i-a tăiat capul. Așa a pierit marele Conte de Desmond. Nu-mi vorbi tu mie de Irlanda. Nu există așa ceva.

Barbary, parcă pentru a căuta sprijin, privi în jur la mobilele familiare, dar acesta nu era Penshurstul. Nu vroia să aibă parte de el.

— Cine sînt eu, O'Flaherty ?

Dick va trebui s-o scoată de-aici într-un minut.

— Contele de Tyrone, *my lord*.

— Ai dreptate. Sînt Contele de Tyrone. Cățeaua aia din Anglia a scornit ea singură titlul și mi l-a dat. Și fericit nevoie mare mi-s ca Tyrone. Îmi place Anglia, îmi plac obiceiurile ei. Pînă și Elizabeth îmi place.

Ridică un stilet ornamental de pe birou și îl azvîrli astfel că se înfipse în lambriul de pe perete. Înainte de-a se duce să-l scoată se întinse, visător.

— Următoarea mea soție va fi englezoaică, spuse. Nobilime, cred. Sînge albastru, obraji ca mărul și drăguță cu șervețelele de masă.

— Da, *my lord*.

Nu-și lua ochii de la el. O țintea cu pumnalul.

— Și cine mai sînt ?

— Nu știu, *my lord*.

— Sînt O'Neill-ul. O'Neill-*ul*. Mănînc cu degetele în aer liber la mese făcute din smocuri de iarbă iar laptele meu vine din șistare murdare și harpistul meu ereditar îmi cîntă melodii care erau vechi acum o mie de ani. Și marii sălbatici numiți O'Donnell vin la mine și zic : „O'Neill din Ulster, te chemăm ca ajutor al strămoșilor noștri să ne-ajuți. Aventurierii englezi au venit la Dun-

dalk şi ne-au luat străvechile castele şi ne-au nesocotit femeile.“ Şi cine le răspunde, O'Neill sau Tyrone ?

Traversă încăperea şi îngenunche în faţa ei, luîndu-i cupa cu vin şi cuprinzîndu-i mîinile într-ale lui. Ochii îi erau mai întunecoşi decît crezuse ea, iar pielea palidă a feţei mai pistruiată lucea de lacrimi.

— Cine răspunde ?

— Nu ştiu.

Trase adînc aer în piept şi se ridică, precipitat.

— Ei bine, că tot veni vorba, Contele de Tyrone a răspuns. „Ţine-te bine, bătrîne,“ zice, „mă duc eu acuş şi-i rog frumos, în Dublin.“

— Şi te-ai dus ?

— Da, m-am dus. Contele de Tyrone s-a dus. Şi Sir Jolly Jack Perrot, zice : „Da, Tyrone, aventurierii ăia englezi sînt o pacoste, oameni neautorizaţi. Dar sînt englezi. Şi numai pentru cazul că O'Donnellii tăi fac vreo mişcare-mpotriva lor, l-au luat pe fiul şefului lor, Red Hugh O'Donnell, printr-un vicleşug, şi l-am băgat la-nchisoare ca ostatic pentru buna lor purtare.“ Şi ce zice Tyrone ? Zice : „Oh, chiar aşa.“

Suspină în timp ce se răsucea şi-i zîmbi.

— Dar ceea ce nu-şi dă seama Sir Jolly Jack, sau nu-i pasă, e că tînărul Reg Hugh e fratele uneia din nevestele pe care le am cînd îmi port pălăria de O'Neill. E cumnatul meu, vasalul meu din timpuri imemorabile. E un cui în cap nesăbuit şi cu minţile înfierbîntate, dar se întîmplă că are încredere-n mine.

Închise ochii.

— Aşa că iată-l, în puşcăria din Dublin alături de prietenii lui, Conn O'Hagan şi Art O'Neill.

Îi deschise.

— Şi bunică-ta.

Nici o bunică-mea, nici o bunică. Nimic de-a face cu mine. Nu vreau să fiu amestecată cu tine şi străinii tăi. Lasă-mă să plec.

— Dar mă descurc eu cu asta, spuse O'Neill, din nou cu precipitare. Ceea ce încerc să demonstrez e cît de greu te face Elizabeth să-ți fie a-i fi supus credincios și căpetenie gaelică. Într-o zi s-ar putea să am de ales, și s-ar putea să aleg prost. Și dacă aleg prost, oamenii mei n-au să fie siliți să mănînce căcat și trifoi. O să ieșim ca niște celți adevărați, azvîrlindu-i pe saxoni în iad alături de noi.

Îi îndepărtă părul de pe față.

— Și de-asta am nevoie de tunuri.

— Te rog, făcu Barbary, disperată. Nu-s omul tău... femeia ta. Admițînd că am fost găsită în Irlanda, înotau totuși destui orfani prin tot locul ca boiștenii. Pot fi oricine. Nu mă simt irlandeză. Nu vreau să mă simt irlandeză. Ulster-Munster hocus-pocus, nu-i treaba mea. Eu sînt o prinzătoare-de-iepuri. La asta mă pricep. Încetează să-mi mai spui fel de fel de lucruri. De unde știi că n-o să mă duc la Sir John să-i spun ?

— Ah, Connaught, Connaught, oftă O'Neill-ul. Eu sînt Ulsterul. Te cunosc de două mii de ani. M-am însurat cu tine, am luptat cu tine, te-am ucis, am dansat împreună pe melodia unui singur sînge. Eu sînt Ard Rí-ul tău, Înaltul Rege. N-ai să mă trădezi.

— Nu, spuse Barbary. N-o fac. Și nici tunurile nu ți le dau.

— Ba da, mi le dai, îi zîmbi el de sus. Stai în Irlanda destul de mult, și te vor forța să alegi. Și-ai să alegi prost. Și atunci o să-mi iau eu tunurile.

Îi spuse unui servitor să-l ducă pe Spenser înapoi la grajdurile Castelului și o trimise acasă într-o lectică tapițată cu satin. Nu-și luă rămas bun, îi spuse doar atît :

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, fă bine și-ți găsește ceva decent de îmbrăcat.

Era încă abia după-amiază, deși părea că trecuse un secol, cînd Barbary ajunse înapoi la casa de pe Wood Quay și urcă în cîrje scările podului, lăsîndu-l pe Dick Încornoratu să-i explice unei Maccabee deja impersionată de

lectică faptul că afacerile de Stat fuseseră atît de obositoare încît Barbary trebuia să fie lăsată singură pînă dimineaţă.

Epuizarea era de natură mintală, ca şi cum cineva i-ar fi violat creierul. De ce, la urma urmei ? Fusese destul de serios, bietul lăbar dement, dar ea nu fusese ; nu făcuse mai mult decît să flirteze, un fel de investigaţie într-adevăr, o privire aruncată cărţilor lui. Atunci, de ce acest răspuns ? Nu era vorba de atrocitatea poveştilor lui despre oamenii din Irlanda ; nu erau oamenii *ei*.

— Te tratează ca şi cum ai fi importantă, asta-i tot. La fel făcea şi Lordul Burghley.

— Da, Burghley vroia ceva de la mine.

O'Neill vrea tunuri.

— Da, dar O'Neill le cere ca şi cum ar revendica vreo datorie veche, onoarea obligînd la onoare.

Mă cac pe el.

Se duse la culcare şi visă că faţa i se înverzise.

Dimineaţa rămase în pod, spunîndu-i Maccabeei că avea de discutat probleme de Stat de ieri cu Dick Încornoratu. Era o scuză de folosinţă nesfîrşită. Mansarda era cenuşie şi foarte rece, o reflecţie a vremii de-afară, din care o mare parte părea să sufle prin fereastra ce nu se închidea bine. Jos pe chei domnea mai puţină animaţie, ameninţarea unei ierni aspre ţinînd departe tot mai multe vase. Dar tot era preferabil salonul lui Maccabee.

— Ce părere-ai avut de el ieri, Dick ?

Stătea aşezat pe capătul patului ei, scuturîndu-şi mătreaţa de pe pieptar în timp ce cugeta.

— Ce cred eu, Barb, e că are de gînd să-l scoat-afară pe O'Donald ăla, sau cum îl cheamă, şi pe toţi ceilalţi din Dublin Castle. Şi mai cred, Barb, că dacă ne ducem după coamoara aia, cel mai bine-ar fi acum.

Barbary se holbă la el. Tăiase prin toate atavismele, atracţia, atrocităţile, şi ajunsese la sîmbure. Ascultase numai ceea ce privea chestiunea pe care o aveau în mînă. Şi avea dreptate. „Dar mă descurc eu cu asta," spusese

O'Neill ; mîndria sau onoarea lui sau cum o fi numit-o nobilimea irlandeză nu permitea ca prietenul său O'Donnell să stea în temniță. Avea să-l scoată și odată cu el, probabil, și pe ceilalți. Inclusiv Grace O'Malley.

— Dick, spuse ea, ți-am spus vreodată că nu ești atît de prost pe cît pari ?

Petrecură restul zilei urzind comploturi, bucuroși să se regăsească pe teren ferm și să-și folosească iarăși talentele. Toate căile tradiționale de a o trage pe sfoară pe Grace O'Malley să le spună amplasamentul comorii fură luate în discuție și respinse. Aveau un avantaj unic în toată existența lor : autoritățile se aflau de aceeași parte pînă la un punct. După acel punct, trebuiau să le tragă pe sfoară și pe ele.

— Așa cum o văd eu, Barb, o scoatem afară din hazna, și pe urmă scoatem afară din ea comoara.

— Nu, comoara mai întîi. Pe ea de ce s-o scoatem, în fond ?

— Păi, e bunica ta, Barb.

Se dădu înapoi căci îi văzu fața deformîndu-se. Cît de mult ținea la el, aproape că-l scuipă :

— Ticălos tîmpit ! Ți-am mai spus odată, nu ți-am spus ? Oamenii ăștia n-au nimic de-a face cu mine. Sînt... sînt dezgustători. Se omoară între ei, mor și continuă să moară. Ca animalele. Sînt scîrboși, păguboși. Sînt o glumă a sorții.

— Bine, Barb, bine.

— Nu-i bine. Ea nu-i nici o bunică a mea, nu înțelegi ? E cine știe ce puturoasă de hoașcă bătrînă irlandeză și n-am ce face cu ea. Nu va fi a mea.

— Bine, Barb. Nu-ți ieși din pepeni. Bine.

Își încleștă pumnii.

— În regulă. Da' să știi c-așa e.

Șezu cocoșat și fără să-i poarte pică pînă ce Barbary încetă să mai tremure.

— Așa, reluă Dick, ce-avem de făcut e asta, trebuie s-o tragem de limbă ce și cum cîtă vreme-i încă în lan-

ţuri. Şi pentru asta trebuie să creadă că-eşti nepoţica ei de mult pierdută — ştiu că nu eşti, Barb, zic doar.

— Nu prea-i de aşteptat, nu ? întrebă Barbary, descurajată. Nepoţică sau nu, irlandezii ăştia îşi trădează mamele care i-au făcut. E capete de rebeli grase ca acadelele sus la Castel care i-au vîndut lu' Lordu' Delegat alţi irlandezi. Oricum s-ar prinde că vreau să zulesc comoara.

— S-ar putea, Barb, spuse blînd Dick, dacă e să creadă c-o spînzură şi că secretul se duce cu ea în mormînt.

— N-o spînzură.

— Ea nu ştie asta. Adu-ţi aminte cum John Graye Micuţu s-a băgat singur la Zdup ca să scoată de la Swanders ce şi cum cu perlele pe care le cîntase din cuibaru' lu' Lady Hoby ? I-a zis lu' Swanders c-o s-o ia de soaţă pe sora lu' Swanders şi cum Swanders tot se ducea-n streang nu era el bun să lase mai întîi perlele prin testament ? Ţii minte ?

— Pe Swanders l-au spînzurat oricum.

— Barb, adună-te.

Barbary se adună şi se gîndi, apoi întinse mîna şi-l bătu pe genunchi :

— Mă calci pe nervi, că tot timpul ai dreptate. Ia să vedem...

A doua zi, un uriaş coş de răchită cu haine, sosi „Pentru Domnişoara Barbary", adus de un hamal care nu-şi dădu numele, nici pe cel al expeditorului. Nu era nici o şansă de a-l desface în linişte ; Maccabee era lîngă ea cu relatări maniace ale surprizelor de ziua ei pe care i le oferise răposatul Negustor Chylde.

— Eu n-am zi de naştere, spuse Barbary.

— Ai acum, Barb, spuse Dick. Ia uită-te la bulendrele astea.

Pînă şi lui Barbary, care nu era susceptibilă la moda femeiască, articolele din coş făceau să-i lase gura apă. Cea mai mare era o rochie de catifea orange-maro-roşcată, cu burtiera în formă de V atît de des brodată cu alb, galben şi auriu încît era imposibil să ghiceşti materialul

de bază. Mai era o pălărie, ciorapi croșetați de mătase, pantofi escarpini, o pereche de coturni spanioli din piele tiviți cu lînă de miel, jartiere, cordoane, manșon, mănuși, mantie, batistă, combinezoane — și un lanț de aur cu medalion. În timp ce ceilalți erau ocupați cu exclamațiile și despachetatul, Barbary deschise medalionul, îl închise repede și și-l petrecu la gît.

Maccabee își transpuse invidia în a se însărcina cu garderoba Barbaryei. Dick Încornoratu fu expediat. Barker pusă să moșmondească într-un colț, iar Barbary trebui să îndure ore întregi în care Maccabee desfășură niște cunoștințe de stil pe care cu siguranță nu le aplicase niciodată propriilor ei haine.

Burtiera era mai strînsă la piept decît proptelele de lemn ale pomenii lui Maccabee dar, bănuia Barbary, deși încă nu i se permisese să se privească într-o oglindă, mai amuzantă.

— Un pic cam jos, totuși, nu-i așa ? întrebă nervoasă. Lăsa să i se vadă porțiuni din fațadă care nu-i mai fuseseră niciodată expuse.

— Atunci o să punem găinușa.

— Ce-i aia o găinușă ?

— O, sufletul meu, nu știi ce e o găinușă... Și ăsta-i gulerul încrețit, îl numim *rebato*. Acuma asta-i o cingătoare, drăguță lucrătură de fierărie, și ar trebui să aibă agățători... uite-le : o pudrieră și o oglinjoară. Acuma asta este ultima versiune a bonetei de curte. I se spune „ciubăr".

Indiferent cum i se spunea, era cea mai suculentă chestie de pus pe cap pe care o văzuse vreodată Barbary, o bucățică mică și rotundă de fetru verde-papagal cu o pană de struț prinsă cu o agrafă de aur. Sub ea, părul îi era îndesat într-o scufiță din fir de aur.

— Ai vreun iubit ? întrebă bănuitoare Maccabee. Cine-ar fi putut trimite lucrurile-astea ? Ia să vedem ce-i în medalion.

Îl închise dezamăgită.

— Gol.

Era gol pentru că bucăţica ovală de carton ce se potrivise în el era ascunsă în mîneca lui Barbary. Pe cartonaş nu era nimic scris, nici un portret, doar o schiţă în cerneală a Mîinii Roşii a Ulsterului.

— Ei, spuse Maccabee fără tragere de inimă, cred c-ar fi mai bine să vezi tu singură. Barker, adu oglinda.

Nu i se acordă mult timp în faţa acesteia.

— Vanitatea femeiască e execrabilă în ochii Domnului, afirmă Maccabee şi i-o smulse, dar în acele cîteva secunde Barbary văzuse nu o frumuseţe standard ci o cutezanţă a culorilor şi formelor care captura ochiul şi-l reţinea. Creatura învăpăiată din oglindă îşi înclină în faţa Barbaryei capul cu pălăria sa îndrăzneaţă. „Ce zici de mine ?“ spuse. „Eu-s *aia*.“

— Astea rezolvă totul, încheie Maccabee. Indiferent cine le-a trimis, vroia evident să le porţi la investitura lui Sir John. Scoate-ţi-le.

— Merg să i le-arăt lui Dick, i-o întoarse Barbary. Chiar şi în cîrje, făptura din oglindă se mişca altfel, dreaptă, balansînd faldurile ţepene de catifea ce-i atîrnau de pe şolduri şi dos, cu capul sus ca să evite ţepii gulerului. Toaleta nu era nou-nouţă, putea mirosi parfumul cutărei neveste sau ţiitoare a lui O'Neill care-o purtase înainte, şi i se simţea recunoscătoare, aliate cum erau într-o nouă frăţietate a femeilor stilate.

Înainte să poată ajunge la uşa lui Dick Încornoratu, Maccabee îi strigă :

— Cred că ştiu cine-a trimis rochia, Verişoară Barbary.

În vocea ei se simţea o notă nouă, cochetă. Barbary se aplecă peste balustradă :

— Cine ?

— N-ai vrea să ştii ?

Maccabee se fudulea cu ideea ei şi nu se putea abţine.

— Adineaori m-am gîndit. Sir Walter.

— Oh.

Sir Walter Raleigh tocmai își vizita moșiile din Irlanda, iar Spenserii erau atît de înamorați de patronul lor încît tindeau să atribuie generozității lui fiecare lucru bun, pînă și timpul frumos. Barbary se simți ușurată că adevăratul donator nu fusese ghicit, dar și curioasă de ce se gîndea Maccabee că Sir Walter Raleigh ar potopi cu daruri o femeie pe care abia păruse s-o bage-n seamă.

— Da' pentru ce naiba ?

— Ți-am mai spus cu de cuvîntul ăla, verișoară. Fiindcă, își bîțîi Maccabee umerii, fiindcă Edmund spune că ești înrudită cu o casă nobilă irlandeză și s-ar putea să fii proprietate nubilă.

— Proprietate nubilă ? !

Era ridicol.

— Nu i s-ar îngădui să mă ia de nevastă. Regina l-ar ucide dacă s-ar însura cu cineva. Noroc că nu știe de Alice Goold și copilul ei de la Lismore.

— Astea nu-s decît bîrfe, făcu țîfnoasă Maccabee, care i le împărtășise chiar ea Barbaryei. Ei, află că eu cred că-l interesezi și mai cred că el a trimis rochia.

Barbary o lăsă cu impresia asta, intră pe ușa odăii lui Dick și se rezemă de perete, sclifosindu-se cu capetele înfoiate ale mînecilor :

— Cum ți se pare asta ca să-i dea cu roatele-n sus ?

Dar imediat se opri :

— Oh, Dick, nu fă asta !

Lucru sfîșietor pentru ea, începuse să plîngă. Barbary țopăi prin cameră și se trînti pe pat, așezîndu-se lîngă el și luîndu-l de mînă.

— N-am avut niciodată mamă, Barb, scînci el, ștergîndu-se la nas cu dosul mîinii.

— Știu. Știu.

— Dac-aș fi avut, aș fi vrut să arate ca tine acum.

Barbary încercă să nu rîdă. Nici să plîngă. Rămase așezată lîngă el pînă-i trecu, ținîndu-l cu brațul pe după umeri, în timp ce pe catifeaua ei portocaliu-roșcată cădea mătreața.

În noaptea aceea, visă că era toată verde ; piele verde, păr verde, haine verzi, cu neputință de deosebit de iarba cîmpiei pe care era țintuită. Cineva era cîmpia, și copite grele tropăiau în direcția ei. Îi tot striga plugarului că e acolo. Acesta o văzu, dar în loc de răspuns îi strigă : „Proprietate nubilă," și mînă plugul înainte peste ea.

Investirea lui Sir John Perrot ca Lord Delegat al Irlandei avu loc în Catedrala Sfîntului Patrick, în mijlocul unor scene de grandoare și farsă. Ceremonia fusese amînată pentru că Trezorierul Wallop luase simbolul ei cel mai important, Sabia Statului, acasă la el, și fusese nevoie de timp ca să fie adusă înapoi. Arhiepiscopul Loftus, nefiind militar, încurcă piesele armurii cînd le puse pe Lordul Delegat, și ca urmare se alese cu niște înjurături. Maestrul Rulourilor avea de furcă să descifreze hrisoavele Reginei și le presără cu mmm-uri și ăăă-ri pe tot parcursul lecturii.

Domnii și doamnele, burghezii și nevestele burghezilor, nu se supărau ; ei veniseră să-și arate cele mai bune rochii și pălării și, cu excepția momentelor cînd li se poruncea să stea smirnă în numele Domnului, umblau forfota sporovăind. Trompetele, corul și catedrala propriu-ziză erau splendide.

Barbary se așezase pe un scăunel chiar lîngă intrarea în Lady Chapel, care avea acum un bust al Elizabethei în nișa care aparținuse cîndva Fecioarei Maria. În timp ce lorzii Irlandei afluiau prin naos ca să-și ocupe locurile în cor, îl depistă pe O'Neill printre ei, cu aceeași față pompos-gravă ca și ceilalți. Îi fură ochiul — în portocaliu-roșcat fura mulți ochi — și-și înclină capul cu ciubăr. El se întoarse în altă parte ca și cum n-ar fi văzut-o, dar nu înainte ca o pleoapă să bată în jos.

A doua zi, Barbary avu o întrevedere privată cu noul Lord Delegat și contură partea din plan pe care era gata să i-o dezvăluie. Sir John era năvalnic.

— Stratageme și vicleșuguri, Dracu să ne ia ! Ascultă ce-ți spun eu, duduie, dacă soră-mea aia n-ar fi comandat afacerea asta, nu mă-ncurcam eu cu trădările voastre muierești !

Barbary nu înghiți pastila.

— Trădări muierești, în curu' meu ! Mi s-a spus că Red Hugh O'Donnell a fost atras prin înșelăciune pe-o corabie și răpit din ordinele dumitale, Sir John. Ăla ce fel de vicleșug era ?

— Politic, zisē, și-i rînji ; era un om mare, în mai multe privințe afară de cele fizice, și putea fi oricînd dezarmat printr-o demonstrație de spirit. Triburile alea din Ulster trebuie să-nvețe lecția că eu sînt la comanda acestei țări. Nu O'Donnellii, nu Tyrone. Eu. Ce zici ? Spionii îmi raportează istorii ciudate despre Tyrone. Îi pun la îndoială loialitatea. Dacă nu țin Ulsterul sub călcîi, propria mea administrație o să-mi sfîșie beregata și iar o să-nceapă tot blestematul de măcel. Deja Wallop îi scrie lui Burghley că m-am dat cu băștinașii pentru că nu mai aprob spînzurări. Tu ce-ai face, hai ?

Comoara, își spuse Barbary, și să vă ia Dracu pe toți. Rosti :

— Cînd pot să mă las de ghipsu-ăsta ? Nu prea pot face multe cu ghiuleaua la picior.

— Într-a treia săptămînă din postul Crăciunului.

— Prea bine. Și ne-am înțeles cu privire la stratagema mea, Sir John ?

— Da, obrăznicuțo, ne-am înțeles. Și, domnișoară, vezi să reușească. Elizabethei i-a rămas inima la comoară, hoașcă flămîndă după bani ce e. În bonețica aia ai un căpșor prea drăgălaș ca să zacă în coșul vreunui călău.

— Îți rămîn îndatorată pentru încurajare, Sir John.

Perspectiva de a deveni gardian de închisoare îi făcea lui Dick Încornoratu nopți albe.

— Ești sigură că pot să fac asta, Barb ?

— Dick, ai fost în mai multe pîrnaie decît am avut eu cine calde. Știi cum vorbesc sucește-cheia. Știi cum gîndesc nenorociții. Poți s-o faci.

— Bine, Barb, da' promite-mi. Promite-mi că n-or să afle niciodată despre asta acasă în Bermude.

Începu să-i ducă dorul cînd Dick își ocupă postul la Castel. Pe de o parte, absența lui o lăsa mai expusă ca oricînd frecțiilor verbale ale Maccabeei. Dar era necesar ca el să fie acceptat ca personaj pe scena închisorii din Dublin înainte ca ea să apară în spectacol, și nu-și putea juca rolul pînă ce piciorul nu i se dregea cum se cade. Pe de

altă parte, vroia ca Dick să stea cu ochii pe orice încercare a lui O'Neill de-a pune la cale evadarea prizonierilor. Ciudata ei relaţie cu O'Neill era un bun preţ, dar nu într-atît încît de dragul ei să se lipsească de comoară.

— Unde s-a dus Jupîn Dick ? întreba Maccabee, care-i ducea şi ea lipsa.

— Nu mi-a spus.

Nimeni în afară de Sir John Perrot nu trebuia să ştie despre plan. În Dublin, secretele aveau calitatea ţiparilor şi tindeau să lunece printre degetele celor ce le ţineau. Philip Sidney îi spusese că ceea ce-l înfuria pe Sir Henry pe vremea cînd fusese Lord Delegat era faptul că irlandezii cunoşteau de multe ori conţinutul depeşelor din Anglia înaintea lui. Încredinţîndu-i lui Sir John Perrot aranjamentul îşi lua o măsură de prevedere, dar întîmpina şi un risc. Barbary se trezea din somn asudată la gîndul că Sir John ar putea pica mort în vreme ce ea era încarcerată, şi va trebui să ispăşească osînda pentru o crimă de care, odată în viaţă, era nevinovată.

Zilele se tîrau una cîte una. Nici un creştin mărturisit, trase Barbary concluzia, nu tînjise vreodată după naşterea Domnului său la fel ca ea acum. Vremea se răcea. Găsea gheaţă pe ligheanul de spălat dimineaţa cînd se scula, dîrdîind. Jos pe Cheiul Wood, docherii trînteau înjurături fierbinţi în timp ce degetele lor bîjbîiau cu frînghii şi nituri îngheţate.

Un singur incident întrerupse scurgerea mohorîtă a vieţii Spenserilor. Slujnica Barker dispăru. Se duse să cumpere plăcinte fierbinţi de la taraba de pe pod şi nu se mai întoarse. Maccabee şi Barbary plecară în căutarea ei. Edmund întreprinse anchete printre gardieni şi edită o foaie volantă dîndu-i descrierea, dar nu mai fu găsită niciodată.

Spre surprinderea Barbaryei, Maccabee, a cărei relaţie cu fata se consumase mai mult în zbierete, se arătă nu numai şocată şi iritată ci şi sincer îndurerată, şi începu să meargă zilnic la biserică spre a se ruga pentru siguranţa şi întoarcerea lui Barker.

— Mai întîi Jupîn Dick, acum Barker, lăcrima ea. Se zice că irlandezii de rînd răpesc oameni şi-i mănîncă.

— Le e destul de foame, replică Barbary.

— Verișoară, nu fii rea. Doar n-o gîndești cu-adevărat?

— Nu.

În sinea ei, se temea că Barker fusese violată și azvîrlită în Liffey. Sau văzuse o șansă de-a scăpa de corvezi și fugise cu un soldat. Nu dădu glas primei posibilități și cum nimic n-ar fi convins-o pe Maccabee că plecase de bună voie, rămaseră cu teoria canibalilor, care transformă teama Maccabeei de irlandezii de rînd în ură de-a dreptul.

După pierderea lui Barker, pînă ce Maccabee să poată angaja o altă servitoare, Barbary trebui să ajute mai mult ca-nainte, mai ales în a o distra pe fetița Spenserilor, Catherine. La început această treabă o intimidă, de vreme ce n-avusese niciodată de-a face cu copii mici. Catherine, însă, era o mititică gravă și ascultătoare, și o privea cu ochi inteligenți în timp ce Barbary îi spunea povestea despre cum Richard Cel-Bine-Îmbrăcat căzuse în copaia cu porridge în timp ce jefuia prăvălia levănțicarului, sau îi cînta cîntecele de pahar cît de cît mai respectabile de la Budinca-ntr-o-Cîrpă.

— De-a ce vă jucați? întrebă Maccabee, sosind pe neașteptate de la cumpărături.

— Verișoara Barby-mi arată Trucu' cu Trei Cărți, ciripi Catherine.

— Pe ăsta nu-l știam, nu-i așa? comentă Maccabee. Ce drăguț că Verișoara Barbary joacă jocuri cu tine, nu-i așa? Poate după cină o să-l jucăm cu toții.

În sfîrșit, spițerul englez fu chemat să scoată ghipsul de tătănească. O făcu atent, mîinile sale văzîndu-și strict de treaba lor, și pronunță piciorul Barbaryei perfect vindecat.

Barbary o luă pe Maccabee de-o parte.

— Trebuie să plec o vreme cu afaceri de Stat, îi spuse. Aș vrea să-mi las hainele bune pînă mă-ntorc, (Dumnezeu singur știa dacă-i era dat să mai vadă vreodată bunătățile alea, dar afacerile sînt afaceri) și dacă e posibil aș vrea ca nimeni să nu știe că am plecat. Poți să păstrezi secretul?

— Pot păstra secrete, spuse Maccabee cu demnitate. Nu le-am spus tuturor că-mi ești verișoară?

Începu să plîngă.

— Şi într-adevăr am făcut-o cu bucurie, căci în afară de dragul de Edmund şi de Catherine nu mai am nici o rudă. Chiar trebuie să te duci ?

Dracu s-o ia de femeie, îşi spuse Barbary în timp ce urca în pod, de ce nu poate să rămînă uniform de groaznică ? De ce acuma trebuie să umble la sentiment ?

Drept în coşul de răchită se duseră toate zorzoanele ei. Nu-i venea să se despartă de medalionul lui O'Neill, dar dacă ştia închisorile — şi le ştia — avea să-i fie furat. Scoase din el cartonaşul ce purta Mîna Roşie a Ulsterului şi şi-l vîrî în buzunar. Avea să poarte totuşi mantia pe care i-o trimisese el ; singura certitudine pe care o avea despre următoarele cîteva zile era că-i va fi foarte, foarte frig. Şi coturnii. Îşi puse o pereche de ciorapi de lînă de-ai lui Maccabee şi încălţă botinele peste ei. Un pic cam largi. Şi le scoase şi-şi mai trase o pereche de şosete. Acum i se potriveau destul de bine. Manşonul. Doamne, va trebui să lase acasă Clampettul ; colegii ei de puşcărie vor presupune c-a fost perchiziţionată şi n-o să le poată explica prezenţa unui pistol cu gheară. Dar ce va spune despre torcă ? Ei bine, o să se gîndească ea la ceva ; pe-asta trebuia s-o aibă. Făcea parte din plan.

Aşteptă să se întunece şi se strecură afară. Prin uşa salonului îl auzi pe Edmund spunînd :

— Dar, draga mea femeie, Trucul cu Trei Cărţi e un joc de noroc notoriu...

Categoric, era vremea să se ducă.

Trase uşurel la loc zăvorul uşii şi plecă. Frigul o înşfăcă asemeni unui duşman. Forme geometrice albe în apa întunecată arătau că pe Liffey pluteau gheţuri şi începea să ningă, fulgii sîsîind în clipa cînd atingeau felinarul din Prickett's Tower. Coti la dreapta şi din nou la dreapta, pe Strada Fishamble. Cu toată teama ei şi vremea urîtă, simţea umblatul în voie ca pe o eliberare ; prin preajmă nu era nimeni în afara cîtorva irlandezi de rînd chîrciţi lîngă hornurile sobelor şi, pentru simpla bucurie a mişcării, o luă la fugă. La stînga în Cowe Lane, pe lîngă Pillory şi în Austin Lane care mergea paralel cu zidul de vest al Castelului. Cineva se adăpostea în umbra acestuia, cu un lămpaş.

— Mult ți-a luat, Barb, spuse Dick Încornoratu. Aproape că-mi îngheață nucșoarele.

— Unde-s ?

— Turnu' Bermingham. Colo sus..

Arătă spre o formă rotundă ce apărea și dispărea după cum ieșea luna din norii de zăpadă. Cea mai mare parte a ei era ascunsă de turnulețul Castelului. Ambele erau încorporate în zidul orașului.

— E o jale, Barb. Înapoia turnului e rîu' Poddle. Cînd ne-om duce, va trebui să trecem peste ăla, numa' să găsim o barcă. Nici chiar de prima oară n-o să ne fie ușor.

Urmau să aibă loc două evadări. Pe prima o plănuise cu Sir John Perrot. Avea să fie arestată și pusă alături de prizonierii irlandezi, paznicii neștiind că e agenta lui Sir John. Cu complicitatea Paznicului Dick, va ieși împreună cu tovarășii ei deținuți. Complotul presupunea s-o convingă pe Grace O'Malley că ea, Barbary, era nepoata ei, și să-i cîștige încrederea. Cînd, conform planului, aveau să fie imediat capturați și arestați din nou, Grace confruntîndu-se cu execuția, Barbary avea încredere că-i va smulge femeii datele privitoare la comoară, întocmai la fel cum John Graye Micuțul scosese bunătățile de la Swanders în circumstanțe similare. „Sau nu mă cheamă Barbary Clampett."

Unde se despărțeau planul lui Sir John Perrot și cel al Barbaryei, era în cea de-a doua evadare pusă la cale, cea despre care Sir John nu știa, ce urma să aibă loc în clipa cînd Barbary afla unde e comoara. Nu le reveneau roluri decît lui Dick Încornoratu și ei, care atunci aveau să spele putina, să pună la loc sigur comoara, să se înapoieze în Anglia, să-l ia cu ei pe Will și să-nceapă o viață nouă. „Pe-o insulă tropicală, Dick," spunea ea, „alifanți, sirene și palmieri, și nuci de cocos."

Dick era mai sceptic. „Sună frumos, Barb, dar are niște margini nelipite".

Barbary, oricum, disperată să se smulgă din încîlcitura Irlandei, avea încredere că muchiile nelipite se vor netezi odată ce-au să se-apropie de ele. Acum, aici, în frig, sub turnurile amenințătoare ale Castelului Dublin,

muchiile nu mai arătau pur şi simplu aspre, ci zimţate. Oricum, zarurile erau aruncate.

— Ferestre ?

— Două, ambele din dos spre Poddle. Nu-mi place, Barb. Nu seamănă deloc cu pîrnăiaşele-alea bune şi bătrîne de-acasă. Celule separate, pic de lumină decît dacă nu-ţi cumperi, căldurică nu prea şi potol nici p-atîta.

— Perrot le ţine din scurt ?

— Nu el. Scîrţanii. Tot vechea poveste, vînd mîncarea prizonierilor. Astora nu le plac irlandezii de rînd, Barb, ascultă la mine. Da' hoaşca noastră face rost de parai de undeva. I-au căutat la piele. Nimica. Da' a doua zi mînca tainu' ăl mai bun. Pe cinstea mea, unu' din scîrţani e pă felie cu ei, da' nu ştiu care.

— O'Neill ?

— Nici urmă. Da' nu-mi place treaba, Barb. Au ceva sub trişu-de-aghioase. Îs al dracu' de veseli băieţii pentru unii de la Mititica ca ei.

— Ai funia ?

— Nou-nouţă.

— Ar face bine. Hai să mergem.

Dick Încornoratu o părăsi. Conversaţia îi îngheţase picioarele. Tropăi din ele, apoi o luă în sus pe Austin's Gate şi rămase privind în sus la turla ce ascundea Bermingham Tower din acel unghi, făcîndu-i-se din ce în ce mai frig pe cînd aştepta ca agenţii Lordului Delegat să vină şi s-o aresteze.

— Care-i pricina ? strigă temnicerul de noapte peste ocările zbierate de Barbary.

— Trădare şi spionaj, îi răcni înapoi temnicerul şef, ţinînd strîns braţul drept al Barbaryei, în vreme ce un al treilea temnicer i-l ţinea pe stîngul. Agenţii tocmai au adus-o-năuntru. Apuc-o bine, are muşchi, cît e de mititică. De ce n-or fi putut-o ţine pînă dimineaţă ? Să mă şcoale la ora asta ! Ţine-ţi gura, fă curvo !

O pocni pe Barbary în ochi. Cu ochiul valid, absorbi geografia camerei. Ocupa toată lăţimea turnului, dar o

treime din ea fusese zidită cu cărămizi pentru a forma șase celule, fiecare cu propria ei ușă în care erau deschise vizete. Din bezna a patru vizete, o priveau ochi.

— O căutași ?

— Pipăii doar după arme. Vreau în pat. Da' o să-i iau ciubotele pentru colecția mea. Știu o domnișorică la care or să-i vină. Scoate-i-le, Jack.

Paznicul de noapte înaintă spre Barbary și primi un șut în stomac care-l făcu să dea afară aerul din plămîni. Gardianul șef o altoi din nou, de astă dată în falcă, iar Barbary rămase moale. Cînd își reveni, ghetele îi dispăruseră, și mantia la fel. Temnicerul șef le avea pe toate trei. Se hlizi la ea :

— Odăi calde și drăguțe-n ospătăria asta. Nu ne-ar plăcea să suferi de prea multă căldură, nu-i așa ?

Ceilalți doi nechezară. Umorul paznicilor de pușcărie, decise Barbary, nu avantaja această latură a Mării Irlandei.

— Pune-o-n Număru' Cinci. Or s-o ia la-ntrebări într-o zi, două.

Fu îmbrîncită într-una din celule. Rămase un timp întinsă la pămînt, să-i treacă durerea.

Totuși, pîn-aici toate bune. Spectatorii din celule nu puteau pune la îndoială autenticitatea pumnilor pe care i-i trăsese gardianul șef. Nici ea nu le-o putea pune la îndoială. Cu grijă, își duse degetele la ochi și dădu peste o umflătură. Ordinul ar fi spus că era în semi-doliu — doliu total însemna doi ochi învinețiți. În fine, mai avusese ea ochii vineți. Și scăpaseră din vedere torca — cei din celule îi văzuseră neglijînd-o. Bun. Singura problemă era că numita O'Malley n-avea cum să-i fi zărit părul, una dintre dovezile presupusului ei pedigree. Cu toate zvîrcolirile ei, afurisita de glugă țuguiată a Maccabeei se încăpățînase să-i stea pe cap.

Se ridică în picioare și începu să-și cerceteze celula, mai mult pe pipăite de vreme ce singura lumină, mizerabilă, pătrundea prin vizetă din partea cealaltă a turnului, unde ședea paznicul de noapte, cu lumînarea și

micul său vas de jăratic. Celula avea cam şapte paşi lungime şi era în forma unei felii de brînză, al cărei capăt îngust îl forma uşa. Un raft de lemn îi străbătea o latură, servind drept masă şi pat. Pe el se afla o tetieră din lemn, o pătură ţeapănă de jeg şi o găleată care, după cum o înştiinţa nasul, le servise locatarilor anteriori drept oală de noapte şi nu fusese curăţită de-atunci. Adăugînd paiele nu tocmai proaspete de pe duşumea, cam asta era totul. Nici o fereastră, şi totuşi orice atingea era rece ca gheaţa. Nivelul la care cobora temperatura în celulele cu ferestre era un lucru la care nu-i plăcea să se gîndească.

Afară se auzeau murmure. Merse la vizetă şi-şi rezemă lateral faţă de ea, trăgînd cu ochiul spre stînga, unde abia putea să vadă uşile celorlalte celule. Ochiul sănătos i se deschise larg. Ceilalţi prizonieri jucau cărţi. Unul dintre ei fixase un băţ de o varniţă de zidărie în care se afla un pachet de cărţi cu urechi-de-măgar, iar mîinile întinse prin vizete îl treceau înainte şi-napoi astfel ca fiecare jucător să poată să se servească sau să departeze. Jocul era un fel de şeptic.

Conversaţia era la fel de destinsă ca şi cum ar fi stat aşezaţi în jurul unei mese de joc. Se purta în irlandeză, dar de-acum îi revenise atît de mult din cunoaşterea limbii încît putea înţelege aproape fiecare cuvînt. Toate mîinile întinse arătau bărbăteşti. Încercă s-o identifice pe Grace O'Malley după voce, dar vorbeau încet, aproape ca într-un cîntec de leagăn. De cealaltă parte a încăperii, gardianul se agita sub o pătură în scaunul său de răchită. N-aveau să-nceapă s-o ia la-ntrebări înainte ca el să adoarmă ; irlandezi sau englezi, nici un deţinut demn de numele său nu obţinea sau dădea informaţii în auzul temnicerului.

Jucau pe sume mari, cu o încredere de aristocraţi.

— O mie de coroane, spuse cea mai apropiată voce — ăsta era numărul Patru, un bărbat ; pînă şi în sotto, vocea avea o energie explozivă. O mie să moară mortu' de ruşine.

— Singura ruşine, tărăgănă o altă voce bărbătească de mai departe — Numărul Unu sau Doi — e să iau banii

tăi. O'Donnellii nu-nvață-n veci ce-i prevederea. Ies cu două mii.

— Prevedere ? Prevedere ? sîsîi numărul Patru — după descrierea lui O'Neill, nu putea fi decît tînărul Red Hugh. Spală-ți gura cînd spui porcăria asta. Prevederea-i pentru muieri. Ah, vai, iartă-mă, Buniţo. O să fiu eu prevăzător în coșciug.

— Și io-s aia de-o să te bag în el. Îi dăm bătaie cu jocu-ăsta blestemat sau nu ? Salt cu înc-o mie.

Asta era Numărul Trei sau Doi. Șoapta suna răgușită și agresivă, dar provenea dintr-un gîtlej femeiesc. Barbary o găsise pe Grace O'Malley.

Se tachinau, mai încet, mereu mai încet. Le putea simți ochii ațintiți asupra temnicerului, căruia îi căzuse bărbia în piept. Încă un minut, și sforăia.

— Număru' Cinci ?

Era glasul tărăgănat la Numărului Unu sau Doi, care-l acuzase pe Red Hugh de imprudență și ridicase miza, o voce somnoroasă. Vorbind englezește.

— Da ? răspunse Barbary.

— Scuzele noastre pentru întîmpinare. Cam prea vioaie, am zice. Oi avea vreun nume ?

Zăbovi să-și recapete suflul, ca și cum ar fi plîns dar acum era vitează.

— M-a chemat Barbary Clampett. Acum mă cheamă Barbary O'Flaherty. Cred.

Las' s-o dovedească ei singuri. Legea prinzătorului-de-iepuri.

Se lăsă tăcere. Lumînarea gardianului sfîrîia, pe terminate. Din îndelungata practică a veghei, capul îi tresări, aprinse o lumînare nouă și se culcă la loc. Așteptară pînă ce sforăitul îi deveni regulat.

— Permite-mi să fac prezentările. Tăcutul din stînga mea e Art O'Neill. La dreapta mea stă Lady Granuaile O'Malley. Domnul cei violent din stînga ta e Red Hugh, moștenitor al Clanului O'Donnell. Eu sînt Conn O'Hagan, moștenitor al O'Haganilor. Dacă te interesează cu

ceva, sînt răcit rău. Prea trage curentu' pe-aici. O să vorbim cu servitorii despre asta.

Lăsă să-i scape un suspin.

— Grace O'Malley ?

Red Hugh luă cuvîntul. Glasul lui îi izbi urechea cu putere, de la doi pași distanță :

— Așa-i zic saxonii. Ce treabă ai cu ea ?

— Se zice că-s nepoată-sa.

Din nou tăcere. Șoapta lui Red Hugh o lovi iarăși :

— Cine zice ?

Conn O'Hagan îl întrerupse :

— N-ar fi bine s-o lăsăm pe duduița să explice cum vrea ea ? Sigur că are-o poveste de spus.

Nu-i plăcea felul în care se pusese problema și, oricum, nu asta dorise ; era mai bine s-o fi scos ei de la ea, întrebare cu întrebare. De fapt, începea să-l antipatizeze pe Jupînul O'Hagan. Era un unsuros, sau să nu-i zică ei Barbary. Măcar să înceapă, și apoi să se plîngă că-i obosită. Să-i lase să mai ceară. Legea prinzătorului-de-iepuri.

Așa că le spuse și, conform planului, le spuse adevărul ; nu tot adevărul, și ușor modificat prin unele părți, dar adevărul. Legea prinzătorului : dacă se poate verifica, spune-le. Începu cu prinderea ei de către agenții Lordului Trezorier și discuția cu Burghley. Trecu sub tăcere faptul că lui Burghley nu-i păsa dacă ea era sau nu moștenitoarea O'Flaherților și o agățase numai pentru că i se potrivea rolul. Nu trebuia să-i creadă dubioase scrisorile de acreditare.

— Vedeți, credeau că-s băiat, moștenitorul, și vroiau să mă instruiască, la fel cum l-au instruit și pe O'Neill.

— Ce știi despre O'Neill ?

Asta era Red Hugh, furios.

— E prietenul meu. El m-a recunoscut ca fiind nepotul pierdut.

Iarăși liniște.

— N-am vrea să-ți punem la îndoială cuvîntul, se auzi glasul mieros al lui O'Hagan, ticălosul. Dar cei mai mulți oameni știu cine sînt. Oi avea vreo explicație de ce tu nu știai ?

— Mai tîrziu. Acuma nu mai pot vorbi. Am nevoie să dorm.

Ochiul și falca o dureau și era foarte, foarte obosită. Îngrămădi pe prici cît de multe paie și se cuibări în ele, adunîndu-și genunchii sub fustă și aranjînd basmaua glugii lui Maccabee în jurul gîtului și pe față, recunoscătoare că era atît de oribilă încît temnicerului nu-i dăduse prin cap s-o fure și pe ea. Rezistă somnului cît putu de mult și ascultă ; era posibil să vorbească între ei despre ea. N-o făcură ; ar fi fost cu neputință ca ea să nu-i audă, dar avea sentimentul neliniștitor că într-un fel sau altul comunicau. Era de presupus că fuseseră aliați toată viața și aici, în închisoare, își formaseră legătura reciprocă aproape mistică a celor izolați. O'Hagan folosise constant cuvîntul „noi". Probabil că-și cunoșteau unul altuia gîndurile într-un mod care pe ea o excludea complet. Ei bine, să-i fut. Nu după tovărășia lor umbla ea. Adormi.

Zorile nu se iviră. Singurul semn că se făcuse ziuă fu schimbarea gărzii. Bufnituri înfundate din celelalte celule dădeau de înțeles că prizonierii încercau să-și încălzească trupurile.

Începu să sară-n sus și-n jos, jinduind după un mic dejun. Nu sosi timp de vreo două ore, iar cînd apăru văzu că se compunea dintr-un codru de pîine și o năstrapă cu apă. Singurul lucru îmbucurător fu că cel ce i-l aduse era Dick Încornoratu ; îi zări chipul, nepătruns și posac, pe cînd îi împingea mîncarea prin vizeta ușii.

Fu o zi lungă. O auzi pe Grace O'Malley spunîndu-i lui Art O'Neill că ningea din greu — evident, celula ei era una dintre cele cu fereastră. O bătrînică strașnic de aspră, conchise Barbary. Puținele ei comentarii erau spurcate și caustice, dar, deși suferințele trebuie că-i erau in-

tense, nu conţineau nici o plîngere. De-o vîrstă şi sex diferite de ale celorlalţi, aceştia o tratau totuşi ca pe o parte integrantă din frăţia lor. Nici unul din ei nu se plîngea, cu excepţia lui Conn O'Hagan, care gemea la adresa serviciilor şi a propriei răceli, însă observă o anume neliniştе pentru Art O'Neill. Vorbea rar şi era clar că nu-i e bine, dar nici el nici ceilalţi nu pomeneau de asta. Îşi petreceau ziua în necontenite jocuri de cărţi şi zeflemelele lor la fel de neîncetate.

Încă odată, cînd gardianul de noapte reveni, fu adormită cu nani-nani-ul strigătelor la joc care răsunau din ce în ce mai dulce. Barbary îşi adună curajul.

— Număru' Cinci ?

— Da ?

— Te simţi mai bine ?

— Da.

— Asta-i bine, e foarte bine. Rămăseseşi în mijlocul unei poveşti aseară, şi cum nouă irlandezilor ne plac poveştile, ne întrebam dac-o s-o continui.

— Ce vreţi să ştiţi ?

— Păi, desigur, ne-ar interesa să auzim cum ţi-ai pierdut memoria.

Din nou le spuse o parte din adevăr. Născută la vîrsta de şapte ani. Zidul de ceaţă ce ascundea anii dinainte. Încerca să explice inexplicabilul şi era surprinsă să descopere cît de mult resimţea faptul de-a le expune acestor străini probleme profunde pe care nu le mai spusese nimănui vreodată. Se simţea umilită. Comoara să facă bine să merite tot necazul ăsta. Nu făcu nici o referire la ciudata corabie care venea spre ea pe tărîmul heruvimilor, nici la glasul ce-i poruncea să se ţină aproape de Adam şi departe de Eva — astea adăstau mult prea adînc. Le spuse ce şi cînd îi povestise Will despre găsirea ei la Kinsale, dar lăsă la o parte rolul lui în masacrul de la Smerwcik ; îi ucisese pe aliaţii acestor oameni.

Tăcură în timp ce le digerau pe toate. Din nou fu sigură că dialogau între ei, dar n-o făceau cu voce tare.

— Torca asta, acum îi spui, răsună șoapta aspră a Gracei O'Malley, o ai la tine ?

— Da.

O scoase și o întinse afară printre gratii. O mînă, a lui Red Hugh, o luă dintr-a ei și o trecu în lungul șirului. Din celula Gracei O'Malley se ridică un geamăt prelung.

— E torca. E chiar torca regală a Mariei ni Domnall. Copila e cine zice că e. Și eu, care credeam că s-au înecat cu toții. Maica Domnului fie lăudată pentru mila Ei. Mi-a adus înapoi nepoata.

Mijind ochii, Barbary văzu o mînă întinzîndu-se cu disperare ca pentru a o atinge.

— O, copila copilului meu !

Întinse și ea mîna cît de departe putea.

— Bunico !

O cîntare mai dulce decît înălțase vreodată. Simțea vechiul triumf, amestecat cu altceva pentru care n-avea timp de analize.

Bărbații continuau să stea retrași, să pună întrebări, dar suspiciunea le fusese clătinată de către rugăciunile de recunoștință ale Gracei.

— Pentru ce ai fost arestată ? întrebă Red Hugh.

— Am fost atît de furioși după accident, cînd au descoperit că-s fată ! Lordul Delegat a spus că Regina îmi vrea capul, dar nu-i un om rău.

— Bunătatea întruchipată, ticălosul ! aruncă Red Hugh.

— M-a dat în grija unui om numit Edmund Spenser pînă mi s-a vindecat piciorul.

— Conțopistul care se dă poet ? (Era Conn O'Hagan, care și el se dădea poet.) Un poet Englez, păi nu-i aici o contradicție de terméni ?

De ce naiba nu-nchideau pliscurile în timp ce ea se concentra ? Mai avea încă multe de spus.

— Un soi de arest la domiciliu, continuă Barbary, pînă să se hotărască ce-or face cu mine. Dar mă simțeam atît de singură și de mizerabilă ! Conița Spenser mă trata ca pe

o servitoare. Singura mea rudă-n lume era bunica pe care n-o văzusem niciodată. Mă va lua la ea, mă gîndeam, o să-mi dea o casă, dacă-i liberă. De-ndată ce piciorul mi s-a făcut bine, am început să dau tîrcoale Castelului, să pun întrebări, să-ncerc să aflu unde-o ţineau ca să văd dacă n-o pot scoate-afară.

Un ţipăt victorios răsună din celula Gracci.

— Iată cum vorbeşte adevărata O'Malley ! Ah, copila copilului meu ! Viteaza-mi copilă !

— Şşşş !

Îl trezise pe temnicer. Acesta înjură şi aruncă o gamelă goală spre celule :

— Gura, cătea irlandeză !

Trebuiră să aştepte pînă adormi la loc, bodogănind.

— Şi chiar o făceam, spuse calmă Barbary, dacă nu m-ar fi arestat, bănuind ce plănuiesc.

— Ce-ai fi făcut ? S-o scoţi pe bunică-ta de-aici ?

— Aşa cred. Este un gardian, cel care-a adus gustarea de dimineaţă...

— E nou.

— Aşa ? Păi, i-un vagabond. L-am recunoscut. Sînt sigură că el e omu'. Era la Londra şi-l biciuiau la coada căruţei.

Sălbatici ignoranţi cum erau, aveau să creadă Londra la fel de mică precum Dublinul ; toată lumea se cunoştea cu toată lumea.

— Eram pe cale să pun momeala... Vroiam să ameninţ că-l dau în vileag dacă nu mă ajută s-o scot afară pe Bunica.

— Ah, creierii scumpei mele fetiţe !

— Granuaile !

O preveneau pe vaca proastă şi bătrînă să nu trezească iar paznicul.

— Dar ce-i dacă e vagabond ? se auzi şoapta uşoară a lui O'Hagan. Toţi sînt nişte haimanale. Nu le-ai întîlnit clerul, Domnişoară O'Flaherty ? Trebuie că-s nişte gentlemeni fermecători cînd pornesc din Anglia să aducă lu-

mîna noii credințe în bezna noastră. Dar se întîmplă ceva cumplit cînd ajung la jumătatea drumului pe Marea Irlandei. Firește, zînele rele ale mării îi răpesc și le pun în loc dulăi turbați, nesățioși la băutură și fără căpătîi. Acuma, nu-i așa că nu-i deloc drăguț din partea zînelor să facă una ca asta ?

Omul era atins la cap. Întîlnise ea fluturași care se concentrau mai bine. Red Hugh fu cel care puse punctul pe *i* :

— Dacă ticălosu-i o haimana, va fi dispus să se vîndă.

Barbary se relaxă pentru prima oară în acea noapte. Erau prinși. Pusese mîna pe ei. În oala cu pătrunjel. Lunecă în josul ușii să se așeze ușurată, ascultîndu-i cum vorbeau deschis :

— Cu ce-o să-l cumpărăm ?

— Torca, omule, torca. N-o să dea cu piciorul la aur.

— Ei asta-i, acuma o să trebuiască să-i dau torca sărmanei mele nurori mōarte, unui saxon ?... Am s-o fac. Data viitoare cînd vine la treabă.

— Eu trebuie să mă culc, strigă ușurel Barbary. Noapte bună, Bunico. Domnul să te aibă în pază.

Domnul să aibă în pază comoara.

— Noapte bună, fetiță dragă. Am să te strîng în brațe curînd.

— Mai e ceva ce-am vrea s-o-ntrebăm pe Domnișoara O'Flaherty înainte s-adoarmă ? Art, tu n-ai spus nimic de plan. Ai vreo întrebare ?

Glasul lui Art răsună abia auzit :

— Întreab-o de unde are pălăria aia.

Noaptea fu proastă. Se tot trezea pradă unor accese de tremur necontrolat care se datora în primul rînd frigului, dar și nervilor. Mersese foarte ușor. Prea ușor ? Nu, se prinseseră-n laț. Dar de ce, acum că o acceptau ca pe una de-a lor, de ce persistau în a-i vorbi englezește ? Le spusese că irlandeza ei era stîngace, așa cum și era puțin încă. Dar mai era ceva...

Gardianul de zi era Dick Încornoratu. Tresări cînd îl văzu ; era prea devreme, ar fi părut prea la ţanc. Nu àsta aranjaseră. Ceva nu era în regulă, sau, mai probabil, nu vroia el ca ea să mai locuiască mult în acele condiţii. Aşa cum stăteau lucrurile, Reg Hugh n-avea nici o şansă să pună momeala, căci în încăpere domni animaţia aproape toată ziua. Fusese depistat un intrus în Castel, jos lîngă Turnul Magazie unde se ţineau armele. Locul vuia de căutarea necunoscutului ; temniceri, santinele, soldaţi tropăind în sus şi-n jos pe scări, bufnind de-a lungul grinzilor acoperişului, strigînd, poposind în sala celulelor Turnului Bermingham să se încălzească la alămarul paznicului şi să răspîndească ultimele zvonuri. Micul dejun fu uitat, iar Barbary trebui să-şi muşte buza pentru a nu mai geme din cauza crampelor de la stomac.

— Nu căpătăm nimic de mîncare ? îi strigă Red Hugh lui Dick Încornoratu. Dick, foarte conştiincios, îi strigă înapoi :

— Tacă-ţi fleanca, irlandezule !

La vremea după-amiezei, lucrurile se liniştiseră. Acela fu momentul cînd O'Hagan şi Red Hugh îşi începură ademenirea. Pentru nişte amatori, se descurcau bine, o variantă laică a ritualului cu securea şi papara, întocmai cum îi puseseră şi ei momeala Burghley şi Walsingham ; O'Hagan tărciul, Reg Hugh O'Donnell securea. Şi încă o secure a dracului !

— Eşti un vagabond osîndit, asta eşti, şi dacă englezii tăi nu ţi-au înşfăcat coaiele, sînt unii irlandezi care-or s-o facă !

O'Hagan :

— Lasă-l pe bietul om în pace, Hugh. Dacă ne face favoarea asta, va fi plătit în aur, şi nimeni n-o să ştie de unde-l are.

Dick era o cinste pentru meseria lui ; sfidător, apoi posomorît, apoi schelălăind. Era mîndră de el. Da, bine, bănuia c-o să poată face rost de-o funie, dar mai întîi vroia aurul.

— După. Cînd o vedem agățată afară la fereastră.

O'Hagan deveni dintr-o dată categoric :

— Și-o vrem acum !

— Acum ? ! se alarmă de-a binelea Dick. Nu ăsta era planul. Nu-i plăcea. Nici lui și nici Barbaryei.

— Acum ! răcni Red Hugh. Nu-ți mai înțelegi fututa de limbă ? Desfă încuietorile și du-te s-o aduci acum. Ba mai bine, ia-o pe-acoperiș și leag-o de-un crenel. Și s-o legi strîns !

— Or să știe că eu am fost...

— Ăă, spune-le că te-a atacat intrusul. Dă vina pe el. Fă-o !

— Gardianul de noapte. Intră-n schimb într-un minut.

— Mă ocup eu de gardianul de noapte. Fă-o. Celula mea mai întîi.

Dick bîjbîi cu cheile de la cingătoare și se duse la ușa Barbaryei, cu deprinderea de-a-și urma obiceiurile, tipic gardianului prost. În timp ce-i deschidea ușa, se înțelese o clipă din ochi cu Barbary. Ai lui spuneau : „Dă-le drumul și i-am scăpat din mînă." Ai ei răspunseră : „Lasă-i înăuntru și-am scăpat comoara."

Trecu alături să descuie celula lui Red Hugh iar omul ieși din ea ca un taur, cu părul și barba sa lungi, de culoarea morcovului, zbătîndu-se de impetuozitatea mișcărilor sale.

— Dă-mi cheile. Du-te și adă funia. Repede.

— Ia-i ghetele mai întîi, strigă Grace O'Malley.

Ascultător, Dick se aplecă și începu să se descalțe. Red Hugh îl trînti pe spate și i le smulse. Smuci inelul cu chei de la centura lui Dick și se repezi la celula Gracei O'Malley, bîjbîind cu încuietoarea și țopăind de nerăbdare pe picioarele sale desculțe, prehensile.

— Adu frînghia ! strigă el peste umăr. Dick ieși.

— Repede, repede ! spunea Grace. O'Hagan se ținea de marginile vizetei și zgîlțîia ușa, cuprins de panică.

Grace fu eliberată, o femeie masivă cu păr lung vîrstat ca un bursuc roșu cu cenușiu. Luă cheile și conducerea de la O'Donnell.

— Stai la uşă ! Va fi aici într-un minut.

Nu-i dădu nici o atenţie Barbaryei, concentrîndu-se imediat asupra celulei lui O'Hagan. Barbary traversă încăperea pînă la masa temnicerului şi luă sfeşnicul — cel puţin ea va răspunde de lumină. Apăru O'Hagan, altul înalt. Erau oare uriaşi, irlandezii ăştia ? Umbrele lor se încrucişau şi se re-încrucişau ca ramurile unor copaci bătuţi de vînt. Din celula lui Art O'Neill nu ieşi nimeni, iar Grace şi O'Hagan intrară să vadă de el.

— Linişte-acum !

Red Hugh se ghemuise la uşa dînd spre scările ce urcau de la nivelele inferioare. Puteau auzi paşi apropiindu-se. Ivărul se ridică şi gardianul de noapte intră, pe buze cu ceva ce-o fi trecut printre temniceri drept o zeflemea veselă. N-o sfîrşi niciodată. Red Hugh îl înşfăcă de umeri şi-i izbi capul de tocul uşii cu o forţă care le vătămă pe amîndouă.

— Ghetele, strigă Grace din celula lui Art.

O'Donnell îl tîrî pe paznic de guler pînă în centrul odăii şi îl lăsă acolo.

— Leagă-l şi pune-i căluş, îi spuse el Barbaryei, şi ia-i ghetele.

Barbary se lăsă jos lîngă omul lipsit de cunoştinţă şi-i legă larg mîinile cu propria-i cingătoare. N-avea să se trezească o bună bucată de vreme, dacă-i era dat să se mai trezească vreodată. Legea prinzătorului-de-iepuri : fără violenţă. Te spînzurau pentru violenţă. Cu grijă, îi legă peste gură batista ei, asigurîndu-se că nasul îi rămîne descoperit. Răsuflarea îi era groaznică. Începu să se lupte cu ghetele omului.

— Funia-i deja aici, anunţă Grace. Era încă în celula lui Art.

Barbary clipi din ochi. Era dovadă de mare grabă din partea lui Dick. Nu trecuseră decît cîteva secunde de cînd părăsise încăperea. Oare nu vor suspecta că avusese frînghia dinainte ? Chinuindu-se încă să-i scoată pznicului ghetele, privi prin încăpere. Se zărea o mişcare în celula

goală, cu ușa deschisă, a Gracei. O dungă albă, divizînd ferestruica. Fusese coborîtă funia, care atîrna afară. Două funii ? Dick depășea măsura. Ce se întîmpla ?

Îl părăsi pe temnicer și se duse la ușa celulei lui Art. Tocmai trăgeau ghetele lui Dick în picioarele unui om prăvălit lîngă prici. Grace lega cu grijă o pătură în jurul lui.

— Poți rezista, Art, ce crezi ?

Omul dădu din cap.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc eu primul, spuse. Mi-s răcit, cum știți. Nu mai pot să stau în curentul ăsta multă vreme.

Nenorocitul avea să boccească la propria sa înmormîntare, dar era curajos. Indiferent cine mergea primul, trebuia să fie curajos.

— Tu, i se adresă Grace Barbaryei, ia toate păturile ălelalte și-aruncă-le jos. Cu grijă. Nu vrem s-ajungă-n rîu.

Barbary încuviință. Intră în celula fără fereastră a lui O'Hagan, înșfăcă pătura, apoi într-a Gracei. Lăsase lumînarea în urma sa. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, strălucind pe funie, conturînd deschizătura. Glasuri boscorodeau în spatele ei, dar aici era liniște.

Barbary se opri, cu ochii la fereastră și la frînghie.

— Nu, spuse. Nu pot. Mamă, nu pot.

Era un copil, dar copilul avea cunoștință de viitorul „acum". Profitînd de perspectiva adultului, privea în beznă, cunoștea insuportabilul chin ce-l aștepta la baza turnului și știa că e mai bine să stea aici și să moară decît să treacă încă odată prin acea pierdere. Murise acolo, afară, murise de durere.

O'Donnell intră în celulă cu lanterna, înjurînd pentru că nu aruncase păturile. Nu-l auzi. Îi ridică flacăra în dreptul feței :

— Pentru ce plîngi ? Nu-i momentul. Frică ? Ți-e frică ? Doamne Iisuse, așteaptă aici. Am să-ți aduc eu pătura.

Reveni şi aruncă păturile pe fereastră, aplecîndu-se afară.

— Eşti jos, Conn ?

— Sînt jos, sosi un glas de undeva departe. Ai de gînd să te grăbeşti ?

O'Donnell se întinse spre Barbary şi o împinse la fereastră :

— Afară.

— Mamă ! zbieră Barbary. Mamă !

— Încetezi sau nu cu tărăboiul ? Merg s-o aduc pe Granuaile.

O dădu pe Barbary la o parte din drum, astfel încît căzu în genunchi lîngă prici. Lumînarea o puse lîngă ea.

— Grozavă vreme s-o vrei pe maică-ta, bombăni, şi ieşi.

Îi putea auzi, într-un alt spaţiu şi alt timp, ajutîndu-l pe Art să treacă prin fereastră şi să se agaţe de frînghie.

— O, Doamne, se rugă ea, Doamne-ajută-mă. Dă-mi-o înapoi pe mama.

Domnul nu făcu acest lucru, făcu altceva. Prin zidul de ceaţă, îi trimise corabia heruvimilor. Plutea neîmblînzită şi adorabil de familiară pe marea de piatră, cu ramele mişcîndu-se în lumina pîlpîitoare a lumînării. O mînă grea îi căzu pe umăr şi un glas spuse :

— Scoală sus, fată. Nu-i momentul să-ţi fie frică. Hai după mine, jos.

Nu era vocea care gemuse fals din celula Gracei. Aceasta era limpede, familiară, la fel ca şi corabia. Era vocea care spusese : „Ţine-te aproape de Adam. Departe de Eva."

Nava păli astfel că numai scheletul ei rămase acolo unde Grace O'Malley îi scrijelise conturul pe perete. Cuiul ruginit de care se folosise ca s-o deseneze zăcea lîngă sfeşnic.

Capul Barbaryei zvîcni peste umăr și-i văzu bunicăsii fața la fereastră, cu mîinile ei mari ținînd funia.

— Urmează-mă jos, fată. Nu te teme.

Ascultătoare, se ridică și merse la fereastră.

— Da, bunico.

Privi capul bursucit al Granuailei coborînd în jos, și mai jos. La dreapta, O'Donnell și prietenul lui erau amîndoi pe funia lor, cu Art susținut de racla trupului și brațelor uriașe ale lui Red Hugh.

— Așa, fată, pluti în sus spre ea vocea familiară. Nu-ți fie frică. După mine, pînă jos.

— Da, bunico.

Se cățără pe pervazul ferestrei, apucă frînghia și, balansîndu-se în afară, își încolăci picioarele împrejurul ei. Aerul rece și nevoia de-a supraviețui îi readuseră limpezimea de cuget. Sub tălpile ei se căsca un hău de treizeci de metri ; nu putea vedea pămîntul, doar rîul negru așteptînd s-o înghită. Rînji :

— N-o să mă ai. Locul meu e în altă parte.

Avea un loc. Se cățăra în jos spre propriile-i rădăcini, hîrca aia bătrînă și argăsită, oamenii aceia. Irlandezi, la urma urmei. O jale, dar rădăcinile erau rădăcini. Unde era Dick Încornoratu ? Și el era o rădăcină. Funia îi ardea mîinile și picioarele, dar escaladase destule greemente pe Tamisa la vremea ei. N-aveau ei să ude baveţica Barbaryei. Baveţica irlandezei Barbary. Avea să-și îmbrățișeze bunica odată ajunsă la ea, îi va spune, se va învălui de maternitatea după care o duruse sufletul și nu știuse că avea așa mare nevoie de ea.

Picioarele îi atinseră solul, se răsuci și deschise gura, și cineva îi puse în ea un căluș. Bunica ei îi legă mîinile la spate.

— Ți-am spus eu c-o să te strîng în brațe curînd, curvă mică.

Deasupra lor, funia căzu șerpuind în jos de pe creneluri. O'Hagan avea un cuțit, cuțitul lui Dick Încornoratu,

şi tăie o bucată. Grace O'Malley o legă de mijlocul Barbaryei şi apoi, cu O'Hagan, se duseră să-i ajute pe Red Hugh şi Art să ajungă jos. A doua frînghie căzu de pe creneluri.

— Gggg, spuse Barbary. Azvîrli din cap în sus şi-n jos, ca un cal. Îşi arcui trupul, se aruncă într-al Gracei. Gggther.

— Ia-o, îi spuse Grace lui O'Hagan. Am s-o omor pe căţea dacă mă mai atinge o dată. Aruncă funiile alea-n rîu.

Mîinile lui O'Hagan i se încleştară pe umeri, răsuflarea aburindu-i peste creştetul ei :

— Vorbeşte serios. Şi ce păcat să ucizi o ostatică drăguţă !

Îşi lovi capul de umerii lui, lacrimi de frustrare şi mînie ţîşnindu-i din ochi. „Mă ocup eu de asta", spusese O'Neill şi din toate afurisitele, căcăcioasele, futăcioasele de nopţi, asta era cea pe care-o alesese ca s-o facă. Era evadarea aranjată de *el,* nu de ea. Careva gardian era în solda lui O'Neill. Dar, necunoscînd planurile Barbaryei, O'Neill-ul nu se gîndise să le spună că exista în oraş o tînără femeie pe care o credea ca fiind nepoata Gracei O'Malley. Şi acesta era adevărul. *Era.* Acum o ştia. Ea, Barbary Clampett, chiar era persoana care-i spusese ea Gracei că era. Reuşise cea mai mare pungăşie din cariera ei, doar ca să afle că nu era cîtuşi de puţin pungăşie.

N-o crezuseră. În nici un moment n-o crezuseră. Prinzătorul-de-iepuri prins. Pentru ei era o spioană, dar îi făcuseră jocul pentru că avea să-i ajute la evadare şi să fie o ostatică bună. O duseseră cu zăhărelul, găozarnica aia bătrînă de Grace dînd apă la şoareci, şi făcînd circ, dar de fapt refuzînd să creadă că unul din nepoţii după care fără doar şi poate se jeluise atîţia ani reînviase sub forma unei fete Cockney.

O, Doamne. Ce făcuseră cu Dick Încornoratu ?

Îşi trăgeau ghetele, potriveau păturile. Se puseră în mişcare, O'Hagan proptindu-i genunchiul în spinare ori

de cîte ori șovăia. Picioarele ei în șosete adunau gheață și scîrțîiau pe stratul dur de zăpadă. Art era dus în cîrcă, cu brațele pe după gîtul lui Red Hugh. Cotiră spre vest, unde rîul curgea prin stînga lor, încet, ca fiindu-i prea frig pentru a face vreun zgomot. Zidul turlei se înălța deasupra lor. Ajunseră la colțul unde fusese arestată. Unde erau santinelele ? Dacă totul mergea conform planului, ar fi trebuit să fie cu toții prinși din nou în acest punct, duși la Sir John Perrot și cu toții mai puțin ea — iertată din cauza tinereții — condamnați la spînzurătoare. Pe drumul înapoi spre celule, Grace O'Malley, conform planului, ar fi trebuit să murmure cuvinte de genul : „Trebuie să mor, copila mea, dar tu cel puțin poți trăi ca o adevărată O'Malley. Comoara e ascunsă în..."

— Ai de gînd să ții vaca ? întrebă adevărata Grace O'Malley în clipa cînd Barbary se aruncă încă o dată asupra ei. Trebuia să-i prevină. Dintr-un moment într-altul aveau să cadă în capcana pe care ea însăși le-o întinsese. Ce mai harababură cu clownerii și salturi mortale-n cur ieșise ! Din nou se azvîrli spre femeia care o legase la gură și de mîini. Smuci capul încercînd să indice unde erau santinelele. O'Hagan o trase înapoi înainte ca Grace s-o poată lovi. Își urmară drumul. Nu erau nici un fel de santinele, deși cineva stătea în umbra peretelui. Red Hugh se duse la el. Indiferent cine era, vorbea cu glas scăzut. Îl putea auzi, totuși, pe O'Donnell. Spuse :

— Bine lucrat. Mulțumește-i din partea noastră. Ce-ai făcut cu paznicul de zi ?

Acela era Dick Încornoratu. Ciuli urechea să audă răspunsul. Șoapa-șoapa.

— Dă-i omului aurul, spuse O'Donnell. I-am promis. N-o să-mi calc cuvîntul în fața unui nenorocit de saxon.

Aproape că leșină de ușurare. Dick cel puțin era viu.

— Acum dă-mi ghetele tale, spuse O'Donnell. Șoapa-șoapa. Păi, nu mergem chiar atît de departe. Și mantaua cît stai prin preajmă.

O luară din nou la drum, urmînd zidul oraşului, pe lîngă Poarta Sf. Nicholas. Fulgi de zăpadă li se lipeau de pleoape, îngreuind vederea. Ici şi colo cîte o lumină difuză se zărea prin crăpătura vreunei ferestre, dar nimeni nu era atît de nebun să iasă din casă într-o asemenea noapte. Traversară o pajişte, un pod, în zona de ţară cu doar cîte o clădire pe alocuri. Se îndreptau spre dealuri. Cineva avea să le descopere curînd evadarea şi vînătoarea urma să-nceapă. Aruncă o privire în urmă şi văzu urmele paşilor umplîndu-se cu zăpadă, cele aflate mai departe dispărînd deja. Dar cît de departe credeau lunaticii ăştia că pot ajunge fără cai pe aşa o vreme ? Cît avea să treacă, înainte ca neîmblînzita bătrînă să se prăbuşească de oboseală ? Cît timp pînă ce Art O'Neill va muri îngheţat ? Cît timp pînă va păţi ea acelaşi lucru ?

Oare aveau de gînd s-o ucidă odată ajunşi în siguranţă, cînd nu le va mai fi de folos ca ostatică ? Nu era nevoie. Tot ce-aveau de făcut era s-o părăsească şi să-şi vadă de drum. Ar fi murit într-o oră. Murea de pe-acum. Murea de-o moarte prostească pentru că o merita. Doamne, nu avusese destule indicii despre cine era ? De ce se luptase atîta cu adevărul ? Era chiar atît de groaznic să fii irlandez ? Da, era. Şi dacă avea nevoie de vreo dovadă a cît de groaznic, iată-i pe irlandezi fugind prin zăpadă spre moarte.

Începură să urce. O'Hagan îi dădu Gracei O'Malley funia şi trecu în frunte.

Undeva urlă un lup. O'Hagan înălţă capul şi-i întoarse urletul.

— Un lup din Wicklow, spuse el, sosit să mă conducă înapoi pe teritoriul meu. E o colibă undeva în faţă.

În întinderea albă, un morman se tranformă într-o colibă acoperită cu stuf. Era părăsită, dar schimbarea zăpezii îngheţate pe uscăciunea îngheţată se simţea ca un lux. Începură să frece mîinile şi picioarele lui Art. O'Hagan

își dibui pe pipăite drumul pe lîngă pereți și strigă că a găsit niște piei într-un colț. Se agitau, își schimbau îmbrăcămintea, făceau planuri, vorbind în irlandeză.

— Mergem mai departe ?

— Nu, înnoptăm aici. Art nu mai poate.

— Mi-e foarte bine, dacă vă spun.

Glasurile lor îi intrau și-i ieșeau din cap, uneori cu șir, alteori fără.

— Nu putem sta aici. Au să ne urmărească, dimineață. Nu le-am scăpa.

— Atunci să mergem.

O voce răzbătu deslușit. A lui O'Hagan.

— Ea rămîne aici, Granuaile.

Ceartă.

— N-are ghete. O să moară.

— Nu merită să trăiască. Ne ia numele în deșert. Pune pretenții pe cei înecați.

— Torca aia era a Mairei ?

— Putea să fie a oricui. Sînt o mie ca ea.

— Rămîne-aici.

— N-ar fi decît o povară, s-o luăm.

— Uf, lua-o-ar Dracu' !

Plecau. În peretele din stînga ei se auzi o bufnitură, și o umbră reveni îngenunchind lîngă ea.

— Dacă dai cu mîna la stînga, spuse Conn O'Hagan, ai să descoperi ceva în avantajul tău, cum spun avocații.

Se simți ridicată și niște material mițos, lînă de la o oaie, fu înfășurată în jurul ei.

— Mai sînt piei în colț. Înfurie-te, saxoano. Furia e aia care te-ajută să supraviețuiești. Știu eu.

Nodurile degetelor lui o frecară blînd pe obraz.

— Nu știu de ce mă emoționezi, spuse, dar asta e.

Auzi scîrțiitul aspru al ghetelor în zăpadă și-și lungi gîtul pentru a vedea prin oblonul spart al ferestrei cele

patru siluete învăluite în albeaţă. Pipăi la stînga şi descoperi secera pe care O'Hagan o fixase între pietrele peretelui. Privi fulgii de zăpadă căzînd în timpul muncii îndelungi, dureroase şi înşelătoare a frecării funiei dintre mîini de tăişul secerei. N-o încercă nici un strop de mînie împotriva celor de-o părăsiseră acolo. Şi-ar fi dat sufletul din ea ca să-i însoţească.

10.

Anul care tocmai începea fusese profeţit ca dezastruos. De fapt, fiecare an ce sosea era prorocit ca dezastruos de careva ţicnit paşnic pe undeva, dar venirea lui 1588 purta destule premoniţii din partea unor vizionari cu acreditări mai bune decît majoritatea.

Regiomontanus, de exemplu, matematicianul care îl înzestrase pe Columb cu tablele lui astronomice, prezisese că lumea se va sfîrşi în 1588 sau, în cel mai bun caz, va suferi răscoliri ce vor risipi imperii.

Nu prezisese care anume imperii, dar pretutindeni conducătorii se luptau să-i asigure pe supuşi că nu vor fi ale lor. Regina Elizabeth era atît de nervoasă încît le interzisese compilatorilor de almanahuri să facă aluzii la Regiomontanus.

Sub neliniştea ei subzista mai mult decît simpla superstiţie. Antenele agenţilor regali erau îndreptate spre palatul-mănăstire răspîndit în formă de grilă la marginea Guadarramaşilor [1], la treizeci de mile de Madrid. Acolo, un om neobosit care se juruise s-o pedepsească pe Elizabeth pentru erezia ei şi asasinarea Mariei a Scoţiei, şi să restabilească Adevărata Credinţă în ţara ei, lucra scrupulos la detaliile finale ale Armadei pe care i-o trimitea împotrivă.

[1] Escurialul (N.T.)

Era un exemplu curios al percepției publice faptul că Filip al Spaniei, care în acel moment turna patru milioane de ducați în riscanta aventură a unei invazii a Angliei, avea reputația de-a fi un colos de prudență, în vreme ce Elizabeth, cumnata lui, era văzută de către poporul ei ca fermecător de capricioasă, și totuși își finanța navele ca o calică. Amiralii și căpitanii ei o implorau să le dea voie să ridice pînzele, să poarte războiul la dușman și să-i șteargă cu tunurile Armada de pe fața mărilor înainte de-a ajunge ei să pună tunurile pe ei. Dar Elizabeth refuza să le dea drumul din port. Nu-l lăsa nici măcar pe Drake să efectueze ceea ce el numea exercițiu de tir iar pentru ea era „muniție irosită". Corăbiile pe mare erau scumpe, cîtă vreme cele de-acasă rămîneau nevătămate, marinarii lor mîncînd hrană proaspătă la jumătate de preț.

Nu era momentul potrivit să i se spună Reginei despre evadarea unor deținuți irlandezi, mai ales cînd șansa comorii pierise odată cu ei. Picioarele artritice ale Lordului Burghley se tîrau mai încet ca oricînd în timp ce intra în sala de recepție regală de la Greenwich ca să-i anunțe știrile din scrioarea lui Sir John Perrot.

— Se pare, Phoenix, că Domnișoara Barbary a făcut tot posibilul să smulgă de la Jupîneasa O'Malley datele privitoare la comoară, dar a fost înșelată la rîndul ei. Au lăsat-o pradă morții într-o colibă din Wicklow, unde, prin mila Domnului, oamenii noștri au găsit-o la timp.

Rămase în așteptarea măcelului. Regina stătea cu spatele la el, privind Tamisa ca și cum de unde se afla ar fi putut să se uite după Armada. Devenise tot mai calmă pe măsură ce criza se escalada. Nu se întoarse cu fața, dar un pocnet din degete îi indică lui Burghley că avea permisiunea să se așeze.

Vocea ei, cînd răsună, era îngîndurată.

— Întregul meu venit anual e puțin mai mic decît ceea ce scoate Filip al Spaniei din ducatul Milano.

— Știu, Phoenix.

— Și nici o comoară din Irlanda, continuă ea.

— Mă tem că nu, Phoenix a mea.

Tresări cînd regina se întoarse.

— Vai și-amar, îi fu replica. Bănuiesc că va trebui să ne descurcăm fără ea.

Avea ochii veseli. Îi tăiase aripile și o știa. Adora să fie imprevizibilă.

— Și ce-o să facem cu persoana Boggart ? O spînzurăm ?

Burghley își adună puterile.

— Eu tot mai susțin că ar fi avantajos s-o măritățm cu omul potrivit.

— Măritiș, măritiș, oftă Elizabeth. Știi că Tyrone a scris cerînd permisiunea să se-nsoare cu fiica Mareșalului meu din Irlanda, Mabel Bagenal ?

— Da, Maiestate.

— Și că Sir Nicholas a scris că mai degrabă și-ar vedea fiica moartă decît măritată cu un catolic irlandez ?

— Bănuiam c-o va spune, Maiestate.

— Și ?

Era o problemă alunecoasă.

— Mărturisesc o anume jenă în privința Contelui de Tyrone, Phoenix, dar la suprafață nu există nici un motiv de-a refuza împerecherea. Fata e dornică, deduc, și, irlandez sau nu, el îi e superior în rang. Într-adevăr, refuzîndu-l s-ar putea cauza necazuri.

— Necazuri, repetă ea. Sîntem pe cale să ne asedieze cea mai mare flotă din cîte s-au văzut, și s-ar putea să ne facă necazuri un pețitor refuzat.

— Pețitor care s-ar putea alia cu cel ce-a trimis această flotă.

Femeia țistui din buze. Îl uluia cu calmul ei. Reveni cu fața spre fereastră, de parcă Armada s-ar fi putut strecura pe Tamisa dacă n-o ținea ea sub ochi.

— Cînd vine, Spirite, am să-mi ocup locul cu armata la Tilbury.

— Oh, Maiestate, rogu-vă...

— Burghley !

Ca un lătrat.

— Trebuie să fiu în grosul problemei. Trebuie. Supuşii mei nu au voie să creadă că dat fiind că prinţul lor are trup de femeie îi lipseşte o inimă de rege.

Lordul Trezorier se pomeni suspinînd ; dacă genunchii i-ar fi îngăduit-o s-ar fi tîrît pînă la poala rochiei ei. De nenumărate ori îl scosese din minţi, îl insultase frecvent, şi întotdeuna îl lucrase ca pe un cîine, dar în asemenea momente ştia că o iubea pentru că, atunci cînd se ivea prilejul, avea o măreţie ce depăşea tot ce întîlnise.

— Cît despre cununiile alea, încheie ea, prea multe vorbe. Las' să mai aştepte.

„Maiestuţa Sa e extrem de nemulţumită de eşecul Domnişoarei Barbary în a localiza comoara", îi scrise Lordul Burghley lui Sir John Perrot, „şi totuşi i se va permite să trăiască întrucît, sub Legea Comună, femeia e moştenitoarea legală a unui principat turbulent din Connaught, şi ar trebui ca un soţ de dovedită loialitate să i se găsească, deoarece, înstăpînind disciplina şi calmul printre oamenii aceia nefericiţi, s-ar putea să apară chiar unele cîştiguri. Lăsaţi femeia închisă cu străşnicie pînă se găseşte rezolvarea problemei."

— Ceea ce, pufni Sir John Perrot peste scrisoare, arată cît de mult ştii despre irlandezi, piticule.

Infiltrarea stăpînirii engleze în Irlanda pe calea căsniciilor mixte nu funcţionase niciodată. Strongbow, primul invadator normand al Irlandei, o luase de soţie pe Prinţesa de Leinster, şi totuşi fusese obligat să-şi cîştige cucerirea prin spadă. Sub Codul Brehon, femeile nu puteau moşteni, aşa că irlandezii ignorau pretenţiile soţilor străini. Dacă era vorba, ieşea pe dos, soţii străini fiind absorbiţi în cultura nevestelor lor. De-a lungul a două-trei generaţii, descendenţii invadatorilor lui Strongbow adoptaseră cămaşa de şofran, abandonaseră călăria cu scări şi în general deveniseră mai irlandezi decît irlandezii. Sora lui putea alege un soţ pentru Barbary O'Flaherty, dar dacă-şi închipuia că va putea conduce Connaughtul de vest, oricît de dovedită i-ar fi fost loialitatea, avea nevoie

să se mai gîndească. În fine, nu era nici o cale de-a-i da sfaturi căţelei regale.

În sinea lui, Sir John nu era sigur dacă nu cumva Barbary contribuise chiar ea la fuga Gracey O'Malley, a lui O'Donnell şi-a celorlalţi, sau dacă evadarea falsă aranjată de ei nu coincisese cu una reală pusă la cale de altcineva. Cu siguranţă, era o coincidenţă lungă şi suspectă, dar pe de altă parte, ce cîştigase fata în afară de, după felul cum arăta, propria moarte ? Sir John, un om care nu accepta niciodată să i se dea ordine, trase concluzia că Barbary era închisă cu destulă strășnicie de către boala ce-o secătuia, şi o dădu din nou în grija neentuziaştilor Spenseri.

Spenserilor nu le făcea nici o plăcere.

— Dragul meu, n-ar trebui să stai de vorbă cu Sir John ? se tîngui Maccabee. E o dizgraţie să fii tratat astfel, ca şi cum casa noastră ar fi oarece ospătărie pentru drumeţi. O să ni se compenseze cu ceva ospitalitatea ? Vei primi vreun spor de la Castel ? Cine *este* cu adevărat Barbary ? Ce s-a-ntîmplat ? De ce trebuie să ne-o pună pe cap ?

— O leproasă, spuse mohorît soţul ei, trebuie să stea cu leproşii. Sir John mă urăşte, am simţit-o.

Maccabee clătină din cap cu simpatie ; pentru ea era o enigmă de ce soţul ei, atît de deştept, cu poezia lui apreciată de către Regină, era întotdeauna omis de la funcţiile mai importante. Nici măcar nu avea o pensie regală, aşa cum primeau mai mulţi poeţi inferiori lui. Prea cinstit, Edmund al ei. Prea bun pentru binele său propriu. Oricum, mai păşise ea pe cărările astea şi-nainte.

— Dar ce-a făcut Barbary ? E ceva scandalos ?

Funcţionarii de la Castel de obicei ştiau ce se petrece, dar de astă dată nu se putea ciuguli dintr-o miasmă de zvon mai mult decît că Barbary fusese cumva implicată în evadarea prizonierilor.

— Unii spun că Lordul Delegat însuşi i-a ajutat s-o şteargă, răspunse Edmnud. Nu m-ar surprinde, ţinînd

seama de îngălarea lui față de irlandezi. Alții spun că însuși Contele de Tyrone a fost părtaș în evadare, ceea ce iarăși nu m-ar surprinde. Oricum, am aflat de la secretarul lui Sir John că Barbary, cît e ea de aventurieră, are prețul ei pe piața căsniciilor. Așa că încă odată trebuie s-o îngrijești cu atenție, draga mea.

— Dar nici un gentleman, cu siguranță... nu după ce-a defilat în chip de bărbat... o atît de rușinoasă reputație !

— *Quis nisi mentis inops oblatum repuit aurum* ? întrebă soțul ei.

— Sînt convinsă, dragul meu. Ce înseamnă ?

— Că virtutea nu valorează nimic în zilele noastre dacă e pusă alături de ocazia îmbogățirii și a puterii.

— Barbary ? Bogată ?

— Nu face nici un rău dacă-i spunem patronului nostru ce se întîmplă. Îi datorăm asta. Se va hotărî el singur. Nu scot un cuvînt mai mult, Maccabee, dar în caz că-ți va spune ceva cînd și dacă își revine...

— Te informez de îndată, dragul meu.

— Iar eu îl voi informa pe Sir Walter.

Întreaga problemă era pur teoretică. Fata părea pe moarte.

Constituția Barbaryei se dovedise tenace exact atîta timp cît geografia ei mintală se bazase pe certitudinea ei-însăși plantată ca un steag în mijlocul unui cerc interior, care era Ordinul, conținut într-un cerc exterior, reprezentînd Anglia. Precum un cartograf înrăit, desemnase orice altceva drept țara Aici-Sînt-Dragoni. Acum evenimentele, asemeni exploratorilor moderni, re-trasaseră harta și modificaseră peisajul minții Barbaryei.

Hipotermia pe care o suferea de cînd o descoperiseră urmăritorii nu era serioasă, abia cu puțin mai gravă decît cea a lui Dick Încornoratu, care-și pierduse cunoștința lovit în cap de către complicele evadaților și rămăsese doborît pe acoperișul expus al turnului Bermingham. Peri-

culoasă era lipsa voinței de-a o înfrunta, tifosul exantematic care îi urmase și congestia pulmonară ce-i urmase acestuia.

Își retrăia durerile, zidul de ceață se risipise în celula aceea a Castelului Dublin iar teroarea ce pîndise înapoia lui, așteptînd s-o pustiiască, îi bîntuia delirul. Mama ei. Își lăsase mama să fie spînzurată. Chipul Mairei privea într-al ei și spunea :

— Supraviețuiește.

— Dar mi-aș dori așa de mult să stau să mor cu tine, Mamă.

Fața Mairei deveni severă.

— Supraviețuiește, repetă.

Dar ea nu vroia să supraviețuiască, nu fără Maire, nu dacă supraviețuirea însemna să se ascundă pe străzi nefamiliare, urmărită de oameni ce vroiau s-o ucidă. Mi-aș dori așa de mult să stau să mor cu tine, Mamă.

Țipa după mama pe care o spînzuraseră englezii, simțind abia acum tortura milei și-a despărțirii de care zidul de ceață o apărase în tot acel timp.

Era o dublă pierdere. Iar și iar, în febra ei, micul desen reprezentînd o navă zgîriat pe peretele de piatră al unei celule prindea viață și vîslea spre ea s-o ia înapoi acolo unde știa acum că-i e cu adevărat locul, în Irlanda apuseană și la bunica ei. Iar și iar, încerca să se cațere la bord dar aceeași bunică o tot împingea înapoi în mare.

— Nu te-apropia de mine, curvă mică.

— Eu sînt, Bunico. De data asta spun adevărul.

Dar corabia își vedea de drum, lăsînd-o să se înece.

Maccabee îngrijea de ea, uneori cu entuziasm, cînd încerca o nouă doctorie, să amelioreze starea pacientei, exasperată cînd nu reușea. Adevărata doftoriceală, spălatul, hrănirea, întorsul de pe-o parte pe alta, alinarea, îi reveneau lui Dick Încornoratu. Prezența lui era singurul lucru solid în limbo-ul * Barbaryei. Se agăța de ea și se trăgea încet tot mai departe de moarte, spre o stare conștientă ce părea cu puțin mai bună.

* Limbo = tărîm al nimănui, pe lumea cealaltă, diferit de paradis, infern sau purgatoriu (N.T.)

Zăcea, slabă și epuizată, în patul ei din pod și privea la o viață fără sens. Englezoaică nu era. Irlandeză respinsă. N-avea destulă energie nici voință ca să fie una sau alta. Un prinzător-de-iepuri prins-de-iepuri. Lacrimi de neputință și rușine îi podideau necontenit ochii. O vroia pe maică-sa.

— Supă de carragheen, Barb, spuse Dick, dîndu-i-o cu lingura. Nu-ți uda baveţica, Barb. O să găsim noi comoara aia pînă la urmă.

— Comoara ? șopti Barby. Oh. Comoara. Știu unde e. Doar că n-o mai vreau.

La ușă, Maccabee, care fusese gata să intre în pod, se întoarse și coborî la soţul ei.

Peste cîteva zile, încă slăbită și dezinteresată, era spălată și pieptănată de noua servitoare a Maccabeei, gătită cu cea mai bună scufie de noapte și următoarea-cea-mai bună cămașă de noapte ale Maccabeei, cu un șal pe deasupra. Dick o cără la parter și o depuse pe banca din salon sub un pled făcut din petice.

Oameni care nu călcaseră niciodată pragul Spenserilor începură să-i viziteze din acest moment. Cai de soi se opreau în faţa uşii de pe Wood Quay și bărbaţi îmbrăcaţi bine descălecau și le spuneau servitorilor lor să ciocănească. Biata Maccabee trebui să angajeze o a doua slujnică, fiind forţată să petreacă atît de multă vreme ţinîndu-i companie Barbaryei pe parcursul vizitelor. Erau genul de oameni pe care Lordul Burghley și-ar fi dorit să-i vadă pe chei la Bristol, îmbarcîndu-se pentru Irlanda. Dar aceşti oameni erau deja în Irlanda, taţii lor deschiseseră drumul ca soldaţi și administratori. Deja familiile lor deţineau hălci din Munster ; iubeau pămîntul, chiar dacă nu și pe locuitorii lui, și vroiau mai mult. Barbary era mereu trezită din aţipeli pe apucate pentru a fi prezentată unor nume ce constituiau un inventar al noii Irlande, St. Leger, Wallop, Maltby, Bagenal, Fitzwilliam, Fenton, Gardner. Feţele erau cele ale unor speculanţi.

O priveau din cap pînă-n picioare, dar conversațiile lor erau despre noul Lord Delegat, pe care învățau să-l urască. Crea haos. Omul nu știa cum să-i trateze pe irlandezi. Vroia — închipuiți-vă — un sistem de taxe echitabil, apăra drepturile pămînturilor irlandeze contra bunilor antreprenori englezi. Îl doborîse la pămînt, efectiv, pe Sir Henry Norris pentru că i se opusese. În însăși camera Parlamentului din Dublin. Jurase să facă la fel și cu Arhiepiscopul Loftus, îl numise pe vrednicul cleric ticălos necredincios, pentru a nu le fi adus Cuvîntul irlandezilor, de parcă irlandezii ar fi înțeles ceva din el dacă-l primeau. Cum să poată predica unei națiii al cărui limbaj putea include o frază ca *„Div dav duv uv ooh"*, versiune fonetică a frazei irlandeze însemnînd „Boul negru a mîncat oul crud" ? Sir John era un bețiv, un blasfemator, poate chiar — aici coborau glasul — un trădător.

Barbary abia dacă-i auzea, conștientă doar de faptul că o oboseau. Era bucuroasă cînd plecau.

— Nu știu ce este, îi spuse ea lui Dick Încornoratu care o cără sus după ce frații Bagenal se duseseră acasă, da-n salonul ăla mă simt de parc-aș fi prînzul cuiva.

— Era și vremea să te prinzi, spuse Dick, mîhnit pentru sine însuși. Ți-am zis și iar ți-am zis, Barb. Îs peștitori. Spenserilor nu le convine. Te-au însemnat cu fieru' roșu pentru Sir Walter, socot. Dar umblă vorba că prețuiești ceva.

— Prețuiesc ceva ?

O trînti pe pat.

— Cască ochii, Barb. Te ochesc ca pe favoritul de la Smithfield. Am auzit că John Bingham a și făcut o ofertă. Dacă Regina i-o primește, curînd o să-l ai pe Sir Richard cumnat, și-atunci unde-o s-ajungi ?

Semnificația deplină a pericolului o izbi în sfîrșit. Prețuia ceva. Credeau că e valoroasă politic și financiar. Fusese întinsă pe-o lespede, pentru cumpărători. Avea să fie cumpărată și folosită, transformată în scuză pentru acapararea pămîntului. Dominată ca persoană, avută la pat, însămînțată. Îi era mai frică decît oricînd în viața ei.

Îl apucă pe Dick de mînecă :

— Scoate-mă de-aici.

Chipul lui ca aluatul era preocupat.

— Bine, Barb, da' unde ? Nu te-ai uitat pe geam da-i o vreme ca un cur. Mările-s închise şi n-am face rost de nici o barcă.

Trase de el din nou, şi din nou :

— Scoate-mă de-aici. Scoate-mă.

În noaptea aceea, visă că era într-o cuşcă, iar gratiile cuştii erau penisuri de bărbaţi.

Alţi bărbaţi sosiră, şi o femeie. Barbary n-o mai întîlnise pînă atunci pe Mabel Bagenal, dar Maccabee îi servise din plin ultimele bîrfe despre ea şi cererea pe care Contele de Tyrone i-o înaintase Reginei pentru mîna ei. Barbary se pomeni salutînd-o cu interes pe fata care, conform concluziei lui O'Neill, era suficient de bucălată, aristocratică şi activă cu şerveţelele ca să se califice ca soţia englezoaică pe care şi-o dorea. Mabel era toate aceste lucruri precum şi foarte tînără şi foarte drăguţă. Hainele îi erau năucitoare iar Barbary, cu noua ei capacitate de a aprecia moda, studie cu plăcere pălăria înaltă, încoronată, a Mabelei, cu panglica ei bătută-n pietre scumpe, rochia de catifea albastră fără mîneci care îi punea în valoare părul blond şi ochii albaştri, gulerul încreţit şi diafan şi mînecile caftanului. Avea toate manierele de curte — se zvonea că Regina ar putea-o face domnişoară de onoare, dacă nu se mărita, desigur. Odată ce-şi dădu tributul bunei cuviinţe, o concedie pe Maccabee cu cruda siguranţă de sine a celor din familie bună :

— Sînt sigură că ai de făcut treburi în bucătărie. Domnişoara Barbary mă va întreţine destul de bine.

Cînd Maccabee, ascultătoare, se retrase, Mabel îşi aduse scăunelul aproape de bancheta Barbaryei, cu faţa sa dolofană doldora de secrete :

— Ştiu totul despre tine. Ştii-tu-cine mi-a spus. Ar dori să-ţi spun că-i pare rău că ai fost prinsă în ştii-tu-ce, dar trebuia să-i scoată de-acolo.

Barbary clipi. O'Neill trebuie că avea o încredere nelimitată în fata asta ca să-i spună despre rolul lui în evadarea prizonierilor ; era, la urma urmei, fiica Mareșalului Reginei în Irlanda, iar frații ei aveau grade înalte în armata Reginei.

— Nu că-i îndrăzneț ? suflă Mabel. Ce mai cutezanță are !

Barbary o prinse de mînă :

— N-a auzit dacă au reușit să scape ?

Se iscaseră rumori cumplite împrejurul evadării, dar nu sosise nici o știre reală despre fugari, după ce-i înghițise zăpada. Zvonurile afirmau în unul și același timp că ajunseseră în Spania și că muriseră înghețați.

— Mi-a spus ieri că are veşti. Unul din ei a murit de ger. Domnișoară Barbary, mă doare mîna.

— Care din ei ?

Mabel Bagenal își frecă degetele.

— Ia să vedem, care era ? Că mi-a spus.

Era evident că soarta evadaților n-o privea decît în măsura în care erau piese ale jocului jucat de omul pe care-l iubea.

— Unul dintre O'Neillii minori. Așa e. Art O'Neill a murit degerat, Red Hugh și-a pierdut doar vreo două degete de la picioare.

— Ceilalți au ajuns înapoi în siguranță ?

— Da. La fel și Red Hugh.

Barbary lăsă să-i scape aerul din piept. Se duseseră pe pămînturile lor ; Grace O'Malley la regatul ei litoral din Connaught, Red Hugh în Ulster, Conn O'Hagan spre fortăreața din munții săi Wicklow, Art în mormînt. Trei dintre ei vii, fără îndoială pentru a pricinui noi necazuri Coroanei, dar vii. Scăpaseră. Bucuria o năpădi. Grace era în siguranță, Conn O'Hagan era în siguranță...

— Mi s-a spus că te gîndești la măritiș, spuse Mabel, zîmbind. Fratele meu m-a rugat să-ți vorbesc frumos despre el. E grozav de dornic.

— Spune-i să nu conteze pe asta, replică Barbary, dar Mabel nu adusese vorba despre căsnicie decît ca să vorbească de-a ei proprie.

— De ce crezi că Maiestatea Sa își amînă încuviințarea ?

Barbary se putea gîndi la mai multe motive ; opoziția tatălui Mabelei față de pretendent, catolicismul lui O'Neill.

— Poate că-l suspectează pe O'Neill.

Ochii mari și albaștri ai celeilalte se dilatară.

— De ce anume ?

— Ei, știi tu de ce.

— A, aia. Dar trebuia să-și ajute vasalii.

Evident, pentru Mabel actul trădător de a ajuta niște deținuți politici să evadeze din temnița Reginei era doar o poznă filantropică.

— Hugh nu-i un trădător. Își iubește țara.

Care țară ? Barbaryei îi părea rău de fată, simpla pomenire a lui O'Neill o înfiora ; de-asta venise, ca să stea de vorbă cu cineva care știa cît de temerar îi era iubitul. Acasă nu i s-ar fi îngăduit să-i rostească numele. Dar nu-și dădea ea seama de cine era îndrăgostită ? Cum putea o fată din lumea bună protestantă să fi cunoscut fisura din sufletul lui O'Neill ? Barbary o putea bănui de vreme ce avea în propriul ei suflet o prăpastie, dar nici chiar ea nu putea cîrpi adîncurile individului, nici n-ar fi făcut-o vreodată, nici n-o dorea.

— Ai fost acasă la el în Ulster ? o întrebă.

Mabel zîmbi pieziș.

— Tata ar pune mîna pe bici de m-aș gîndi numai.

Zîmbetul îi pieri.

— De ce ? Tu ai fost ?

— Nu, o liniști Barbary. Dar m-am născut irlandeză și țin minte unele lucruri. Ei nu sînt englezi...

Îi venea greu să-și aleagă cuvintele, căci impresiile de demult îi reveneau sub forma unor zăpăceli prea plutitoare ca să poată fi exprimate în vorbe, și atingeau simțuri mai josnice, ca auzul și mirosul. „Muzică", îi venea să zică, „și balegă de vacă." Bucolica nărăvașă se amesteca împreună cu marea, și cu spiritualitatea. Războiul cu clanurile Clanrickard și Joyce pentru că de-asta se aflau acolo. Cruzimi și halucinații, intelect și artrită. Nu era nici

o rădăcină comună, preistoria nu conținea nici un război Troian, nici o legendă familiară a lui Arthur, doar zei străini, mitici. Aceste lucruri erau ale lui O'Neill. Mai erau și ale Barbaryei, și pînă și ea le găsea incomode.

— Ai urî viața, încheie ea, într-o doară.

— Dar asta-i ce-i mai frumos la el, spuse Mabel. Poezia lui e atît de sălbatică și tristă, adorabilă și diferită. Este... este extinsă, și totuși el e atît de drăguț.

Privind-o pe fată, Barbary văzu extaz. Indiferent încotro avea să se îndrepte de-aici încolo Mabel, ar fi însemnat coborîrea de pe un plan pe care întreaga existență a Barbaryei nu-l atinsese niciodată.

— În regulă, spuse ea cu bruschețe. Să ții doar minte că ești îndrăgostită atît de O'Neill-ul cît și de Contele de Tyrone.

După ce Mabel plecă, Barbary se întrebă de ce o biciuise pe tînăra fată cu adevărurile ei de-acasă. Onestitatea, mai ales cea brutală, nu stătea de obicei în firea sa, dar Mabel îi oferise prietenie și simțea că-i datorează și ea ceva în schimbul ofertei. Nu avusese niciodată o prietenă de vîrsta ei ; pe Maccabee și pe boarfe nu le punea la socoteală. O'Neill-ul îi inspira multe emoții contradictorii dar știa că, fie cucerindu-l fie pierzîndu-l, pe Mabel o aștepta suferința.

Maccabee era în oraș cînd sosi următorul oaspete, încă un bărbat. Barbary auzi un glas profund la ușa din față și se întoarse la perete. Cît de mulți ticăloși din-ăștia mai erau ? Cel puțin cu Maccabee plecată, acesta va trebui să evalueze marfa în timp ce Dick Încornoratu îl va supraveghea pe post de domnișoară de companie. Asta o să-l învețe minte. Îl auzi pe Dick intrînd în odaie și șuierînd :

— Alt peținor, Barb.

— Zi-i să se ducă-n mă-sa.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea în privința ăstuia, Barb.

Se simțea în vocea lui o ciudățenie care o făcu pe Barbary să se întoarcă. Se găsea în ușă, arătînd ca un jucător de cărți pe care să-și dezvăluie mîna. Fu împins la o parte

de cineva care trebui să aplece capul pentru a intra în cameră. Mulți bărbați stătuseră în ușa aceea, majoritatea tineri, cîțiva chipeși, toți hotărîți în a-și susține propunerea, dar nici unul nu făcuse aerul să zornăie de triumf aflat în urmă și intenții de triumf viitor la fel ca acesta. Hainele lui nu erau atît de magnifice ca ale altora dar grumăjerul oțelit de sub guler era un efect personal de luptă cum se cuvine, nu un simplu semn de bărbăție al civilului. Pelerina îi stătea pe un umăr iar de lobul urechii stîngi îi atîrna o perlă. Cu barbișonul său arăta ca o versiune mai tînără a lui Raleigh, mai puțin oacheș — părul lui conținea o tentă roșiatică — dar la fel de superb. Doar ochii îi erau altfel ; vădeau stăpînire și încredere, însă acolo unde Raleigh dăduse destule dovezi ale acestor calități ca să le trateze cu neglijență, tînărul acesta și le cultiva cu o prudență imposibil de dezrădăcinat ; le cîștigase cinstit, nu le avea din naștere. Abia cînd ajunse la ochii lui îl recunoscu Barbary pe băiatul cu care crescuse.

— E Rob, Barb ! strigă Dick Încornoratu, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. E Rob Betty !

Îl lasă acum pe servitoru-ți să se ducă în pace. Simion cel din Noul Testament așteptase mîngîierea lui Israel ; Barbary, acum o știa, așteptase mîngîierea lui Rob Betty. Zilele prieteniei lor dădură năvală s-o învăluiască într-o alinare ce făcea ca timpul trecut de-atunci să pară cu atît mai amar. Erau acum trei care să împărtășească vechile amintiri bune-rele ale Ordinului și să vorbească limba intimă a acelei extraordinare universități. Îi fusese dor de el, iar el venise. Și crescuse spre a deveni cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— Oh, Rob !

— Barb ?

Văzu cîrlionții de păr sub bonetă, următoarea-cea-mai-bună cămașă de noapte, noua feminitate, dar îi dădeau de furcă.

— Raleigh spunea că ești tu prefăcut în fată. Nu-mi venea să cred.

— De unde știa Raleigh ?

De fapt nu-i păsa, era doar ca să spună ceva în timp ce el străbătea salonul și îngenunchea lîngă banchetă ca s-o privească de aproape.

— Chiar ești femeie ? întrebă ; mirosea a parfum, a Rob și a piele îmbibată cu sare. Nu cumva prinzi vreun iepure cu asta ?

— Rob, făcu ea cu reproș, și se pomeni fîlfîindu-și genele. Întotdeauna am fost somon.

— De ce ? De ce să mă prostești așa ?

Binecuvîntat să fie, credea că se deghizase în băiat doar ca să-l înșele pe *el* ?

— N-am vrut ca Preacinstitul Om să mă spargă așa cum le-a spart pe Foll și pe celelalte.

— Da' puteai să-mi fi spus *mie*. Nu eram prieteni ?

Binecuvîntat, binecuvîntat să fie.

— Și nu sîntem prieteni încă ? Amarnică nevoie am de unul, Rob, asta pot să ți-o spun.

Oricît încerca, găsea dificil să-l convingă cît de naturală ajunsese să-i fie asumarea rolului masculin, pînă la punctul în care ea însăși abia dacă-și mai recunoștea propriul sex, necum altcineva. Rob părea să creadă că fusese vorba de duplicitate.

— Întotdeauna te-ai simțit printre-ai tăi în Ordin, spuse el, iar Barbary văzu că ura pentru viața sa trecută îi crescuse mai curînd decît să scadă de cînd se îndepărtase de ea.

— Ne-a ținut pe amîndoi în viață, nu-i așa ?

Uimitor, fuseseră despărțiți, suferind schimbări vulcanice, și iată-i răstindu-se unul la celălalt întocmai cum făcuseră în ultima lor seară la Budincă. Dar ciorovăiala o încălzea ; trăda intimitatea oamenilor care se cunoșteau între ei prea bine ca să-și mai supravegheze manierele. Cu excepția companiei lui Dick Încornoratu, nu mai fusese în stare să se relaxeze astfel de cînd ajunsese în Irlanda.

— Oricum, spuse, tu ești naibii de vină c-am ajuns în poziția asta. Puterile-ce-se-află credeau că *tu* ești prințul clanului O'Flaherty. Pe mine m-au luat doar ca următorul-cel-mai-bun.

Îi spuse tot ce se întîmplase de cînd Rob scăpase de-aceeași soartă ca prin urechile acului. Turnul, Lordul Burghley, Penshurstul.

— Al dracu' ce-aproape-am ajuns să fiu favoritul Reginei Angliei.

Acum era fascinat, rîzînd din cînd în cînd, arătîndu-şi dinţii albi şi frumoşi.

— O, da, Jupîne Betty, m-am amestecat printre cei mari de cînd m-ai văzut ultima oară.

Îi povesti despre corabia spre Irlanda, cum i se descoperise sexul, Sir John, complotul de a pune mîna pe comoară, şi eşecul acestuia.

Rob îşi tot încorda ochii ca încercînd să-şi regleze viziunea asupra ei din vechea imagine în cea nouă. Trebuie că-i e greu, îşi spuse Barbary ; cineva pe care l-a cunoscut toată viaţa se transformase în altcineva. La fel de greu îi era şi ei să ajungă la o bună înţelegere cu o naţionalitate neaşteptată.

— Chiar eşti O'Cutare aia ? o întrebă el. Sau nu-i decît tot o pungăşie ?

— Aş vrea eu să fie.

Şi chiar vroia. Privită din complexitatea în care se încîlcise acum, viaţa Ordinului se arăta impregnată de o simplitate însorită.

— Scrijelise conturul unei corăbii pe zidul celulei. Îmi ieşisem din heruvimi. O ştiam. Să mori de rîs, nu-i aşa ? O duceam cu zăhărelul şi tot timpul spusesem adevărul — iar ea încă mai crede că erau braşoave.

— Deci ştii unde-i comoara ?

În vocea lui se simţea ceva.

— Las-o baltă, Rob, îi spuse, tăios. N-ai nevoie de ea. Crede-mă.

Nu-şi putea aminti cu ce cuvinte o legase maică-sa să păstreze secretul, dar o ţineau încătuşată. A-i spune însemna să trădeze un lucru pe care sufletul ei îl păzea instinctiv, prea preţios pentru femeile clanului. Femeile clanului ? De unde apăreau lozincile astea ? În acele ultime cîteva zile ieşiseră la suprafaţă ca dintr-un loc mai adînc decît propria ei memorie, mai degrabă ca o bîntuire ancestrală.

Rob se ridică şi se îndepărtă de ea, iar ei i se făcu frică să nu-l fi supărat, pînă ce-l auzi spunînd :

— Te invidiez.

Fu uluită.

— De ce ? Vroiai să fii tu prinţul ăsta irlandez, aşadar ?

— Doamne ferește, nu !

Asta era o insultă. A fi un aventurier englez de origine modestă însemna să te afli cu cîteva clase deasupra aristocrației irlandeze, cel puțin în ceea ce-l privea pe Rob.

— Nu, dar tu știi cine ești, chiar dacă *ești* irlandeză. Iar ai tăi nu te-au abandonat, nu anume.

— Ți-au făcut-o ai tăi ?

Se aflau pe un teren pe care nu-l mai bătuseră niciodată. N-ar fi îndrăznit nicicînd să-l întrebe ce-și amintea din vremurile dinainte să-l fi adoptat Ordinul.

— Da, ridică Rob din umeri. Și dracu' să-i ia.

Încă mai era un teritoriu interzis. Își trase un scăunaș lîngă canapeaua ei ca s-o pună la curent cu propriile lui înfăptuiri, dar trebui să se scoale și să umble prin salon, fiind o poveste atît de grozavă.

— Doamne, Barbary, dar a fost o viață de om, și-o viață *cinstită*. Iar gunoiul Ordinului a fost suflat în vîntul curat al mării.

O privi.

— Și nimeni nu știe că s-a agățat măcar vreodată de mine. Sînt fiul unui croitor sărac dar respectabil, astăzi mort.

— Cu o masă săracă dar respectabilă ?

— Moartă și ea.

Săraca dar nerespectabila Betty Armăsara, își spuse Barbary, lepădată fără un strop de durere. Se va lepăda oare și de mine ?

— Spune-mi, îi ceru.

Amănuntele le absorbi mai tîrziu ; în momentele acelea era prea ocupată să-l absoarbă pe el și splendoarea lui, așa cum umbla prin încăpere făcînd-o să pară atît de mică și înghesuită, ca să perceapă mai mult decît esențialul. Piraterie și sclavie erau cele ce se distilau din viața lui bărbătească și cinstită. Barbary se încruntă un minut, cînd îl auzi descriind sclavii.

— Sălbatici, nu oameni. Funcțiuni animalice, minți animalice.

Auzise descrieri ale irlandezilor de rînd făcute de unii peținori de-ai ei exact în aceiași termeni și, la o adică, ea însăși era o irlandeză de rînd. Rob însă o dusese mai departe. Urcase pe scara rangurilor ca pe un catarg de corabie.

— *Jesu*, da' strașnic lup de mare mai sînt !

Atacarea vaselor spaniole cu comori sub comanda lui Frobisher îl îmbogățise cu bani prădați, din care investise o parte într-o corabie pe care o condusese, Hawkins fiind prea ocupat cu revista flotei de-acasă a Maiestății Sale ca să-și mai ia cota personală din comerțul cu sclavi din Africa de Vest pe care-l instaurase.

— E plin de bogății, Barbary, dar, o Doamne, ce putoare ! Și dacă ai ghinion, rata mortalității poate să-ți muște din profit.

Cu banii astfel cîștigați își luase o navă mai mare și se alăturase afacerilor lui Carew, navigînd pînă în Virginia și aducînd acasă tutun și cartofi pentru vărul lui Carew, Sir Walter Raleigh, în Irlanda, unde sucombase sub vraja lui Raleigh.

— Acum sînt omul lui, Barbary. Ne vom înălța sau prăbuși împreună, și dacă e să judec personajul, va fi înălțare. Cum poate Regina să-și piardă vremea cu zbînțuiții ăia de curteni, cînd îl are pe el ca s-o sfătuiască... Ar fi în stare să conducă lumea, Barbary. Poate conduce Irlanda pentru ea, și-atunci n-ar mai fi nici o rebeliune printre ticăloși. N-ar scăpa ei de Lordul Delegat Raleigh așa cum au scăpat de grăsanul ăsta bătrîn de Perrot.

Rămase tăcut, cu coatele rezemate pe polița înaltă de deasupra focului, studiind-o.

— Raleigh mi-a spus de tine. Oricum te-aș fi căutat, dar Raleigh a spus cum că era nemernicul ăsta tînăr numit Barbary Clampett care a reieșit că e o moștenitoare irlandeză.

Își înclină capul pe o parte.

— Îmi place rezultatul.

— Îți place, Rob ? Îți place ?

Se simțea înfiorată.

— Dar de unde știa Raleigh ? Era vorba să fiu un secret pentru toți în afară de Curistu cu Cătușe.

Rob se strîmbă.

— Aș prefera să nu folosești argoul. Acum nu mai sîntem în Ordin.

— Dar de unde știa Raleigh ?

— Doamne Sfinte, da' nu-i el Căpitanul Gărzii Reginei ? Și unul din favoriții ei ? Nu-s multe cele pe care nu le știe.

Pe neașteptate, își luă mantaua :

— Trebuie să plec. Ieșisem cu treburi de-ale lui.

— Nu pleca, Rob ! intră Barbary în panică. Ia-mă cu tine. Nu pot sta aici. Ăștia încearcă să mă mărite. Spun că-s proprietate nubilă.

Se luptă să se ridice în picioare, dar se clătină. Încă era slăbită.

Ceva se clinti pe chipul lui Rob și își dădu seama că pentru prima oară, arătînd slăbiciune, devenise pentru el cu adevărat feminină. Cu blîndețe, Rob o împinse înapoi pe banchetă.

— Iubito, am să mă-ntorc.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată iubito. Buimacă, îl privi înfășurîndu-și mantaua împrejurul trupului. Odată ajuns la ușă, se răsuci și spuse :

— De cînd întîia oară chipul ți-am văzut, m-am hotărît să te cinstesc și glorie să-ți aduc. Disprețuit acum dacă voi fi, aș vrea ca inima-mi în veci să nu te fi știut.

Barbary înghiți în sec.

— Uitasem să-ți spun, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul ca s-o dea gata de-a binelea, de cînd te-am văzut ultima oară m-am făcut poet. Binișor, nu ? rînji. Schimbarea de gen îți vine bine. Păstreaz-o pînă vin înapoi.

Plecă, lăsînd în urma sa o femeie care pînă acum rămăsese necurtată într-o vreme cînd era gata pentru a i se face curte, pentru care poezia de dragoste era ceva adresat altora, care nu se gîndise niciodată la sine ca fiind dorită.

— O, Iisuse !

Îl iubise întotdeauna. Crezuse că-l iubea ca pe un frate, dar n-avea impresia că e legal să te gîndești la un frate în felul cum simțea ea acum față de Rob Betty.

După aceea o vizită adesea, primit cu bucurie de Spenseri pentru că era prieten cu Sir Walter Raleigh, și de Barbary, căreia îi era primăvară și vară. De fiecare dată cînd intra pe ușă, salonul Maccabeei devenea un loc al cu-

giei şi atracţiei, transformat de către istorisirile călătorului său într-o corabie legănîndu-se sau o coastă africană. Lumea i se deschisese în faţă, iar el avusese isteţimea şi curajul de a trage foloasele. Toată ambiţia frustrată care făcuse din el un adolescent posac fusese eliberată spre a îngădui amplitudine maximă farmecului şi umorului pe care Barbary le întrezărise pe cînd erau copii. Visele ei urîte se risipiră şi fură înlocuite de imagini ale gîtlejului magnific, ale picioarelor lui lungi în cizmele lor frumoase, ale extensiei trupului atunci cînd îşi împreuna mîinile după cap.

Barbary n-avea timp pentru numeroasele ei probleme, ci numai ca să-ncerce a-şi da seama dacă şi el era la fel de îndrăgostit de ea ca ea de el. Uneori credea că este, altfel de ce-ar fi venit aşa de des ? Îi scăpa însă ceva ce dorea să găsească în el.

Cu puţinele prilejuri cînd erau singuri împreună, Rob se arăta dornic să audă ce-şi putea ea aminti din copilăria sa irlandeză. Îşi ţinea minte tatăl ? Care fusese poziţia lui socială ? Cît pămînt avusese ? Barbary ezita să vorbească despre asta, în parte pentru că nu ştia — „nu eram decît un ţînc, Rob" — în parte din cauza unei interdicţii mintale care-o făcea să se simtă ca şi cum ar fi trădat un soi de străveche loialitate, şi în parte pentru că prefera ca în loc de asta să-şî reamintească vremurile lor din Ordin.

El însă nu era de acord :

— Zilele-alea au murit.

Devenea scorţos cînd era vorba în argou, dorind să-şi menţină noua ei imagine ca femeie.

— Eşti o doamnă, nu te degrada.

Aşa că, pentru el, Barbary îşi asumă în faţa lui o altă personalitate ; blîndă, neemfatică, dulce la vorbă. Simţea că o face lipsită de personalitate, dar el îi răspundea cu căldură, iar aprecierea lui era atît de minunată încît sub soarele ei independenţa Barbaryei se evaporă. Continuă însă să păstreze secretul comorii, şi încă un lucru. Ca răspuns pentru un soi de avertisment căruia nu-i ve-

dea motivul, dar i se supunea, își reprimă întîlnirile pe care le avusese cu O'Neill-ul. Combinația profundă, ambivalentă, a sufletului ei cu cel al irlandezului era de nerostit, mai ales întrucît Rob își exprima adesea neîncrederea și disprețul față de lorzii irlandezi.

Sosi ziua cînd Rob îl aduse pe Sir Walter Raleigh în vizită, aruncîndu-i pe Edmund și Maccabee în paroxisme de ospitalitate.

— Luați loc pe acest scaun, de lîngă foc, Sir Walter.

— Mai serviți puțin clapon, Sir Walter.

Mary, noua servitoare, făcea naveta între bucătărie și salon servind cele mai alese răcoritoare ale Maccabeei.

Era greu să-l asociezi pe curteanul acesta sofisticat, învesmîntat fastuos, cu omul din povestirea lui Will, care spintecase și eviscerase cu sutele oameni neajutorați la Smerwick. Nici n-ajuta la nimic să te gîndești la asta ; la fel ca toate celelalte pe care i le spusese Will, această informație trebuia consemnată în locul aflat odinioară după zidul de ceață ; o vreme din afara vieții, înfricoșătoare și mistică, neavînd nimic de-a face cu prezentul.

Barbary se întreba dacă Sir Walter își mai amintea fantasmagoria de la Penshurst, sau dacă nu cumva fusese prea ocupat să ducă domnișoare de onoare în boscheți ca s-o observe pe ea. Și-o amintea. Îi sărută mîna, făcîndu-i răutăcios cu ochiul :

— Magnifică transformare, Domnișoară Boggart, din elf în Regina Zînelor.

Nu se putu abține să-i facă și ea cu ochiul. El însuși era un pic magnific. O fi fost un ucigaș, dar nu era de mirare că Rob și-l luase pe acest om drept model.

În ciuda faptului că era un devonian cu accent gros, avea ascuțimea care-i amintea de străzile Londrei. Ocupa toată scena, eclipsîndu-l pînă și pe Rob, care era destul de bucuros să cînte vioara a doua. În timp ce asculta ce se făcea pe moșiile lui de la Lismore și Youghal, în sudul Irlandei, și despre plantele cu nume stranii pe care le adusese din Lumea Nouă pentru grădinile lor, Barbary îl pri-

vea pe Rob privindu-l pe Raleigh și știa că, chiar dacă Rob va ajunge s-o iubească așa cum îl iubea ea pe el, niciodată nu va beneficia de adorația în care-și învăluia eroul.

Tresări, cînd Raleigh îndreptă conversația spre ea :

— Ești o adevărată fecioară din Connaught, domnișoară, cu aprigul dumitale păr și spirit. I-un mare păcat că tre-să-i fii dată vr'unui administrator bătrîn care n-o s-aprecieze nici una, nici alta.

Spaimă.

— Ce administrator ?

Parcă pentru-a o scoate din fire, Raleigh dădu la iveală un tub de argint, lung și subțire, cu o cupă la un capăt, căreia îi dădu foc în timp ce sugea din celălalt capăt. Barbary era atît de speriată încît abia observă.

— Ce administrator ?

Din gura lui Sir Walter ieși fum.

— Calm, calm, fetițo. Nu te speria. N-ar fi trebuit să spun, se pare, dar umblă vorba că tre-să fii folosită ca să-ți aduci clanu-ndărăt sub domnia Maiestății Sale. Connaught i-o țară sălbatică, la fel de frumoasă ca matale, și-i timpu' ca slova englezească să ajung-acolo-n faptă precum și-n vorbă. Fi-va nevoie d-un om cu bărbăție s-o facă, cu ajutorul matale, da' uite că-n zilele noastre la curte nu-s decît leșinături.

Măritată. Trimisă înapoi în timpul și locul acela ciudat, cu un străin, *ca* o străină, să-l supună.

— Nu mă mărit dracului cu nimeni !

O puteau cununa împotriva voinței ei ? Ridicarea din umeri a lui Raleigh nu avu darul s-o liniștească, nici poveștile pe care le auzise în trecut, despre moștenitoare măritate, vrei nu vrei, cu alesul tatălui lor.

— Porcăria dracu' ! exclamă, fără speranță, fără să-i pese de privirea dezaprobatoare a lui Rob. Sînteți siguri ?

— Așa se vorbește la curte.

În clipa aceea, Mary, intrînd în încăpere pe ușa din spatele fotoliului lui Raleigh cu două căni cu bere, văzu

fumul ieșind din fața prețuitului oaspete, și-i goli una din căni în cap. În mijlocul admonestărilor, zăpăcelii, ștergerilor și scuzelor, singur Raleigh își păstră un calm resemnat.

— Oamenii fac asta mereu, spuse el.

În timp ce gazdele, continuînd să-și ceară scuze, îl conduceau la ușă, sugeră. :

— Jupîn Rob s-o ducă pe duduie în camera ei. Nu prea-i în apele ei.

În apele ei, Barbary nu era. Rob trebui s-o urce în brațe scările iar ea i se agăță de gît, implorîndu-l s-o ducă de-acolo.

— Nu vreau să mă mărit. Nu vreau Connaughtul, nici să n-aud de el. Vreau să mă duc acasă. Rob, du-mă acasă.

Rob o depuse ușurel pe pat și-i cuprinse fața în mîini. Niciodată nu fusese mai blînd.

— Te-ai putea mărita cu mine, îi spuse.

Să se mărite cu el, iubirea ei. Să fie salvată de pe stîncă de acest Perseu.

— Riscă, spunea el. Ne vom căsători acum, înainte ca ei să ne poată opri. Eu voi fi cel ce te va ajuta să-ți cucerești regatul ăla al tău din ghearele sălbaticilor. Să faci din el un Eden unde să putem fi rege și regină.

Era minunat, dragul de el !

— Dar Somonul-Roman te va pedepsi !

— Regina, spuse el, și o sărută. Nu Somonul-Roman, Regina. Iar Raleigh o poate cîștiga, poate face orice din ea.

Mai era o ultimă condiție.

— Nu-i o sălbatică, totuși, Rob. E bunica mea.

O apucă de umeri și o zgîlții :

— Unde ți-i romantismul, femeie ? Nu mai despica firu-n patru ! Te măriți cu mine sau nu ?

O dorea, fără doar și poate. El era cel ce-și asuma riscul, covîrșitorul risc, de-a o lua de soție fără consimțămîntul Reginei. O dorea, iar ea dorea foarte mult, foarte mult, să fie dorită.

— Da, Rob, răspunse.

Pe Barbary n-o surprinse să vadă că Raleigh şi Spenserii erau pregătiţi să înfrunte nemulţumirea Reginei, consimţindu-i căsătoria, dar asta pentru că era atît de surprinsă de sine însăşi şi de intensitatea fiorului ce-i ţinea picioarele suspendate deasupra pămîntului solid încît nu mai avea ochi pentru nimeni.

Raleigh însuşi procură licenţa de la un Comisar Episcopal. Edmund Spenser intenţionase dintotdeauna să-şi dea demisia din postul de la Castel şi să ia în posesiune o moşie jos în Valea Awbergului din Munster, nu prea departe de vaştii acri ai lui Raleigh, iar acesta era un moment potrivit de a o face — înainte ca Sir John Perrot să descopere că fata ce-i fusese dată în grijă se măritase fără complicitatea lui.

Ea şi cu Rob, spre uşurarea Barbaryei, o vreme încă n-aveau să se ducă şi să revendice pămînturile clanului său. Cu banii cîştigaţi, Rob cumpărase o moşie întinsă alături de cea a Spenserilor, şi urma s-o aducă pe aceasta în stare de funcţionare înainte de-a trece la antrepriza mai hazardată din Connaught. Aveau să plece cu toţii la sfîrşitul săptămînii într-un convoi de căruţe alături de restul antreprenorilor. Domneau multe hai-ho-uri şi nonny-no-uri în legătură cu viaţa la glie şi plug, departe de corupţia de curte şi castel. Fluierele şi turmele ciobanilor figurau pe larg în conversaţie. Spenser îi pisa cu idila unei perechi de rustici numiţi Corydon şi Phyllida.

— Te bucuri că devii ciobăniţă, iubito ? întrebă Rob.

— Da, răspunse ea. Iubitule.

Da, viitorului ei de femeie săracă, o soţie aşa cum erau şi alte femei. Da, coptului pîinii. Da, da lui Rob şi pasului cizmelor sale strîmte, da, gîtului lui neted răsărind din gulerul încreţit, firelor blonde de păr de pe antebraţ, cînd îşi sufleca mîneca de la cămaşă. Da, îndrăgostirii la fel de puternice ca a Mabelei Bagenal, care cauzase reverberaţii prin ţara asta şi prin Anglia neaşteptînd permisiunea Reginei ca să se mărite cu omul pe care-l iubea şi fugind cu el.

I-a cununat, trei zile mai tîrziu, după-amiaza, în salonul lui Edmond şi Maccabee Spenser, Părintele Tobias

Bildon, un reverend neglijent în compartimentul său personal și religios, care sughița cuvintele necesare și întinse imediat mîna după cele cinci lire pe care Rob i le plăti pentru slujbă. Martori fură Walter Raleigh, Spenserii, Mary servitoarea și Dick Încornoratu. Darurile lui Rob pentru mireasa sa fură un inel și un balot de mătăsuri asortate luat dintr-un galion spaniol.

Maccabee se întrecuse pe sine cu supeul de nuntă, parte ca să-i atragă atenția lui Sir Walter și parte din entuziasm sincer cu ocazia sărbătorii. Începură cu un cap de cod în sos de scoici și creveți marinați decorat cu pătrunjel, varză roșie și fructe conservate, trecînd la porumbei fripți și ruladă de porc cu muștar și zahăr alături de tarte cu spanac. Vinurile, care erau excelente, fură darul lui Raleigh personal.

Erau la brînza dulce de vaci cu nucșoară și frișcă, cînd Rob se ridică în picioare clătinîndu-se și anunță că soția lui nu căpătase un singur nume nou, ci două.

— Fie ca de-acum înainte, draga mea, spuse el. ridicînd paharul în cinstea Barbaryei, să fii cunoscută ca Margaret. Margaret Betty.

Se aplecă spre ea :

— Barbary are un sunet nepămîntean, un iz băiețesc și... și trecutul. Margaret, ăsta-i un nume dulce și drăguț pentru o nevastă dulce și drăguță. Fie să te numești Margaret.

Barbary se aplecă înainte, rezemată în pumn, să contemple prin ceață ideea. Aceasta îi înfruntă fățiș privirea, un nume solid fără nici un risc în el, nume englezesc crescînd părăluțe, nume ce le servea generos bere lucrătorilor ce coseau fîn pe pajiște și le dădea ordine fetelor-în-casă.

— Îl primesc, spuse, cîtă vreme nici un poponar n-o să-mi zică Betty Betty.

La asta Raleigh rîse, așa că rîseră cu toții, cu excepția lui Rob, care păru încurcat.

— Margaret nu înjură, spuse el.

Urmă tradiționalul vacarm cînd Maccabee și Mary o escortară pe Barbary în pod iar bărbații turnau vin și po-

veţe în Rob înainte de-a-l conduce sus. Dick Încornoratu nu-şi mai încăpea-n piele, aruncînd în toată lumea cu boabe de grîu şi orz, legînd potcoave de cizmele lui Rob şi încercînd să-l întreacă pe Raleigh într-un duel de glume abia articulate dar porcoase.

În pod, Barbary o îmbrăţişă pe Maccabee cu recunoştinţă ; ceea ce făcuse femeia nu fusese pentru a-l impresiona pe Raleigh, ci din autentica bunăvoinţă sentimentală a nevestei faţă de mireasă. Obloanele erau deschise spre o ploaie răpăitoare ce anunţa dezgheţul, şi lumina palidă a lunii scălda un pat dublu aşternut cu ierburi şi panglica albă legată pe perne în nodurile-îndrăgostiţilor. O lumînare din ceară de albine parfumată ardea pe presa pentru haine.

Maccabee o ajută să lepede veşmintele şi să se cuibărească în pat.

— Am pus frunze uscate de crăiţe în saltea, spuse, astea-s pentru constanţa iubirii. Şi să nu-i spui lui Rob, dar mai e acolo şi nişte rozmarin.

— Ăla pentru ce-i ?

Maccabee chicoti :

— Rozmarinul înfloreşte acolo unde poartă femeia pantalonii. Dumnezeu să-ţi binecuvînteze patul în astă noapte, Margaret.

Ieşi.

În timp ce-l aştepta pe Rob, Barbary nu avea cituşi de puţin nervii de noapte a nunţii pe care e de aşteptat să-i aibă orice fecioară. Nu din cauza vinului ; nu le găsea nici un rost. Predicile asupra opiniei puritane privind sexul în căsnicie ca funcţie a facerii copiilor şi niciodată ca sursă de plăcere, bubuiseră în urechile altor fete dar o lăsaseră pe Barbary neatinsă de vinovăţie, de vreme ce ea nu călcase în nici o biserică să le-audă. Dacă-i influenţase cineva atitudinea faţă de copulaţie, acestea fuseseră boarfele, pentru care era o activitate atît de cotidiană sau multicoloră încît aluziile lor întîmplătoare îi răpiseră toată povara pe care o purta pentru o domnişoară creştină cu

frica lui Dumnezeu. Barbary era pregătită pentru o minunată contopire de trupuri sau zgomotoase plesnete și gîdilături, sau orice combinație a celor două. Dacă tremura, asta era din cauza fiorului și-a nerăbdării.

Îi auzi pașii pe scări și grosolăniile de ultim minut ale bărbaților strigînd în urma lui. Ușa se deschise iar el se opri acolo în lumina lunii și-a lumînării cu cămașa descheiată la gît. Chipul îi era concentrat ca asupra unei probleme. Avea să-și sfîrșească poemul pentru ea ? Un singur vers, și s-ar fi topit toată. N-o privi, ci trecu la obloane și le închise, veni spre pat și suflă în lumînare.

— Rob, murmură ea, te iubesc.

Îl auzi dezbrăcîndu-se zorit, aproape expeditiv. Se vîrî în pat, iar ea își deschise brațele pentru trupul lui mare și fierbinte, ridicîndu-și fața spre a lui ca să-l sărute. Nu-l găsi, era prea departe, așa cum se arcuise peste ea ; nici o sărutare, nici o mîngîiere, drept în jos la problema esențială, penisul în vagin.

— Au, făcu Barbary.

Obloanele nu ascunseseră complet luna ; îi putea zări fața. Avea ochii închiși, preocupat numai de treburile lui.

— Au, Rob, repetă ea.

Deschise ochii fără chef, o văzu, păru că se supără și o întoarse astfel ca să-și poată sfîrși funcțiunea pe la spate. Ceea ce și făcu, cu ceva mai mult entuziasm dar minim efect asupra ei. După un orgasm rapid și gîfîitor, se dădu jos de pe ea greoi și se întoarse pe-o parte, cu spatele.

— Asta-i tot ? chițcăi Barbary. Destul de ciudat, reacția ei imediată fu cea de indignare. Nu-i venea să creadă că fusese atît de mîrlan ; ceea ce tocmai i se întîmplase era mitocănie sexuală. Îl bătu cu pumnii în spinare :

— Asta-i tot ? De ce, Rob ?

Asta era noaptea nunții ei, acest... acest *exercițiu* pe care-l efectuase el ?

Apoi, în surprinderea ei decepționată se revărsă o mizerie cum niciodată nu sperase să simtă, și se prăvăli înapoi, tremurînd. Fusese înșelată ; nu putea spune că a fost molestată sau violată, dar aici se găsea cruzimea amîndorura. Nu cu ea făcuse el amor ; nu era cîtuși de puțin actul sexual așa cum fusese ea îndrumată să-l înțeleagă,

ci pur și simplu o sarcină oarecare pe care Rob și-o impusese singur și ar fi putut-o foarte bine duce la îndeplinire tot singur.

Credea că în Turn cunoscuse disperarea, dar nu era adevărat. În Turn fusese totuși aptă să facă planuri și proiecte de viitor ; dar nu-și putea plănui ieșirea din această incomodă și dezolantă lipsă de iubire. Asta era disperarea. Căci el n-o iubea, și măcar atîta lucru îi spusese. Ea dorise s-o iubească și transformase dorința în credință. Ce proastă !

Se dădu jos din pat și merse la fereastră, sfîșiindu-și priveliștea mintală cu flori și pomi înmuguriți în care-o învoșmîntase și examinînd crăpăturile rămase în urmă.

— Cine ți-a spus să mă iei de nevastă, Rob ? întrebă ea. Raleigh ?

11.

Dacă ar fi discutat-o, intuia Barbary, încă ar mai îi putut salva ceva care să arate vag a căsnicie tolerabilă, dar Rob refuză. Nu era nimic în neregulă. De ce trebuie să-l bată la cap cu chestiile-astea ? Afurisitele de femei, întotdeauna azvîrle cu lături. Bineînţeles că o iubea. Erau fericiţi. Nimeni nu-i sugerase să se însoare ca să cîştige ceva. Nu-i era bine de se gîndea la una ca asta ? Nu era nimic în *neregulă*. Avea el lucruri mai importante la care să se gîndească.

Era în continuare sigură că nunta aceea îi fusese sugerată de către Raleigh. Sir Walter nu era pregătit s-o ia el însuşi de soţie, dar atrăgîndu-i lui Rob, acolitul său, atenţia asupra avantajelor, îşi acorda sieşi un interes cu putere de control în toată afacerea de a lua in stăpînire pămînturile clanurilor O'Flaherty şi O'Malley.

Iar ambiţia lui Rob de a fi puternicul peste nişte mari moşii îl convinsese că Barbary era de dorit. Căci aproape o iubea, de asta era sigură. Rob era un om surprinzător de cinstit, şi nu atît de pierdut în lăcomie ca să se fi însurat cu ea fără a simţi nici un strop de afecţiune. Poate chiar se forţase să creadă c-o iubea — dorinţa urmîndu-i ambiţia. Poate că reacţia sa din noaptea nunţii fusese o la fel de mare dezamăgire pentru el ca şi pentru ea.

Dar afecţiunea, această aproape-iubire, nu-i folosea la nimic Barbaryei. Îşi pierdu din nou caracterul, devenind nesigură de sine însăşi, stînjenită şi nefericită în timp ce-l

aştepta pe Rob să se îndrăgostească de ea. Trebuia să se întîmple. Mai devreme sau mai tîrziu.

Erau destule de făcut ; trebuiau cumpărate seminţele şi uneltele agricole, şi proviziile cu care să treacă primăvara. Instabilitatea economică a Munsterului după devastarea din Războaiele Desmondiene lăsase regiunea încă subpopulată şi nu se găseau nici animale. În zilele bune era posibil să se tîrguiască şaizeci de vaci de lapte, trei sute de mioare, douăzeci de porci şi o echipă bună de plugărit pentru o sută de lire. Cincizeci de lire pe an îi ajungeau unui om să ţină o casă şi un stil de viaţă care în Anglia l-ar fi costat pe un lord de patru ori mai mult. Edmund, Rob şi antreprenorii aveau de gînd să re-creeze paradisul care fusese odată Munsterul.

Problema era lipsa mîinii de lucru. Singurii reangajaţi din Dublin erau înfometaţii irlandezi de rînd, iar pe aceştia coloniştilor le era interzis prin decret regal să-i ia cu ei. Raleigh promise să trimită cîţiva oameni de-ai săi din Youghal de îndată ce Rob îşi va fi intrat în posesia moşiilor, şi cu asta trebuiau să fie mulţumiţi.

— La fel de bine îi avem pe Dick Încornoratu, spuse Barbary. Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Nu că-mi vine să-l văd cosind sau mulgînd vacile.

Privi în jurul ei prin salon, unde ea şi Rob făceau liste.

— Unde-i ? Azi nu l-am văzut.

— L-am trimis să-şi facă bagajul, spuse Rob. I-am dat doi galbeni şi i-am spus să se care. Nu vine cu noi.

— Ce-ai spus ? întrebă Barbary calmă. Nu-i putea da prin minte că-l auzise bine.

— Margaret, e vremea să-ţi dai seama încotro mă îndrept. În Munster vom fi domni, lord şi lady ai unui conac. Apoi vom continua. Raleigh o va convinge pe Regină să mă ierte că m-am însurat cu tine fără permisiunea ei, cînd vom supune în numele Coroanei pămînturile tale din Connaught. Ridică-ţi ochii spre ce ne aşteaptă. Uită vechea viaţă. N-a existat niciodată. Iar eu n-am să iau în ceea nouă o rămăşiţă care arată şi vorbeşte la fel ca şi ceea ce e, un şarlatan.

— Şarlatanul ăsta, spuse Barbary, se întîmplă să fie cel mai bun prieten pe care-l am. Mi-a salvat viaţa. Îl iubesc.

Se ridică în picioare.

— Mă duc să-l caut.

— Stai jos, Margaret.

— Nu.

— Nu pleci nicăieri.

Rob se sculă și-i tăie calea spre ușă.

Barbary încercă să-l ocolească, îngrozită de gîndul la cît de abandonat trebuia că se simte Dick, cît de abandonată se simțea ea în artificialitatea vieții pe care i-o făurea Rob. Era o viață *singuratică*. N-o putea trăi fără Dick Încornoratu.

Se răsuci prin aer și ateriză pe genunchii soțului ei. Acesta o bătea la fund.

— Eu. Sînt. Stăpînul. Aici, icnea el. E. Vremea. Să. Înveți. Să. M-asculți.

Cu toată durerea, furia și umilința, o simți pe Maccabee intrînd în odaie și ieșind imediat. Fu săltată pe picioare și împinsă pe scări în sus. Chiar și în timp ce se lupta, și parțial chiar acesta era motivul pentru care se lupta, știa că Rob era artificial și în asta, supunîndu-se vreunui standard de comportament care pentru el nu era firesc dar pe care îl considera conform cu stilul de viață al oamenilor cumsecade. Fu îmbrîncită în podul lor și auzi ușa închizîndu-se și încuindu-se, și pașii lui Rob coborîră grăbiți scara.

Rob descuie ușa podului după o oră, opinînd că intervalul de timp fusese suficient pentru ca soția sa să-și înțeleagă greșeala, și se pomeni privind în gura țevii unui pistol cu gheară Clampett.

— Ia loc, Rob. Avem de vorbit.

Rob se așeză. Știa că nu-l va împușca, dar pistolul transferase autoritatea. Nu poți contesta personalitatea cuiva care ține în mînă un pistol cu capsa pusă, oricît ai dori poate ca acea personalitate să fie altfel.

— Nu vreau să-mi mai spui Margaret, rosti Barbary cu glas temperat ; meditase din greu. Nu-s nici o Margaret. Io-s Barbary. Dacă nu-mi eram Barbary nu-ți eram nici ție de nici un prețios folos, că n-aș fi moștenit nimica. Tu poți să fii Lord Rob sau cine ți-o plăcea, da' eu am să fiu eu-însămi. Asta-i una.

Nu-l întrebă dacă era de acord ; nu-i mai păsa dacă era sau nu. Acum, odată ce căsnicia se preschimbase în adversitate, vechea Barbary revenise, cu baveţica neudată.

— Ailaltă, e că o fi Dick un şarlatan, şi eu o escroacă, da' şi tu eşti un prefăcut. Pe-o scară la care el şi cu mine nici n-am visat vreodată. Tu m-ai înşelat să te iau de bărbat.

Ridică piciorul spre gura pe care Rob o deschisese să vorbească.

— Nu vreau s-o discut, n-o vreau decît spusă pe faţă. Orice-oi pretinde tu că eşti faţă de străini, asta-i o căsnicie în sînul Ordinului, şi o singură dată dacă mă mai tragi pe sfoară, mergem direct la măgaru' mort.

Divorţurile printre membrii Ordinului erau la fel de banale precum căsătoriile şi constau în instalarea amberor părţi lîngă un cal sau măgar mort, zicînd „Renunţ la tine" şi pe urmă plecînd. Se ridică în picioare :

— Acum merg să-l găsesc pe Dick, şi dacă vrea să vină şi el cu noi, vine cu noi.

Dick era în taverna sa favorită, „Ancora", pe chei. Şedea de unul singur cu privirea pierdută într-o stacană de bere. Barbary se aşeză alături şi-şi puse o mînă peste mîna lui. Dick oftă :

— Dacă nu vrea, nu vrea.

— Dacă nu vii tu, nu vin nici eu, îi spuse Barbary. Unde-aş ajunge fără tine ?

— Asta-i o nerozie, Barb. El îi omu' tău.

— M-a pus în stihuri pentru mălai.

S-or fi cununat domnii pentru cîştiguri, dar membrii Ordinului se luau fiindcă se doreau unul pe altul, indiferent pentru cît de puţină vreme.

— Te iubeşte-n felu' lui. Chiar şi dacă n-o ştie.

— În felul lui, murmură ea amar. Cu siguranţă, Rob îşi stăpînea dragostea cînd era adevărata Barbary şi nu se arăta afectuos decît dacă adopta caracterul celei pe care ea începuse s-o socotească o cîrpă. Nopţile lor împreună tot neplăcute erau. Dumnezeu ştie cu cine făcea el dragoste, îşi spunea Barbary, dar nu ea era aceea. Contactele lor sexuale o lăsau umilită şi însingurată. Bănuia însă că Dick avea dreptate. De bine, de rău, Rob era acum omul ei.

— Ce-ai să faci ? îl întrebă. Te-ntorci în Anglia ?

Gîndul o făcea să se simtă nenorocită.

Dick Încornoratu se scărpină în creștet, iscînd o ploaie de mătreață.

— Recunosc c-aș mai sta un pic. Stăpîna d-aciia-i un somon ca lumea. Îl ții minte pe Davy Jones, belaliul ăla fățarnic ? Descoperii că-i vară-ta. Mică e lumea, Barb. Mi-a oferit o slujbă.

Barbary privi în jur. „Ancora" era mai mică și mai prost chivernisită decît Budinca-ntr-o-cîrpă, dar, acum că o examina, clientela era din același aluat ca a Budincii. Zarurile cădeau între un bărbat și o femeie de la masa vecină ce jucau o partidă zgomotoasă cu o pereche de marinari la fel cum căzuseră și pentru Dick Zargiul acasă. Femeia mănoasă la înfățișare de la o masă din partea opusă a încăperii cosea în timp ce-i privea pe bărbații din jurul ei jucînd cărți. Din cînd în cînd arunca o privire și în oglinda de pe perete, dincolo de doi dintre jucători, iar ceea ce vedea acolo părea să-i facă acul să împungă uneori repede, alteori încet.

Barbary se întoarse din nou spre Dick Încornoratu.

— Găozar bătrîn, îi spuse. Dick dădu, modest, din cap :

— Acasă de-acasă. Și, Barb, îți aduci aminte de bărbățușul ăla de Lord O'Neill ? Ăla cu mîna aia pe mănușă ? A răsărit deunăzi și mi-a dat un pumn de aur. Uite-așa.

Barbary încuviință. Așadar, evadații de la Castel reluaseră legătura cu O'Neill și-și plătiseră datoria.

— Și a zis, continuă Dick, într-o doară, că mai e acolo de unde-a venit aurul ăla, dac-ar fi să ciulesc trișurile-de-auzit la orice-l atinge pe-O'Neill.

— La ce i-ar mai trebui lui O'Neill încă un spion ? întrebă Barbary. Are destui prieteni care să-i spună ce se-ntîmplă în orașul ăsta.

Aflase de la Spenser că vechea gardă a orașului se dădea pe lîngă O'Neill, acum că Sir John Perrot, răsfățatul lor în materie de ură, dădea glas suspiciunii că respectivul Conte ar fi un trădător. Era una din acele situații care făceau extrem de dificilă o evaluare a politicii irlandeze. Coloniștii protestanți anglo-irlandezi conservatori susțineau un irlandez catolic împotriva reprezentantului propriei lor Regine pe care-l antipatizau pentru că-i

susținea pe irlandezii catolici în general. Aici, departe de casă, de divizările precise ale Angliei, concepte ca patriotismul, loialitatea, trădarea, nu mai erau atît de limpede delimitate. Pentru Dick, cît era el de amoral și apolitic, se înfățișau de-a dreptul năucitoare.

— Ai grijă, Dick.

— O să fie bine, Barb.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji în timp ce-i zîmbea voios.

— Nu-ți fă griji cu mine. Tu ești aia de se duce între sălbatici.

Orbită de propriile ei lacrimi, îi rînji.

— Mănîncă-i la micul dejun, îi spuse. Nu-i putea spune la revedere. Se ridică și ieși afară precipitat, străbătu grăbită cheiul pînă ajunse la un gang adînc și pustiu în care intră să plîngă în voie. Deci asta era căsnicia, instituția asta fără prieteni care te rupea de tot ce-ți era drag și familiar. În clipa aceea își văzu soțul ca pe un dușman ce cîștigase prima bătălie din ceea ce se anunța ca un război prelungit. Suspină din nou. Ei bine, nu le va putea cîștiga el pe toate. Își șterse fața și porni iarăși, nu spre locuința Spenserilor ci către grajdurile Castelului Dublin.

Două zile mai tîrziu, antreprenorii din Anglia părăsiră Dublinul să-și ia în primire moșiile din Munster. O escortă de soldați îi însoți. În fruntea lungului convoi de căruțe și călăreți mergeau Sir Walter Raleigh și cei doi protejați ai săi, Edmund Spenser și Rob Betty cu familiile, bagajele lăfăindu-li-se într-o căruță de clasă mai bună decît restul convoiului și persoanele pe cai mai buni — cu excepția nevestei lui Jupîn Betty care, spre vizibila neplăcere a Jupînului Betty, încălecase un pony încet, pătrățos și lugubru, care, fără discuție, trăgea înapoi toată caravana.

Ofițerul însărcinat cu escorta ce-i însoțea pe antreprenori în Munster se prezentă ca fiind Căpitanul Humfrey Mackworth.

Căpitanul Mackworth ? Căpitanul Mackworth ? Barbary își amintea relatarea lui Will Clampett despre războiul lui din Irlanda. Căpitanul Mackworth care, asistat de Căpitanul Walter Raleigh, măcelărise garnizoana spaniolă din Smerwick care se predase ?

Același. Îl auzi pe Edmund Spenser murmurînd :

— O fi înțelept să te-ntorci în Munster ? Irlandezii au memoria lungă.

Și pe Mackworth replicînd :

— Memorie lungă dar vieți scurte.

Era un om cu chip rotund și vesel a cărui singură cicatrice vizibilă era o tăietură veche ce-i încrețea ochiul stîng într-o clipire oarecum zemoasă, rezultat al unui accident de vînătoare din tinerețe. Privindu-l pe el și pe Raleigh călărind împreună amical în capul coloanei, Barbary se întrebă dacă amintirea zbieretelor oamenilor neînarmați nu le tulbura clipele negre, și conchise că nu. Amintirea fusese scuzată și extirpată. Nu-i tulbura teama de represalii din partea oamenilor sau dintr-a lui Dumnezeu. Cum se făcea că Will Clampett, cu atîta mai ignorant, cu atîta mai puțin imaginativ firește decît Raleigh, putea suferi de vinovăție pentru rolul jucat de el în masacru iar acești doi oameni, care îl conduseseră, erau netulburați ? Să fi fost poate faptul că Will era lipsit de vanitate și putea admite că e un păcătos, cîtă vreme aroganța lui Raleigh îl făcea invulnerabil la îndoiala de sine.

Mackworth deduse ea după un oarecare studiu, nu era decît un ticălos. Dar un ticălos eficient. A ține vreo sută de căruțe, cu familiile și animalele aferente, înaintînd împreună pe drumurile irlandeze, nu era de ici de colo.

Instrucțiunile sale în prima zi fură limpezi :

— După ce ieșim din Pale, nimeni, absolut nimeni, nu mai are voie să părăsească convoiul. Cînd ajungem la diversele voastre destinații, vă veți dispersa în grupuri. Nici o familie nu va locui singură în oricare din gospodării pînă ce fiecare își va fi pus la punct apărarea și un sistem de semnale de avertizare. Înțeles ?

— Scuzați, Căpitane, interveni Ellis, fost crescător de porci în Bristol, care ieșise ca purtător de cuvînt al antreprenorilor. Scuzați, dar de ce toate precauțiunile astea ? Ne gîndeam că irlandezii din Munster au fost nimiciți.

— Potoliți, Jupîne Ellis, potoliți, preciză Căpitanul Mackworth. Singura cale sigură de a-i suprima pe irlandezi e să-i spînzuri, bărbați, femei și copii.

— Scuzați, Căpitane, da' ce-i rău în asta ?

Un hohot de rîs se înălță de la băieții printre care Ellis se consacrase ca un glumeț.

Mackworth clipi din ochiul său clipit deja :

— Absolut nimic, Jupîne Ellis. Sînt un susținător al procedeului, ca să nu spun practicant. Dar domnii și stăpînii noștri din Anglia și Dublin, fără a fi fost niciodată personal în linia întîi, vor să-i iubim pe irlandezi. Să-i mîngîiem pe creștet. Să-i luăm cu noi noaptea-n pat.

— Așa ca să ne poată omorî-n somn ?

O femeie era aceea care strigase, ascuțimea din glas arătînd că era nervoasă.

Mackworth o luă peste picior :

— Asta n-au s-o facă, domniță. Le e prea frică de noi. Numai să nu le întoarceți niciodată spatele. O să fiți în destulă siguranță. Aveți încredere în Dumnezeu și-n Humfrey Mackworth.

Amîndoi inspirară încredere în timpul trecerii prin Leinsterul anglicizat. Un soare de primăvară timpurie strălucea peste oile și ciobanii pașnici în timp ce caravana de căruțe străbătea cîmpia cu iarbă din Curragh care odinioară cunoscuse măturarea carului lui St Bridget. Mackworth organiză tabere pentru antreprenori lîngă satele unde apa era dulce, se vorbea engleza iar Elizabeth era recunoscută ca stăpînitoare. Pentru Raleigh, Spenseri, Rob și Barbary se găsea găzduire în case mari, cel mai bun dintre toate fiind castelul Ormond din Kilkenny.

— Unde-o să găsim servitori, se îngrijoră Maccabee, dacă Spenser Castle va fi la fel de mare ca ăsta ?

Edmund o asigură că nu era, dar ea îi dădea-nainte cu întrebarea.

Din felul în care se vorbea la Dublin despre Pale, Barbary avea impresia că acesta era un gard propriu-zis, un soi de îngrăditurâ de castani parcurgînd văi și coline pentru a despărți civilizata Irlandă engleză de o sălbăticie celtică plină de sălbatici. Dar nu era nici un gard, nici zid, nici șanț. Dar, deși demarcația între Irlanda regală și Irlanda nesigură putea fi invizibilă, Barbary își dădu seama că o trecuseră. Se modificase ceva. Îl văzuse pe Mackworth ordonîndu-le calm oamenilor lui să se alinieze, formînd cîte o falangă de-a lungul fiecărei laturi a șirului de căruțe. În carul militar, trăgătorii începură să-și încarce

archebuzele. Lăncierii deveniră mai atenți. Cînd un fazan cîrîi dintr-un desiș apropiat, capetele zvîcniră într-acolo și-și continuară mersul cu ochii ațintiți spre locul de unde se auzise. Îi privi pe Rob și Raleigh dîndu-și ca din întîmplare mantiile la o parte de peste mînșoanele spadelor.

În seara aceea, domnii rămaseră cu convoiul și înnoptară în tabăra plebeilor. Rob, Raleigh și Mackworth se plimbau prin afara cercului de căruțe, ținînd santinelele gata de luptă, în vreme ce Spenserii și Barbary ședeau pe scăunele lîngă pavilionul lor și o priveau pe micuța Catherine jucîndu-se cu alți copii în lumina focului. Maccabee conversa cu Ellis, unul dintre puținii oameni care îi ascultau fantasticele probleme cu servitorii, și asta numai în scopul ca și ea să-l asculte pe el. Fie creșterea porcilor modelase înfățișarea și atitudinea lui Ellis, fie ținuta și comportamentul său îl predestinaseră pentru meserie. Chipul îi era asudat, ochii arzători, iar nasul repezit în sus lăsînd să i se vadă nările păroase și agresive. Ataca fiecare subiect cu autoritatea unui porc ignorant și se bucura de-o epocă dăruindu-le oamenilor ca el ocazia de a parveni. Elizabeth — el îi spunea „fata aia bătrînă și bună" — urcase pe tron, Desmond fusese răsturnat, Munsterul făcut disponibil pentru colonizare, toate pentru ca Ellis să poată prospera.

— Fata aia bătrînă și bună îl înțelege pe Ellis și Ellis o înțelege pe ea.

Poeți, filosofi, învățați, cu toții erau depășiți ; Ellis cel nedesprins de pămînt, Ellis cel o-sapă-i-o-sapă fermier și fiu de fermier, era acela ce-ar lega o adevărată comunicare cu *Elizabeth Regina*[1] dacă s-ar fi întîlnit vreodată. Iernînd în Dublin, devenise un cunoscător al întregii probleme irlandeze.

— Poponari puturoși, scuzați-mi franțuzeasca. Are nevoie de careva care să știe cum să-i mîne. O porție de bici și-o să-mi lucreze destul de bine cîmpiile. N-au mai dat ei pîn-acu' peste-unu' ca Ellis. Ellis o să-i mire.

Ceea ce o miră pe Barbary, fu faptul că soția lui Ellis era drăguță, neintimidată și părea să-l aprobe în vreme

[1] Titlul oficial, exprimat ca atare în limba engleză, al Elizabethei — de aici, formula prescurtată „*Elizabeth R*" (N.T.)

cei cei doi fii ai lor, pe care-i trimiseseră la şcoala primară, păreau simpatici şi inteligenţi.

— Ei bine, sufletul meu, spunea cu încîntare Maccabee, dar nu ştii că ne e interzis să folosim mînă de lucru irlandeză ? Deşi, cum o să îngrijesc eu Castle Spenser...

— Nu se poate face, i-o întoarse Ellis. Fata aia bătrînă şi bună, o să zică ea „Fără irlandezi" da' ştie şi ştie şi Ellis că nu se poate face. Ce vrea ea să zică e „Nu-i creşteţi". Folosiţi-i ca şi cum aţi înhăma vaci dacă n-aţi avea boi de plugărit. Da' nu-i ridicaţi mai presus de cum îi găsiraţi. Ei nu ştie să fie altfel, nu vrea să fie altfel. Îi înţelegem noi pe ei, fata aia bătrînă şi bună şi Ellis.

O bură sfîrîi pe butucii incandescenţi ai focului din mijloc. Antreprenorii stăteau în capul oaselor, de parcă rămînînd treji ar fi putut înfrunta ceea ce i-o fi pîndit din beznă aflată dincolo de hotarul luminii. Hotărînd că se va simţi mai bine cu Clampettul, Barbary merse în pavilion să şi-l încarce. În timp ce-o făcea, intră Rob. Pe drum abia comunicaseră cît de cît ; contactele lor sexuale fuseseră întrerupte din nevoia de a împărţi paturile cu alţii — o uşurare pentru Barbary şi, simţea ea, pentru Rob în egală măsură.

— Rob, spuse Barbary deodată, nu-i vorba c-aş fi contra să fiu bogată. Vreau la fel de mult ca tine să ne meargă. Doar că nu mai pot să suport lăudăroşeniile.

Rob nu o privi.

— Nu te-am deranjat niciodată pe vremea cînd pungăşeai.

— Da, mă rog. Nici asta n-o mai pot face.

Escrocheriile o părăsiseră, poate cînd descoperise că era o amatoare în comparaţie cu Burghely şi tagma lui, poate cînd sfîrşise stihuind-o pe propria ei bunică, poate la pierderea lui Dick Încornoratu, poate odată cu descoperirea că măritişul ei fusese cea mai mare înşelătorie din toate.

În chip surprinzător, Rob spuse :

— Raleigh te place.

Glasul său trăda nedumerire şi calcul. Dacă Raleigh, curtean, aventurier, mare căpitan de vas, o putea înghiţi pe Barbary, poate că n-ar fi fost nimic rău în a rămîne aşa cum era ea.

Da, bine, își spuse Barbary, m-ar place. Îl interesează femeile, vrea să le cucerească pe toate. Și-i destul de sigur pe sine ca să aprecieze un caracter, unu' ciudat ca al meu. Dar tu, Rob Betty, tu ești rigid în nesiguranța ta. Tu trebuie să te conformezi, și trebuie să mă conformez și eu pentru tine. Și n-am s-o fac. Nu mi-a mai rămas nici un truc.

A doua zi trecură pe lîngă Stînca Cashel. Îl reduse la tăcere pînă și pe Ellis care, pînă atunci, își rîsese de bisericile irlandeze.

— Ce le fac, le tricotează ? spunea, de fiecare dată cînd zărea micile clădiri unghiulare din piatră multicoloră ce stăteau cuibărite în văi ca niște glastre abandonate. Tăcu timp de-o oră, cît străbătură cîmpia dominată de catedrală pe aflorimentul ei, uitîndu-se-n urmă să vadă dacă încetase să mai intimideze privitorii.

— Papistaș afurisit, Sfîntu' Patrick ! spuse el, cînd într-un tîrziu se pierdu în ceață.

Ajungînd aproape de Golden Vale, peisajul deveni mai ca în Anglia, dar o Anglie părăsită de zece ani. Tufișurile ornamentale sădite de antreprenorii Primei Plantații din Munster fuseseră lăsate să crească în valuri de tufișuri încîlcite, neîngrijite de către irlandezii pentru care segregarea pămîntului era un concept străin. Ferme de tip englezesc stăteau încă în picioare, ruinate, cu acoperișurile de fîn arse și grinzile făcute scrum la vedere. Regiuni împădurite pe care englezii începuseră să le defrișeze redeveneau sălbatice. Un gater vechi încă mai avea de-a curmezișul un stejar parțial tranșat, acolo unde dușmanul irlandez căzuse peste un pădurar englez înainte ca acesta să-și fi putut sfîrși treaba.

Dar noroiul ce clefăia sub copitele cailor era bogat, iar soarele apărînd și dispărînd din norii ce se fugăreau, strălucea peste o pășune incredibil de verde.

— Irlandezii n-au lucrat pămîntul ? îl întrebă Barbary pe Edmund Spenser.

— Primitiv doar, îi spuse el. Un neam pastoral. Nomazi, ducîndu-și vitele pe înălțimi vara și în văi iarna.

Vorbea ca un istoric despre un popor dispărut, dar ochii lui scrutau în față drumul iar mîna i se juca fără pricepere pe garda spadei.

Strigătele începură în timp ce se strecurau prin Strînga Aherlow.

Încercările de a rări pădurea ce-l adăpostise atîta vreme pe Desmond cu armata sa fuseseră abandonate. Lăstarii și buturugile a o mie de copaci reîncolțiseră, acum că oile ce le-ar fi ros fuseseră la rîndul lor mîncate. Copacii formau paravane între colinele abrupte ce dominau latura sudică a drumului ; spre nord se întindeau mlaștinile. Apa de ploaie picura de pe frunze pentru a se adăuga torenților ce șiroiau spre un convoi de căruțe deodată micșorat de către neașteptata imensitate a munților.

Unui apel fluierat de sus din stînga lor i se răspunse din tufișurile din dreapta. Se auzi iar, din spate. Și iar, din față de astă dată. Maccabee înclină capul :

— Nu-i pot da de nume păsării ăsteia, Căpitane. Irlandeză, bănuiesc ?

Mackworth le făcu semn oamenilor lui să țină căruțele aproape unele de altele.

— Taiegîtu' cu creastă verde, coniță. Mai cunoscut și sub numele de MacSheehy.

— Chiar așa ? Par să fie o mulțime pe-aici.

— Prea mulți, domniță. E vremea ca doamnele să treacă la adăpost de ploaie.

Barbary o ajută pe Maccabee să urce în căruță și o instală pe un pat de baloți. Părerea ei despre soția lui Spenser se îmbunătățea ; o fi fost ea prea proastă ca să recunoască pericolul după auz, dar voia bună cu care îndura acea călătorie pe tărîmuri necunoscute, cu copilul pe cale să se nască dintr-o zi-ntr-alta, demonstra un curaj de înaltă clasă. O așeză pe Catherine lîngă mama ei și-i distrase atenția cu jocuri de adormit copiii pînă ce fetița ațipi, după care se tîrî înapoi afară.

Chemările păsărești încetaseră ; la fel și cîntecul adevăratelor păsări. Harnașamentele și roțile scîrțîiau, un copil de pe la coada convoiului plîngea, pîraiele șiroiau, dar toate aceste zgomote erau absorbite într-o privelițte

altminteri atît de tăcută încît ar fi putut fi moartă. Pe de lături, bărbații mergeau fără vorbă, cu umerii țepeni de atenție și ochii măsurînd defileul.

Apoi undeva sus, se porni un nou șir de apeluri. Începu în registru scăzut, lamentîndu-se în sus, într-un crescendo tot mai tare și mai tare, pînă ce ajunse ca zbieretul unui maniac. Se frînse, lăsîndu-și ecoul să ricoșeze înainte și-napoi prin strîmtoare. Codrii erupseră de păsări speriate, ciori rotindu-se și croncănind pe deasupra capetelor drumeților, coțofene cîrîind alarmate, porumbei învolburîndu-se din rămurișuri.

— Ce-a fost asta ? strigă Maccabee.

Barbary lăsă aerul să-i scape din piept.

— Irlandezii își cheamă vacile acasă, Maccy. Încearcă să dormi.

Lumea din jurul lor se liniști din nou, apoi dintr-un pîlc de copaci din față se auzi geamătul jos ce începu o nouă chemare, mai tare de astă dată, mai nebunească. Se zvîrcoli pe deasupra trecătorii ca o funie aruncată descolăcindu-se. Unii din sulițașii aflați în frunte rupseră rîndurile și alergară spre pădurice, în timp ce Mackworth striga la ei furios să se întoarcă. Barbary îi putu vedea împungînd cu sulițele prin crengi și mănunchiuri de feriga, și le înțelese nevoia de a-și alunga frica prin activitate. În cele din urmă, ordinele lătrate ale lui Mackworth îi aduseră îndărăt iar ea îi privi cum se înapoiau cu pas săltat, posomorîți, în coloană. Îi numără din mers, trei, patru, cinci. Fuseseră șase.

— Unde-i Crane ? întrebă Mackworth. Oamenii priviră în jur unul la altul, uimiți, și se răsuciră să se ducă din nou. Mackwoth îi opri cu spada :

— P-asta am s-o bag în primul care mai părăsește căruțele.

— Dar Crane, domnule Căpitan ? Era cu noi acum un minut.

— Crane nu mai e. Dați-l uitării. Treceți în rînd.

Un nou zbieret începu. I se alătură un altul, apoi un altul, urlete amestecîndu-se pînă ce caravana fu înfășurată în șfichiuri de sunet ce zgîriau creierii.

— Ce multe vaci, murmură Maccabee somnoroasă.

Barbary armă Clampettul. Taiegiții cu creastă verde n-aveau să le vină de hac ei, lui Macey și Catherinei la fel de ușor pe cît îi veniseră lui Crane. Rob și Raleigh își întoarseră caii ca să se ducă în apărarea căruțelor de la coadă. În clipa aceea arătau ca două versiuni ale unuia și același om, ambele chipuri concentrate, nu de plăcere, cu siguranță că nu de frică, ci cu interes pentru situație și pentru propria lor reacție în fața ei. Fac paradă, își spuse Barbary, și-o fac bine. Rob îi prinse ochiul iar ea îi făcu semnul Ordinului cu degetele mari în sus, la care el cel puțin răspunse cu un rînjet. Ei bine, dacă singura ocazie cînd putem lua contact sînt momentele de pericol, o să facem o căsnicie grozav de comică.

Pe un grohotiș se rostogoliră pietre. Căpitanul Mackworth își repezi calul la o parte cînd un bolovan veni de-a dura după ele și vîjîi prin locul unde stătuse, izbind un asin de povară și rupîndu-i piciorul. Mackworth chemă un archebuzier să-l împuște, și ajută el însuși la smulgerea coșurilor.

— Curaj, strigă, în timp ce căruțele treceau pe-alături. Cred că pot să ne sperie.

— Vrei să spui că nu-s siguri ? întrebă Barbary. Era tot mai furioasă și totodată înspăimîntată. Asinul ar fi putut să fie ponyul ei.

Se auziră țipete de agonie — Crane ? — și urlete ce sfîrșiră în chicoteli demente. Barbary se aplecă să acopere cu mîna urechea expusă a Catherinei și auzi canavaua căruței sfîșiindu-se. Un vîrf de lance o străpungea în locul unde se aflase ea. Pînă și asta era mai puțin înfricoșător decît zgomotul. Era un asalt, o artilerie sortită urechilor. Fuseseră prinși la mijloc. Întreaga vale reverbera de glasul urii, gaz otrăvit răbufnind prin găurile munților, o pădure de copaci urlători.

Barbary renunță la furie, se făcu mică între baloți și se lăsă pradă groazei.

Un zeu bun făcuse ca defileul să aibă capăt și, spre sfîrșitul celei mai lungi după-amiezi din viața lor, ajunseră acolo, mai puțin cu trei antreprenori, doi uciși de suliți și un băiețel doborît cu praștia. O altă praștie rupsese brațul unuia dintre fiii lui Ellis și încă un lăncier

dispăruse, nimeni nu știa cum. Unele animale avuseseră parte de-o moarte urîtă, iar un coteț de găini se spărsese, eliberîndu-și ocupanții în sălbăticie.

Antreprenorii se simțeau de parcă trecuseră printr-o bătălie majoră ; Căpitanul Mackworth îi asigură că nu era decît o simplă hărțuială, clanul MacSheedy arătîndu-și valoarea întru sîcîială. Era înviorat, mîndru aproape. Barbary îl auzi spunîndu-i lui Raliegh :

— Mi s-a anunțat cu adevărat revenirea în Munster.

Bănuia că știa el ce vorbește, dar ceea ce se petrecuse în strunga Aherlow, ei i se părea mai impersonal și cumplit, ura unui peisaj împotriva noilor săi posesori.

Următoarele două zile însemnară ploaie, întuneric și oboseală. Mackworth insistă ca tot convoiul să însoțească fiecare grup de coloniști pînă la așezămîntul lor.

— Cel puțin pentru ca fiecare din voi să știe unde sînt situați ceilalți.

Traversară iar și iar apele umflate ale Blackwaterului. Toate podurile erau prăbușite unele cu vremea, altele distruse deliberat. Chiar cînd găsiră un vad, avură greutăți să mîne atelajele căruțelor în apa tumultuoasă, și încă mai mari greutăți ca să le scoată.

Barbary pierdu numărătoarea ocaziilor de-a se uda pînă la piele ajutînd famiilie să-și care lucrurile în ferme și căsuțe în timp ce soldații băteau în cuie pînza groasă pe plafoanele fără acoperiș ca să încropească un oarecare adăpost împotriva ploii. Antreprenorii erau tăcuți și extenuați. Pămîntul pe care sosiseră era cenușiu de burniță și, după cum deja știau, ostil, dar hotărîrea lor de-a se instala crescuse dimpreună cu adversitatea. Pe cînd o familie, Biddlecombe, privea în jur la ruina în care avea să locuiască, un copil mic izbucni în lacrimi :

— Vreau să mergem acasă !

Mama sa îl plesni :

— Aici *sîntem* acasă !

Sub ploaia ce se înteța, restul convoiului de căruțe înaintă spre vest, în valea Awbegului împrejurul căreia aveau să se așeze coloniștii rămași, inclusiv Spenserii. Orbiți de bură, fără repere și în ceea ce apărea ca o regiune de țară abandonată, nu era de mirare că pînă și Căpitanul Mackworth cel sigur de sine se rătăcea mereu. Nu vroia

s-o recunoască. La fiecare drum mai omenesc peste care dădeau exclama :

— Ah ha, ăsta ne duce la Mallow într-un minut.

Nu-i ducea. Ducea la cîte o mică adunătură de colibe ale căror locuitori, scoși în ploaie de soldații lui Mackworth, insistau că se numește Michelstown. La Buttevant spuseră că e Buttevant. La Doneraile, Doneraile.

— Prostii, strigă Makcworth, ăsta-i Mallow !

— Doneraile, înălțimea voastră.

— Eu vă spun că-i Mallow. Sălbatici ce sînteți, nici măcar nu vă știți afurisita de localitate !

— Atunci fără doar și poate înălțimea voastră are dreptate. Și-n toți anii ăștia noi credem că-i Doneraile.

În clipa următoare, irlandezul se prăvăli în noroi doborît de pumnul lui Mackworth.

— Insolență ! pufni Căpitanul. Ah ha, se vede lumină în față. Știam eu că nu greșesc.

Lumina era a unor torțe purtate de un grup de cercetași călări și soldați.

— Sfinte Sisoie, Mackworth, strigă un bărbat înalt de pe un cal înalt. Ce faci aici în Doneraile ?

Irlandezul insolent și familia sa fură evacuați în vreme ce Mackworth, Raleigh, Spenser și Rob puseră de-o conferință în casa acestuia împreună cu omul cel înalt. Barbary, înfuriată de oboseală și de noua amînare, le ajută pe Maccabee și Catherine să coboare din căruță și-i urmară pe ceilalți înăuntru să se usuce. Cocioaba mirosea a turbă, capre, ovăz fiert și mantale ude aburind lîngă focul ce arunca umbre și mai mari decît oamenii oricum mari ce făceau să pară și mai mică singura odaie și singurul ei ocupant indigen, un bebeluș într-un leagăn de nuiele.

Pe Barbary însă n-o intimidară.

— Aceste doamne au nevoie de băutură fierbinte și de mîncare, anunță, mînîndu-le spre foc ; bărbatul cel înalt se ridică politicos în picioare iar Barbary o înfipse pe Maccabee pe scăunelul eliberat de el. Și au nevoie de ele acuma !

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, șuieră Rob, dumnealui e Lordul Prezident al Munsterului.

— Atunci poate organiza băuturi fierbinți și mîncăruri, se răsti Barbary. Ajunsese la capătul funiei ; ceea ce o preocupa mai mult era că Maccabee, care era foarte albă la față, ajunsese la capătul funiei sale.

Omul cel înalt se înclină :

— John Norris, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară.

Se duse la ușă și-i strigă unuia dintre locotenenții săi să aducă brandy, iar el însuși turnă niște porridge din cazan într-un castron, pentru Maccabee și Catherine. Era uriaș, oacheș la față, încărunțit și urît. Avea nasul turtit (rană obținută în timp ce potolea o răzvrătire în armată), mîna dreaptă schilodită (un plumb de muschetă în bătălia de la Nordhorn, Flandra) și șchiopăta (o coapsă zdrobită de o schijă, la Malines). Dar vătămările, cîtă vreme îl malformaseră fizicește pe Sir John Norris, îi bătuseră în suflet cu ciocanul o rară grijă pentru cei din jur. Mai era și susceptibil la frumusețe. Cînd Barbary își desfășură basmaua de călătorie, udă, de pe cap și-și scutură părul lîngă foc să și-l usuce, bărbia lui Sir John sălta în sus a surpriză.

Dîndu-și seama că exagerase cu asprimea, Barbary îi spuse cu cea mai reușită voce de Penshurst pe care-o avea :

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, *my lord,* să aveți grijă de noi !

Acum că se gîndea mai bine, era extraordinar că omul ce comanda un sfert din Irlanda făcuse aceasta.

— Dacă aș fi știut că asemenea doamne au necazuri, îi spuse Sir John franc, aș fi luat măsuri mai repede. Altminteri, mă aflu aici din porunca Reginei.

Raleigh, întotdeauna fără astîmpăr cînd atenția unei femei atrăgătoare era reținută de altcineva înafara lui, interveni :

— *My Lord President* a fost trimis ca să ni te ia, domnișoară.

Maccabee și Barbary se holbară la el, apoi la Sir John.

— Despre Armada e vorba, spuse Rob. S-a prins de veste că e gata să ridice pînzele. Raleigh și cu mine am

primit ordin să ne înapoiem de îndată. Sir Walter mi-a promis comanda navei sale *„Speedswift"*.

Vorbea în șoapta reverberată a unui cavaler Arthurian zărind Sfîntul Graal. Barbary, proprietățile sale, planurile lui de a-și întemeia un regat în Connaught, toate erau date uitării. În timp ce vorbea își încheia la loc mantia, nerăbdător să plece. Armada putea primejdui Anglia, dar în clipa aceea el ar fi fost în stare să-i sărute piciorul lui Filip al Spaniei fiindcă îi oferise șansa de a lupta pentru glorie.

Cele două neveste din odaie se aruncară la soții lor.

— Și eu ! imploră Barbary. Rob, și eu pot lupta contra Armadei !

Ideea evadării o copleșea.

— Nu tu, se tînguia Maccabee pe lîngă Edmund. Dragă bărbate, nu mă părăsi !

Ambii bărbați erau încurcați ; Rob pentru că Barbary se purta necuviincios în fața unor oameni de seamă, Edmund pentru că nimeni nu dăduse de înțeles măcar că ar fi vorba să plece și el.

Prezidentul Munsterului salvă cu tact situația.

— Anglia are nevoie de femeile și de poeții ei, spuse. Fie ca noi cei care nu putem face nimic altceva, să mergem să-l ucidem pe *Don* [1]. Dacă Armada invadează Irlanda, vă vom avea în rezervă.

Barbary se lăsă moale. Avea să fie întemnițată în ploaie, viață domestică și pericole.

Urmau să plece imediat, Sir John Norris pentru a supraveghea fortificațiile engleze de uscat, Rob și Sir Walter spre a aplica tușele finale la echiparea navelor *„Speedswifth" și „Ark Raleigh"*. Curtenitor, Sir John își oferi locuința, Mallow Castle, unde locuia și fratele său Thomas, care avea să preia conducerea Munsterului în absența lui.

— El și cumnata mea ar fi încîntați. Kilcolman nu e în acest moment locul potrivit pentru dumneavoastră. Am auzit că s-au înregistrat pe-acolo activități de-ale Mac-Sheehyilor, dar mă tem că am fost prea ocupați ca să cercetăm.

---

[1] *Don* — Titlu nobil spaniol. Aici, cu referire la Filip al Spaniei (N.T.)

La auzul acestei propuneri, însă, pe Maccabee o apucară istericalele. În ciuda tuturor distrugerilor pe care le văzuse, încă mai păstra o imagine măreață și complet mobilată a viitorului ei cămin. Fiul ei — era sigură că va fi băiat — trebuia să se nască un Spenser în Spenser Castle. Cum puteau să-i sugereze altceva ? Pînă la naștere mai erau cîteva zile, timp berechet pentru orice mici reparații la fața locului.

Barbary se tîrî afară din starea depresivă. Maccabee avea nevoie de ea ; era probabil singura persoană din lume care avea nevoie. Nu știa multe despre sarcini, dar formele Maccyei indicau că nașterea era iminentă. Mary, slujnica, era o moașă cu experiență, familia Ellis avea să locuiască împreună cu ei pînă ce Spenser Castle va fi fost fortificat, iar Doamna Ellis avea ea însăși doi copii. Iar Pruncul Iisus, nu se născuse într-un soi de bordei de țară ? Poate vor reuși să se descurce. Prinse privirea lui Edmund și-i dădu din cap a încurajare.

Edmund spuse :

— Cred, *my lord,* că n-avem nici un motiv să ne amînăm instalarea.

Lordul Prezident încuviință :

— Voi trimite cîțiva dintre oamenii aceștia cu dumneavoastră.

Rob, neștiind sigur în ce fel își luau aristocrații rămas bun de la soțiile lor, îi spuse Barbaryei să fie conștiincioasă, ezită, apoi îi sărută mîna. Raleigh o sărută pe obraz, apăsat.

Rămase în mica ușă, să le facă cu mîna. Rob arăta superb, ca toți bărbații ce pleacă la război, iar în clipa aceea simți că-l iubește iarăși, oricît o înșelase și acum o părăsea, numai pentru frumusețea lui. Pentru el, războiul însemna lipsa oricăror complicații. Avea să fie viteaz, un bărbat între bărbați, lăudîndu-se poate cu soțioara ce-l aștepta acasă, fără nici o referire la faptul că însurătoarea lor era un dezastru emoțional. Ticălos norocos ce ești, își spuse ea. De ce n-au avut femeile ideea să inventeze războiul ? Într-un tîrziu Rob îi suflă o sărutare, momentul dîndu-i un junghi sentimentului lui pentru ea, la fel cum îi dădu unul și celui al ei pentru el.

Dar era ușurat că pleacă, și deși o lăsa să se descurce cu întunericul, ploaia, Maccabee, Irlanda și irlandezii, plecarea lui însemna tot atîta ușurare și pentru Barbary. Cel puțin adevărata Barbary le putea face față în felul ei propriu.

Chiar și cu îndrumări și cai odihniți, Kilcolmanul se ascunse de ei ore întregi. „Drept pe drumul de Doneraile," spusese Sir John Norris. Dar drumul de Doneraile nu era drept.

— Irlandezi împuțiți, mormăi Barbary, uitînd că era și ea una dintre ei, n-ar ști ce-i ăla un drum drept nici dacă i-ar mușca de cur.

O furtună cu trăsnete, incapabilă să-i ude mai tare decît erau, îi ajută cu fulgere orbitoare ce le ofereau imagini de-o clipă ale locurilor unde se aflau.

— Uitați-vă după turnulețe, spunea în continuu Maccabee. Or să fie turnulețe.

Erau coline, Ballyhoura, la dreapta, erau copaci, era noroi, dar turnulețele lipseau.

Într-un tîrziu, zori mohorîți dezvăluiră două cioturi rupte pe lîngă care trecuseră de mai multe ori în timpul nopții ca fiind ruinele stîlpilor porții. Un drum noroios și năpădit de vegetație urca o pantă blîndă. Îl urmară, și se opriră. Edmund nu spuse nimic. Ellis zise :

— Asta-i singurul castel cu un singur cat pe care l-am văzut în viața mea.

Maccabee începu să plîngă. Barbary, cu mințile înseninate de oboseală, izbucni într-un rîs atît de năvalnic încît aproape căzu din șaua lui Spenser.

Ziduri năruite mărgineau o movilă mare, naturală. Pe latura apropiată a acesteia se înălța ciotul unui turn care cîndva formase ghereta portarului. Dincolo de ridicătură se mai afla un ciot, acesta cu două caturi. Faptul că fusese odinioară o fortăreață înaltă era vizibil după blocurile de piatră ce zăceau risipite în jurul lui. Dar în mijlocul movilei se găsea ceea ce fusese odată o casă respectabilă, poate chiar un castel — era imposibil de spus pentru că acum nu mai era decît un maldăr de moloz granitic.

Întregul loc arăta ridicol. Turnul porții era o ruină, dar din fortăreață rămăsese destul ca s-o facă să arate de

parcă s-ar fi înălțat pe vîrfuri ca să privească peste zidurile curții.

Edmund descălecă și se întoarse cu spatele la movilă, privind căruțele. Era palid dar în acel moment avea o demnitate și un curaj pe care Barbary nu i le bănuise.

— Draga mea, îi spuse el Maccabeei, bun sosit la ceea ce va fi Spenser Castle.

Barbary se opri din rîs. Maccabee încetă cu plînsul și anunță că îi veniseră durerile facerii. Din colinele Ballyhoura se înălță un geamăt crescînd pînă la urletul lamentat ce le dădu de știre că îi reperase dușmanul.

12.

Armada se năpusti asupra Angliei în formație semilună, ca o coasă. Fără ajutorul nici unei alte națiuni, flota engleză îi ieși în întîmpinare și intră în luptă la data de 31 iulie. Timp de zece zile, bătălia pendulă înainte și înapoi, uriașele corăbii spaniole, înțesate cu soldați, încercînd să abordeze cu ajutorul ghearelor, englezii, cu tunuri și vase mai bune eschivînd în afara limitei de abordaj, pompînd ghiulele într-un ritm mai rapid decît inamicul, folosind mareele și curenții pe care-i cunoșteau atît de bine.

După zece zile, englezii au cîștigat un aliat. Ca și cum ar fi așteptat să vadă care parte părea să învingă, Dumnezeu, sub forma unui vînt, și-a umflat obrajii și a început să sufle în Armada. Spaniolii nu-i puteau bate și pe englezi și pe Dumnezeu. Au fost forțați spre Marea Nordului, să se confrunte cu drumul spre casă lung de 75 de leghe, ocolind apele furtunoase și necunoscute ale Scoției și Irlandei în corăbii avariate, cu proviziile pe sfîrșite.

Cele mai grele pierderi le-au suferit în Irlanda. Guvernatorul Connaughtului, Sir Richard Bingham, preocupat să-și protejeze nesupusa coastă de acești posibili invadatori, a dat ordin ca toți spaniolii debarcați pe mal să fie omorîți de îndată, deopotrivă cu orice irlandez care îi ajuta. Marea și stîncile din Donegal, Mayo, Clare și Kerry i-au făcut în cea mai mare parte treaba. Nu mai puțin de șaptesprezece vase s-au dus probabil la fund, majoritatea împreună cu toți oamenii. În loialul Galway, întreg echipajul de pe *„Falcòn Blanco Mediano"* a fost executat

în spînzurătorile lui Bingham. Ici și colo, în locuri izolate câțiva supraviețuitori au fost omoriți cu ciomegele, ca focile, pentru ceea ce purtau pe ei, fiind priviți de sălbaticii locuitori ai litoralului ca pur și simplu o nouă ofertă a mării. Mai multe sute de spanioli, oricum, au fost ajutați de către irlandezi cu riscul propriilor lor vieți și livrați în siguranță Scoției.

Cu toate acestea, superba marinărie și administrație a amiralului spaniol, Medina Sidonia, a adus înapoi în Spania două treimi din Armada.

Flota engleză jubila, așa cum avea tot dreptul, iar spaniolii erau la pămînt. Și totuși, nici o tabără nu privea bătălia ca decisivă. Cu meticulozitate, Filip al Spaniei ancheta, citea fiecare raport, și începea să facă planuri pentru o nouă Armada care să evite greșelile celei dintîi. Comandanții englezi insistau pe lîngă Elizabeth să nu dezafecteze o marină de care putea să mai fie nevoie pentru a respinge o altă invazie. Războiul nu se încheiase în nici un caz.

Rob Betty s-a distins în timpul bătăliei cu Armada. *„Spædswift"* a atacat nava lui Sidonia, *„San Martin"*, asemeni unei viespi furioase și agile. În 5 august, pe perioada unui răgaz al luptei, Rob a fost chemat la bordul navei amiral și înnobilat de către Amiralul Howard alături de alți bărbați viteji, printre care Hawkins și Frobisher.

Așa că un exultant *Sir* Robert Betty a fost cel ce i-a scris Barbaryei după ce totul s-a sfîrșit. Încă nu se putea întoarce în Irlanda ; li se alătura lui Drake și Sir Norris într-o expediție ce avea să urmeze victoria în vreme ce spaniolii încă nu-și reveniseră. Urmau să se ducă la Lisabona, să distrugă navele răzlețe ale Armadei pe care le găseau acolo ori pe drum, să cucerească Lisabona și, în cele din urmă, Azorele, de unde puteau intercepta corăbiile spaniole cu comori din Lumea Nouă.

„Fii încredințată, draga mea soție," scria el, „că această aventură va fi la fel de încununată de succes precum cea din urmă, căci lui Dumnezeu îi place să zîmbească spre Marea noastră Regină. Deja, Sfînta Sa Maiestate la rîndu-i a zîmbit spre mine cu darul conacului de la Kenswell, în Devon, care e bogat în pășuni. În bunătatea ei, mi-a

confirmat ca posesor al moşiei Hap Hazard din Irlanda, în care privinţă te zoresc, draga mea soţie, să vezi de punerea ei la punct în vederea înapoierii mele sau, dacă nu te simţi în stare, să ceri sfatul lui Jupîn Spenser în alegerea vreunui englez priceput într-a cărui capacitate de administrator, pentru o leafă rezonabilă, să se poată încredinţa clădirea conacului. Sir Walter Raleigh urmează să-i recomande Maiestăţii Sale întreprinderea noastră din Connaught în care îmi pun mari speranţe pentru după ce mă întorc. Mai mult, în bunătatea lui, şi-a luat sarcina de a insista pe lîngă Maiestatea Sa să-ţi treacă cu vederea ofensele faţă de ea pe care într-o bună zi le vei putea răscumpăra în favoarea prosperităţii ei aşa cum face iubitorul tău soţ. Acesta fiind zise, fii virtuoasă, conştiincioasă şi zeloasă ca toate să poată merge înainte pentru măreţia noastră."

Pe Barbary o izbi faptul, şi poate că şi lui Rob îi trecuse prin minte, că n-avusese deloc nevoie să se însoare cu ea. „Întreprinderea din Connaught" nu mai era necesară ca să-i aducă pămînturi şi atenţia Reginei ; propriul lui curaj o făcuse pentru el. „Ar fi trebuit să aştepţi, Robby." Totuşi, nu se putea dez-însura. Spera, spre binele lui, c-o va putea convinge pe Elizabeth să ierte „ofensele" soţiei sale astfel ca el să-şi poată continua drumul spre acea măreţie pe care o dorea atît de mult.

Dar, fir-aş a dracu', îşi spuse, sînt *Lady* Betty. În acel moment singura persoană căreia vroia să-i împărtăşească vestea era Dick Încornoratu. S-ar fi cocoşat de rîs.

Cît despre instrucţiunile acelea în privinţa moşiei Hap Hazard, Rob n-avea nici cea mai vagă idee care erau condiţiile în Munster. Lipsa de lucrători era un dezastru, mai rău chiar decît clanul MacSheehy, care oricum era destul de rău. Pericolul o fi scăzut poate temporar deasupra Angliei, dar aici era veşnic prezent. Căpitanul Mackworth îi alunga încontinuu pe MacSheehy, dar cînd ţi-era lumea mai dragă ţipătul lor reverbera iarăşi peste Valea Awbeg să le dea de veste antreprenorilor că nu fugiseră prea departe. Cîte o vacă era ucisă, cîte un cal ologit, cîte un englez imprudent omorît în timp ce-şi ara pămîntul.

Aici în Irlanda, sistemul focurilor de semnalizare era ținut gata de aprindere, astfel că orice casă engleză atacată putea cere ajutor împotriva asediatorilor. De fiecare dată cînd reaprovizionau rugul Spenser cu lemn uscat. Edmund se oprea și-i mulțumea Domnului că nu trebuiseră să-l aprindă. Barbary bănuia că e și ea recunoscătoare, dar era prea amorțită de oboseală ca s-o simtă.

Lumea spunea că nu se poate muri de muncă grea, dar în acele prime luni la Kilcolman, Barbary se gîndi că e posibil. Doamna Ellis o ajută pe Maccabee să nască băiețelul. Ellis și fiii făcură ca locul să poată fi apărat și reconstruiră destul din fortăreață pentru a fi locuibilă. Apoi plecară toți patru să înceapă lucrul pe pămînturile lui Ellis de la Doneraile. Mary servitoarea plecă și ea, alăturîndu-i-se soțului pe așezămîntul lor. Cei doi soldați pe care Edmund îl convinsese pe Mackworth să i-i împrumute pentru a păzi locul nu făceau decît atît cu excepția mîncatului. Barbary rămase singură cu gătitul, spălatul, curățenia, adăpatul și hrănitul animalelor, cu creșterea Catherinei și îngrijirea Maccabeei și a copilului.

Încontinuu înjura munca și pe sine însăși că o făcea. „Lăboanțele astea," spunea ea, agitîndu-și pumnii bătuciți spre Edmund, „n-au fost făcute niciodată pentru muncă!" Era o formă de protest împotriva poziției ei, constînd în lepădarea manierelor de la Penshurst și revenirea la argoul Ordinului, pentru a vedea ochii lui Edmund dilatîndu-se șocați cînd o auzea înjurînd, dar să i-o reproșeze nu îndrăznea. „Îți sînt recunoscător," spunea el mereu. „Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine."

Nici Barbary nu știa. Rămînea pentru că în acel moment părea că nu are nici un alt loc unde să se ducă și lucra, fiindcă, dacă n-ar fi făcut-o, la Kilcolman ar fi domnit haosul iar Maccabee ar fi suferit. Fusese o naștere dificilă, iar Maccabee nu-și revenise. Laptele îi ajungea la limită, însă era slăbită, nu numai fizic ci și mintal. Părea confuză, plîngea mult și arăta prea puțin interes atît pentru copil cît și față de cele ce se petreceau în jurul ei. În acele zile de început, Edmund își petrecea majoritatea timpului căutînd disperat prin satele din jur mînă de lucru domestică și agricolă. Într-un tîrziu, sosi acasă cu Rosh.

Rosh nu părea prea promiţătoare. Adevărat, femeia era masivă şi destul de tînără, dar unul din braţele musculoase şi-l ţinea protector pe după umerii unui bătrîn firav iar pe celălalt pe creştetul unui băiat nespălat.

— Edmund, scrîşni printre dinţi Barbary. Trei, am spus. În putere, am spus. Nu una şi doi agăţaţi de ea. Arunc-o-napoi.

— E tot ce-am putut obţine, Barb, spuse Edmund. Vorbesc englezeşte. Băiatul e voinic pentru vîrsta lui iar bătrînul ar fi în stare să-mi spună legendele poporului său.

— A, bine ! se răsti Barbary. Mă temeam că moşul băşinos ar putea fi de folos pe lîngă casă.

— I-ascultă la gura fără muzică a tîrfei ăsteia, îi spuse în irlandeză femeia tatălui ei. Nu ştie că nici un bărbat n-a purtat vreodată la gît o basma mai caldă ca braţul fiică-sii ?

Barbary i-o întoarse în aceeaşi limbă :

— Ei bine, să zicem că ţi-l iei de după gîtul lui şi ţi-l bagi în mă-ta-n afurisita asta de albie !

Gîlcevile cu negustorii prin pieţele din partea locului îi risipiseră inhibiţiile de a vorbi irlandeza, făcînd-o să stăpînească bine înjurăturile.

Nu era un început prielnic, şi totuşi în nici o săptămînă Barbary ajunse gata să împuşte pe oricine ar fi încercat să i-o ia pe Rosh. Capacitatea femeii pentru muncă nu era depăşită decît de bunăvoinţa ei de-a o face. O secure mînuită de ea transforma copacii în buşteni şi buştenii în surcele în doar cîteva minute. Cearşafuri, scutece, scurteici, intrau în apă murdare şi se albeau ca de frica pumnilor ei. Cazmaua sa tăia cărămizi perfecte de turbă din mocirla aflată la poala colinei şi prefăcu buruienile stufoase dinapoia curţii într-un pătrat de arătură curată în care legumele şi zarzavaturile plantate de ea răsăriră disciplinate în poziţie de drepţi.

Singurul punct slab al minunii pe picioare îl reprezenta gătitul, de la care gazdele speraseră lucruri mari, numai pentru a fi dezamăgite atunci cînd se dezvălui la fel de înfiorător ca al Barbaryei.

Numele ei era Roisín, pronunţat Rosheen. Tatăl ei se numea Duibhdáleithe ; asta însemna „om negru din două

laturi" iar pronunțarea sa învingea engleza. Edmund îl anglicizâ în „Dudley". Bătrînul nu păru să se supere. Era politicos și lucra pe cît de mult îi îngăduia fragilitatea sa, dar era absent ; părerile și emoțiile lui se aflau altundeva, în cine știe ce epocă trecută unde încă mai exista măreția Irlandei. Rosh spune că fusese *reacaire*-ul *ollámh dana*-ei clanului său, dar adăuga că e o mîndrie fără speranță, știind că ei n-ar înțelege ce demnitate însemna asta și că pentru englezi nu era decît un bătrîn irlandez de rînd fără casă. Singur Edmund ciuli urechile.

— Recitatorul unui mare poet, pe cinstea mea. spuse, și din acel moment începu să șadă cu bătrînul aproape în fiecare noapte, făcîndu-l să-i povestească miturile ce stăteau agățate de dealurile și văile din jurul lor.

Pe Barbary o irita să-i vadă pe bărbați stînd jos cînd erau atîtea treburi de făcut.

— Dacă poponaru' ăla bătrîn ar putea împleti la fel de iute pe cît trăncănește, am ști o socoteală.

Propriile ei mîini însă îi cădeau în poală cînd moșneagul își începea poveștile cu vocea lui cîntătoare, susurul său ștergînd granițele dintre ascultător și poveste astfel că urmară nopți cînd locatarii vînară împreună cu Fiin Mac Coll peste colinele Ballyhoura pe care le puteau vedea de la fereastră, și auziră glasul cornului său al-lui-Fianna răsunînd din Galtee doar cu puțin mai departe. Începea întotdeauna în același fel :

Trei suferinți de istorisire mă umplu de milă,
zgîrîie urechea la rostit ;
vaierul Copiilor din Turen —
dureros de auzit.

Și Copiii din Lîr, în formă de păsări ;
blestem pe gura ce le-a fost ursitoare :
Conn, Fiacra, Finola și Aed —
a doua întunecare.

Şi Copiii din Usnach, paveze de bărbaţi,
ce căzură prin forţă şi vicleană dibăcie —
Naisi, şi Ainle şi Ardan
Aici inima se sfîşie.

O sfîşia pe a Barbaryei. Amintiri din copilăria ei sosiră neînfrînate pe cînd asculta. Şezuse pe genunchiul mamei ei şi auzise aceste poveşti de la un alt *reacaire*, învăluită nu numai în căldura mamei ei ci şi în cea a oamenilor ce-i încercuiau, ascultînd. Acolo fusese o tovărăşie ce arunca în umbră Ordinul, trupul ei făcînd parte dintr-un trup mai mare cuprinzînd sîngele şi gîndul componenţilor săi. Glasul bătrînului o purta dincolo de Galtee, o ducea pe tărîmul heruvimilor.

Văzînd-o că-şi şterge lacrimile, Rosh întrebă :

— Dacă eşti irlandeză, de ce-i slujeşti pe galii ăştia ?

Vorbise tăios, în prima ei ieşire agresivă.

— Pentru mine nu-s străini şi nu slujesc pe nimeni, umblătoare-de-mlaştini ce-mi eşti ! răspunse Barbary. Ajut. Că tot veni vorba, tu de ce-o faci ?

Rosh ridică din umeri :

— Orice om poa' să-şi piarză pălăria într-un vînt de basm.

Mereu spunea asemenea lucruri. Avea cea mai mare colecţie de proverbe fără sens pe care le auzise vreodată Barbary. „Stejaru-i adesea despicat de-un ic din craca lui." spunea, sau „Cînd ai var pe ciubote-i greu s-o iei din loc," sau „Un om din Clare o să-ţi doarmă-n ureche şi-n cealaltă şi-o clădi un cuib". Asemenea profunditâţi păreau s-o fi îmbărbătat în vremurile grele, deşi nu-şi pomenea niciodată trecutul. Singura întrezărire pe care o avea Barbary asupra acestuia indica orori. Le ajunse la urechi prin intermediul Catherinei, care îl cîştigase de la băiat, Lal. (Numele lui era Laoighseach dar, spre uşurarea tuturor, Rosh îl striga Lal). Era un copil tăcut de vreo nouă ani, mergînd pe treizeci şi cinci — îşi spunea Barbary — cu o faţă ce se închisese peste orice expresie. Singura persoană dintre englezi cu care comunica era Catherine, şi numai atunci cînd nu mai era nimeni prin preajmă.

— N-au să-l spînzure pe Sylvestris, nu-i așa ? o întrebă neliniștită Catherine pe Barbary. Sylvestris era numele nou-născutului, Edmund fiind chiar atunci vrăjit de ținutul împădurit ce-i înconjura.

Barbary o luă în brațe :

— Firește că nu. De ce ?

— Lal zice că pe *toți* frații lui i-a spînzurat. Mi-a arătat pe Peggy.

O scoase de la spate pe păpușa ei de lemn, atîrnîndu-i din degete la capătul unei cureluțe petrecută pe după gît.

Barbary descîlci degețelele și smulse cureluța :

— Nimeni n-o să spînzure pe nimeni.

Aruncă o privire spre Rosh, care se uita la ele, și imediat își mută iar privirea. Existau cîteva lucruri care n-ar fi trebuit să se vadă în ochii unei femei.

Treptat, viața la Kilcolman se îmbunătăți. De pe moșia lui Raleigh din Lismore sosiră zidari care reclădiră fortul și casa porții cu toate cele patru etaje ale lor, apoi începură lucrul la conacul cel mare care avea să încununeze colina. Muncitorii, doi irlandezi loiali din Youghal, restul irlandezi de rînd, fură angajați și primiră pogoane de pămînt pe moșie, cei de rînd bucurîndu-se de parcele mai mici decît cei loiali. Se obținu un steward și mai mulți servitori în casă. Pîlcuri de căsuțe gospodărești răsăriră de-a lungul malurilor rîului Bregoge ce curgea pe moșie unde puteau fi văzute din casa portarului, fără a ofensa totuși pe nimeni care ar fi privit pe ferestrele conacului. Începu construcția unei lăptării, a grajdurilor și a cotețelor. Porci Spenser grohăiau prin pădure, oi Spenser pășteau pe Balyhioura, vite Spenser rumegau pe pășunile din luncă. Fură plantate tufișuri.

Edmund, își dădu seama Barbary, încerca să creeze un Penshurst irlandez. Lefurile pe care trebuia să le plătească irlandezilor de rînd erau mizerabile, în vreme ce venitul lui din proprietățile irlandeze pe care le avea în alte părți al Munsterului îl făcea mai bogat decît fusese vreodată. Se modela după Sir Sidney și-și bătea cu pasul cîmpiile vorbind ca un cunoscător despre prăjini, soluri arabile, perechi de boi și recolte. Cunoștințele veneau de

fapt de la Ellis care făcea succes cu ferma lui de la Doneraile, deşi tratamentul pe care-l aplica lucrătorilor era de-aşa natură încît foarte des cîte doi-trei fugeau de sub tirania lui să li se alăture MacSheehyilor.

Antipatia Barbaryei pentru Ellis crescu pe măsură ce-l cunoştea tot mai bine, dar omul era indispensabil. Moşia Kilcolman n-ar fi putut avea startul pe care-l luase fără instrucţiunile lui Ellis cu privire la ce să se semene, cînd şi unde. Edmund era o marionetă, Ellis era cel ce dădea poruncile iar Barbary cea care se îngrijea să fie duse la îndeplinire. Treptat însă, şi spre uşurarea ei, responsabilităţile ce-i apăsaseră pe umeri i se transferară lui O'Mahony, noul vătaf de fermă al lui Edmund, care lucrase pentru Raleigh. Singură funcţie pe care şi-o păstră fu îngrijirea găinilor şi a raţelor, şi asta pentru că-i făcea plăcere.

În cele din urmă, sosi o duminică la sfîrşitul lui septembrie cînd se sculă şi-şi dădu seama că, în afară de hrănitul păsărilor, nu avea nimic de făcut. Sărise din pat să-nceapă ziua înainte de-a-i da prin minte că se întindea înaintea ei, întreagă şi lipsită de treburi. Abby, bucătăreasa, era însărcinată cu bucătăria, fiica ei Lucy avea sub control dulapul cu albituri. Rosh nu dăduse decît ieri cu ceară de albine noile podele ale casei, lustruind de asemenea tot ce stătea locului. Maccabee se simţea destul de bine ca să-i îmbrace pe Sylvestris şi, oricum, o putea ajuta Catherine. Încă nu aveau oameni de prisos ca să înceapă construcţia Hap Hazardului aşa că asta n-o avea de supravegheat.

Se duse la lucarna dinspre miazănoape şi se rezemă de panta ei să privească afară. În momentul cînd casa porţii Castelului Spenser fusese gata, Barbary revendicase ultimul etaj ca locuinţă a ei. O alta, pentru găzduirea portarului, era clădită în partea opusă a aleii abrupte. Intrarea la Spenser Castle trebuia să aibă grandoare.

— Dar draga mea verişoară, protestă Edmund, trebuie să ai camera ta proprie aici, cu noi în casă !

Trudea ca un cîine : avea dreptul la un coteţ numai al ei.

— Pe asta o vreau.

Îi era greu s-o refuze și nici n-o făcu. Parterul turnului conținea un puț mare, cîtă vreme proviziile în caz de posibil asediu erau stivuite la etajul întîi, unde singura ușă a clădirii se deschidea spre curtea interioară. Nivelele superioare erau goale și, la ultimul cat, își făcu Barbary căminul. Edmund îi dădu draperii să alunge frigul din pereți, un pat, masă, scaune, un vas de jăratic și o presă pentru haine. Ea tăie stuf pe care și-l așternu pe jos. Era incomod, vizitat de liliacul ocazional, avea să înghețe odată cu sosirea iernii, dar ea îl iubea.

Maccabee nu putea înțelege manevra.

— De ce mă părăsești ?

— Nu-s decît la un scuipat de tine, Maccy.

Se opri din împachetat.

— Dar, știi, cînd zidarii termină aici au să-nceapă construcția conacului lui Rob.

Se gîndi la ținutul numit „Hap Hazard"[1] aflat la cinci mile distanță, pe care aveau să-l ia în stăpînire, ca fiind numai al lui Rob. Kilcolmanul, în care pusese atîta muncă, era cel pe care și-l simțea al ei tot atît de mult ca și al Spenserilor.

— Și cînd acela o să fie gata, va trebui să mă mut acolo.

Maccabee izbucni în lacrimi :

— Nu trebuie să pleci de lîngă mine. Nu-mi place aici. Mi-era așa de frică !

Barbary o simți tremurînd, lipită de brațul ei.

— Nu-i decît lipsa unui nume, Maccy. Doar nu ț-o fi fiind frică de bătrînii ăia de MacSheehy ?

— Pădurea e. De pădure mi-e frică.

La piciorul aleii spre casă se făcea drumul spre Doneraile, iar de cealaltă parte a acestuia ținutul împădurit des cobora înainte de-a se înălța iar, spre-a deveni poalele nu mai puțin împăduritelor coline Ballyhoura. Edmund se grozăvea numindu-l „Parcul Cerbilor" și angajase echipe care să-i rărească enormii fagi, stejari și frasini și să degajeze spațiile dintre copaci de hățișurile încîlcite. Progresau încet și pînă în prezent nu înaintaseră decît o sută de iarzi cel mult, astfel că cea mai mare parte a interio-

[1] „*Hap hazard*" = întîmplare, întîmplător (N.T.)

rului era încă pădure virgină. Cine sau ce făcuse cărările excentrice care şerpuiau prin ea, nimeni nu ştia. Din acea primă zi cînd auziseră chemarea ce-i urmărise prin Strunga Aherlow, pădurea nu se făcuse ecou decît pentru sunete neomeneşti, boncăluitul cerbilor, lătratul vulpilor şi un amestec de cîntece al păsărilor la fel de dens ca şi coronamentul. Putea ea fi sinistră în adîncurile ei, dar marginile aerisite erau împestriţate cu lumină şi pline de bunătăţi. Rosh şi Barbary urmăreau pîrguirea alunelor şi a murelor cu ochi lacomi.

Nu încăpea nici o îndoială, însă, că Maccabee, care înfruntase atît de vitejeşte rigorile călătoriei în Munster, nu mai era ea însăşi de cînd sosiseră la Kilcolman. Toată pălăvrăgeala ei enervantă, toate agitaţia, îi păliseră şi o lăsaseră nervoasă şi dependentă de alţii. Barbary dădea vina pe naştere, dar Maccabee îşi atribuia iraţionala teroare — ceea ce Barbary numea „lipsa de nume" — priveliştii ce-o învăluia.

Barbaryei îi plăcea. Nu era tărîmul heruvimilor ei, dar aşa cum stătea privind-o de la ferestrele turnului în acea duminică dimineaţa, simţea o anume afinitate cu regiunea. Spre nord, foarte aproape, se înălţau întunecatele Ballyhoura. Spre-sud, mai departe, se zăreau munţii Nagle. Petele vizibile la răsărit în zilele senine erau colinele din Waterford şi, spre apus, munţii din Kerry. Gorganul pe care-l străjuia casa ei portărească era unul dintr-un şir de dealuri drăguţe. Pereţi de apărare îi împrejmuiau acum baza, ca o cunună pe un cap cu creştetul ţuguiat. În vîrful capului creştea carapacea crenelată a ceea ce-avea să fie curînd o casă frumoasă dominînd piesajul de ţară care o înconjura.

Într-o bună zi, acolo va fi o grădină ornamentală coborînd de la castel pînă lîngă Bregoge, un afluent al Awbegului, dar pentru moment panta era aşternută cu iarbă sălbatică, ciugulită de gîşte. Mai departe, unde terenul se înălţa din nou, se afla un lac ciudat, în formă de semilună, de parcă o lună nouă s-ar fi prăvălit din cer afundîndu-se în pămînt. Malul apropiat al lacului era mlăştinos şi plin de broaşte al căror orăcăit domina zgomotele nopţii şi-l scotea din minţi pe Edmund cînd încerca să-şi com-

pună poeziile. Întreruperea muzei lui era unul dintre puținele lucruri ce-l provocau la mînie manifestă. Barbary îl auzise răcnind azi-noapte de la fereastră :

— Vedea-v-aș înecate, diavoli ce sînteți ! Las-că vă sec eu balta !

Mereu încercînd să schimbe firea lucrurilor, Edmund, își spuse Barbary în timp ce se îmbrăca. Încercînd să creeze Anglia dintr-o priveliște irlandeză. Modificînd nume, insistînd ca Awbegul să fie numit „Mulla", și alintînd înaltul pisc din Ballyhoura ca „Bătrînul Mușuroi". Toate aveau ceva de-a face cu poemul epic fantastic la care lucra pentru a-i aduce în cele din urmă, spera el, recunoașterea Reginei de vreme ce ea era eroina sa alegorică. Barbary n-avea timp de alegorii, în primul rînd pentru că nu înțelegea aluziile.

Și biata Abby din bucătărie, pe care în realitate o chema Gobinet, și Lucy care era Luighseach, trebuiseră să primească nume anglicizate pentru cazul că vreun oficial din Dublin venea să se interezese de ce folosea mîna de lucru irlandeză. De ce nu puteau englezii să admită că erau într-o țară străină ? Pentru că făcînd aceasta și-ar fi amintit că nu le aparținea cu adevărat ?

Personal, ei îi plăcea așa cum era. Iar astăzi soarele strălucea peste întinsul ei. Armada fusese bătută iar expediția în Azore avea să-l țină departe pentru cel puțin încă un an pe Rob și cerințele lui. Era liberă și n-avea nici o treabă de făcut. Reveni în camera ei, amenință cu pumnul liliacul ce se înapoiase noaptea și atîrna cu capul în jos de-o bîrnă dintr-un colț uitîndu-se la ea cu ochii lui mici și agresivi, își scoase salteaua și așternutul în fereastră la aerisit, străbătu scara turnului pînă la etajul întîi, ieși pe ușă și coborî treptele.

O luă în susul pantei spre casă. Lal ținea calul lui Edmund pentru ca stăpînul său să poată încăleca.

— Ah, Lady Betty, draga mea, o salută Edmund, mereu formal în prezența slugilor. Tocmai la timp ca să mă însoțești la biserică.

Pe una dintre parcelele de pămînt deținute de Edmund se afla atot-irlandezul Effin cu micuța sa biserică.

De cînd cu scoaterea romano-catolicismului din Irlanda în afara legii, nu participau decît o mînă de irlandezi loiali, şi o făceau fără tragere de inimă, de vreme ce a-i fi jurat credinţă Elisabethei nu însemna în ochii lor că trebuiau să-i practice religia. Clericul responsabil cu serviciul era un englez, Canonicul Chadwick, dar, la fel ca atîţia dintre pastorii protestanţi din Irlanda, Canonicul Chadwick era prea ocupat să înhaţe pămînt pentru sine ca să mai încerce să cîştige inimile şi minţile irlandezilor. Colecta zeciuieli de la enoriaşi, firește, dar pînă să sosească Edmund şi să încerce conştiincios să umple golul, în Effin nu se ţinuse nici o slujbă de mai bine de trei ani.

— Nu vin, Edmund, spuse Barbary cu voce albă ; era o ceartă veche între ei.

Poetul îşi puse expresia cea responsabilă.

— Ţi-o cer, verişoară. Trăim printre cei mai barbari oameni din lume. Trebuie să le dăm exemplu.

— Şi eu sînt una din barbarii ăştia, Edmund.

Şi la fel şi băiatul ce stă acolo, ascultînd la fiecare cuvînt.

Faptul de-a i se aminti că era irlandeză îl enervă pe Edmund.

— Eu te privesc ca pe una de-a noastă, spuse. Şi nu eşti papistaşă.

— Nu, nu sînt. Şi nici la biserică nu vin. Îi duc pe Sylvestris să ia puţin aer.

— Cum pot oamenii aceştia să găsească Adevărata Cale dacă nu ne văd pe noi, cei mai buni ca ei, urmînd-o ?

Barbary ridică din umeri. Nu era problema ei.

— Ai de gînd să-l chemi în vizită pe Tadg O'Lyne la întoarcere ?

Edmund trecu în defensivă.

— S-ar putea...

Apoi entuziasmul îl birui :

— Ştii, verişoară, poeţii ăştia irlandezi au multe să ne-nveţe în materie de cadenţă şi bogăţie a imaginaţiei.

— Data trecută ai stat cu el pîn-la ziuă...

— Am avut multe de vorbit.

— ...iar a doua zi vaca i-a fost străpunsă de-o suliţă.

— Coincidenţă, replică Edmund.

— Aceeași coincidență care i-a ars pînă-n temelii hambarul de cealaltă dată cînd ați stat toată noaptea ?

— Nu eu răspund de MacSheehy și teroarea lor.

Rosh era cea care o implorase pe Barbary să-l dezvețe pe Edmund de-a se mai vizita cu bătrînul poet. Găsind fermele engleze prea bine apărate, și represaliile Căpitanului Mackworth prea dureroase, MacSheehyii își descurajau acum compatrioții să fraternizeze cu inamicul omorînd vitele oricui care întreținea un englez în casa lui. Barbary se îndoia că astfel cîștigau inimile și mințile oamenilor lor cu mai mult succes decît o făceau coloniștii.

Îl amenință pe Edmund cu degetul :

— Nu ține, Edmund. Te folosești de el. Rosh spune că bietul bătrîn nu-ți poate refuza găzduirea pentru că ar fi în contra onoarei lui. Spune că e o tradiție și mai curînd ar muri decît să nu fie ospitalier. Dar nu-i place, și nu-l pot învinui.

Buzele lui Edmund se subțiară, și încălecă.

— Poți să-i spui lui Rosh că nu-i de nasul unei boarfe irlandeze să-l învețe pe un gentleman englez bunele maniere.

Barbary îl privi îndepărtîndu-se, o siluetă subțiratică, cu gîtul țeapăn, dar în chip curios nebuloasă. Edmund avea atîtea fețe de parcă fusese peticit cu ele, ca și cum le-ar fi împrumutat de la oamenii pe care-i admira. Ce anume adăsta dedesubt și dacă merita să fie descoperit, n-avea idee, decît că era ceva plin de încăpățînare. Urma să se ducă la Tadg la fel de sigur pe cît era că ouăle-s ouă, ca să învețe arta poetică a unui popor pe care-l numea barbar, și, la fel de sigur ca ouăle că-s ouă, unul din animalele rămase ale lui Tadg avea să fie ucis din cauza lui.

— Ești un prichindel, Edmund, spuse ea printre dinți. Mai rău, ești un prichindel cu cap de ciocan.

Petrecu o zi plăcută, jucîndu-se cu Catherine și Sylvestris la soare. Mai întîi Catherine, care moștenise mult de la tatăl ei, spuse :

— N-ar trebui să-i scoți scutecele astea. N-au să-i crească drepte picioarele.

— Ia să vedem, cine-i un iepuraș mic, gînguri Barbary, eliberîndu-l pe Sylvestris de ultimul scutec. Irlan-

dezii nu-şi înfăşează pruncii şi totuşi picioruşele le cresc destul de drepte.

Catherine îşi înclină capul pe-o parte.

— Asta aşa-i. Pot să-mi dau jos corsetul ?

— Da.

— Şi să mă bălăcesc în tău ?

— Da.

Atitudinea irlandezilor faţă de statul în aer liber producea copii mai sănătoşi, cu toată sărăcia lor, decît o făcea sechestrarea englezească. De fapt, îşi spuse Barbary, irlandezii erau cu toţii mai sănătoşi cît timp dieta lor cuprindea o mulţime de verdeţuri — urzici tinere, tătăneasă, măcriş, lobodă şi toate ierburile sălbatice. Englezii avizi după carne strîmbau din nas şi-i numeau „mîncători-de-iarbă", dar Barbary compara statura sfrijită a lui Maccabee, Edmund şi Catherine, şi chiar e ei-înşişi cu servitorii irlandezi slabi dar înalţi şi cu membre puternice, ajungînd la concluzia că mîncatul-ierbii avea foloasele sale.

Era o zi atît de neobişnuit de leneşă încît la vremea cînd toţi ceilalţi se retraseseră la culcare, lucru pe care-l făceau chiar înaintea asfinţitului, Barbary, fapt nemaiîntîmplat, era încă uimitor de trează. Se rezemă de tocul ferestrei ei dinspre apus, bătînd din picior în căutarea vreunui lucru interesant de făcut în vreme ce mintea îi bombănea la adresa lipsei de scop şi atracţie a vieţii ei. Amurgul transforma fiecare copac într-o umbră ce-i făcea semn să se apropie şi încălzea mireasma aventurii de seară astfel că plutea în sus din iarbă, peste pietrele zidurilor Spenser, ca să aţîţe nările femeii cu părul roşu şi încă foarte tinere din fereastră.

Atunci zări un licăr chiar în marginea din dreapta a vederii. Razele joase ale soarelui îi intrau în ochi, dar fără îndoială că se mişcase ceva mare cît un om. Grăbită, traversă la fereastra de răsărit. De acolo putea privi pe deasupra ţarcului unde fuseseră închise vitele pe timpul nopţii. Le numără. Toate prezente şi corecte. Nici una cu o suliţă prin gît.

La dreapta ocolurilor pentru vite se afla cuibarul înălţat, din lemn, al găinilor. Ascultă ; acum cunoştea destul despre comportamentul orătăniilor ca să interpreteze clon-

cănitul răsunînd dinăuntru ca fiind sunetul păsărilor netulburate pregătindu-se pentru un somn bun. Nimic în neregulă acolo. Trecu la lucarna nordică să scruteze terenul ce cobora dedesubtul ei spre Ballyhoura. Fusese curățit astfel ca să nu ofere acoperire nici unui dușman ce s-ar fi strecurat prin partea aceea, dar movilițele de pămînt aruncau umbre. Una dintre umbre se desprinse și se grăbi pînă la următoarea, unde poposi. Era Rosh. Mai mult, era Rosh cărînd coșul de ouă pe care însăși Barbary i-l dăduse în acea dimineață lui Lal să adune din cuibare recolta zilei, și în care, cînd copilul terminase, găsise o grămăjoară neobișnuit de mică. „Nu s-au ouat prea bine azi", îi spusese el. Surprinsă că binevoise să deschidă gura — pentru el asta însemna limbuție — nu pusese sub semnul întrebării declarația. „Da' nu era așa, nu ?" își dădu ea abia acum seama. „Tu și mămică-ta dosirăți restul ălor ouă și-acuma ea a luat-o la picior cu ele. Da' încotro ?"

Barbary nu dădea o ceapă degerată pe ouă. Rosh putea să le ia. Le și luase. Ceea ce o sîcîia era că nu știa ce se întîmplă. Întotdeauna de cînd se instalaseră la Kilcolman fusese conștientă că englezii erau excluși din viața de țară a localnicilor. Pe căi misterioase, irlandezii comunicau cu aceasta din urmă și între ei. De pildă, cum știuse Rosh, care pînă azi nu fusese văzută părăsind moșia, că MacSheehyii îl persecutau pe Tadg O'Lyne, poetul, la patru mile distanță ?

Dar nu era numai atît. În anumite nopți, cînd nu era nici o sărbătoare recunoscută de englezi, fluiere, flaute și rîsete îndepărtate își băteau joc de urechile coloniștilor. Proprietarii moșiei se înfuriau pe sunete, căci a auzi muzică și hohote misterioase era la fel de neliniștitor ca și a auzi urletul, urît și urînd, al MacSheehyilor. Nu găseau niciodată nimic. Cel mult puțină iarbă culcată la pămînt. La întoarcere, cercetau odăile servitorilor, și descopereau că fiecare bărbat, femeie și copil sforăia plin de beatitudine în patul cuvenit. Undeva, cumva, se trăia o viață în care englezilor nu le revenea nici un rol. Începeau să

creadă în lumea de basm a miturilor irlandeze. Pooka le învada coşmarurile. Îi hărţuia.

Mai mult decît pe oricine o hărţuia pe Barbary. Ea, care făcuse parte din secreta lume subterană a Londrei, resimţea faptul de a fi ţinută la distanţă de aceasta. Era primejdios să nu ştie ce se petrece şi, oricum, îi zgîndărea curiozitatea pînă ce-i venea să ţipe din dorinţa de-a-şi scărpina mîncărimea cu un răspuns. Rosh cunoştea răspunsul. Iar Rosh avea s-o conducă pînă la el.

Se mişcă iute ca fulgerul. Era însă din nou Barbary a Ordinului, şi nu se repezi afară din turnul ei, într-un decor de ţară ostil şi întunecat, fără a-şi lua măsuri de prevedere. Îşi aruncă pe după gît şiretul manşonului în care-şi ţinea gheara Clampett — manşon ce putea părea nepotrivit în vremea de-afară, dar irlandezii erau ei înşişi prea excentrici ca să mai observe excentricităţile — şi-şi înfăşură şalul, iar şi iar, pînă ajunse ca un rulou gros pe care şi-l legă împrejurul capului, dînd conturului acestuia forma aproximativă a unui acoperămînt irlandez. Putea de-acum să sporovăiască în irlandeză la fel de bine ca Rosh şi, dacă-i ieşea în cale vreun MacSheehy, avea să-i ofere latura dură a limbii. Iar dacă asta nu-l va satisface, o să-l împuşte.

O clipă mai tîrziu era afară din turn. Uriaşele porţi fuseseră zăvorîte pentru noapte. Zidurile erau înalte, dar Barbary le văzuse pe cînd se construiau. În spatele ţarcului se găsea o porţiune a zidului vechi din vremurile cînd Kilcolmanul îi aparţinuse Contelui de Desmond. Prezenta fisuri pe care degetele agile de la picioare le puteau folosi ca puncte de sprijin. Barbary fugi spre ocol, prin ţarcurile vitelor şi pe după cotetele de găini. Apoi văzu că nu-i trebuia agilitatea degetelor de la picioare pentru căţărat. Rosh nu trecuse peste zid, se strecurase pe sub el. În pămînt, la baza peretelui, se afla o gaură. Proptit alături văzu un capac vechi de fîntînă şi o grămadă de paie cu bălegar din ocolurile vitelor care în mod curent ascundeau trecerea. Intrarea nu era decît cu puţin mai largă decît cea a unei vizuini de viezure, tocmai destul ca să-i îngăduie unui trup omenesc subţirel să lunece în

tunelul care, descoperi Barbary în timp ce se tîra prin el, înainta abrupt în jos și apoi abrupt în sus, ducînd, pe sub zid, în lumea de-afară.

Dădu în lături crengile unui rug de mure ce camufla gaura exterioară a tunelului, se împinse afară și o luă imediat la goană aplecată, peste zona dinspre „Parcul Cerbilor", către copacii printre care Rosh deja dispăruse. Intrînd în lizieră, ascultă și urmări sunetul picioarelor foșnind prin frunze pe o cărare ce ducea spre adîncurile codrului. O lună plină și dolofană își ocupa locul pe un cer încă luminat palid de rămășițele asfințitului, dar sub coroanele tot mai dense, pe măsură ce înainta, ale copacilor, era întuneric, iar urechile îi erau mereu înșelate de foșnetele a ceea ce spera că nu sînt decît animalele pădurii văzîndu-și de treburile lor nocturne. Rosh mergea cu pasul neșovăitor al omului care cunoaște drumul ca-n palmă. Din fericire, era un pas destul de încet — nu voia să rişte ouăle. Și n-avea nici o bănuială că a agățat un scai, ba mai mult, un scai meșter al îndeletnicirii. Barbary rînji. Penshurst, căsnicie, maturitate, toate rămăseseră în urmă. Vechea intoxicare revenise, prinzătoarea-de-iepuri ieșise iar la pradă. Acea potecă era o alee, rămurișurile îi erau streșini. Atîta numai că mirosea mai bine decît Bermudele.

Recuperă distanța și depistă silueta înaltă cu fustă, potrivindu-și într-o clipă pasul astfel ca pantofii ei să atingă solul în același timp cu cei ai lui Rosh.

Și ceea ce e deosebit, își spuse Barbary, e că pentru prima oară mă aflu de partea legii. Rosh este pungașul, iar eu cel pungășit. Orice avea să facă în continuare Rosh, era probabil la fel de ilegal : tot ceea ce făceau irlandezii, în afara cazului că englezii le-o permiteau, era ilegal : a-și vorbi propria limbă, a-și practica propria religie, a-și purta părul cumva, a se îmbrăca altcumva.

Mirarea că nu-i trecuse prin minte mai devreme fu aproape la fel de mare ca însăși înțelegerea. O fracțiune de secundă pierdu mișcarea picioarelor lui Rosh și trebui să încremenească în timp ce femeia aruncă o privire peste umăr, înainte de-a-și vedea de drum. Irlandezii de rînd *erau* Ordinul. Supraviețuiau în fața autorității zdrobitoare, întocmai la fel cum supraviețuia și Ordinul. Rosh era ca

așa cum fusese. Ea fusese Rosh așa cum era acum, vînată, furișată, tîlhărească. Scai agățat de sine însuși.

N-am să te pîrăsc, orice-ar fi, făgădui ea în gînd. Dar trebuie să *știu* ce este.

Acum urcau, mirosul ferigilor devenind îmbătător. Panta abruptă îi îngăduia lunii să pătrundă pe sub copaci, dar Rosh era prea atentă să nu-și clatine coșul pentru a mai privi și în urmă. Cărarea se îndrepta spre vîrful „Bătrînului Mușuroi" al lui Edmund. Barbary începea să oboosească, dar în sfîrșit Rosh se opri. O auzi pe irlandeză murmurînd o rugăciune de mulțumire înainte de-a o lua în josul unui povîrniș accentuat, în afara vederii lui Barbary. Tînăra găsi un loc mai înălțat și o căută din priviri. Dedesubt, copacii se afundau într-o crevasă cu iarbă dintre coline, iar în poiana de-acolo se zărea licăr de lumină și mișcări omenești. Barbary adulmecă. Lumina provenea de la lumînări, dar nu lumînări obișnuite, de seu ; simțea miros de ceară de albine.

Făcu o strîmbătură. De treburi de-*astea* se ținea Rosh ? Dacă da, era nu numai ilegal, ci atît de periculos încît gîndul de-a fi prinsă uitîndu-se numai o făcu să-i asude palmele. Trebuia să afle, dar vroia o acoperire, o acoperire drăguță și groasă, preferabil din platoșe de armură. Înconjură prudentă buza prăpastiei înainte de-a localiza locul cel mai apropiat de-o piele împlătoșată pe care îl avea de oferit pădurea. Era o tisă. Scoase șalul dimprejurul capului și și-l înfășură pe talie. Se pricepea la tise. Erau singurii copaci la care se pricepea. În fiecare cimitir din Londra exista unul. Știa că zgîriau ca dracu' dar că, dacă erau bătrîni, așa ca acesta, aveau în interior scorburi ce-i îngăduiau unei persoane scunde cu prag al durerii ridicat să se ascundă înăuntru. Evitase nu o singură urmărire profitînd de ospitalitatea unei tise.

A se folosi de ospitalitatea celei de față însemna să se tîrască în jos cale de-un iard prin cîmp deschis, dar locul era umbrit iar oamenii din luminiș erau prea ocupați ca s-o observe. Scrîșnind din dinți, se suci pe sub crengile joase, găsi o deschizătură și se undui în sus prin ea, scoțîndu-și spinii din păr și ureche. Dădu ușurel

în lături lujerii din fața sa și privi, printr-un tunel de tisă, la scena de jos.

Avusese dreptate. Era o ceremonie ce nu se putea desfășura decît la lumina lumînărilor din ceară de albine, albinele fiind recunoscute ca făpturi virginale, neîntinate de actul sexual, la fel ca sfînta lor patroană, Fecioara Maria. O pînză albă acoperea un altar butucănos, natural, pe care lumînările erau dispuse împrejurul unui taler de tinichea turtită. Doi băieți învești mîntau un bărbat înalt, petrecîndu-i peste cap niște odăjdii albe. O sută de irlandezi sau chiar mai mulți stăteau în groapă. De unde ieșiseră cu toții ?

Idolatri. Papistași. Catolici. Romano.

Era pe cale să asiste la o Mesă.

Simțea curiozitatea bolnăvicioasă pe care o cunoscuse atunci cînd ea și Rob, amîndoi foarte tineri, spionaseră printr-o crăpătură din podeaua Budincii-ntr-o-cîrpă ca să-ncerce să descopere ce făcea de fapt Foll pentru clienții ei.

Propaganda protestantă făcea aluzii la erotism, sacrificii umane, Diavolul descătușat și gol prezidînd ritualul idolatru. Pe Diavol nu-l vedea nicăieri. În genere nu putea vedea prea mult. Doar preotul, acum în odăjdii, un om brăzdat de griji în lumina lumînărilor. Încă mai persista o geană de lumină pe cer, dar figurile ce se adunau dinaintea lui își purtau gulerele de blană ale mantiilor lor irlandeze peste partea inferioară a fețelor. O recunoscu pe Rosh și pe cei doi băieți O'Dwyer care lucrau pentru Ellis. Acela nu era Patrick, unul din lucrătorii de pe moșia lui Edmund ? Și nevastă-sa ? Ici și colo se zăreau chipuri ce semănau cu bărbați și femei pe care le întîlnise în Mallow, la piață, dar nu se putea închipui pe sine ca simțind îndemnul de-a-și asuma pericolul pe care-l riscau acei oameni. Căpitanul Mackworth îi vîna pe preoți cu mai mult zel decît pe MacSheehy, ceea ce însemna ceva. Dacă era prins, omul acela în sutană albă avea să fie tăiat în bucăți de viu. Restul ar fi fost spînzurați, dacă nu arși pe rug. Și totul, pentru un ritual. Ce anume îi poseda ?

Le era teamă. Aveau şi de ce, blestemaţii. Priveau încontinuu la copacii din jur, întocmai ca şi oamenii Ordinului în drum spre un jaf, scrutînd străzile după poliţaii de vardie. Rosh făcu un semn cu mîna spre un stejar din latura îndepărtată a gropii şi, din vîrful acestuia, un braţ îi făcu semn la rîndul lui. Cel puţin amplasaseră un observator. Noroc că n-o văzuse zvîrcolindu-se prin rămurişul tisei.

Coşul cu ouă era depus pe pămînt alături de alte bunătăţi, o şuncă, o legăturică de ceapă, alte coşuri. Jertfe. Provizii pentru un preot fugar.

Acum îngenuncheau. Preotul cînta în irlandeză, nu în latină, şi nici nu-şi stăpînea vocea. Tipic pentru un popă. Vorbeau toţi de parcă Dumnezeu ar fi fost surd.

— Sfinte, Sfinte, Sfinte, Doamne Dumnezeule din Ceruri.

Buzele ei începură să murmure cuvintele înainte de a-şi da seama şi creierul ce făcea. Iisuse Hristoase, ştia ce are de spus ! La fel de uşor ca oamenii aceia din văgăună, putea da răspunsurile. Era o papistaşă. Fusese o papistaşă. Desigur. Era irlandeză. Nu făcuse legătura. Undeva pe tărîmul heruvimilor fusese învăţată să îngenuncheze la fel ca ei, să se roage ca ei. Îşi încleştă dinţii împotriva ritmului cuvintelor şi-şi smulse ochii de la congregaţie în timp ce preotul trecea la Rugăciunea Smeritei Apropieri.

Sub copacul unde era postat cercetaşul ceva se mişcă. Îşi încordă privirile să vadă ce era. Altceva se mişcă după tisa ei. Infinit de încet, sfîşiindu-şi obrazul în spini, răsuci capul şi văzu lucirea în razele lunii a unui pieptar de armură.

Mackworth era acolo. Mackworth şi soldaţii. Iisuse. Maria. Maica Domnului, fă-i să nu mă vadă. Fă-i să nu mă vadă. Fă-i să nu mă vadă. Odată cu groaza pentru ea însăşi sosi şi groaza pentru oamenii din adîncitură. Apără-i. Previno-i. Maria, Maică a lui Dumnezeu, fereşte-i de spadele acestor soldaţi. Cuplată acum la credinţa din copilărie, îi folosea frazele în frica ei fără margini.

O mişcare la dreapta. Înconjurau groapa. Dintr-o clipă-ntr-alta Mackworth va da semnalul şi se va prăvăli peste sufletele acelea îngenuncheate, ca un lup asupra oilor.

Se auzi un plesnet sonor de aripi, cînd un fazan, lăsînd în urmă-i găinați și pene, își luă zborul din tufișurile din dreapta, unde-i fusese tulburat somnul. Adoratorii din groapă înălțară privirile, se ridicară, o luară la fugă. Auzi glasul lui Mackworth — îl cunoștea bine :

— Atacați !

Dintre copaci începură să șiroiască soldații. Îl auzi pe cel dinapoia ei luînd-o la fugă cu pas apăsat, îi văzu spinarea în timp ce cobora pe povîrniș.

Își reveni în fire. Să fugă. Fazanul îi dăduse lui Mackworth peste cap planurile. Soldații nu-și încheiaseră manevra de clește ; jumătate din groapă, jumătatea dinspre apus, era liberă. Irlandezii fugeau în direcția aceea. Văzu o femeie căzînd și se rugă să nu fie Rosh. Un copil se înapoia să-și ajute mama să se ridice. Las-o. E ca și moartă.

Să se ducă ? Să stea ? Du-te. Cînd își vor fi sfîrșit vînătoarea, soldații au să se întoarcă la locul crimei și se vor răspîndi în căutarea răzleților. Aveau felinare. Du-te, dar. Și du-te în direcția de unde-au venit ei.

Din văgăună se înălțau urlete, dar Barbary cobora zvîrcolindu-se din copacul ei, avea pistolul în mînă, și se prelingea de la un pom la altul la fel cum lunecase odinioară prin umbrele străzilor Londrei.

Următoarele patru ore fură un coșmar de împiedicări, căzături, alergături, stat nemișcată, ascultat, pîndit, întrebîndu-se unde mama dracului se afla, și urînd. Urîndu-i pe irlandezi pentru perversitatea de-a se agăța de religia lor : „Ce mă-sa mare contează, la urma urmei ?" Urîndu-i pe englezi : „De ce nu-i lasă-n pace pe sărmanii bulangii ?" Urîndu-l pe Mackworth : „Îi place". Urîndu-și împrejurimile : „Bally-futu-i-houras."

Una din expresiile Ordinului pentru a fi la ananghie era „în mărăcini" ; în noaptea aceea află pentru prima oară ce însemna, literalmente. Brațe ghimpate o trăgeau în jos în îmbrățișarea lor, lujeri cu dinți i se încolăceau printre picioare, prin rochie. Înjura și-și croia drum prin desișuri, mai puțin speriată acum de Mackworth decît de-a dispărea pe veci în pîntecul acelei păduri.

A mia — sau poate a doua mia ? — căzătură o rostogoli în spațiu deschis, mîinile zgîriindu-i prin glod și apă.

Găsise malul unui rîu. Ştergîndu-se la ochi, văzu silueta difuză a unui pod şi, dincolo de el, un drum înclinat mărginit de case. Doneraile. Se afla la Doneraile, două mile depărtare de casă. Nici chiar aşa nu era în siguranţă. Drumul spre Kilcolman, de obicei un loc mort noaptea, se trezea în bătăi de copite şi toba picioarelor în marş. Toţi soldaţii din Munster trebuie că erau la datorie. Fu nevoită să străbată calea înapoi prin cîmpii şi crînguri.

Rugii de mure de la gura tunelului pe sub zid erau nemişcaţi, aşa cum îi lăsase. De cealaltă parte, capacul nu fusese pus la loc. Rosh nu se întorsese.

Nu mai avea putere să se simtă îngrijorată de nimic decît de cum să acopere mai repede distanţa pînă la turnul ei şi-n pat. Unii oameni doreau mîntuirea. Ea îşi vroia patul ei. Spenser Castle nu dădu nici un semn de viaţă în timp ce-i străbătea clătinîndu-se terenurile. Ajunse la pat, căzu pe el şi adormi.

Cu arţagul unui suflet chemat în Iad, Barbary se trezi în bătăile inelelor de pe porţi.

— Nu, gemu. O, nu !

Dar Diavolul continua s-o cheme.

Deschise un ochi. Lumina abia îi încerca fereastra de la răsărit. În timp ce privea printre gene, liliacul se înapoie filfîind din incursiunile lui nocturne şi se agăţă ranchiunos în colţul său. Abia se crăpase de ziuă. Dacă dormise cel mult două ore.

Îl auzi pe Nup, ex-soldatul anglo-irlandez care acum era portar la Spenser Castle, grădinar, om la toate, şi locuia în noua casă a porţii de vis-à-vis de-a ei, bombănind pînă la ferestruică, deschizînd-o să vadă cine era şi începînd să tragă zăvoarele porţilor.

Glasul care în noaptea trecută ordonase atacul asupra Mesei spuse :

— Respectele mele pentru Jupînul Spenser şi permisiunea de-a-i cerceta proprietatea. Umblăm după un preot evadat care se zice c-ar fi pe-aici pe undeva.

Căpitanul Mackworth nu cerea, pretindea.

Atunci se trezi cu adevărat. Aşadar, preotul scăpase ? O înţepa tot trupul. Ridică mîinile şi văzu că dosurile palmelor erau brăzdate cruciş şi curmeziş cu sînge uscat.

Rochia, cu care dormise îmbrăcată, era toată numai zdrențe. Se ridică și privi în oglindă ; fiecare șuviță de păr era în luptă care-să-stea-n-picioare cu celelalte. Din fericire, singurele zgîrieturi de pe față erau de la tisă, dar dacă Mackworth o vedea acum și-ar fi dat seama că petrecuse noaptea afară. Își smulse hainele de pe trup, găsind noi răni.

În timp ce se îmbrăca la loc, pîndi de la o fereastră la alta. Pe Mackworth îl însoțeau o mulțime de soldați, dar percheziția era ținută în loc de un Edmund în cămașă de noapte, ofensat de această intruziune în demnitatea noului său cămin. Mackworth explica și arăta spre Ballyhoura :

—...sălbatici au ținut o Mesă azi-noapte... un afurisit de popă din Spania... fugit... prins cîțiva... atîrnă-n streang la Mallow.

Rosh. O, Doamne. puseseră mîna pe Rosh ? Atunci, de la fereastra răsăriteană, o văzu. Ieșea din cuibar. Ușurată, Barbary nu observă că Rosh se purta ciudat, chiar și pentru cineva care stătuse treaz toată noaptea participînd la o întrunire ilegală și fugind de soldații englezi. Apoi văzu. Femeia era palidă, lucru de înțeles, dar de ce, odată primejdia trecută, era încă atît de înghețată de frică încît privea pe furiș în jur ? De ce punea cu atîta grijă ivărul cuibarului de găini ? De ce — era lipsit de orice sens — de ce, acum că se luminase de ziuă, uitase să dea drumul păsărilor afară ?

Barbary își lăsă mîinile să cadă pe pervaz și gemu. Oh, Rosh. Rosh, nesuferită dulce ! Perfectă, cap-de-oaie, scăfîrlie-pisăloagă *nesuferită !* Îl ai acolo pe preot !

Se răsuci și începu să-și dea cu pieptenele prin păr. Nu era treaba ei. Rosh putea să umple cotețele cu o mie de popi, n-o privea cu nimic. Aveau să-l găsească, sigur ca ouăle, da' gîtul lui și-al lui Rosh avea să se-ntindă, nu al ei. I se rupea în paișpe.

Auzi voci din ocol și reveni la fereastră. Mackworth se dusese în casă cu Edmund, dar unul din soldații lui căuta prin țarcurile de vite și o strigă pe Rosh. Iar Rosh, ca o juncă, în cap cu creier de bibilică ce era, nu-i răspundea. Continua să stea cu spatele rezemat de ușa cotețului

de parcă vreo cădere bruscă de temperatură o înghețase acolo.

— Hei, găurico, îi spunea soldatul, ce ai în jgheaburile-alea ?

Era londonez. Numai Cockneyii numeau un cuibar jgheaburi.

Barbary gemu din nou. Avea să regrete asta. Se aplecă afară pe fereastră și-și zăngăni la loc vechiul accent pe nas :

— Hei, băi, Calcă-n-gloduri. Ce vrei ?

Soldatul ridică ochii spre țanțoșul cap roșcovan din fereastră și rînji :

— Ultima oară că mi-a zis cineva calcă-n-gloduri, eram acasă.

— O să dau eu cu tine-n gloduri dacă-mi deranjezi cotcodacele. Stai acolo, vin jos.

Șfichiui în sus cu rochia ruptă pentru cazul că-i vor percheziționa turnul cît lipsea, o făcu ghemotoc în mîini ca pe-o rufă murdară și fugi în jos pe scări. Infanteristul stătea rezemat în sulița, cu nerăbdătoare plăcere. Rosh nu-și clintise nici un mușchi.

— Atunci, ție cum îți zice, tărtăcuță-de-morcov ?

— Mi se zice *Lady* Betty, replică Barbary. Soția lui *Sir* Robert Betty. Ai auzit de el, sper ?

Englezii ce beau în toate tavernele din Țările de Jos pînă-n Connaught toastau pentru numele eroilor Armadei.

— Mare om, spuse soldatul ; făcu cu ochiul. Și norocos.

Barbary îi făcu și ea cu ochiul :

— Whitecross ?

— Ușa de-alături. Golden Lane. Și mă-ntreb de ce-am plecat de-acolo.

— O știu bine, dădu din cap Barbary. Ia s-auzim, ce ai cu cotcodacele mele ?

În timp ce vorbea, se deplasă într-o doară pînă într-un loc de unde putea vedea pămîntul dintre cotețe și zid. Un maldăr de bălegar de vacă acoperea tunelul.

— Ordinele, spuse soldatul. A scăpat un papistaș. Trebuie să căutăm fiecare acaret și toate bordeiele irlandeze, iar Madam Miez-de Noapte de acolo se poartă cam suspect.

— Grosolan ca o balegă de porc, spuse Barbary, la fel ca orice Paddy. Da' una peste alta, n-ai să tropăi pe lîngă jgheaburile mele în cizmele alea cît toate zilele. Ăle păsări o să le ia cobea numa' ce s-or uita la tine.

Întinse spre soldat mîna cea mai greu zgîriată :

— Și cocoșul de-acolo-i un tigru. Uită-te ce mi-a făcut la mînă.

Soldatul se făcu mic.

— Du-te și uită-te sub fînul ăla din staul, continuă ea. Aici am să caut *eu*.

Nu-i lăsă timp să obiecteze și se răsti la Rosh :

— Deschide ușa aia !

Rosh își veni în fire și o deschise. Soldatul se îndreptă spre staul.

Barbary păși înăuntru și trase pe jumătate ușa în urma ei. După proporțiile obișnuite ale cuibarelor, acesta era unul mare ; răposatul Conte de Desmond, sau cine-o fi gospodărit pentru el castelul, se apucase fără îndoială de avicultură pe scară mare. Cele treizeci de găini ale Spenserilor se pierdeau printre stinghiile uriașe ce-l străbăteau pe toți cei șase metri lungime. Barbary înainta în penumbră, prin mirosul făinos, verde-gălbui, al găinaților, bucurîndu-se ici și colo de cîte o crăpătură în scîndurile pereților ce lăsa să pătrundă lumina zorilor.

— Cot-cot, făcu ea drăgălașă, destul de tare ca s-o audă soldatul. Cot-cooot !

Era nervoasă. Preoții erau vite ciudate și gîndul că unul dintre ei zăcea undeva acolo înăuntru, așteptînd, nu era cîtuși de puțin atractiv. Găinile erau și ele nervoase, potrivindu-și cu neplăcere penele ca și cum le-ar fi ciufulit vreo tulburare recentă. Își înteți cotcodăcitul, spunîndu-i că era vremea să iasă la lumina zilei.

— Coot-cot !

Făcu un pas înapoi, stăpînindu-și un scîncet, cînd cocoșul își luă zborul de la picioarele ei pe o bîrnă și-și lansă semnalul răgușit de dimineață. Spusese adevărul despre el. Păsăroiul era un labagiu negru-la-inimă, dispus să se repeadă la tine în zbor cu pintenii ridicați să-ți scoată ochii. Se strecură pe lîngă el :

— O mișcare, Maț-Duble, și mîine-i Crăciunul.

Picura ceva, un picurat lent, neregulat.

— Coot-cooooot !

Lîngă piciorul ei se găsea o băltoacă şi, în timp ce-o privea, luciul său negru se undui în urma unei noi picături. Fără chef, dorindu-şi să se fi aflat în altă parte, înălţă capul. Nişte degete aproape că-i atinseră nasul. Un braţ omenesc juca rolul de burlan pentru sîngele ce se prelingea în jos spre a se aduna în pumnul pe jumătate strîns, dînd apoi pe dinafară pînă pe pămînt.

Sîngele preotului. Sînge papistaş. Înghiţi în sec. Dacă-l pierdea în ritmul ăsta n-avea să mai fie popă multă vreme, avea să fie mort. Păşi pe prăjina de jos şi se înălţă să-i arunce o privire feţei întoarse spre ea. Era albă şi lipsită de cunoştinţă. Şi nu era a preotului.

Barbary o privi o vreme.

— Cooot... îi spuse încet. Cot.

Se întoarse şi merse repede la uşă, o deschise larg şi începu să uşuie găinile afară. Rosh îi aruncă o privire, dar Barbary n-o luă în seamă. Maţe-Duble irupse în lumina soarelui, chipeş şi al dracului, cu găinile păşindu-i cuviincioase pe urme. Barbary lăsă uşa deschisă.

Dincolo de staul, soldatul privi nervos la Maţe-Duble care aterizase pe acoperişul acestuia, să cîrîie.

— Nimic. Dumneata ?

— Ţţ. Nici pomeneală, vreau să zic. E el undeva în cocioaba vreunui irlandez. Da' pune mîna Căpitanul pe pişicher, n-ai tu grijă. Căpitanul îi urăşte pe popi mai rău decît pe MacSheehy.

Se întinse.

— Aşa că mai bine să vedem ce-om mînca la micul dejun. Nici tu n-ai zice ba de ceva căptuşeală pe dinăuntru, nu-i aşa ?

— Doamnă, spuse cu căldură soldatul, eşti o comoară ! Burta mea crede că mi-a tăiat cineva gîtlejul.

Barbary dădu din cap şi o împinse pe Rosh :

— La bucătărie cu tine, podoabo, şi vezi dacă poţi să pui de-un mic dejun cumsecade pentr-un gentleman englez cumsecade.

În timp se Rosh se poticnea pe lîngă soldat, acesta o trase de braţ :

— Ia zi „tronc" !

— Nu pot, spuse fără voie Barbary. N-au în limba lor sunetul ăsta.

— Îmi place să-i aud cum încearcă. Haide, podoabă ! „Trrr-onc" !

— Tonc, spuse Rosh.

Mîinile Barbaryei, înfășurate în rochie, o tîrnosiră și mai mult. Îi făcu soldatului cu ochiul în timp ce Rosh dădea bir cu fugiții.

— Nici o speranță, comentă ea. Da' face-o budincă neagră aproape la fel de bună ca la Mama Bunch.

— Mama Bunch, repetă cu jind soldatul. Urcară împreună spre casă, schimbînd amintiri despre Londra. Barbary îl auzi raportîndu-i lui Mackworth că staulul fusese controlat și că era curat. O găsi pe Rosh în afumătoare, unde irlandeza încerca să desprindă o costiță cu șuncă dintr-un cîrlig cu mîini slăbite de-atîta tremurat. Barbary o ajută. Propriile ei mîini tremurau, dar păcăleala o înviorase. Frumoasă mai fusese ! Ca fața din cuibar.

Rosh scăpă costița pe podea și se prăbuși peste ea.

— Pentru ce ai făcut-o ?

— Altfel ar fi făcut trei din tine, își smuci Barbary o funie invizibilă în jurul gîtului. Și din el. Haide, trebuie să ne grăbim.

— El cine e ?

Barbary se opri, holbînd ochii la ea.

— Nu știi ?

— E străin, scutură Rosh din cap. A venit cu preotul. Cînd fugirăm, el a rămas în urmă și s-a luptat cu doi din ei ca să-i țină pe loc. Dar e rănit groaznic. Întreba de mata, și englezii erau pretutindeni, așa că-l aduserăm aci. Și, la urma urmei, nu mi-a salvat viața băiatu' ?

Barbary înclină încet din cap.

— Și mie mi-a salvat-o o dată. Îl cheamă O'Hagan.

Se scutură.

— Și moare. În clipa cînd coasta-i liberă, cobori în cotețul ăla și-i stăvilești sîngerarea. Ai ceva pentru asta ?

— Mușchi de baltă, spuse Rosh. Noi folosim mușchiul de baltă să oprim putreziciunea.

— Dooomnu' să ne-ajute. Ei, n-are-ncotro. După ce se-ntunecă îl urnim din loc. Să-l scoatem de-aici.

— Are glezna ruptă. Era prea mare pentru tunel şi a trebuit să sară zidul. A leşinat şi-a căzut.

— Iisuse !

—. Asta era pură neglijenţă irlandeză.

— Atunci o să-l ducem în turnul meu. E cel mai aproape. Şi arde asta. îi întinse ea sărmana rochie. Hai acum, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă !

— Ei bine, sper să pui mîna pe el, Humfrey, tocmaî spunea Edmund. Cu toate acestea, popii ăştia papistaşi vin de bună voie din Spania, făcînd o călătorie primejdioasă, pînă aici unde ştiu că-i aşteaptă pericolul morţii şi nu-s de găsit nici un fel de bogăţii sau răsplată, şi asta numai ca să atragă oamenii spre Biserica de la Roma.

Îşi făcea damblaua, îmbărbătat de faptul că şedea în capul mesei sale lungi de stejar, oferind ospitalitate.

— Cîtă vreme pastorii noştri, leneşi precum Canonicul Chadwick au drum deschis spre tot ce mişcă-n ţara asta, nu tu suferinţă, nu tu pericol, dar nu fac nimic pentru recolta Domnului. Canonicul Chadwick stă cuibărit alături de drăguţă-sa...

Căpitanul Mackworth îşi înfipse cuţitul într-o ciosvîrtă grasă de şuncă.

— Cu toate astea, Canonicul Chadwick e creştin, Edmund.

Tacă-v-ar fleanca ! ţipară nervii Barbaryei la adresa amîndorura. Şi tu, pifan ticălos de-ţi bîţii burta, ai de gînd să te cari de-aici ?

Cu voce tare, spuse :

— Încă puţină şuncă, Domnule Căpitan ? Noi am afumat-o.

Cu Maccabee pe post de simplă prezenţă deprimată la masă, trebuia să joace rolul de gazdă.

Mackworth mai luă şuncă, mai luă bere, mai luă din toate.

— Cînd începeţi să reclădiţi Hap Hazardul, cucoană ?

Întrebarea era agresivă. Macworth se simţea bine nefiind bărbatul nici unei doamne, ceea ce însemna că în cea mai mare parte a timpului nu lua în seamă femeile, iar atunci cînd o făcea era la un pas de insultă.

Edmund spuse :

— Avem mare noroc că Lady Betty își amînă proiectul și se îngrijește de noi pe timpul indispoziției soției mele.

— Mare noroc într-adevăr, se hlizi Mackworth.

Fir-aș a dracu' ! își dădu seama Barbary, crede că Edmund și cu mine o facem p-aia rușinoasă ! Băi limbă-de-cîine. Nabucodonosorule ce ești ! o mie de preoți ascunși pe lîngă casa asta să fi fost, și nu-ți-i dădeam ție pe mînă ! O izbi faptul că suspiciunea lui Mackworth era un noroc : nasul de dulău al individului adulmecase ceva ne-la-locul său în casă. O lungea cu micul dejun nu din lăcomie, ci fiindcă instinctul său de animal îl înștiința că Barbary avea ceva de ascuns. O privise cu ochi piezișii încă de cînd se așezaseră la masă. Barbary se sili să fie calmă. Mai bine să creadă că-i făcea felul prichindelului ăluia de Edmund decît să ghicească adevărul.

Într-un tîrziu, ajunse să se vadă stînd la poartă și dînd pe gură la revedere-uri și mult noroc-uri la vînătoarea de oameni, lui și soldaților lui, și se întoarse în timp ce ei dispăreau în depărtare — spre a avea de îndurat cea mai lungă zi din viața ei. Nu se putea face nimic pentru trupul din cuibar la lumina zilei, decît să se asigure că nimeni nu-l va găsi. Fiecare minut însemna încă un strop de sînge pierdut. Ocazie după ocazie ea și Rosh încercară să fure o vorbă între patru ochi, și cu fiecare binecuvîntat prilej intervenea cineva sau ceva să le împiedice. O văzu pe Rosh închizînd găinile spre seară. Dar abia după rugăciunile de culcare, reuși irlandeza să-i sufle la ureche trecînd pe lîngă ea în drum spre pat :

— Nu mai curge.

Barbary îi suflă înapoi :

— Cînd se face liniște.

Edmund și Maccabee dormeau în partea dinapoia casei, cu vedere la lacul în formă de semilună. Dormitoarele pentru musafiri — în care, slavă Domnului, nu se afla nici unul — erau în față, dînd spre poartă și ocol, dar același lucru se întîmpla și cu camerele copiilor și cu mansardele servitorilor. Cînd Barbary coborî pe furiș treptele spre turnul ei și în grădină, avu impresia că iese pe o scenă luminată de candelabrul lunii. Aleea cu tise pe care

Edmund le sădise în speranța că va rivaliza într-o bună zi cu cea de la Penshurst era un înduioșător ifos înalt pînă la talie ce-i scotea în evidență înaintarea pe alee mai curînd decît s-o ascundă de ferestrele înșirate deasupra.

Fu o ușurare să treacă prin poarta ocolului și să fie ascunsă de gardurile acestuia. Rosh o aștepta. Nu schimbară o vorbă. Găinile scoaseră ceva cîrîieli cînd intrară, dar se potoliră mirosind cine le deranja. Trupul nu se mișcase.

— E mort ?

Dar dacă era mort, încă își mai păstra căldura.

Îl împinseră și-l traseră, pînă căzu moale peste umerii lui Rosh, după care căzu la fel de moale pe jos cînd irlandeza cedă sub greutatea lui. Neavînd loc să meargă una lîngă alta, îl apucară fiecare de cîte un capăt și îl cărară clătinîndu-se printre stinghii pînă ajunseră afară, dar chiar și acea mică distanță le făcu să priceapă că nu-l puteau căra tot drumul pînă la casa porții.

— Ce facem ?

— Va trebui să-l tîrîm pe jos. Fiecare de-un braț.

— Da' bietul lui picior... !

— Sau bietul lui picior, sau bietul lui gît. Și bietele noastre gîturi, că veni vorba. Ia-l de brațul ăla afurisit și trage.

Fu nevoită să-și șteargă din minte durerea și vătămarea pe care i le pricinuiau omului, să-și șteargă din minte simplul fapt că era un om. Să se gîndească la el ca la un obiect, săltînd în urma lor. Nu fu ușor, mai ales cînd observă că obiectul lăsa după el o dîră de sînge. Nici cînd începu să geamă în plin văz și auz al ferestrelor conacului.

Urcarea trupului pe treptele exterioare ale turnului luă un sfert de oră, și de două ori mai mult pe scara îngustă și întortocheată pînă în odaia de sus a Barbaryei. La vremea cînd îl întinseră, îl răsuciră și-l depuseră pe patul ei, erau ele însele pe jumătate moarte. Se lăsară pe podea și închiseră ochii.

— N-o să rămînă viu după asta.

— Dă-l în mă-sa.

Timp de patru zile, trupul din patul Barbaryei avu cerințele depersonalizate ale unui bebeluș. Ea și Rosh îl spălară și avură grijă să-i fie cald ; cînd putu înghiți îl umplură cu lapte pe la un capăt și-l curățiră de rezultate la celălalt. Rana fusese cauzată de o împunsătură de suliță printre coastele din dreapta ; nu părea să fie străpuns nici unul dintre organele vitale și, incredibil, înfiorătorul mușchi de baltă al lui Rosh o menținea curată. Glezna era vînătă și umflată, și aveau să-i trebuiască șase săptămîni bune pentru a se vindeca dacă trupul își putea recupera destul din sîngele pierdut ca să trăiască măcar.

— O să ? întrebă Barbary. E groaznic de alb.

Rosh ridică din umeri.

— Măru' cade pe capu' care-i sub el.

Odată cu regăsirea sîngelui rece i se întoarseră și proverbele.

— Eh, întotdeauna e o speranță. Nu tot ce-i sub semnu' de inundație-i pierdut.

Îi tunseră părul și-i raseră barba, Rosh susținînd că îi sorbeau puterile, lăsînd fața suferindă palidă și mai vulnerabilă ca oricînd.

Barbary încă nu mai întîlnise niciodată o ființă omenească dependentă de ea fiziceşte. În plus, înainte vreme nu fusese deprinsă cu nuditatea masculină ; Rob echivala goliciunea cu degradarea și oricum prefera copulația pe întuneric. Trupul bărbatului din patul ei era o lecție de anatomie cu mușchi și oase prelungi, și părticele interesante, o hartă în relief a masculinității. Rosh, cu nerușinare, îl găsea frumos.

— I-un băiat grozav de arătos, chiar că e ! spunea ea.

— Zău ?

Rosh își dădu ochii peste cap.

— Nu te fă că n-ai observat. Nu m-aș supăra să fie patu' meu ăla-n care stă.

— Aș vrea și eu să fie.

Compasiunea ei se îndrepta mai curînd spre neajutorarea trupului decît către frumusețea lui, iar compasi-

unea era un lucru cu care nu fusese obişnuită şi ar fi preferat să se lipsească. O umplea de griji în timpul zilei, cînd îşi vedea de treburi pe lîngă casă. Noaptea, îi invada somnul incomod pe care şi-l făcea într-un pat improvizat pe jos. Într-o noapte, Căpitanul Mackworth se căţără pe fereastră să ajungă la trupul din pat iar ea sări din somn să-l apere. Transpirată, în momentul de înţelegere de după coşmar, trebuise să ridice o lumînare pentru a se convinge că pacientul ei se afla la locul lui. Nu găsi nici o mîngîiere în faptul că era la fel de închis în sine şi de lipsit de apărare ca întotdeauna. Niciodată nu se simţise atît de singuratică, atît de înspăimîntată pentru un alt suflet de om. Trebuie că mamele copiilor mici se simţeau astfel.

— Da' eu nu-s împuţita de maică-ta ! îi spuse ea figurii de pe pat ; îşi duşmănea nedoritul devotament. Nu însemni nimic pentru mine, coastă-pleşuvă !

Nici preotul vînat nu însemna nimic pentru ea, dar suferi cînd îl prinse Căpitanul Mackworth.

Relatarea de către Edmund a execuţiei preotului la Mallow nu îi ajută cu nimic la frică. Mackworth zdrobise mîinile şi picioarele victimei şi îl ţinuse acolo trei zile fără apă înainte de-a îngădui legii să administreze ceea ce de-acum era aproape mila spînzurătorii, întinderii şi ciopîrţirii.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Rosh cînd irlandeza se strecură, aşa cum făcea în fiecare noapte, cu mîncare şi muşchi proaspăt.

Rosh nu răspunse.

— La noapte o să fie îngheţ, spuse ea. Am adus nişte surcele pentru jăratic. Dumnealui va avea nevoie să-i ţie de cald.

Chiar înainte de-a ieşi, se întoarse :

— Pentru bunul Căpitan să-ţi pară rău.

Barbary aprinse alămarul. Aerul pătrunzînd prin lucarnă avea în el deja un ghimpe. Femeia împinsese patul sub deschizătură astfel ca atunci cînd se apleca peste el să fie ascunsă vederii. Fereastra de la răsărit a lui Nup era exact la acelaşi nivel cu cea a ei dinspre apus ; nu vroia ca el sau nevastă-sa să privească peste spaţiul des-

părţitor şi să se întrebe de ce băga mîncare cu lingura în ceva ce ar fi trebuit să fie o pernă goală. Deşi toate ferestrele, cu excepţia lucarnei, aveau geamuri, casa porţii era lipsită de obloane. Abia în dimineaţa aceea Edmund ordonase să se rectifice omisiunea şi trimisese un lucrător să le instaleze, iar ea fusese greu pusă la încercare să găsească un motiv de ce să n-o facă. Pînă la urmă îi spuse că oricum nu le va folosi.

— Nu-mi place să stau sub zăvoare !

Fusese una dintr-o necontenită şi obositoare serie de dificultăţi.

— Îmi dai de lucru, nu glumă ! îi spuse ea trupului de pe pat în timp ce punea pe ea cămaşa de noapte şi-şi peria părul. Încălzi bucatele lichide pe care Rosh le preparase pentru pacient, îi săltă capul şi începu să-l hrănească. Înghiţea mai bine.

Se opri. Ochii rănitului se deschiseseră şi o priveau holbaţi de uimire. Barbary se obişnuise atît de mult cu el inconştient încît simţi un şoc.

— Bună, făcu ea.

Omul se încruntă, apoi se relaxă.

— Vin, ceru, şi adormi.

A doua zi dimineaţă, în bucătărie, pe cînd ajuta la sărăturile de toamnă, îi şopti lui Rosh :

— E mai bine. A cerut vin.

Rosh fu plăcut surprinsă :

— Şi nu-i asta tipic pentru nobilime ? Vin, zice. Cum o să facem rost de vin, mi-ar plăcea să ştiu.

Stewardul lui Edmund avea cheia pivniţei şi luase măsuri ca să fie sigur că e păstrată pentru ocazii speciale.

— O să fur puţin.

Indicaţia că pacientul ei îşi revenea o energizase pe Barbary ; ar fi putut fura diamante din coroana regală.

— De ce să nu ceri, pur şi simplu ?

Barbary se holbă la ea :

— Să cer ?

Jucîndu-se cu ideea cea nouă, explorînd posibilităţi, se duse să-l caute pe Edmund. Dădu piept în piept cu el în drum spre bucătărie.

— Mă gîndeam, Edmund, începu ea, că ar trebui să-ncep să mă instruiesc. Nu vrei să-mi împrumuți o carte pe care-aș putea-o citi ?

Edmund era încîntat.

— Draga mea verișoară, am tocmai lucrul care să lărgească o minte iscoditoare.

— Și, Edmund, ar fi posibil să capăt o ploscă de vin ? Mi-ar încălzi sîngele în timp ce buchisesc cuvintele.

În cîteva minute era echipată cu o carte — observă că era una din propriile opere ale lui Edmund — și permisiunea de a-i cere stewardului vin.

— Acuma, ce făceam eu ? Edmund se plesni peste frunte. A, da. Verișoară, vrei să fii așa de bună cînd te-ntorci la bucătărie să-i spui lui Abby că vom avea un oaspete la cină. Căpitanul Mackworth ne onorează iar cu prezența.

— Pentru ce ?

Poetul clipi din ochi.

— E angajat într-o altă căutare. S-ar putea să nu mai ții minte, dar în timpul vînării preotului doi din soldații noștri au fost uciși de un mîrlan de-al pădurilor. Căpitanul nu-i omul care să ierte moartea unuia din oamenii săi. L-a lichidat pe preot, acum îl vrea pe mocofan. Crede că-i rănit și se mai află încă prin împrejurimi.

În timp ce Barbary se întorcea să plece, Edmund adăugă :

— Nu va fi nevoie să hrănești soldații și de data asta, verișoară. Ospitalitatea față de Căpitan e prea destul ; n-o putem extinde la întreaga armată.

Aveau să caute și în turn ? Ce scuză ar putea oferi ca să refuze de a le da permisiunea ? Putea să refuze ? Nu vor căuta oricum ? Să-l scoată de-acolo înainte de venirea lor ?

La ultima întrebare răspunse în același timp în care-o punea. Nu putea. Aducîndu-și aminte cît de hidos fusese transferul din cotețul de găini, nu îndrăznea să-l supună iarăși acelui lucru tocmai acum cînd se restabilea.

Îi trimise lui Abby mesajul și descoperi că Rosh ieșise în livadă să culeagă ultimele mere. O găsi sub pomi și îi bolborosi vestea. Spre uimirea ei, irlandeza rămase calmă.

— Nu-i nevoie să te duci la Galere dacă zîmbești pîn-la prima Spovadă.

— Asta ce mama dracului înseamnă ? ! o zgîlțîi Barbary.

— Înseamnă așteaptă să vezi. Căpitanul s-ar putea să nu vină.

— Bineînțeles c-o să vină. Cu ticălosul ăsta, poți să faci rămășag.

— Eu n-aș pune. *Beidh lá eile ag an baorach.* S-ar putea să nu vină.

Și nu veni. Ziua o costă pe Barbary un an din viață, dar la sfîrșitul ei Căpitanul Mackworth nu sosise. Unii dintre soldații lui apărură chiar înainte de căderea nopții ; nu-l căutară pe mîrlanul de pădure, fiind prea ocupați să caute prin păduri după Căpitan însuși. Intrase în codru cu o mică patrulă și dispăruse.

În timp ce se îndrepta încet spre casa porții să se culce, Barbary rumega *„Beidh lá eile ag an baorach"*-ul lui Rosh. Însemna : „Celui asuprit îi va veni apa la moară", și nu-i plăcea cum suna.

Trupul de pe pat dormea încă, dar inconștiența nu-i mai era atît de comatoasă. Se trezi cînd îi dădu de mîncare, înghițind cuminte, dar dornic să adoarmă la loc. Barbary își dorea să poată adormi și *ea*, însă trebuia să stea trează în caz că pînă la urmă tot apărea Căpitanul Mackworth. Scoase cartea lui Edmund și se așeză cu ea, lîngă vasul de alamă. „Calendarul Ciobăniței", citi, „de Edmund Spenser. Ianuarie. Aegloga Prima" (asta ce naiba mai era ?). „Un băiat de ciobăniță, nu-i chip mai bun de-a-l numi/Cînd risipitorul iernii ger era aproape irosit,/ Într-o zi cu soare, cum i se sorti / Își mînă turma ce de mult i s-a sfîrșit..."

— Vin, spuse trupul din pat.

Barbary întinse mîna după plosca de vin, dar o mișcare din cap a pacientului o opri.

— Culoarea părului, zise el. Mă îngrijeam. Nu-i numai roșu. E vin în el.

Adormi la loc.

Barbary îl scutură :

— Vino-napoi ! Ai mai multe de ce să-ţi faci griji decît de culoarea afurisitului meu de păr.

În clipa aceea numai, O'Hagan, şi nu o figură nesimţitoare, fusese în odaie, glasul lui familiar izgonindu-i singurătatea.

— Vino-napoi, mă !

Zadarnic. Atîta cît spusese îi consumase toată energia pe care o avea. Barbary îi trase cuverturile mai aproape de gît, şi se duse la oglindă. Era adevărat, părul i se închidea pe măsură ce înainta în vîrstă. Acum, refractat pe fundalul focului, arăta încă de un roşu covîrşitor, şi încă îi mai făcea pe trecători să întoarcă de două ori capul după ea, dar poate că avea cine ştie ce nuanţă nouă... Îşi privi cu cochetărie imaginea reflectată.

— Vin, spuse.

13.

Nu era un convalescent ușor. O fi putut el să fie viteaz în luptă cu soldații lui Mackworth, dar în prima zi de stare conștientă se purtă ca un laș cu bandajatul rănii și înghițitul doctoriei de răsfățat sîngele pe care i-o combinase Rosh din ficat crud și buruieni. În cea de-a doua zi își ceru spada, hainele și un cal cu care să plece din locul acela blestemat. Pînă să-i spună Rosh și Barbary să tacă din gură, că ceea ce cerea el era imposibil și că nu putea pleca din locul ăla, cît o fi fost de blestemat, adormi la loc.

Într-a treia zi, scandalul pe care-l făcu în legătură cu faptul că Barbary trebuia să-i ducă oala de noapte la gunoi pentru a i-o goli se transformă într-o ceartă în toată regula.

— N-am să mă las făcut de rușine în halul ăsta. Femeia s-o ducă !

— Numele ei, spuse Barbary, este Rosh. Și de ce e mai puțin rușinos dacă o duce ea, pot să te-ntreb ?

— E o slujnică. Asta-i o treabă pentru clasele inferioare.

Barbary se înfurie :

— A riscat streangul pentru tine, Lord Trîndăvilă ! Clase inferioare, nu zău ! Eu am fost mai clasă inferioară decît ea, și pînă și eu recunosc că-s cu-o palmă mai presus decît un irlandez trădător și ingrat !

— Trădător ? Pe mine mă faci trădător ?

Se săltă și-și aruncă picioarele peste marginea patului :

— Nu mai stau în văgăuna asta !

Barbary îl văzu clătinîndu-se cînd își lăsă greutatea pe glezna vătămată, dar se ridică într-un picior și își restabili echilibrul ținîndu-se cu mîna de un căprior. Era foarte înalt. Îl privi șovăind și știu că se învîrtea camera cu el. Îi împunse pieptul cu un deget, făcîndu-l să cadă înapoi pe pat.

— Vezi ?

Luă țucalul și ieși șontîc-șontîc afară.

Cînd reveni, rănitul stătea bosumflat cu fața la perete.

— Mai bine te lăsăm să-ngheți, saxoană blestemată.

— Numai pentru că nu m-ai lăsat ești aici. Că tot veni vorba, de ce ești aici ?

Dormea buștean.

Îi studie fața. Unde era îngrijorarea aceea care-i salvase ei viața în coliba din Wicklow ? Nu în omul acesta, cu siguranță, nu în obrajii lui slabi și dispoziția țifnoasă. Rosh, pe care o tiraniza, îi găsea tot timpul scuze :

— Nu-l învinovăți pe băiat. Cumplit lucru e pentru un lord al colinelor ca el să stea înțepenit într-o odaie micuță și la discreția femeilor.

Iar Barbary răspunsese :

— Ar fi rămas la zdup în Mallow Castle, la discreția călăului, dacă nu erau femeile.

Dăduse fără îndoială dovadă de curaj, luptînd să-l apere pe preot. Dar numai cu niște femei nevolnice cărora să li-l înfățișeze, curajul i se risipise.

— Fă bine și-adună-te, îi spuse pacientului ei adormit.

Petrecu noaptea aceea pe podea, lîngă patul lui, dar făcu planuri să se mute în camera de dedesubt de dragul decenței. Ar fi fost destul de rău dacă era descoperită găzduind un trădător ; n-avea nevoie să se mai creadă și că se culcase cu el. Fiecare palier al scării avea propria sa ușă ce putea fi zăvorîtă, așa că nici un vizitator nu putea veni la ea pe nepregătite ca să se întrebe de ce locuia acum la etajul trei în loc de patru. Avea să-i mai ceară lui Edmund niște mobilă. Va lua banca aia din hambar și noaptea își va face patul pe ea. Așa o să facă.

A doua zi dimineață, sănătatea pacientului se îmbunătățise și oarecum îi evoluaseră și manierele.

— Îți sînt recunoscător, spuse el scorțos. Trimite femeia la mine și am să-i mulțumesc și ei.

— Numele ei, șuieră Barbary, este Rosh. Și are lucruri mai importante de făcut decît să dea fuga ori de cîte ori ridici tu un deget.

— Chiar că are. Mi-ar putea găti ceva mîncare decentă pentru început. Mi-e foame.

Barbary îi trecu cu vederea aroganța.

— Ce faci aici, O'Hagan?

Omul se chinui să se ridice în capul oaselor, scheunînd jalnic.

— Mă simt incomod.

Oftînd, Barbary îi mai puse o pernă la spate. Se rezemă și spuse :

— De fapt, în parte te căutam pe tine. Speram că te vom convinge să ne faci rost de niște tunuri.

— Care „noi" ?

— O'Neill-ul, O'Donnell-ul și cu mine.

— Va să zică, nu mai crezi că-s spioană englezoaică ?

— O'Neill-ul zice că nu ești, că ești Barbary O'Flaherty care a căzut în mîinile saxonilor, copilă fiind și a izbutit să supraviețuiască din înșelăciune și furtișag. Oricum, mă tem că pe Granuaile O'Malley n-o s-o putem convinge de asta. Ea tot mai gîndește că ești o impostoare.

— Și O'Donnell ce gîndește ?

— O'Donnell nu gîndește niciodată. Acționează. Om impulsiv, O'Donnell.

— Iar tu ce crezi ?

— Ținînd seama că mi-ai salvat viața, sînt silit să-l cred pe O'Neill.

Închise un moment ochii. Obosea iarăși.

— Cum rămîne cu tunurile-alea ?

Zău că aveau obraz, venind aici cerînd tunuri, punîn-o într-o poziție incredibil de incomodă, ca să nu mai pomenim primejdia ei și presupunerile lor neglijente.

— Ei bine, dracu' să-ți ia nerușinarea. Tu și O'Neill *și* O'Donnell al vostru. Acum sînt măritată. Sînt o femeie măritată și respectabilă.

Nu era cine știe ce căsnicie, dar nici un Tom, Dick sau Harry irlandez n-avea s-o facă să renunțe la ea doar cu-o-ntrebare.

— Îmi iubesc soţul. Din toată inima. E un erou al Bătăliei Armadei. Înnobilat de către Amiralul Howard. Răsplătit de Regină. Personal. De ce naiba crezi că i-aş ajuta duşmanii ? Chiar dac-aş putea. Ceea ce nu pot.

— Ehe, i-am spus eu O'Neill-ului c-o să fie pierdere de vreme.

Arăta de parcă ar fi descoperit că asta-i aducea o satisfacţie amară.

— Dar a insistat să-ţi transmit un mesaj.

— Ce anume ?

O'Hagan închise din nou ochii.

— A zis : „I-am spus eu odată că o să aleagă greşit. Se pare că a făcut-o. Acum e posibil să fie pe calea de-a face altă greşeală."

Va să zică asta făceau, irlandezii ăia, şedeau acolo şi-i discutau ei căsnicia. Cum îndrăzneau ? Cum *îndrăzneau ?* De unde ştia O'Neill că era o greşeală ? Dick Incornoratu. El îi spusese. Sau poate Dick spusese doar că fusese concediat din slujba lui Rob, iar O'Neill dedusese restul, ca un afurisit de deductor-de-resturi ce era.

Rosti rar, atentă la pronunţie :

— Poţi să te duci înapoi la O'Neill al tău şi poţi să-i spui că s-a înşelat. Şi poţi să-i spui şi că n-am să fac rost de puşti pentru un ticălos cu buci tremurînde şi care suge ţiparu, ca el, nici dacă mi-ar cere-o Arhanghelul Gavriil. Şi mai poţi să-i spui să-şi astupe corul cu stridia *aia !*

Ieşi trîntind uşa.

O'Hagan rămase cu ochii în tavan.

— O'Neill, îi spuse el tavanului, se pare că eşti un ticălos cu buci tremurînde.

Zîmbi.

— Dar n-ai greşit atît de mult pe cît credeai.

Uşa se dădu de perete. Un cap cu păr roşu şi faţă şi mai roşie adăugă :

— Şi asta-i valabil şi pentru tine şi pentru toţi !

Uşa se trînti la loc.

Rămase furioasă toată dimineaţa, refuzînd să găsească o scuză de-a se întoarce în turn cu provizii. Cum îndrăzneau să-ncerce s-o tîrască-ntr-ale lor ? O fi fost ea năs-

cută irlandeză, o fi fost nefericită-n căsnicie, dar asta n-o arunca în tabăra lor. Nu lîngă ei îi era locul.

După-amiază, mînia îi păli și reveni vechea întrebare : unde îi *era* locul ? Cu Rob și ambițiile lui ? Cu Spenserii, Mackworthii și Raleighii ? Putea reveni la starea de patrioată engleză care nu pune întrebări, acum, că văzuse Anglia din punctul de vedere al Irlandei ? Nu. Privită de-aici, Marea Irlandei șteregea gloria și sclipiciurile și lăsa coroana engleză pe hîrca unei cuceritoare.

Se gîndi cu amărciune că dacă își avea undeva locul, acel era în sub-clasa universală a lui Rosh și Dick Încornoratul și-a Ordinului, chiar și a groaznicilor Mac-Sheehy, oamenii de la fundul mormanului care trebuiau să viermuiască și să fure, să mintă și să ucidă pentru a evita nimicirea completă. Iar ea fusese smulsă pînă și de-acolo ca să fie pusă într-un tărîm al nimănui, tot numai al ei.

— Nu te mai joci cu mine, se plînse Catherine. Nu ești aici tot timpul.

— Nu prea sînt, nu-i așa ? Bine, ne ducem să culegem alune.

— Cînd ?

— Acum. Hai să mergem să-i spunem mămichii.

Era adevărat că neglijase copiii, deși asta nu se datora numai secretului din turnul ei. Toamna adusese atîtea treburi de făcut, cu culesurile, măcelăririle, conservările și murăturile ei. Edmund insista asupra tuturor obiceiurilor recoltei englezești așa că fusese inițiată și în misterul preparării păpușilor-de-porumb, cîtă vreme pe cîmpii lucrători irlandezi năuciți fuseseră învățați de lucrătorii englezi să cînte : „Bun tă-ia-tî ! Bun le-ga-tî !/Bun a-run-cat pe pă-mîn-tî !/Hei-rup ! Hei-rup ! Ura ! Ura ! Ura !" ultimului snop adus acasă.

Casa era încă plină de muncitori, Edmund pregătind-o pentru afacerile sociale pe care-avea să le țină în ea pe timpul lunilor de iarnă. Era în mare măsură un conac provincial, dar în sala mare se instalau lambriuri și se comandase o tapițerie din Flandra.

Pe măsură ce luxul creștea în jurul Maccabeei, formînd un tampon între ea și nenumirea din păduri, deve-

nea tot mai încrezătoare. Cu Barbary atît de ocupată, fusese nevoită să îi acorde mai mult timp lui Sylvestris și faptul că asta îi făcea bine se vedea în felul cum începea să se agite.

— Dacă Edmund are intenția să dea un bal și vin Norrișii și St Legerii, trebuie să-nvățăm pașii cei noi, deși să găsim un maestru de dans, atunci unde ne aflăm.... Oh, sufletul meu, nu dansezi deloc ? Voi începe să te-nvăț chiar în astă seară.

— Mîine, Maccy.

Catherine și Barbary legară coșuri pe poneiul Spenser și, de mînă, o luară peste mirișțile din nord unde se hrăneau gîștele. Ca spre a se găti pentru furtunile primăverii și verii, vremea devenise luxuriantă, înghețul noptatic colorînd frunzele astfel că în căldura de peste zi codrii erau împestrițați cu șofrane și roșcove ce înteț̦eau lumina piezișă. Printre aluni, obișnuita obsesie a culegătorilor de alune puse stăpînire pe amîndouă. Era ceva hipnotic, să dai la o parte iarba subț̦ire și să găsești alune cu nuanț̦e brune în cojile lor gofrate.

— Parcă am căuta o comoară, nu-i așa ?

— E mai bine. Comorile nu se mănîncă.

Acum s-o fi auzit Ordinul.

Își umplură pe jumătate panerele.

— Încercăm niște castane ?

Barbary miji ochii spre cer ; le mai rămăsese încă o oră sau mai mult de lumină bună.

— Nu ne-afundăm prea mult.

Se adîncirăspre locurile unde castanii-dulci formau poieni naturale cu frunzele lor transparente, răsfirate ca niște degete, sus pe trunchiurile înalte. O veveriț̦ă roșie deranjată fulgeră prin ramuri. Ajunseseră prea devreme. Sute de ciorchini zăceau pe pămînt, dar prea puț̦ine castane își crăpaseră coaja. Nu-și aduseseră mănuși, așa că se luară la întrecere să arunce cu pantofii în coșuri mingile ț̦epoase ca niște arici.

— Ce multe ciori sînt azi pe-aici, spuse Catherine.

Barbary înalț̦ă capul. Erau într-adevăr.

— Catherine. Mai bine să mergem acasă.

O spusese cu blîndeț̦e, încercînd să-și controleze respirația. Îndreptîndu-se de spate, păși spre fată. Micuț̦a

nu trebuia să privească în spatele ei. Doamne, fă să nu se uite în spate.

— Trebuie să mergem acasă acum, repetă. Ajunse la Catherine, îi puse o mînă pe ceafă și o călăuzi ușurel pînă la marginea poienii.

— O iei la fugă și dezlegi căluțul. Fugi repede. Te ajung din urmă.

Privi pînă ce copila nu se mai zări și, împotriva voinței ei, se întoarse înapoi. Nu se putea să fi văzut ceea ce văzuse. Poate că era o sperietoare de ciori rezemată de un copac.

Chipul rotund al Căpitanului Mackworth rînjea, și îi făcu complice cu ochiul. Lăsaseră capul intact astfel ca să poată fi recunoscut. Restul trupului îi fusese jupuit de viu. Singura piele rămasă pe corp atîrna în zdrențe sau forma viermi albi agățați de carnea crudă, umflată. Acolo unde avusese organele genitale era sînge închegat, înnegrit de mușteie se se îngrămădeau pe el. Încurajate de nemișcarea sperietorii, două ciori părăsiră stolul ce dădea tîrcoale și îi poposiră pe umeri.

Barbary se răsuci și plecă tăcută. Odată afară, din poiană, o luă la fugă. Înșfăcă mîna Catherinei și, cu Spenser ciocănindu-și coșurile în urma lor, alergă pînă ce nu mai avură deasupra decît cerul, departe de frunzele ce peticeau cu razele de soare monstruozități.

— Ai spus cuiva ? întrebă O'Hagan.

— Normal că am spus. Crezi că-l lăsam acolo să-l găsească vreun alt copil ? Sau Maccabee ? I-am spus lui Edmund. Iar el s-a dus la Mallow să-i spună lui Norris și garnizoanei.

Trebuise să-l conducă pe Edmund pînă-n poiană ca să vadă cu ochii lui ; ea însă nu făcuse nici un pas mai înainte. Îl auzise zbierînd și strigîndu-l pe Dumnezeu. Între timp își mai recăpătase cît de cît curajul. Da, își spuse, niște barbari au făcut asta. Dar nu mai departe de-acum cîteva zile stăteai în piața din Mallow și te uitai la un alt om tăiat în bucăți. Atunci ai țipat ?

Iar acum O'Hagan, care jelise moartea preotului cînd ea îi povestise, era la fel de neimpresionat de sfîrșitul militarului pe cît fusese și Edmund de cel al preotului.

Își mușcă buza.

— Au să fie represalii.

— Da, au să fie represalii, se strîmbă ea la el. Asta vreți cu toții, nu ? I-un joc. Tu-l spinteci pe ăla, eu îl belesc pe ăsta.

Tremura. Încearcă să-și toarne puțin vin, dar îl vărsă pe jos. Se mîndrise că are stomac tare, dar acest atroce dinte-pentru-dinte se dovedea prea mult pentru pîntecul ei.

O'Hagan se strîmbă înapoi :

— Dacă-i un joc, nu noi am vrut să-l jucăm. Și-i afuristul *nostru* de pămînt. Ăla de-acolo-i ținutul MacSheehyilor, nu al Spenserilor. Pămîntul MacSheehyilor de sute de ani. Au vînat pe el, au pescuit, l-au lucrat. Acolo unde-or să șadă la foc Spenserii și Norrișii și St Legerii la iarnă, au șezut MacSheehyii pînă nu demult. Cu ce drept l-ați luat ?

Barbary încă mai voia să plătească cineva pentru trupul din copac, și numai pe el îl avea.

— Edmund zice că-i din vina voastră, tîmpiților ! Dacă voi, irlandejii, v-ați fi adunat într-o națiune în loc să vă bateți între voi... Aveați nevoie să vă civilizeze cineva.

— Și să ni se schimbe legile, să ni se taie părul, să ne fie luată limba și alungată religia. Să ni se arate ce credință fermecătoare este protestantismul, spînzurîndu-ne și arzîndu-ne pe rug pentru că nu credeam în el. Sigur, voi saxonii ne-ați făcut un favor.

— Sălbatici, aruncă îmbufnată Barbary.

Rămaseră tăcuți. Se epuizaseră învinovățindu-se unul pe celălalt pentru lucruri de care nu erau nici unul răspunzător. Barbary încercă din nou vinul și de astă dată reuși să toarne ca lumea. Îl dete de dușcă și se așeză ținînd năstrapa în ambele mîini.

Mai liniștit, O'Hagan spuse :

— Poate că MacSheehyii n-au fost niciodată oameni pe care să vrei să-i iei acasă ca să-i răsfeți. Dar nu erau sălbatici. Englezii i-au făcut așa.

Barbary dorea să coboare la culcare însă nu-i venea să dea ochi cu întunericul. Îl auzi spunînd :

— Dar îmi pare rău că a trebuit s-o vezi.

Îl privi bănuitoare.

— Edmund Spenser are dreptate, continuă O'Hagan. Eram copți pentru-a fi cuceriți. De ce nu ne-au putut lăsa în pace să ne omorîm singuri între noi n-am să știu niciodată, dar cu siguranță că eram triburi, nu o țară. Pînă și bietul Desmond s-a luptat numai pentru Munster. Dar O'Neill, acum...

Îi aruncă o privire.

— O'Neill-ul e ceva nou. Cu toate defectele lui, omul ăsta ar putea face din Irlanda o națiune.

Avusese dreptate să fie bănuitoare. Nu era rezonabil decît ca să i-l vîre pe gît pe O'Neill.

— Ai de gînd să vorbești toată noaptea ? întrebă ea.

O'Hagan își ieși iarăși din sărite.

— Ai de gînd să ne faci rost de tunurile-alea ?

— După ce-am văzut *azi* ?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— N-aș avea-ncredere în nimeni din voi labagiilor, irlandezi, englezi, nici să vă dau un ac de pălărie să vi-l băgați în cur !

Felul în care murise Căpitanul Mackworth, în egală măsură cu însuși faptul morții lui, semănă teroarea în rîndurile antreprenorilor. Erau deprinși să trăiască în suflet cu teama, să-și păzească animalele și pe ei înșiși cînd auzeau zbieretele din pădure, să circule înarmați, simțind cînd se retrăgeau MacSheehyii în bastionul colinelor lor și cînd ieșeau la pradă. Era decorul în care trăiau și prețul pe care erau pregătiți să-l plătească pentru colonizarea Văii Aurii din Munster. Dar zdrențele de carne și os legate de-un copac erau un memento că prețul putea oricînd deveni mai scump.

Nu pentru prima oară, îi scriseră Reginei lor din Anglia, exprimîndu-și frica și cerînd protecție militară mai bună. Ca de obicei, nu se-aleseră cu nimic.

Privind o garnizoană înfuriată mărșăluind afară din Mallow Castle, într-o expediție punitivă ca să-i pună la plată pe MacSheehy o dată pentru totdeauna, nu știau dacă s-o ovaționeze sau să-i ceară să rămînă pe poziții spre a-i proteja de noi ultragii.

Edmund Spenser era expus în mod deosebit. Îl uciseseră oare MacSheehyii pe Căpitan pentru că fusese prea zelos în a-i urmări pe ei şi preotul lor ? Sau îi puseseră capăt zilelor în amintirea celor şase sute de oameni pe care-i măcelăriseră la Smerwick ? Dacă fuseseră represalii pentru Smerwick, atunci un alt om în pericol era Sir Walter Raleigh, şi Edmund care, chiar fără să ia parte la masacrul propriu-zis, stătuse pe-aproape în timp ce se făcea şi îl apărase public pe Lordul Delegat ce dăduse ordinul.

Palid şi îngrijorat, o justifică din nou la masa de seară, într-o conversaţie cu Ellis care, asemeni multor alţi antreprenori periferici, hotărîse să-şi evacueze pămîntul pe perioada stării de urgenţă mutîndu-se în conacul mai bine apărat al vecinului său.

— Acasă, Lordul Grey era numit un om sîngeros pentru că o ordonase, şi se spunea că n-are pentru viaţile supuşilor irlandezi ai Maiestăţii sale mai multă consideraţie decît pentru ale unor cîini.

Ellis rîgîi.

— Asta şi-s.

Ochii lui Edmund Spenser erau ficşi.

— În timpul foametei, irlandezii au ieşit din păduri şi strîmtori tîrîndu-se pe mîini, pentru că picioarele nu-i mai susţineau. Anatomii ale morţii, plîngînd ca nişte strigoi din mormînt, prăvălindu-se asupra fiecărui stîrv — dacă-l puteau găsi. Dacă găseau vreo parcelă de creson sau trifoi-alb o năpădeau ca la ospăţ pînă nu mai puteau mînca. În scurtă vreme n-a mai rămas aproape nici unul, ţara fiind golită complet de oameni şi animale.

— Îi singura cale, spuse Ellis, rupînd cu mîinile lui grase încă un picior de clapon. Să-i înveţe minte. Crud ca să fii blînd. Să-i pui capăt din scurt. Altă cale nu-i.

Ochii lui Edmund redeveniră limpezi.

— O, da, spuse el, e singura cale.

Stafiile pe care le trezise poetul erau încă în cameră ; Barbary privi spectrele profilate pe lambriurile noi fixînd masa încărcată ; îl văzu pe Edmund observîndu-le iarăşi şi plîngînd pentru ele, şi fiind pregătit într-o altă parte a complicatului său suflet să le vadă din nou pierind de foame.

— Singuru' irlandez bun îi irlandezu' mort, aruncă Ellis.

— Singura cale, spuse Edmund Spenser.

În ce-o privea pe Barbary, a-l avea pe Ellis în casă însemna cel mai rău aspect al stării de urgență. Prezența individului era simțită pretutindeni, zgomotoasă, neobrăzată, iscoditoare. Trebuia să-l plimbe de jur-împrejurul moșiei pentru a vedea unde și cum erau dispuse vitele și recoltele. În timp ce se apropiau de turnul ei, Ellis se aștepta să fie invitat înăuntru.

— Da' acolo sus ce-i ?

— Apartamentele mele, spuse Barbary. Apartamentele mele *private*.

— Te-ai aranjat, frumos, comentă el trecînd mai departe fără tragere de inimă.

Omul era antipatic și antipatizat, dar se putea lăuda cu prietenia unor familii ca Norris și St Leger, și părea tot mai probabil că va deveni în curînd Primarul Mallowului. Cît despre diviziunea de clasă a societății din Munster, nu o biruise atît cît o luase cu asalt, iar ea îi cedase nu numai pentru că devenea tot mai bogat, dar și pentru că dădea glas neinhibatei sale uri și dispreț pentru irlandezi în chip de patriotism și încadra pe oricine avea poate vederi mai liberale, în tabăra celor „șovăielnici" față de adevăratul dușman al Angliei. „Dă-le curiștilor un deget și-or să se răzvrătească iar," spunea el încontinuu. „Trebuie să-i ținem cu piciorul pe git". Iar uciderea Căpitanului Mackworth îi readusese la tăcere pe șovăielnici iar pe Ellis îl ridicase la statutul de profet.

— Ăsta-i cîmpul de cartofi, arătă Barbary.

— Doar nu le mîncați, ăle lucruri străine, spuse Ellis, mai mult ca o afirmație decît întrebător. Bune numai pentru irlandezi, ăstea.

Ciudatul tubercul adus de Sir Walter din Lumea Nouă crescuse cu succes pe moșia lui din Youghal și se răspîndea treptat prin Munster, deși mai mult printre irlandezi. Valoarea sa pentru ei stătea în ușurința de-a-l crește. Fără animale și cu prea puține unelte proprii, puteau săpa două șanțuri paralele, azvîrlind pămîntul excavat în mijloc cu bălegarul și obținînd un strat ce se drena singur neavînd nevoie decît doar de puțin mai multă

atenție. Jumătate de acru, chiar și de pămînt slab — și de obicei pămînt slab era ceea ce primeau — putea hrăni o familie întreagă timp de un an. Cartoful n-avea nevoie de treieriș și măcinat. Ca să-l gătești îți trebuia doar o oală și un foc de turbă.

— Agricultură de leneși, strîmbă din nas Ellis, așa-i zic eu. Li se potrivește puturoșilor de irlandeji. Toți îi cultivă în grădinile lor, ticăloși trîndavi.

— Nu prea le lași timp să cultive altceva, nu-i așa ? i-o întoarse Barbary. Se știa bine că termenii de angajare ai lui Ellis pentru irlandezii săi se învecinau cu sclavia.

— Zău că nu, rînji Ellis. Cu biciu' le găsesc eu ocupație poponarilor. Le ține gîndu' departe de răzmeriță. Cartofii e destul de buni pentru ei. N-are nevoie de mîncare civlizată. Știe Ellis ce vorbește.

La vremea cînd își încheiară rondul, Barbary își imagina cu o plăcere că și-a procurat un tun de la Will și trăgea cu el în Ellis. Primitivismul cu care el și alți coloniști își exprimau ura și frica de irlandezi o trimitea în turnul ei pregătită pentru nopți de simpatizare cu omul ce era încarcerat înăuntru. După cîteva minute însă, simpatia se risipea. Duritatea lui o făcea să apere exasperată ceea ce era cu neputință de apărat. Nu-i putea da prin minte ce se întîmpla cu omul acela, dar arțagul lui era contagios și intraseră amîndoi într-un rut de acuze reciproce.

În seara aceea îl găsi citind „Calendarul Ciobăniței" al lui Edmund. Văzînd-o, îl aruncă la picioarele patului.

— N-am stare pentru pastoralele englezești. Adu-mi niște greacă. Dă-mi „Iliada", pentru numele lui Dumnezeu !

— Am să-ți dau un dos de palmă, răspunse ea; puse jos mîncarea pe care o adusese și ridică volumul, netezindu-i paginile. E un mare poet, Edmund. Toată lumea zice. Cine ești tu, să-ți rîzi de el ?

— Poet englez e o contradicție de termeni. Nevastăsa-i aia care se duce să culeagă buruieni în fiecare dimineață ?

— Da.

O'Hagan dădu din cap.

— Îmi amintește de un arici pe care l-am avut odată, spuse el și o privi pieziș, deși ăla n-avea mustață.

Încerca s-o întărîte, dar Barbary tocmai își dăduse seama de o enormitate și mai mare :

— Iisuse, doar nu te-ai uitat pe fereastră ?

— Ce altceva e pe-aici de făcut ?

— Ce altceva... ticălos neatent, știi ce mi se poate întîmpla dacă ești văzut aici ?

Cuprinsă de panică, se înhățâ cu mîinile de păr. Îl auzi spunînd :

— N-am să las să ți se-ntîmple nimic.

Și, pentru prima oară glasul fu acela pe care-l auzise în coliba din Wicklow, dar cînd își dădu părul la o parte din ochi ca să-l privească, convalescentul ronțăia o bucată de pui și se plîngea :

— Nu-i destulă sare.

Barbary inspiră adînc ; dacă el n-avea de gînd să spargă starea certăreață în care se încuiaseră, trebuia s-o facă ea.

— Uite ce e, O'Hagan, spuse rezonabilă, vrei să pleci de-aici și, crede-mă, și eu vreau să pleci. Dar Rosh și-a riscat viața și eu mi-am riscat viața și reputația aducîndu-te-aici. O să fie un risc la fel de mare să te cobor, dar cu unul din burlanele... picioarele... tale nemergînd, riscul e și mai mare. Avem nevoie de zaruri trucate în favoarea noastră cînd o fi să plecăm, și n-am de gînd să fac nici o mișcare pînă n-or să fie. E clar ?

Pe chipul lui se zări o schimbare, aproape o înfrîngere, ca și cum ar fi capitulat în fața inevitabilului. Barbary spărsese un zid, dar acum în expresia lui se simțea ceva care o făcea stingherit-conștientă că, prin asta, îl debarasase de iritare și eliberase ceva mai puternic.

— Și cînd o să-mi fie mai bine cu burlanul ?

Părea amuzat.

— Încă o săptămînă sau cam așa ceva, zise Rosh.

— Nu mi-a fost ușor, spuse el. Am început să stau de vorbă cu liliacul.

— Și eu am vorbit un pic cu el, zîmbi Barbary.

— Da, da' arătarea dracului a început să-mi răspundă !

— Și ce spune ?

— Să nu mă uit pe fereastră.

Cîştigase.

— Bine. Atunci hai să bandajăm rana.

Cunoştea configuraţia rănii cum îşi cunoaşte un general cîmpul de luptă, o privise reducîndu-se ca un inamic bătut dar, în seara aceea, pentru prima oară, fu stînjenită, conştientă de sine însăşi cînd îl cuprinse cu braţele ca să-i treacă faşa pe la spate, conştientă de pielea lui şi de linia sternului acolo unde forma o adîncitură sub gît, dorindu-şi ca el să se fi plîns aşa cum făcea de obicei în loc s-o privească.

O'Hagan spuse :

— În legătură cu reputaţia ta. Dacă mă prind, sînt gata să urc pe eşafod jurînd că nu eşti genul meu.

— Mulţumesc foarte mult. Şi care e genul tău, pot să-ntreb ?

— O, femei fragile, blînde, brunete, supuse, recunoscătoare că le bag în seamă. Nu femei cu părul ca un morcov prăjit.

— Atunci e bine.

Bandajul trebui să-i fie trecut de două ori primprejur. Se simţea buimacă.

— Îmi plac femeile înalte, rotunjite, cu poezia în suflet. Femei graţioase. Nu femei cu aere de şef care înjură ca un docher.

Cuvintele răsunau tot mai dulci şi îi mişcau muşchii gîtului.

— Nu femei mititele, slăbănoage şi cu ochi şireţi. Nu escroace saxone cu inimi ca de lei şi pistrui pe nas care salvează viaţa unui om cu riscul propriei lor vieţi.

Barbary bîjbîia să înnoade bandajul. Ochii lui erau aţintiţi într-ai ei ; avea gene negre iar pe pielea palidă a bărbiei îi creşteau ţepi şi dacă o ţinea tot aşa Barbary avea să ajungă dincolo de orice ajutor. Reuşi să facă nodul şi se aşeză la loc.

— Atunci e bine, spuse ea din nou. Se ridică, întrebîndu-se dacă picioarele o vor duce pînă la uşă. O duseră. La ţanc.

Vocea lui o ajunse din urmă în timp ce ridica ivărul :

— Şi dacă plăcerea de-a mă-ngriji a slăbit din cînd în cînd, e fiindcă a te afla în compania unei asemenea femei e foarte obositor pentru un bărbat în pat.

Ieși, închise ușa în urmă-i și se rezemă de ea, încercînd să-și limpezească mintea de negațiile murmurate ce pluteau prin ea ca un îndepărtat cîntec de sirene. O legaseră de ușă așa că trebui să se smulgă din loc ca să coboare scara.

— Bătu-l-ar Dumnezeu de bărbat !

O traseră din patul tare de pe banchetă făcînd-o să se așeze la fereastră, unde li se alăturară sunetelor nocturne, în lumina lunii.

— Bătu-l-ar Dumnezeu în Iad !

O dorea așa cum era, Barbary Clampett, nu cum dorise Rob o femeie total diferită. El și vorbele lui blestemate care te făceau să-ți zvîrnească pieptul de dorul de-a fi aproape de el.

Cuvintele se întreţeseau împrejurul fidelității ei ca s-o fisureze, la fel cum iedera se infiltrează în mortar. Dar fidelitatea era puternică, nu față de Rob, soțul ei, deși îl cuprindea ca parte a educației în care loialitatea era singurul principiu moral ce conta, iar trădarea singura crimă. Că ar fi un adulter nu avea importanță, dar comițîndu-l ar fi abandonat acea parte din Anglia care conta pentru ea. Trupul bărbatului de la etaj era dușmanul ei, dușmanul lui Rob ; era periculos, era Irlanda. Era singurul păcat care conta, necredința.

Dimineața, o trase pe Rosh din bucătările, în livadă.

— Diseară îi duci tu mîncarea. Sînt sătulă de el și de insultele lui.

Rosh nu se lăsă păcălită.

— Încetează să-l mai întărîți pe bietul om și bagă-te la el în pat unde ți-e locul. Și el să nu se mai zbată pentru onoarea lui că nu te vrea acolo.

Barbary se îmbătoșă :

— Cine-i Onoare asta ?

— Îhm, e un cod pe care-l ține nobilimea. Ești gazda lui, și măritată, și crede că-ți iubești soțul și-i tot atît de orb ca liliacul ăla din grindă.

— Îmi iubesc soțul, spuse automat Barbary. Din toată inima.

Rosh ridică din umeri.

— Sigur, toate ne iubim soții, da' ăsta nu-i un motiv să-i zici nu unui om avîntat ca el, zău că nu.

— Ești dezgustătoare.

— Și tu ești uitucă. Nu azi e ziua de mers la tîrg ?

Uitasc. Așteptase cu nerăbdare tîrgul de toamnă din Mallow. Spenserii, inclusiv Catherine și ea însăși, aveau să înnopteze la un han din oraș astfel ca Edmund și Ellis să poată avea o zi plină pentru căutatul cailor și vitelor pe care vroiau să le cumpere. Edmund, fiind un stăpîn indulgent, le dăduse permisiunea majorității servitorilor din casă și-cîtorva din personalul de-afară să-i însoțească.

În memoria ei, tîrgurile erau un amalgam de minuni și primejdii. Sirene false, urși dansatori, jongleuri, mîncători-de-foc, tarabe cu dulciuri, iepuroi cu sutele așteptînd să fie iepuriți. Fețe la fel de familiare ei ca și cea a ei proprie pe lîngă care trebuia să treacă fără un licăr de recunoaștere în ochi, lucru valabil de ambele părți ; Scutieru în postura sa de Dr. Cabal, doftoroiul, strigîndu-și leacurile atottămăduitoare în latină ca să atragă mușteriii serioși, boarfele în toată splendoarea lor cu Dick Încornoratu pîndind prin preajmă. Preacinstitul Om sîngerînd prin toți porii lui scîrboși. Rețeaua vagabonzilor de care aparținea și ea strecurîndu-se prin mulțimile nepăsătoare și ochii ageri ai polițailor. Ce vremuri !

Cînd însă intră în hol, descoperi că Maccabee era bolnavă.

— Sigur că pot merge la bîlci, Edmund, spunea ea, dar fața îi era galbenă și, după un minut de proteste, căzu moale în fotoliu.

Edmund o trase pe Barbary deoparte :

— Ai *vrea* să stai cu ea ? Ești atît de bună, verișoară, aș fi așa de ușurat... Ar trebui să las mai mult personal acasă, crezi ? Locul va rămîne cu prea puțini oameni.

— Edmund, MacSheehyii fug mîncînd pămîntul cu o garnizoană de soldați înfipți în cur ; nu-i de crezut să facă cale-ntoarsă și să apară aici pentru masa de seară.

O trimise pe Rosh la casa porții cu mîncare pentru o zi întreagă și se așeză să se dedice Maccabeei și lui Sylvestris într-o casă atît de neobișnuit de liniștită încît putea auzi zgomotele lui Abby, singura servitoare prezentă, plesnindu-și coca pe planșa din bucătărie. După puțină odihnă și îngrijire, Maccy își reveni îndeajuns pentru a

insista pe lîngă Barbary să mai facă o încercare cu acul și cu ața.

— Nu vei fi niciodată o adevărată doamnă fără priceperea asta, verișoară. Acuma, uite cum se face un nod francez...

Degetele Barbaryei, care puteau desfunda o încuietoare sau un buzunar, masacrau ghergheful în vreme ce gîndurile îi consemnau pe francezi și nodurile lor în iad și rătăceau spre casa porții.

Deci asta fusese cauza proastei lui dispoziții în tot acest timp ! În ciudata lui minte irlandeză, era mai onorabil să fie mitocan cu gazda decît s-o seducă. Dracu' să-l ia. Dacă vroia să facă dragoste cu ea, de ce mama dracului nu-i dădea-nainte și n-o făcea ? Se simțea jignită, uitînd că propria ei bizară loialitate o trăsese înapoi de pe marginea prăpastiei. El și onoarea lui !

Fu aproape ușurată cînd Maccabee nu vru să rămînă singură în timpul nopții. Barbary se strecură în partea pentru Edmund a patului cu patru stîlpi al Spenserilor și începu să asculte sporovăiala Maccabeei spre somn. Domnea o anume neliniște. Ea era agitată, Maccabee era agitată, iar dincolo de ferestrele oblonite ceva tulbura liniștea pădurii și umplea visele Barbaryei cu chițcăituri de iepuri sfîșiați de vulpi și schelălăielile vulpilor sfîșiate de iepuri.

Se auzi un ciocănit în ușa din față.

— Stai aici, Maccy. Mă duc eu.

Ce afurisită de oră să fi fost ? Se vîrî într-un halat și papuci, ocărîndu-se că-și lăsase pistolul în casa porții. Ajunsă la parter, auzi voci nefamiliare. Ce naiba făcea Nup, deschidea porțile fără permisiunea ei ?

Trase zăvoarele și răsuci uriașa cheie. Profilată pe un cer luminat palid stătea silueta înaltă a lui Sir Thomas Norris, Lordul Delegat al Munsterului și, strîmbîndu-se a scuze, făptura mult mai scundă a lui Nup.

— Iertare, coniță, iertare. Am deschis porțile-nainte...

Sir Thomas i-o reteză scurt pășind în hol și trîntindu-i ușa în nas. Mantaua îi era înnoroiată și mirosea a sudoare.

— Faptul cestiunii, Lady Betty, e că dovleacul dumneavoastră de portar le-a deschis unor oameni de-ai mei care cereau permisiunea să intre. Acum ofiţerii mei îi adună şi vom pleca de-aici într-un minut. Trebuie să-i iertaţi ; teamă mi-e că-s beţi, dar i-au făcut în noaptea aceasta un asemenea serviciu Maiestăţii Sale...

Barbary se frecă la ochi.

— Luaţi-mi mai uşor, *mylord,* vreţi ?

Legăturile ei cu acest om nu conţineau nimic din ceea ce simţea pentru fratele lui. Sir John Norris şi Rob îşi aveau destinele legate în expediţia lor comună împotriva spaniolilor, iar ea şi Norriştii se întîlneau ocazional să facă schimb de noutăţi ce le parveneau despre expediţie, dar Sir Thomas, un om convenţional, o găsea capricioasă.

Oricum, în seara asta, Sir Thomas, extenuat dar surescitat, era mai volubil.

— Am găsit tabăra clanului MacSheehy.

— Ce drăguţ !

Îşi aminti că era gazdă.

— Serviţi puţin vin, sau ceva ? Ce faceţi dumneavoastră aici ?

N-avea timp să stea, iar explicaţiile le dădu în grabă. Trebuia să plece.

Oamenii lui o luaseră razna, nu că le-ar fi găsit cine ştie ce vină în asta, dar trebuia să-i ducă înapoi la Mallow înainte de-a-i scăpa din mînă. Plecă înainte ca Barbary să fi priceput bine despre ce era vorba. Îi prinse ultimele cuvinte :

— Mîine sîntem înapoi. Pînă atunci, staţi în casă.

Zăvorî uşa după el, se duse sus să-i spună Maccabeei că n-aveau nimic de ce să le fie teamă, şi privi afară pe fereastra dormitorului. În spatele casei totul era calm, dar se auzeau strigăte, urlete şi un tărăboi general din faţă. Le auzea bine.

— Ce fac ăştia la cotetele mele ? întrebă ea. Stai aici, Maccy. Merg să văd ce fac bulangiii ăia.

Ce-o îngrijora cel mai mult era ceea ce se întîmpla la casa porţii. La uşă, se opri să evalueze situaţia. Pajiştea era plină de soldaţi beţi şi zgomotoşi, vreo doi fugăreau găini, alţii se trînteau pe jos încercînd să prindă din

purceii ce scăpaseră din cocină, fiind la rîndul lor atacați de o scroafă furioasă. Unul îl călărea pe Colossus, taurul Kerry pe care Edmund îl tîrguise recent la un preț piperat ca să îmbunătățească sămînța cirezii, iar Colossus, oricît era el de încet la minte, începea să resimtă umilința.

Indiferent ce altceva descoperiseră în tabăra MacSheehy, oamenii ajunseră în rezerva ei de băutură și acum umblau după mîncare ; armata din Irlanda ducea permanent lipsă de provizii. Ei bine, nimeriseră peste conacul greșit. Exista o părticică din Barbary în fiecare fir de iarbă a Castelului Spenser și n-avea să-l lase să fie jefuit de-o bandă de tropăitori înnebuniți de rachiu.

Ofițerii încercau să restabilească ordinea cu latul săbiilor, zoriți de comenzile tunătoare ale lui Sir Thomas. Barbary porni peste peluză să-și ia pistolul zăbovind doar atît cît să întindă piciorul pentru a-i pune piedică unui soldat ce fugea după o găină. Omul căzu și fu înșfăcat de către un căpitan.

Jos lîngă poartă era ceva mai multă liniște, și toată hărmălaia îi pieri din urechi cînd văzu că ușa era deschisă, avînd în locul broaștei o gaură înconjurată de așchii. Încuietoarea atîrna încă de ramă, dovedindu-se mai rezistentă decît lemnul din jurul ei. Cel care o spărsese tocmai urca scara. Privind în sus, Barbary văzu pîlpîirea unui felinar pe pereți și auzi zăngănitul metalului pe piatră. O luă pe trepte mai repede decît oricînd, disperată să ajungă înaintea lui cine-o-fi. Nu reuși să fie sus la timp. Cineva zgîlțîi ușa de la ultimul etaj, apoi bătu cu pumnul în ea. Auzi :

— Lady Betty, Lady Betty, dă-ne-o sărutare !

Era un Cockney, era Calcă-n-Gloduri, soldatul pe care-l păcălise cu cotețul de găini. Beat criță, o văzu. Se clătină deasupra ei pe ultima treaptă, cu lumina lămpii așternîndu-i-se de jos în sus pe chip, făcîndu-i-l urît și cu o expresie dementă.

— Dă-ne-o sărutare ! strigă el la Barbary : obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Acuma-s un erou, gata ! O făcui cu cinste ! Ei ne-o făcură nouă, noi le-o făcurăm lor. Dă-ne-o sărutare.

— O s-o pupi pe fata tunarului înainte să fii gata, răspunse Barbary. Hai jos.

Soldatul însă ajunsese dincolo de influenţa ei ; îi trecu prin minte pentru prima oară că omul acela, că toţi oamenii aceia, luaseră parte la ceva atît de cumplit încît biciuirea pe roata tunului, pedeapsa pentru insubordonare, era o ameninţare măruntă.

Deodată, soldatul îşi dădu seama că uşa pe care încercase s-o deschidă era zăvorîtă pe dinăuntru.

— Ce ai acolo, cucoană ? Piteşti pe careva ? Ţi-ai tras o sulă pentru perniţa cu ace, hai ?

— Hai jos, îl rugă Barbary.

Iisuse, fă ca O'Hagan să nu se amestece !

Soldatul lăsă jos felinarul, eliberîndu-şi mîinile ca să le întindă spre ea :

— Stăm la cratiţă, şi-n tot timpu' ăsta îi punem coarne lu'săracu' moş Sir Rob, hai ?

Uşa din spatele lui se deschise brusc.

— Nu, spuse O'Hagan, nu-i pune.

Cercul de lumină al lămpii lăsă să se vadă picioarele soldatului desprinzîndu-se de treaptă. Barbary auzi o trosnitură, şi văzu picioarele reapărînd pe treaptă pentru a fi urmate de restul trupului.

— Nu l-ai omorît ! constată ea îngrozită.

— M-am abţinut, replică O,Hagan, de la această plăcere. Hai, eu împing, tu tragi.

— M-aş fi descurcat ! strigă la el Barbary.

— Acum nu mai e nevoie ! îi strigă şi el. Ai de gînd să-l ducem jos pe ticăloş ?

Cum, necum, cu un braţ şi-un picior apucate de O'Hagan, Calcă-n-Gloduri fu rostogolit pînă la uşa din faţă.

— Şi dacă spune, cînd o să-şi revină ? întrebă Barbary.

— Cînd îşi revine n-o să-şi mai amintească.

— Acum fac eu faţă. Du-te numai sus.

Ofiţerii restabiliseră un fel de ordine ; cu excepţia cîtorva rătăciţi, majoritatea oamenilor fuseseră adunaţi. Barbary îi strigă unui căpitan pe care-l cunoştea vag şi Calcă-n-Gloduri fu cărat într-o coloană dezordonată dar în curs de trezire rapidă ce începea să mărşăluiască pe poartă afară.

Cînd în sfîrșit dispărură cu toții era deja lumină, sau cîtă lumină poate fi pe-o vreme închisă, iar Barbary, Abby, un Nup mușt ruluit și Maccabee, care refuza să stea în casă, putură vedea dezastrul. Grădina de plante medicinale era ruinată, tufișurile de tisă proaspăt sădite călcate în picioare, găini și porci mișunau prin tot locul. Cel mai rău era că lipsea Colossus. Ofensat de greșita întrebuințare, o luase razna furios pe poartă și nu se vedea nici urmă de el. Barbary începu să dea instrucțiuni :

— Nup, du-te și cheamă niște săteni în ajutor. Maccy și Abby, voi adunați porcii. Eu mă duc după Colossus.

Indignarea însă îi readusese Maccabeei puterile :

— Asta-i taurul lui Edmund, foarte scump. Eu merg după el.

Nu era timp de ceartă ; oricum putea fi nevoie de amîndouă.

— Ne ducem împreună.

Cîmpiile din spate fuseseră arate și trebuiră să meargă de-a lungul unui hat, udîndu-și papucii și gleznele prin iarbă.

Rătăciră prin cenușiul tridimensional al pădurilor ce-și lepădaseră presonalitatea deopotrivă cu frunzele. Trunchiurile și crengile erau unsuroase, frunzele căzute foarte înșelătoare sub picioare.

— Muu, muu, Colossus, îl chemau și-și auzeau vocile stingîndu-se în tăcerea umedă.

— Pe-aici, arătă Barbary, ținîndu-se după o urmă. Ceva a răsturnat mușuroiul ăsta.

Maccabee nu se clinti. Privea în jurul ei de parcă ar fi admirat peisajul, doar că-și ținea mîinile la urechi ca pentru a se apăra de un sunet insuportabil. Barbary o privi, nevrînd să se uite, conștientă că la limita cîmpului ei vizual forma poienii nu era în regulă ; de jur împrejur, pînă în spate, față, laturi, crengile dăduseră rod, pere enorme și zdrențuite atîrnînd de rămurele îndoite. Ultimul gînd deslușit înainte de-a capitula în favoarea ochilor fu : ar fi trebuit să-mi dau seama ; aici i-au spînzurat ; unde a murit Mackworth. O Doamne, atît de mulți !

Nu se vedeau bărbați, cu excepția bătrînilor. Garnizoana găsise tabăra MacSheehy dar nu și inamicul MacSheehy, nu pe MacSheehyii care-l jupuiseră pe Mack-

worth. Găsiseră tabăra de domiciliu, nevestele, surorile, mamele, fiicele, copiii mici, bunicile şi bunicii. Şi garnizoana îi adusese aici şi-i spînzurase pe toţi. Muncă grea, muncă în schimburi, trei-patru oameni la fiecare frînghie. Atît de multe frînghii. Atîta încordare, cînd trăgeau de ele. Atîtea zbierete, atît de multe zvîrcoliri, pentru atît de multă vreme.

Asta i se întîmplase şi mamei ei.

Erau zeci şi zeci de trupuri spînzurate, poate chiar sute ; se răspîndeau pînă în alte poieni, în mijlocul cărora formau nuclee întunecate. Trupuri mici, trupuri mari, toate cu capetele într-o parte ca sfiindu-se că fuseseră găsite în condiţia aceea. Mama ei arătase la fel. Barbary stătea în mijlocul unei arhitecturi a morţii, pandantive aranjate la diferite înălţimi, ciorchini acolo unde cîte o creangă era destul de mare, trupuri izolate dispuse aproape artistic la întîmplare. Picioarele desculţe ale unui copil, cu vîrfurile arcuite graţios, atîrnau lîngă umărul ei. Se smuci într-o parte şi ajunse cu faţa la o pereche de mocasini murdari de noroi. Capul acesta era cărunt, dar stătea înclinat în acelaşi unghi ca şi cel auriu din spatele ei ; unul ridat, celălalt bucălat, împărtăşeau aceeaşi expresie, flască, indiferentă. Toate chipurile erau la fel, picioarele deţineau individualitatea. Ale unei bătrîne cu pîslari, ale unui bătrîn cu reumatism şi vene noduroase, o pereche de ghete vîrtoase dar mici sub o fustiţă, picioare de ţînc, degeţele mici, oameni cît pentru un oraş întreg care umblaseră şi alergaseră pe bunul pămînt, acum suspendaţi în linişte deasupra lui.

Cineva gemea, fie ea, fie Maccabee. Maccabee îngenunchease lîngă cel mai rău lucru din lume. Barbary văzu, respinse imaginea. Plîngînd înăbuşit, se lăsă în genunchi alături, îl atinse, ca să fie sigură.

Oamenii care făcuseră asta îşi pierduseră noţiunea celor mai fundamentale imperative ale vieţii. Copilul atîrna sub maică-sa. O executaseră în timp ce năştea. Ştiuseră, căci era despuiată de haine ; o spînzuraseră între contracţia ce împinsese copilul pe lume şi cea care ar fi expulzat placenta ; iar copilul spînzura din mama lui la capătul cordonului ombilical.

O, Doamne, șterge de pe suprafața pămîntului această crimă împotriva genezei. Șterge-i pe oamenii care au comis-o. Șterge-mă pe mine pentru că am văzut-o.

Dar Dumnezeu nu exista.

Maccabee rosti răspicat :

— Au să spună.

Aduse de spate astfel ca să nu se frece de trupuri, ieșiră tiptil din pădure ca temîndu-se că ar putea deștepta ceea ce lăsaseră în urmă.

— Au să spună, repetă Maccabee.

Să spună cui ? Unui Sfînt Petru inexistent pe cînd se îmbulzeau prin porțile lui inexistente ?

Barbary o culcă pe Maccabee, o chemă pe Abby s-o vegheze și coborî la parter rămînînd în picioare undeva, în hol, în bucătărie, nu știa unde, nici măcar nu-și dădea seama că stă. Se simțea ca și cum ar fi fost și ea spînzurată ; era suspendată, golită de sînge. Cine știe pe unde, jos pe pămînt, soldații și ofițerii își justificau fapta. Le-am făcut-o înainte să ne-o facă ei nouă. Nu erau oameni, miroseau altfel, la atingere nu se simțeau așa cum ne simțim noi, sînt sub-umani, nu-s ca noi. Dar pentru ea era prea tîrziu. Ea, copilul și mama erau legați prin acel cordon ombilical, făceau parte dintr-un uriaș pîntec întruchipat, iar violența aplicată acestuia violase întreaga lume. Ea fusese violată.

Știind că-i era imposibil s-o știe, știa totuși că în pădure fusese făcută să rămînă stearpă.

Mai tîrziu în cursul zilei se duse la casa porții și urcă scara. Deschise ușa și îl privi pe omul din pat.

— Poți să-i spui lui O'Neill că am să-i obțin tunurile.

O'Hagan citea. Se ridică, iar ea se duse la el.

Îi spuse puțin, nu mult, nimic despre mamă și copil. Avea accese de tremur pe care nu și le putea controla. El o ținu îndelung în brațe, o ținu doar, alintînd-o ca o mamă pe un copil lovit.

— Gata, gata, Cushlamochree. Liniștește-te acum, viteaza mea fetiță. Gata, gata, puls al inimii mele.

Nu avea mai mult sentiment camaraderesc pentru irlandez, nici mai multă simțire a propriei ei naționalități irlandeze ; n-o copleșise nici măcar mila pentru Irlanda. Dar din acel moment începînd, știa acum, avea să susțină

tabăra lor pentru că balanța era prea monstruos dezechilibrată împotrivă-le ca să mai poată fi îndurată. Avea să-i ajute dintr-un impuls asemănător involuntarei întinderi a mîinilor ca să îndrepte un tablou strîmb. Avea s-o facă, dacă putea, pentru că trebuia să se facă.

Vorbele ridicole pe care el le spunea atît de blînd începură să răzbată pînă la ea.

— Acum liniștește-te, puls al inimii mele.

Putea simți pulsul inimii lui. În pustietatea unde se pierduse, acel greieraș își ticăia insistența de-a trăi. Concepte ca onoarea și loialitatea erau irelevante. Să nu fii mort, asta conta, să nu fii înfrigurat sau singur. Toată căldura și compania pe care le cunoscuse în acele ultime săptămîni fuseseră în odaia accea. Propriul ei trup își ticăi revenirea la viață.

— Cam era timpu', fir-ar să fie ! spuse el, iar acum n-o mai îmbrățișa ca o mamă.

Nu era deloc la fel ca amorul cu Rob. O privea, îi vorbea, cel mai mult în irlandeză. Toată sofisticăraia și năzuroșenia dispăruseră, lăsîndu-i chipul lipsit de apărare. Trupul și sufletul ei păstraseră un gol iar el i le umplea pe amîndouă, ca ștemuirea unui cep într-o scobitură de către un tîmplar iscusit. O potriveală strînsă, astfel că tot restul făpturii ei se zgîrci într-un orgasm uriaș și plin de bucurie.

— Doaaamne ferește, spuse ea, cînd putu vorbi. Ce-a fost asta ?

— Eu, răspunse el, gîlîind sfios.

— Ei, mai fă-o odată.

— Da' habar n-ai de constituția bărbătească, femeie.

Se prăvăli înapoi pe pat și o cuprinse cu brațul, astfel că rămaseră privind în sus împreună la tavanul ce se întuneca. Liliacul se uita la ei.

— O Doamne, da' știu că o să am de făcut un canon pentru asta.

— O să ai de făcut ce ?

Barbary se ridică în capul oaselor ; abia îi putu vedea fața.

— Te-am auzit urcînd scara și-am așteptat să te văd în ușă. *Is mo chen in maiten bán.* Vino în întunecatul meu oratorium, fii binevenită strălucitoare aurore, *is mo chen,*

a muingel mass, cu gît alb și-n aur gătită. Ai fost aurora pentru mine, saxoano. Dar tot un păcat este.

Era copleșită.

— Nu-s un păcat ! Nu-s un păcat !

Îl lovea cu pumnii în umeri. Păcatul spînzura acolo în pădure. Cum să poată fi păcatul zemos și fierbinte și să se *potrivească* ?

O'Hagan o apucă de mîini.

— Ești cea mai vitează femeie cu cel mai roșu păr pe care-am întîlnit-o vreodată, spuse el, dar ești măritată.

Predicator afurisit ! Acum din odaie se retrăsese toată lumina iar el plecase împreună cu ea, în umbre, unde nu-l putea urma, lăsîndu-și în pat doar oasele. Avea prea multe fațete ca să fie sigură cine era ; blîndețea, batjocura, curajul, arțagul, ipohondria, amantul iar acum catolicul. Le-ar fi acceptat, pe oricare dintre ele, dar trebuia să-i ceară lui Dumnezeu scuze că o iubea.

— Nu înțeleg, murmură ea obosită. Ești străin.

— Irlandez, răspunse. Sînt irlandez.

Afară se auzi zgomot, vocea lui Edmund strigîndu-l pe Nup să deschidă porțile. Istovită, Barbary se strecură de sub brațul lui ce-o ținea pe loc, jos din pat, să se îmbrace și să iasă din nou în frig.

Edmund și ceilalți aflaseră de spînzurări de la Sir Thomas Norris și, trecînd pe drumul de lîngă pădure, văzuseră cadavrele luate de-acolo în căruțe.

Edmund se arătă ursuz.

— Sir Thomas ți-a spus să stați în casă, o dojeni el. Nu-i o priveliște pentru doamne și susceptibilitățile lor. Tragică, dar inevitabilă. Trebuiau învățați o lecție. Mă tem c-a putut-o face pe sărmana mea soție să-și piardă mințile.

O ucisesee. Maccabee începu să moară imediat, făcîndu-se tot mai galbenă și mai galbenă. Barbary nu se înapoie în casa porții, pentru că Maccy devenea agitată cînd n-o vedea prin preajmă. Rămase în camera Spenserilor, ea și Edmund șezîndu-i alături cu schimbul, încercînd s-o convingă să ia leacurile miraculoase ale doctorului, s-o calmeze. Maccabee însă era înrobită de spaimă.

— Au să spună, repeta ea încontinuu, agăţîndu-se de Barbary.

— Să-i spună cui, Maccy ? Cui au să-i spună ? Ce să spună ?

Dar dacă acea însingurare pe care o posedaseră morţii din pădure conţinea un secret, Maccy muri cu el, în prea multă suferinţă ca să-l dezvăluie.

Rosh şi Barbary o spălară, o îmbrăcară în cele mai bune haine ale ei, închiseră gurita cîndva atît de activă, legară panglica de in ce-avea s-o împiedice să se mai deschidă şi-i potriviră mîinile mici pe piept.

— Oh, Maccy. Cu bine.

Edmund plînse nestingherit peste trupul soţiei lui, iar Catherine cu o disperare care generă o aproape la fel de mare disperare în Barbary. Maternalismul milostiv pe care-l contractase în pădure nu vroia s-o părăsească. O luă pe fetiţă în braţe şi simţi făptura mică şi osoasă a copilei relaxîndu-se complet în suferinţă, lipită de ea.

— Gata, gata, purcico, nu plînge.

Ce idioţenie. De ce n-ai plînge ? Ce e aici ca să te-oprească din plîns ? Agaţă-te de mine. Căldura omenească e singurul lucru ce merită să-l ai în lumea asta de leşuri. Am să mă-ntorc curînd în turn unde şi pe mine mă aşteaptă căldura omenească, şi am să-l ademenesc pe O'Hagan departe de Dumnezeul lui chiar dacă ăsta-i ultimul lucru pe care-am să-l mai fac.

Cînd Catherine, suspinînd, adormi, Barbary se aplecă, o sărută şi merse în casa porţii. Rosh tocmai cobora scara.

— Slavă Domnului că eşti aici. Pleacă în seara asta.

— Pleacă ?

Simţi că o ia cu frig. Cît timp lui O'Hagan îi lipsise independenţa, păruse un fel de dar pe care-l putea culege sau nu, revenind în orice moment vroia.

— Nu poate să plece.

— Trebuie să-i oprească pe MacSheehy. Dacă e s-asculte de cineva, de el or s-asculte. Plănuiesc să atace Mallow Castle.

Trecu pe lîngă Rosh, care strigă în urma ei :

— Am să mă uit dacă-i liber drumul !

O'Hagan şedea pe pat, trăgîndu-şi cizmele. Fără îndoială că Rosh o cususe pe cea pe care i-o tăiaseră la gleznă,

după cum îi dresese și-i curățise pieptarul, cămașa, izmenele și pantalonii. Nu mai era pacientul ei, ci un gentleman din epoca Tudorilor înalt și prezentabil.

— MacSheehyii fac planuri să fie uciși toți care-au mai rămas din ei, spuse. Și acum nu-i momentul. Dacă e să mai fie o răscoală, va trebui să fie a întregii Irlande, și nu înainte de-a fi Irlanda gata.

Se ridică în picioare, încercîndu-și glezna.

— Asta și e ceea ce făceam.

O privi tăios.

— Cînd am fost atît de brutal întrerupt. Asta făceam, organizam clanurile.

Deja o părăsise. Se putea chiar să nu fi împărțit niciodată același pat. Îi plătea toate acele zile de dependență arătîndu-i că acum era independent de ea, că nu reprezenta decît o foarte mică parte din planurile lui. Nu în mod conștient, poate, dar asta făcea. Putea să plece, și să-și mărturisească păcatul și să cîștige absolvirea sau cine știe ce-ar fi cîștigat idolatrii ăia, și să fie nepătat ca neaua data viitoare cînd va vrea să se împreuneze cu o femeie. Ei bine, du-te, și Dracu' și-o ceapă degerată ducă-se cu tine.

Veni mai aproape de ea, studiindu-i fața.

— Îmi pare rău că femeia cea micuță a murit. Pot să fac ceva ?

Nu acum, băiatul meu, și nicicînd.

— Nu, mulțumesc.

— Am să-mi ţin respiraţia, şuieră ea şi-şi auzi cuvintele şerpuind după el în josul scării.

Deodată îl văzu alergînd înapoi în sus. Ajunse la ea, o înşfăcă şi o sărută :

— Ţine-ţi-o pe asta, femeie.

La vremea cînd Barbary se adună la loc din bucăţile ce se topiseră pe toată scara, O'Hagan plecase. Se înapoie în cameră şi îl privi şonticăind spre staul şi dispărînd. Nici un sunet nu se auzea din casa întunecată unde Maccy era întinsă pe patul ei.

În jurul Barbaryei se întindea din nou pustietatea, şi nici un greier nu mai ticăia în ea. Dar un lucru tot făcuse, ticălosul de irlandez, o făcuse să fie atît de-al dracului de furioasă încît îi putea face faţă.

14.

Fumul pipei lungi, de argint, a lui Sir Walter Raleigh pufăia în aerul verii timpurii, spre lacul în formă de semilună. Tabachera sa era făcută din aur. Pipa lui Edmund, la fel ca și cea pe care o primise Barbary de la Sir Walter, era făcută din fildeș și se stinsese de mult. Zăcea lîngă el pe scaunul de la fereastră în timp ce citea :

De războinică putinţăciune ce veac de veac se cheltui,
Fii tu, frumoasă Britomart, odă-i scriu căreia,
Dar toatei înţelepciuni precedent să-i fii,
O suverană Regină, căreia odă aș înălța
Dar ah, rimele-mi prea aspre, prea rugoase sînt,
Cînd într-așa înalt obiect ar poposi...

Ridică privirea din manuscris :

— Nu-i prea abundent, ce ziceți ?

Raleigh își scoase din gură pipa.

— Nu poate fi, spuse.

Așezată în jilțul ei, unde se luase la trîntă cu o cusătură a noii rochiţe a Catherinei, Barbary ridică ochii spre cer. Nu era virtute, ideal de frumuseţe, compasiune și gingășie pe care Edmund să nu le fi îngrămădit pe acea bătrînă încrezută, vană, năzuroasă, care era Regina Angliei. Un singur personaj nu fusese de ajuns ca să cuprindă toate linguşelile — Barbary renunțase să mai întrebe cînd anume Regina Zînelor va apare la propriu

în „Regina Zînelor" ; Britomart, Belhpoebe, Mercilla, toate erau manifestări ale perfecţiunii ei.

Zile în şir vocea lui Edmund zumzăise pînă ce tot holul ajunsese să reverbereze de stanţe cu nouă versuri. Servitorii ştergeau de peste tot cuvinte, la bucătărie găteau cuvinte, cuvinte cădeau din perne cînd erau scuturate. Şi tot timpul, Raleigh asculta, fuma şi dădea din cap. În cursul unui interval cînd Edmund ieşise să facă pipi, Barbary profită de ocazie ca să întrebe :

— Este bun, aşadar, acest poem ?

Raleigh răspunse cu sinceritate :

— Se înalţă mai presus de tot ce s-a produs vreodată în Anglia sub denumirea de poezie.

Ea nu reuşea s-o vadă. Toată această rătăcire cavalerească era irelevantă, după părerea ei ; pe străzi nu existase mult cavalerism, acolo unde crescuse ea ; nu-l văzuse manifestîndu-se în Irlanda. Nu se lega cu restul poveştii. De fiecare dată cînd ajungea la o părticică bună, se oprea ; palate, peisaje, parăzi, serbări, erau făcute bucăţi şi fiecare parte asemuită cu altceva. Campionii se duelau pînă ajunse să nu mai dea o para chioară pe cine cîştigă.

— Ei bine, spuse ea, resemnată, cred că dumneata te pricepi.

La urma urmei, Raleigh însuşi era recunoscut ca un poet stilat.

Dar tot nu-şi putea da seama de ce irosea pentru asta zile întregi. Ea n-avea încotro ; era, fie şi numai temporar, gazda. Dar Raleigh aventurierul, omul de acţiune, amant al Reginei ? Ce făcea el, lenevind în jurul unei ape stătute irlandeze, ascultînd o alegorie, oricît de mare, care ameninţa s-o ţină aşa la nesfîrşit ?

Îi adusese scrisori de la Rob, care continua să se distreze de minune cu raiduri prin flota spaniolă. Asemeni celorlalte scrisori ale lui, conţineau instrucţiuni detaliate pentru noul lor cămin. Construirea Hap Hazardului mergea bine, cu ajutorul şi sfaturile lui Raleigh. Rob vroia să fie modern, mai degrabă un palat seniorial decît un castel, cărămizi în loc de piatră, stil os-de-hering [1], o nebunie de bîrne negre, mortar alb şi hornuri elaborate. „Căci am cre-

[1] Cărămizi aşezate în spic (N.T.)

dința că Irlanda va cunoaște pacea acum, și fortificațiile nu mai sînt necesare," scria el. Barbary ridică din umeri și le transmise ordinele zidarilor. Categoric, aceste ultime cîteva luni fuseseră pașnice. Clanul MacSheehy nu făcuse nici măcar o razie asupra satelor. Semănăturile de primăvară progresaseră cu încrederea crescîndă că rebelii erau prea speriați ca să se mai revolte. „Le-am tăiat și rădăcinile, și crăcile," croncănea Ellis. „Ciinii se potolesc cînd le stîrpești puii și cățelele."

„Ciinii tac cît timp pîndesc prilejul", își spunea Barbary și, de dragul lui Rob, ordonă să se clădească un zid înalt împrejurul Hap Hazardului ; îi strica tot farmecul senin dar avea să le ofere o anumită protecție cînd va fi izbucnit furtuna.

Comanda munca bătătorilor, zidarilor, cărămidarilor și caldarîmgiilor, fără entuziasm. Nu avea intenția să locuiască vreodată la Hap Hazard, dar a se îngriji de terminarea lui era ultimul lucru pe care-l putea face pentru Rob înainte să-l părăsească. Pentru ea căsnicia se dizolvase în momentul cînd văzuse bebelușul și mama în pădure. Acolo se produsese marea ruptură. Era momentul cînd Irlanda devenise vulnerabilă iar ea desfăcuse legămîntul față de Rob, care se afla de partea a tot ceea ce era englez. N-avea să-l mai vadă niciodată. Oricum, el n-o iubise nici un moment și nici ea, își dădea acum seama, nu-l iubise vreodată cu adevărat. Iubirea era ceea ce descoperise cu O'Hagan. Și nici pe acesta n-avea să-l mai revadă. Încerca să și-l scoată din minte, insistînd față de sine însăși că nu fusese decît un interludiu care luase sfîrșit. El și religia lui.

Unde avea să se ducă și ce va face cînd o să plece încă nu-și putea da seama. „În legătură cu tunurile", spusese O'Hagan, „se va lua legătura cu tine." Aștepta să se ia legătura, și pînă atunci inerția și pornirea afectivă pentru locul acela, pentru Catherine și Sylvestris, o țineau la Spenser Castle. Edmund îi ceruse să rămînă de dragul copiilor „pînă pot eu să fac alte aranjamente". Aceasta dăduse naștere la bîrfe în rîndurile antreprenorilor, iar Lady Norris, soția lui Sir Thomas, care nu o agrea pe Barbary, îi spusese verde-n față lui Edmund că ar trebui să dea copiii în grija cuiva mai familiarizat cu „no-

bleţurile". Edmund însă, printr-unul din tertipurile acelea încăpăţînate care-l salvau de conformismul total, refuzase. Erau fericiţi cu „verişoara" lui ; se bucura să-şi ştie copiii fericiţi.

Cînd avea companie, ca acum, Barbary se muta din casa porţii în castel, să joace rolul de gazdă. Şederea lui Raleigh le dăduse mult de lucru tuturor ; invitaseră jumătate din Munster la feluritele festivităţi ţinute pentru a-l distra. Ceea ce-o surprindea era că servitorii nu cîrtiseră ; le făcuse plăcere neobişnuita agitaţie şi erau fermecaţi de Raleigh însuşi, care le dăruise pipe de lut şi tutun fiecăruia dintre ei, spunînd că fumul îi va trata, precum pe şunci, împotriva procesului de îmbătrînire. Le învăţase numele şi istoriile personale şi flirta fără ruşine cu femeile, tinere şi bătrîne. Făcuse mai mult decît să flirteze doar cu Lucy, fiica bucătăresei. Umblînd prin livadă după o găină ce se făcuse cloşcă, Barbary auzise gîfîieli şi chiriituri de după un copac. Investigaţia o dăduse la iveală pe Lucy, cu fustele şi picioarele-n sus, şi pe Sir Walter cu pantalonii jos, stînd rezemaţi de un copac în plină acţiune a ceea ce Ordinul numea „a face o perpendiculară". De vreme ce se vedea de la o poştă că nu e viol, Barbary îşi căutase de drum. Mai tîrziu, îl prinsese pe Raleigh singur şi-l dojenise :

— Încetează să-mi mai regulezi fetele, negustor de oi ce eşti ! Sînt fete bune, şi Edmund nu vrea o creşă plină de mici Raleighi.

Raleigh nu se fîstîci.

— Nu-mi fi paraponisită, frumuşaţa mea ! (Cu Barbary se relaxa în devoneza neaoşă, parţial ca să-i înţepe propriul ei refuz de-a folosi o engleză mai distinsă cu el, şi parte ca formă de amiciţie.) N-o să păţească nimic dintr-un picuţ de amor, şi dacă aşa o să facă un bebeluş, oi ave grije de dînsul. Cam pustiu p-aicîia pentr-un băiat focos.

Sprîncenele lui negre tresăriseră într-o invitaţie pe care ea se făcu a n-o lua în seamă.

Atunci de ce mai stătea ? Nu putea pricepe. La curte sosise un Conte de Essex — un nou Conte de Essex — s-o vrăjească pe Regină. Raleigh se amuza la gîndul a cît de gelos era tînărul pe propria lui poziţie în sînul regal, dar

stăruia asupra chestiunii prea adesea și prea îndelung ca să-și ascundă propria lui gelozie furibundă la adresa rivalului.

Și-atuncea de ce ești aici și nu-ți asiguri spatele la curte ? Barbary înălță capul, vocea lui Edmund stingîndu-se. Raleigh își scoase pipa din gură.

— Bunul Cioban Edmund, spuse el — era mica lor glumă, după ce fuseseră ciobani teocritani într-o pastorală ocîrmuită de Zeița Elizabeth —, iată un poem prea măreț ca să stea ascuns în pădurea asta irlandeză. Hai înapoi cu mine să așezi această nestemată pe care ai șlefuit-o în coroana Angliei. Înfățișează-i-o lumii, așa cum i se cuvine.

— Să vin în Anglia, vrei să spui ? întrebă Edmund.

— Da.

— La curte ? Dar, Sir Walter, adică Bunule Cioban Walter, nu sînt simpatizat la curte. Burghley mă urăște.

Raleigh scuipă afară pe fereastră.

— Burghley i-un moșneag. Regina e comoara noastră. Un poem regal pentru o cucoană regală, iubita mea. Cutezanță.

Edmund se foi. Cutezanța nu era punctul lui forte, dar ideea îl pusese pe jar, Barbary putea s-o vadă. Mai văzu în sfîrșit și ce avea Raleigh în cap. Nu vroia să se-napoieze cu mîinile goale la lupta contra tînărului Essex pentru afecțiunea Reginei. Lua cu el daruri care s-o depărteze pe Elizabeth de rivalul său. Avea să-i ofere minuni dintr-o Lume Nouă, tutunul, cartoful. Și avea să-i mai ofere și Regina Zînelor, o poemă cu care-i va putea ostoi pînă și scorpiei ăleia bătrîne setea de lingușire. „Obrăznicătura... !" Ei bine, de dragul lui Edmund spera să fie un poem atît de mare pe cît gîndea Raleigh că e și că Reginei îi va plăcea mai mult decît ei.

Spre amiază, Edmund veni după ea în bucătărie și o chemă în grădină.

— Ce zici, s-o fac, verișoară ?

— Curat prostovan ai fi să n-o faci, Edmund.

— Mă tot gîndeam de-o vreme-ncoace că Sylvestris și Catherine ar trebui să fie expuși obiceiurilor englezești. M-aș putea duce la sora mea. Am ezitat s-o aduc aici.. cu... știi tu.

Mîna lui arătă spre Ballyhoura și prezența adormită a clanului MacSheehy.

— Trebuie să vii cu noi, verișoară. Nici eu nici copiii nu ne putem descurca fără tine.

Pot să-i las să plece ? Nu vor fi nefericiți ? O să-și dea seama soră-mea cît de plăpînzi sînt, cît de ușor pot fi răniți ? Dar mai sînt și alți copii care-s răniți deja, copii nenăscuți sortiți să fie răniți, copilași...

— Nu, Edmund. Eu rămîn aici.

Spenser îi acceptă refuzul destul de bucuros.

— Firește, trebuie terminat Hap Hazardul.

Cînd el plecă, i se alătură Raleigh :

— O dimineață dulce și drăgălașă, Domniță Barbary.

Frunzele se desfășuraseră abia din muguri, mîțișori atîrnau în ninsori suspendate, mieii se zbenguiau pe dealuri iar pădurea era un contrast de tonuri verzi doldora de cîntecele păsărelelor.

— Și ce dacă ? întrebă ea bănuitoare. Întotdeauna era necesar să-l țină pe Raleigh la distanță, să-și aducă aminte că era un ucigaș ; omul vibra de energie, sexuală, intelectuală, elementară. O putea înțelege pe Lucy cum de fusese copleșită. Din punct de vedere fizic el, Rob și O'Hagan erau la fel, Rob practic modelîndu-și manierele și ambițiile după Raleigh. Deosebirea dintre Raleigh și O'Hagan, era ca de părere, consta în aceea că irlandezul era civilizat cîtă vreme Raleigh, cu toată învățătura și mintea lui, nu era. O'Hagan avea rădăcini în străvechile datini și cultură ; Raleigh era dezrădăcinat. N-avea nici o limită. Era un produs al epocii lui ; lipsit de greutatea oricărei tradiții din trecut, se putea înălța pe cel mai înalt pisc, și comite orice crimă ca să ajungă acolo. Dar putea și să se prăbușească. Barbary nu dorea să facă rămășag care din două se va întîmpla.

— Ce-ai de gînd să faci ? o întrebă el.

— În legătură cu ce ?

— Cu moștenirea ta, fată, arătă Raleigh cu pipa spre apus. Acolo sînt principate de cîștigat, și chiar dacă nu ești băiat, ești ca Regina, ai inima și stomacul unui prinț. Rob și cu mine plănuiam să ți-l cîștigăm pe-al tău pentru tine. Dar cum vezi cît sîntem de ocupați, poate c-ar fi mai bine să te duci să vezi cu ochii tăi cum stau întinse pă-

mînturile. Prezintă-te la bunicuță-ta, de pildă. Nu-i nimic rău în asta.

Păzea, uliul ! își spuse Barbary. Cu voce tare rosti :

— Care-i treaba ?

O strălucire de dinți albi scînteie în ferocele lui păr facial negru.

— Bingham e treaba, spuse. Guvernatorul nostru în Connaught. I-un gentleman cu multe fețe, se pare. Pădurar, braconier și măcelar. Dacă nu luăm seama, o să radă totul. Ai ceva treabă de făcut pîn-o fi s-ajungem acolo Rob și cu mine. Țara e năucită ; O-și și Mac-și se luptă unii cu alții și cu Bingham, separați și laolaltă. Rob o să aibă nevoie să știe cine-i prieten, cine dușman. Asta nu-i treabă pentru ăle mai multe fete, da' tu poți s-o faci, socot.

— Să iscodesc ?

Raleigh trase din mînecă o batistă frumoasă, se șterse cu ea la ochi și adoptă un falsetto :

— O, dragă Bunicuțo, ia-mă la tine căci io mi-s mititica ta nepoțică ce se pierduse !

— Crede că-s o trișoare.

— Atunci trișează-i.

Ochii verzi și ochii negri erau luminați de înțelegere reciprocă. „Ce mai pereche de prinzători-de-iepuri mai sîntem !" meditâ ea. În fond, o folosea în scopurile lui la fel cum o folosise și pe Lucy, dar ideea era totuși atractivă. Dacă n-ar fi fost mama aceea și copilul ei, ar fi primit-o, și ar fi întors-o în propriul ei avantaj, nu într-al lui. Poate.

— O să văd.

Restul plimbării fu ocupat de persuasiuni și instrucțiuni. Dacă se ducea, urma să ia legătura la Youghal cu oamenii lui, care o vor însoți ca măsură de protecție...

— Vii mîine la vînătoarea cu șoimi ? întrebă Raleigh. Fiecare suflet cu-o pasăre o să fie acolo. Sir Thomas Norris o dă, în întîmpinarea lui *my Lord* de Tyrone.

O'Neill era la Mallow ? Atunci, vînătoare cu șoimi o aștepta. Se părea că legătura ei sosise.

Raleigh avusese dreptate. Practic întreaga populație a văilor Blackwater și Awbeg ieșise să participe la vînătoa

rea cu şoimi a lui Sir Thomas. Ca exerciţiu de şoimărie, părea un dezastru. Gloata, strigătele, sunetele de corn, lătratul cîinilor, nechezatul cailor, erau destul ca să sperie împrejurimile pînă la ultima pasăre. Nobilimea provincială şi aspiranţii la nobilime erau gătiţi să ucidă, o frumoasă şi gălăgioasă cavalcadă de culori, fiecărui călăreţ părînd că i-a crescut din încheietura mîinii un buştean sculptat ce, cînd şi cînd, încolţea aripi fîlfîindu-şi nemulţumirea faţă de dezordinea din jur.

Glugile şi piedicile şoimilor erau la fel de bogate ca şi îmbrăcămintea stăpînilor. Cele ale pelerinului alb norvegian pe care Raleigh îl purta cu uşurinţă nonşalantă erau din aur şi argint. Braţul lui Ellis dădea semne de oboseală sub greutatea unui şoim islandez împestriţat vulgar, pe care de obicei îl foloseau regii.

Irlandezii, oricît de asupriţi, nu puteau niciodată rezista unei ocazii sportive şi ieşiseră la iveală să completeze peisajul cu hainele lor peticite, vînturei dresaţi, cîinii corciţi şi comentariile celtice subversive.

Barbary făcuse cunoştinţă cu felurite forme ale vînătorii, de cerbi, de mistreţi, de iepuri şi şoimărie, la Penshurst. Nu se apucase de ea şi n-avea să se-apuce acum. Privi la pasărea de pe încheietura mîinii ei, un erete pe care Sir Thomas Norris insistase să i-l împrumute : „Încă o dată să mai strîngi ghearele, şoricar mîncat de molii ce eşti, şi te-am fript cu frunze de dafin." Asemenea prilejuri, în opinia ei, scoteau la iveală tot ce era mai rău în fiecare. Cei care aveau cai buni îi dispreţuiau pe cei ce n-aveau ; bietul şi bătrînul ei Spenser era mai prejos de orice dizgraţie. Cei ce mergeau pe jos îi dispreţuiau pe cei călări. Cei deprinşi cu vocabularul vînătoresc îl foloseau ca să-i excludă pe cei ca ea şi Ellis, care nu-l cunoşteau, şi vorbeau sonor despre "arcăşoaice", „dezvăluiri", „ochios" şi „lemnărire", fiind la rîndul lor desconsideraţi de grăjdarii ce priveau tot restul lumii ca pe o ceată de amatori nenorociţi.

În îmbulzeala întîlnirii de la Mallow Castle îl zărise o clipă pe O'Neill dar el, dacă o văzuse, n-o arătă. Acum se ţinea posomorîtă după cavalcada ce şerpuia pe malul Blackwaterului. Catherine, care şoimărea în lume pentru

prima oară, veni înapoi la trap, cu un coroi pe încheietura mînuței ei :

— Mai repede, verișoară, o să pierzi rămurirea. O, nu că-i minunat ?

— Adorabil, replică acră Barbary. Du-te-nainte. Ne vedem la picnic.

Avea să se dea un banchet general în aer liber, mai tîrziu, pentru oaspeții lui Norris, la Abația Ballybeg, șapte mile și jumătate distanță.

Catherine se îndepărtă în galop mărunt. Curînd, Barbary și Spenser rămaseră singuri. Sau, nu tocmai singuri. Un om în livrea răsări din niște tufișuri și-l luă pe Spenser de căpăstru.

— Am să-ți arăt eu unde-i vînatul, jupîniță.

Coborî privirea spre boneta nou-sositului, apoi la mănușă. Era brodată cu Mîna Roșie a Ulsterului. Cotiră la stînga, între coline.

O'Neill stătea așezat într-un loc despădurit, pe un scaun de campanie cu spătar, bînd vin și discutînd cu un om instalat la fel, pe deasupra unui grătar unde se frigeau piepți de porumbei. Mai încolo, un servitor vîna cu pelerinul lui O'Neill potîrnichi alungate din vegetația pitică de către un lanț de gonaci, toți în livrele de Ulster.

Spenser, căruia îi plăceau popasurile dese și n-avusese parte de unul cale de patru mile, se lăsă în genunchi, transformînd descălecarea Barbaryei într-o nedemnă venire de-a berbelecul. O'Neill o ajută să se ridice.

— Un ponei cu deprinderi cuviosae, spuse el. Înțelegi să porți pasărea agățată la gît ?

Barbary desprinse eretele și i-l întinse ușurată.

— Afurisitul îmi tot ciugulește brațul.

Gîndul de-a-l revedea pe O'Neill o ținuse încordată ; privind în urmă, omul era alarmat și fuseseră vremuri cînd s-ar fi speriat să se alinieze sub stindardul cuiva atît de imprevizibil. Ceea ce uitase era familiaritatea cu care puteau comunica ; O'Neill cuprindea mări întregi nenavigabile pentru ea, dar aveau un canal numai pentru ei doi. Continua să se îmbrace ca un filfizon, dar îmbătrînise ; nu ridurile — n-avea riduri — ci însăși lipsa lor, deliberata inexpresivitate a feței în repaus, i-o mumifica dincolo de ultima urmă de tinerețe.

— Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe Murrough MacSheehy, spuse el.

Nu se gîndise niciodată că va vedea un MacSheehy, nici n-o dorise vreodată. Rătăceau prin jurul fruntariilor închipuirii ei îmbrăcaţi în piei de animale, oameni cu formă de lupi. Acum era privită de un bărbat solid, rotund la faţă, respectabil, soiul de om de la care ai fi încîntat să-ţi comanzi produsele de băcănie, pînă nu-l priveai în ochi şi vedeai o ură atît de intrată în obişnuinţă încît devenise lipsită de patimă. Presupunea că mănîncă şi el, bea, face dragoste, dar vedea că pentru omul din faţa ei acestea ar fi fost nişte fapte ieşite din comun ! funcţia naturală a acelui om era ura.

— Murrough, aceasta e doamna pe care o vei escorta cînd vine momentul.

Înclinarea din cap a MacCheehy-ului abia se observă.

— O cunoaştem.

Dumnezeule, o urmăriseră ?

Spre uşurarea ei, omul se duse să li se alăture şoimarilor în josul colinei.

— Unde să mă escorteze ?

Mai degrabă s-ar fi lăsat escortată de Moarte, cu coasă cu tot.

— În Connaught, răspunse O'Neill. O conduse la un scaun şi porunci vin.

— În Connaught ? Credeam că vrei tunurile.

O'Neill-ul se aşeză, puse picior peste picior şi-i zîmbi :

— Cine te-a făcut să te răzgîndeşti ? O'Hagan ?

— L-ai întîlnit ? întrebă ea înainte de-a se putea reţine şi-şi dădu seama, după zîmbetul lui afurisit şi condescendent, că nu numai că-l întîlnise pe O'Hagan, ci chiar el îl trimisese anume.

— Ticălosule, aruncă Barbary, i-ai dat ordine, nu-i aşa? Trebuia să mă seducă astfel ca să fiu atrasă în combinaţia voastră.

Plîns-a Iisus, nu exista nicăieri în lume vreun om care să nu încerce să-l înşele pe altul cu ceva ?

— Şi a făcut-o ? se aplecă O'Neill înainte, plin de o curiozitate desfrînată. Chiar nu ştia. Era o consolare.

— Ce ţi-a spus ?

Irlandezul se bosumflă și reveni la locul lui.

— Nimic, decît că primiseși să-mi faci rost de tunuri. Fac rămășag că l-ai oblojit. Și dacă-l cunoșteai pe O'Hagan mai bine, ai fi știut că nu-i el omul căruia să i se dea un asemenea ordin.

Nu. Dar o speraseși, căcănar alunecos ce ești. Oricum, soarele se arătase din nou pe boltă. Barbary îi rînji :

— Ce mai face Mabel ?

Puțini oameni o văzuseră pe Mabel Bagenal de cînd își luase tălpășița cu O'Neill, călărind pe crupa calului ce galopa nebun în noapte, ca să fie cununată după rit protestant de către un Episcop de Meath uluit, care mai tîrziu avea să explice c-o făcuse ca să salveze reputația fetei.

Chipul lui O'Neill își pierdu expresia. Întrebarea era pe-alături de canalul lor.

— Contesa de Tyrone face bine, spuse el. Îi îngădui cîrnului puțin aer, apoi se înmuie și adăugă : Blestematul de frate-său e problema. Protestează pe lîngă Regină, pe lîngă Burghley. Mă acuză de bigamie. îmi face raiduri pe la hotare. Ai zice că i-am pus coarne amicului.

Barbary clătină din cap.

— Nu-ți asumi tu jumătăți de măsură, O'Neill.

Auzise destule certuri între englezi ca să știe că numărul celor ce se îndoiau de loialitatea lui era în creștere.

— Iisuse, în orice clipă putea să dea buzna aici careva din hoarda aia de vînătoare, și te vedea stînd la taifas cu un MacSheehy. Pentru ăștia n-am să aduc nici un tun, pot să-ți spun. Am văzut ce i-au făcut lui Mackworth.

— Și bănuiesc că ai văzut și represaliile pentru asta.

Barbary își mută privirea și, făcînd astfel, observă o iscoadă amplasată într-unul dintre copaci, și că slujitorii care păreau să umble de voie stăteau cu fața spre exterior, niște santinele. Mai făcuseră asta și înainte. Oriunde se ducea O'Neill, cot la cot în mod ostentativ cu englezii irlandezi, se întîlnea într-ascuns cu inamicul lor. Tabăra aceasta nu era decît un simplu nod într-o plasă pe care o pregăteau pe tot întinsul Irlandei.

— Barbary, spuse, iar glasul îi vibra, nici nu mă gîndesc la război. Precum cred în Dumnezeu Atotputernicul, nici nu mă gîndesc la așa ceva. Vreau să fiu căpetenia

gaelică a poporului meu, așa cum și strămoșii mei au fost. Vreau s-o slujesc pe Regina Elizabeth ca supus credincios al ei. Dar nici unul din noi nu cunoaște încrederea. Ea n-are încredere în mine cîtă vreme sînt gaelic. Gaelii mei nu vor avea încredere-n mine cît timp sînt englez. Nu-s decît o funie de care trage tînărul O'Donnell ce vrea să salvez Donegalul și Connaughtul de cumplitul om pe care l-au pus acolo englezii ca să le cîrmuiască, și mai trage de mine și Elizabeth să lupt împotriva lui O'Donnell. Nu mă pot încrede în ea că n-o să invadeze într-o bună zi Ulsterul și n-o să mi-l răpească, așa cum a luat Valea Awbeg clanului MacSheehy. Dar un lucru-ți spun, nu voi fi împins în propriile mele păduri să trăiesc acolo ca un tîlhar așa cum s-a întîmplat cu MacSheehy.

Întinse mîna și o acoperi pe una dintr-ale ei :

— Nu mă voi duce la război, Barbary, dar trebuie să fiu pregătit pentru el.

Îl privi în ochi. Plîngea ușor, la fel ca Edmund. Dar îl crezu. Îl crezu pentru că și el credea ceea ce spunea. Echilibrul era tot spre ce puteau ținti ; dezechilibrele nu le îngăduiau pruncilor să se nască.

— Știu, îi răspunse. Ce vrei să fac ?

O'Neill își șterse lacrimile.

— Mai întîi trebuie să fii acceptată de bunica ta. Am nevoie de Granuaile O'Malley... Pentru o insulă așa de mică avem lamentabil de puțini navigatori. Există clanul O'Sullivan în sud-vest, O'Flaherty și O'Malley în Connaugth. Și cel mai mare dintre acestea, mulțumită bunicii tale, este clanul O'Malley. Corăbiile ei vor aduce armele în Ulster.

Burghley, Rob, Raleigh și acum O'Neill, aproape toți oamenii prezenți în viața ei o doreau aflată în Connaugth, și din motive diferite. Ei bine, nu se putea lupta cu toți.

— O să mă accepte ?

— Am vorbit cu ea. Spune că trebuie să treci o încercare.

— Ce încercare ?

O'Neill făcu o mutră stînjenită.

— Nu știu. Asta-i un diavol de femeie. Mi-a zis : „I se va da fluxul, o plută și o acostare. Dacă ajunge cu bine pe țărm, atunci e o O'Malley. Dacă nu..."

O privi lung pe Barbary.

— *Ești* nepoată-sa ?

— Da.

Barbary se înapoie în celula de la Dublin Castle și văzu nava scrijelită pe perete trezindu-se la viață.

— Ai face bine să fii.

— De ce ? Ce-i dacă n-aș fi ?

O'Neill-ul tuși a scuză :

— A zis : „Dacă nu, marea o s-o-nece, pe ea și minciuna ei."

Începutul de vară fu un moment ținut în loc de către cîntecul unui cuc, mai jos, pe deal. Gonacii înaintau spre sud, strigînd. În clipa cînd cucul își luă zborul din copac, șoimarul lui O'Neill îi dădu drumul pelerinului. Acesta cîștigă înălțime deasupra păsării cenușii ce zbura aproape de pămînt, plonjă și îi ateriză în spinare, luînd-o cu el spre stăpînul său.

O'Neill-ul era stînjenit.

— Acuma, de ce-au făcut asta ? Uciderea unui cuc aduce ghinion.

— Zău ? făcu fără intonație Barbary. Dar cu femeile roșcovane cum rămîne ?

— Ah, și să le ucizi pe ele înseamnă ghinion, răspunse O'Neill și se întoarse spre ea. Te duci ?

Barbary căzu pe gînduri. Nu mai era soție, nu era amantă, nici mamă. Nu era englezoaică, nu se simțea irlandeză. Crecînd, ieșise din Ordin. Nu-și avea locul nicăieri. Tărîmul heruvimilor era singurul cămin posibil pe care-l lăsase în urmă, și traficul de arme pentru O'Neill singura ocupație. Ambele aveau probabil să se dovedească ucigătoare.

— De ce nu ? spuse.

O'Neill-ul îi sărută mîna.

— Domnul fie cu tine. MacSheehy-ul te va îndruma pînă-n Connaught, și m-am înțeles cu clanurile să te lase să treci. Sub înscrisul meu vei fi în siguranță. Dar nu ți-ar plăcea să te însoțească un prieten ?

Strigă spre poala colinei :

— Trimiteți-l aici pe omul ăla !

— Ce prieten ?

E O'Hagan, își spuse ea. I-a ordonat lui O'Hagan să meargă cu mine. Îl capăt pe O'Hagan înapoi.

Apoi văzu cine era. Se așeză la loc pe scaunul de campanie și se rezemă de spătar mulțumită. Trupeș și cu pas tîrșit, urca pe deal Dick Încornoratu.

15.

Cînd se despărți de Edmund și de copii, la plecarea lor spre Anglia, Barbary trebui să-și smulgă de la gît mîinile Catherinei ca s-o urce în căruță. Parcă și-ar fi smuls propria ei carne.

— Să fii cuminte, purcico, îi spuse ea, încercînd să pară veselă. Să faci ce-ți spune mătușica ta. O să-ți placă la Londra.

— Ai să vii să mă vezi acolo ?

— Sigur că vin.

Dac-oi mai trăi.

Îl îmbrățișă pe Sylvestris. Cum au să se descurce fără ea ? Îi va înțelege mătușa lor așa cum îi înțelegea ea ? Edmund, atît de adesea furat de-ale lui, își va aminti că fetiței îi era frică de întuneric și că lui Sylvestris i se făcea rău dacă mînca ouă ?

Privi căruța ce se legăna pe drum, tot mai departe, făcînd cu mîna batistei fluturînde a Catherinei, ascultînd cum se stingea plînsul lui Sylvestris, întrebîndu-se de ce erau atît de dornice femeile să aibă copii dacă acest chin era o parte inerentă a maternității.

Fără ei casa era pustie, deși toți servitorii și lucrătorii de pe moșie fuseseră reținuți ca să țină locul în funcțiune pînă la înapoierea lui Edmund. Acum el era un om comparativ bogat, și-și putea permite să aibă două locuințe.

Ea și Dick Încornoratu aveau să-și înceapă călătoria a doua zi. Nu-și luă rămas bun de la nimeni. Singură

Rosh ştia unde se duc iar ea, dacă era întrebată, avea să răspundă : „Lady Betty a plecat şi n-a spus unde."

Se gîndise îndelung ce să-i scrie lui Rob ca explicaţie. Te părăsesc pentru că avem o căsnicie lipsită de iubire, şi oricum am fost ademenită să mă mărit ? Mi-am dat trupul şi sufletul unui alt bărbat ? Am trecut de partea irlandezilor ?

Pînă la urmă se decise să nu-i scrie deloc. Deşi nu-i datora nimic, nu vroia să-l rănească şi, îşi spunea ea, avea să sufere mai puţin pe plan social din cauza unei soţii care dispăruse pur şi simplu decît dintr-a uneia ce comisese adulter cu duşmanul după care trecuse în tabăra acestuia.

Poate va crede că făcuse ceea ce sugerase Raleigh, plecînd în Connaught ca să spioneze ţinutul pentru el. Poate va crede că revenise în sînul Ordinului. N-avea decît să aleagă.

Avu grijă, la împachetatul cioburilor, să nu-şi ia cu ea nimic din ceea ce cumpărase Rob, şi-şi dădu seama, făcînd aceasta, că-i cumpărase foarte puţine lucruri, cu excepţia inelului şi a balotului de mătase pe care-l jefuise de pe un galion spaniol ca dar de nuntă. Le împachetă şi le lăsă acolo, cu un bilet pentru Edmund să le dea înapoi. Sărmane Rob, nu ne-am dăruit multe unul altuia. Ei bine, se străduise din răsputeri să supervizeze reconstrucţia Hap Hazardului ; cel puţin atîta făcuse pentru el.

A doua zi în zori, Dick Încornoratu, călare pe-un cal ce i-l dăduse O'Neill-ul, şi Barbary călare pe Spenser, plecară pe alee şi intrară în Parcul Cerbilor. Barbary nu mai umblase printre copacii acestuia de cînd ea şi cu Maccabee stătuseră în mijlocul trupurilor spînzurate, în ziua mamei-şi-a-copilului.

În dimineaţa aceasta, pădurea era împrospătată cu muguri şi mîţişori, cu zarnacadele palide şi delicate crescînd prin iarba crudă, dar Barbary îşi ţinea ochii aţintiţi drept înainte. Pentru ea n-avea să mai fie niciodată primăvară în pădurea aceea, nici pentru omul care-i aştepta şi care, fără să-i salute, îşi întoarse calul şi îi conduse spre colinele Ballyhoura.

Fură predaţi ca nişte colete, undeva pe un drum care nu putea fi prin nimic recunoscut ca atare. Uneori era o

alee verde, între maluri înalte, alteori nu mai mult decît o cărare de viezure prin inima pădurilor dinspre ale căror margini se auzea sunetul îndepărtat al copacilor prăbușindu-se și trosnetele securii antreprenorului. Dormeau în colibe aparținînd unor oameni deposedați, ascunși în codri și fără foc, primind mîncare și urări de bun venit politicoase dar nu și zîmbitoare.

Nu-i însoțea decît MacSheehy-ul, dar erau dirijați de paznici nevăzuți. De două ori, o dată în Slievefelim și altă dată aproape de rîul Shannon, pe care-l traversară noaptea cu un bac stricat și ilegal, aerul fu sfîșiat de cîte un șuier, și trebuiră să se adăpostească în timp ce prin apropiere treceau patrule din Limerick.

Barbary nu era sigură cine suferea cel mai mult de pe urma acestui umblet necontenit, poneiul Spenser sau Dick Încornoratu. Din ei doi, Dick se plîngea mai puțin, dar neliniștea lui de-a fi expus atît de mult aerului și spațiului deschis era vizibilă. Faptul că arăta mai slab și bronzat nu-i alina vinovăția ; destoinicia îi era nefirească unui om aflat cu adevărat la el acasă numai în aglomerația nesănătoasă a unui mare oraș.

— De ce-ai venit ? îl întrebă ea tăios. Puteai să te fi dus de mult înapoi în Bermude.

— Nu mă deranja Dublinul, Barb, răspunse Dick. L-am pungășit drăguț de tot pe un tip, pentru O'Neill. L-am lucrat cu Janey, stăpîna de la Ancora.

Barbary se arătă interesată.

— De ce vroia O'Neill-ul să-l muște ?

— Ciripeală. Informații. Tipul era un nunquam, mesager, pentru Somonu-Roman.

O'Neill, se părea, găsise în Dick Încornoratu un spor util pentru serviciul său de spionaj. Dick putea relata întreaga situație politică din Dublin ; cine intra, cine ieșea, cine se ascundea îndărătul încercărilor lui Sir John Perrot de-a fi corect cu irlandezii — cam nimeni —, poziția precară a lui O'Neill în relațiile cu Regina. Dar le istorisea pe toate fără emfază, neluîndu-i partea nici lui O'Neill, care-l angajase, nici Reginei lui, de parcă ar fi dat detalii despre vreme. Era cel mai nepărtinitor om pe care-l cunoștea Barbary ; de un patriotism egal cu propria-i sexualitate, care era zero, o victimă în stare de veghe a vieții

din jurul lui. Dacă ar fi putut vorbi limba, considera Barbary, s-ar fi simțit la fel de acasă în cartierul criminal din Cathay ca și în Bermudele Londrei. Era un cetățean al vieții subterane. Ce combinație anume a emoțiilor lui argăsite îl alăturase ei, nu putea pricepe ; era doar recunoscătoare că îl atrăsese în acest decor străin pentru a fi cu ea.

— O'Neill-ul a zis c-o să ai nevoie de mine, Barb.

— Și chiar că am.

Această călătorie cu tăcutul MacSheehy într-un trecut necunoscut și probabil periculos ar fi fost insuportabilă fără el.

Întocmai ca atunci cînd trecuseră rîul Pale în drum spre Munster, fură conștienți de schimbare cînd trecură granița în Connaughtul non-anglicizat. Pe de o parte, țara își scutură de pe ea blîndețea, preschimbîndu-și dealurile în munți, cursurile de apă luînd chipul unor cascade. Pe de altă parte, hotarul era marcat cu spînzurați. Nu trecură printre stîlpi de frontieră, stîlpi de frontieră ca atare nu existau, dar cînd priviră din vîrful unui pisc în jos la o răspîntie, o văzură împănată cu spînzurători ocupate. Iar mai încolo, cînd traversară un torent printr-un vad ascuns, descoperiră că soldații Lordului Delegat trecuseră pe-acolo înaintea lor și copacii de deasupra apei se aplecau sub greutatea leșurilor. Precum un fermier împodobindu-și gardurile cu ciori, coțofene și gaițe moarte ca să îndepărteze alți prădători, Bingham le arăta irlandezilor ce făcuse cu rebelii.

Dar, după o zi de călărie, deveni evident că deși își dorea fișia cu cadavre ca pe un avertisment, Bingham însemnase de fapt punctul în care lua sfîrșit cîrmuirea engleză. Aceasta era Irlanda irlandeză, nu mai domnea sentimentul de opresiune, nici moartea. Un șir de călăreți coborau în galop coasta unui munte, spre ei, liberi ca vulpile-n goană, fără scări, cu bluzele ca șofranul umflîndu-li-se, sporovăială nelegiuită șiroind în urma lor din viteza fugii, dulăi sălbatici alergînd în salturi pe lîngă cai.

— De la O'Neill, strigă repede MacSheehy. Avem permisiunea O'Neill-ului !

— Și cine-i O'Neill din Ulster să dea permise de călătorie prin Connaught ?

Dar erau prietenoși, pregătiți să-l ajute pe O'Neill ca aliați cîtă vreme rămînea limpede că acesta era teritoriul lor. Îi înconjurară, punînd întrebări, rîzînd, cu vocile ridicate spre a fi purtate de vînt să le-audă toată lumea, iar Barbary își dădu seama că ținutul Connaught încă nu fusese cucerit sau, dacă da, habar n-aveau de asta. Aceștia erau din neamul O'Kelly. În spiritul păcii și-al liniștii, șefii lor trecuseră printr-un ritual de supunere în fața reprezentantului Elizabethei, Sir Henry Sidney, cu ani în urmă la Galway, la fel ca majoritatea clanurilor din Connaught, dar aceasta nu le afecta viețile mai mult decît o lună nouă. Pentru prima oară, întîlnea irlandezi liberi.

Insistau ca drumeții să se distreze la *„booley"*-ul lor, o petrecere lîngă pavilioanele de lemn, lungi și joase, pe care le clădeau în fiecare vară sus la munte astfel ca vitele lor să poată paște iarba înălțimilor iar ei să poată vîna.

Barbary, deprinsă cu viziunea engleză asupra irlandezilor ca păstori nomazi, era nepregătită pentru sofisticarea mesei ce i se servi ei și celorlalți în fiecare seară. Adevărat, se aflau în aer liber, așezați pe buturugi la o masă lungă, de scînduri, iar fumul de la focurile unde se frigea carne de vită, oaie și vînat învîrtită pe țepușe făcea să le lăcrimeze ochii și, adevărat, mesenii preferau să se-aplece și să-și steargă de grăsime mîinile pe ferigi, sau pe blana ciinilor de vînătoare, dar mîncarea și ospitalitatea erau la fel de grozave ca la orice cină de la Penshurst.

Brigh O'Kelly, amfitrioana, discuta filosofie de după un castron cu turte de ovăz stivuite într-un maldăr atît de înalt încît aproape că o ascundeau, și în același timp îngrămădea munți de mîncare în strachinile oaspeților, cîtă vreme fiii și fiicele ei, oferind, cu genunchiul îndoit, bere sau *usquebaugh* [1], erau la fel de decișI în a îneca șipurile cu montură de aur din care beau musafirii. Femeie înaltă și nurlie, îmbrăcată într-o *leine* frumoasă, tradițională cămașă de in, cu salbă și cercei din aur, Brigh O'Kelly avea același calm atot-observator al Ladyei Sidney.

[1] *Usquebaught* = un fel de wsisky irlandez și scoțian preparat din rachiu și diverse arome (N.T.)

— Ia-ncearcă acuma puţin din cepele mele cu miere, lîngă friptura-ţi. Şi cum o mai duce Elizabeth, fiica lui Henric ? I-i bine ?

Dick Încornoratu, căruia îi era adresată întrebarea, o asigură buimac că Regina Angliei o ducea splendid cu sănătatea.

— Asta-i grozav, e grozav. Auziserăm c-ar avea vărsat...

Rămăseseră în urmă cu zece ani.

— N-ar fi bine să-i trimit puţină poţiune de-a mea de lapte bătut pentru piele, ce ziceţi ?

Dick Încornoratu fiind depăşit, Barbary o asigură că Regina i-ar fi recunoscătoare.

Cormăc O'Kelly strigă din capătul său de masă :

— Şi cum ar fi un cîine-lup drăguţ pentru cînd se duce la vînătoare, i-ar plăcea la fel de mult şi unu' d-ăsta ?

Da, spuse Barbary, Maiestăţii Sale i-ar plăcea un cîine-lup drăguţ. Nu făceau nici o referire la Delegatul Bingham, a cărui hiper-entuziastă folosire a ştreanguri-lor în părţile Connaughtului la care putea ajunge, o so-coteau în mod evident proastă-creştere, dar nu-i purtau cîtuşi de puţin pică Reginei Elizabeth.

Barbary îl văzu pe MacSheehy privind la ei, semenii săi irlandezi, cu ura unui suflet din iad uitîndu-se la cei binecuvintaţi. Rămînea însă la fel de tăcut ca întotdeauna. Prăpastia dintre experienţa lui cu ocîrmuirea Elizabethei şi cea a lor — vorbeau despre englezi ca şi cum n-ar fi fost decît un clan nou-apărut — era prea mare ca să se poată dura peste ea vreo punte. Aveau să afle.

Doamne apără-i de asta, îşi spuse dintr-o dată Bar-bary, văzînd feţele interesante şi interesate din jurul ei, imaginîndu-şi bucuria pe care-o cunoşteau pe pămîntu-rile lor, în stilul lor de viaţă, unul în celălalt, nimicită ; miturile la gîndul cărora le plăcea să lăcrimeze în acest moment — harfistul cînta „Copiii din Lîr" — înlocuite de repetiţii ale morţii spre-a inspira generaţii întregi în ură şi răzbunare. Ţine-i nevinovaţi şi liberi.

În noaptea aceea dormi în casa cea lungă a lui Cormac şi Brigh, între cearşafuri şi pături albe pe o grămadă de paptură.

— Nimeni n-a răcit vreodată dormind pe paturi dulci proaspete, spuse Brigh.

Evident, știau că avea o anume legătură cu Grace O'Malley, și mureau să afle mai mult, dar nici un moment n-o întrebaseră. Curiozitatea față de afacerile musafirilor era o mîrlănie.

A doua zi vrură s-o ia la vînătoare și doar fără tragere de inimă, la insistențele ei, o lăsară să plece. Chiar și-așa fu escortată, prin munți, pînă la marginea teritoriului lor tribal, unde ea și ceilalți doi îi fură dați pe mînă următorului clan, O'Daly. De fapt, aceasta se făcu sub un steag de armistițiu.

— Sîntem în război cu clanul O'Daly, zbura-r-ar durerea dimpreună cu ei. Ticăloșii s-au dat la turmele noastre. Dar vei fi în destulă siguranță, oricît sînt ei hoții de pe lume. Îl respectă pe O'Neill.

Se părea că toate clanurile din Connaught îl respectau pe O'Neill, deși faptul de-a-l respecta destul ca să-și stingă diferendele și să se unească laolaltă cînd va sosi vremea, cugeta Barbary, era o altă poveste.

Din acest moment călătoria deveni înceată, parte pentru că terenul era mai sălbatic dar mai ales fiindcă triburile din Connaught nu puteau primi un nou-venit în țara lor fără distracții. Se dădea cîte o serbare de bun-sosit pe fiecare nou teritoriu. Uneori se ținea afară, cîteodată în castele clădite pe steiuri, sau pe insule în mijlocul cîte unui tău. Întotdeauna era zgomotoasă — irlandezii liberi erau incapabili să mănînce fără acompaniamentul harpiștilor și-al guriștilor —, prietenoasă și aglomerată.

Dick Încornoratu recîștigă cîte ceva din borțoșenia sa naturală, și gemea de mahmureală în timp ce plecau la drum a doua zi dimineață.

— În viața mea nu mă mai ating de whiskeyu' ăsta-mputit, Barb.

— Pînă data viitoare.

Nici ea nu putea suporta *usquebaugh*-ul și, în scopul de-a cruța simțămintele gazdelor, îl vărsa repetat sub masă, udînd cu acest prilej diverși cîini-lupi.

În timp ce înaintau și mai mult spre nord-vest, descoperiră că nu se mai aflau sub egida lui O'Neill, ci sub a unei zeități cunoscute ca „Dumneaei". Clanul Joyce îi

pasă clanului MacJordan, iar MacJordanii îi trecură Clanricarzilor, cu instrucțiunea : „Călători de escortat la Dumneaei." Înscrisul lui O'Neill se epuizase iar cel al Gracei O'Malley îi luase locul. Era ceva, își spunea Barbary, ca o femeie să comande un asemenea titlu din partea unor clanuri atît de puternice ca acestea. Căci erau într-adevăr clanuri foarte puternice, fără a mai fi irlandezi puri ci descendenți ai cavalerilor normanzi, De Burgo, Dexter, Prendergast, care cuceriseră Irlanda în secolul al doisprezecelea după care se absorbiseră în cultura ei, devenind Bourke, MacJordan, MacMorris, băștinași în vreme ce încă mai păstrau un simț al superiorității și un contact mai larg cu restul lumii. Castelele lor erau mari, tenebroase și medievale ; o ospătau pe Barbary întinși pe canapele, în săli la fel de mari precum la Westminster. Se îmbrăcau după portul irlandez, adaptaseră nume irlandeze, vorbeau irlandeza, da („Iisuse, Barb, uită-te la prinzătorii ăia de bășini !") înapoia sofalelor stăteau în picioare feciori splendid înveșmîntați.

În dimineața următoare petrecerii de la cel mai măreț castel din toate, aparținîndu-i lui MacOliverus, în timp ce Barbary era însoțită de femeile din familia MacOliverus, coborînd treptele turlei spre marea sală, gata să plece cu escorta ei spre următoarea destinație — și întrebîndu-se cînd se va sfîrși acel voiaj interesant dar interminabil — trecu pe lîngă Dick Încornoratu și-i auzi șoapta :

— Păzea, șoimu'.

Își ceru scuze doamnelor, susținînd că uitase ceva sus, și se întîlni cu Dick în firida unei ferestre.

— Ce ?

— Sîntem prea departe spre nord, Barb.

— Și ?

Dick părea îngrijorat.

— Știi unde ne aflăm ?

— Nu.

Încetase să mai întrebe numele locurilor. Privi afară prin fanta îngustă, zărind un peisaj colosal cu munți și un lac albastru-strălucitor cuibărit în mijlocul lor.

— Nici eu. Dar, Barb, sîntem prea departe la nord. Teritoriul O'Malley e pe-acolo pe undeva, își fîlfîi el mîna

spre sud-vest prin lucernă. Am aflat. Acest MacOliverus e un șef al Clanului MacWilliam, corect ?

Barbary dădu din cap.

— Acuma, Clanu' MacWilliam are două părți. MacWilliam de Jos și MacWilliam de Sus. Știu, fiindcă mi-a spus O'Neill înainte s-o luăm la picior. „Cînd ajungeți la MacWilliamii de Sus," zice, „o să fiți la o zi călare de țara Gracei O'Malley."

— Așa, și ?

— MacOliverus ăsta-i un MacWilliam de Jos. Azi-noapte cineva i s-a adresat ca MacWilliam Iochtarach, și asta-nseamnă cel de Jos, nu-i așa ?

— Bine, dar dacă aceasta-i zarea MacWilliamilor de Jos, următorul popas spre nord va fi la MacWilliamii de Sus și ajungem la țanc.

Dick clătină din cap jalnic.

— Aici sîntem în Irlanda, Barb. De Sus și de Jos n-au comun cu geografia decît doar curu', și la fel și cu logica. MacWilliamii de Jos îs mai la nord ca ăi de Sus. Tipu' lîngă care șezui az-noapte încerca să-mi explice. Am trecut de MacWilliamii de Sus. Am fost duși prea departe.

Barbary trase aer în piept.

— Unde-i căcănaru-ăla de MacSheehy ?

— S-a dus.

— S-a dus ?

— Și nu mi-a zis nici fă-te-ncolo. Sîntem în cofă, Barb.

Barbary îi dădu manșonul.

— Încarcă Clampettul, pe urmă vino jos. Eu și MacOliverus o s-avem o vorbă, două. O să-i trag eu în sus de-jos.

Dar chipeșul MacOliverus rămase netulburat de întrebările ei.

— Frumoasă doamnă, în chiar astă-seară vă veți afla la chiar propriul castel al Dumneaei. La Carrickahowley. Mă rog, e într-un fel castelul Dumneaei. Temporar, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Și chiar propriul Dumneaei fiu însuși vă așteaptă acolo să vă ureze bun-venit.

— O'Flaherty ?

Preț de-o clipă, năucă, Barbary crezu că se referea la tatăl ei.

— Nu, nu. Bourke. Tibbot. Tibbot al Corăbiilor. Şi arde de nerăbdare să ne vadă.

Tibbot ? Bourke ? Nu-şi amintea de nici un Tibbot Bourke. În timp ce încăleca pe Spenser, Dick aştepta lîngă ea ca să-i înapoieze manşonul înainte de-a se urca pe propriul lui cal.

Indiferent ce se punea la cale — şi se punea ceva, nasul ei adulmeca miros de peşte — al dracului de puţin putea să facă. Escorta era prea mare, şi o călăuzea printr-o priveliştе atît de încurcată în mlaştini, prăpăstii şi rîuri încît ea şi cu Dick n-ar fi putut spera să-şi găsească singuri drumul. Era oare Grace O'Malley încă atît de bănuitoare faţă de ea ? Vreo chichiţă a politicii de clan din Connaught, deja mai derutantă pentru ea decît peisajul chiar, o presupunea ostatică ? Sau moartă ?

Călări toată ziua cu o mînă pe căpăstrul lui Spenser şi cealaltă ascunsă pe patul Clampettului.

Dar, pe măsură ce se înserа, nasul ei începu să amuşineze un miros diferit de cel al peştelui. Amestecat cu dudău. apă de mare şi spaţiu, se apropia de ea pieziş ca o cunoştinţă întîlnită odată cu ani în urmă, temîndu-se că nu-şi va mai aminti. O imagine subliminală îi clipi în creier. Un ţărm, iar pe el un turn rectangular, şi dincolo de turn suprafaţa plată, nemărginită, a mării. Capul îi zvîcni spre stînga, ţintind ca al unui cîine. Coline, numai coline. Cărarea pe care înaintau şerpuia monoton printre ierburi şi tufărişuri, încercînd să pretindă că era un drum tipic pentru Connaught, că micile poteci bătătorite desfăcîndu-se din ea spre apus duceau la alte şi alte coline păscute de oi. Cărarea mintea. Îi abătea pe străini de la miros, dar nasul Barbaryei cunoştea mirosul din vechime.

Undeva, imediat dincolo de acele dealuri din stînga, încotro se îndreptau potecile, era marea.

De ce o ţineau departe de mare ? Marea ei. Conţinutul de iod al trupului ei se deştepta lîngă substanţa aceea misterioasă prezentă în apa de după coline ; întocmai cum fiecare strop din ocean răspunde forţei ce creează mareea, sîngele Barbaryei răspundeau unei atracţii gravitaţionale.

— Asta-i cotitura spre Carrickahowley, se întrebau unul pe altul cei din escortă, sau e mai departe ?

N-o ținuseră departe de mare ; se rătăciseră, așa cum și avusese de gînd cărarea. Litoralul dinapoia acelor coline era un secret.

Barbary privi un stol de gîște cenușii trecîndu-i pe deasupra capului spre vest, cu bătăi prelungi de aripi, fără grabă. Aproape nedîndu-și seama ce face, îl mînă pe Spenser de-a lungul uneia dintre poteci, urmîndu-le.

— Dacă-i pe-așa, ne luăm rămas bun.

În spatele ei, voci nesigure îi urau drum bun, parcă ușurate că luase inițiativa. Mergea într-un loc unde nu vroiau să se ducă. Nu le auzi.

— Așteaptă, Barb. Un-te duci ? O să ne rătăcim.

Se rătăciseră de-a binelea. Cărarea se depăna printre două coline, și se deschise într-o întindere de iarbă și pietre brăzdată de pîraie unde iepurii se bucurau de plăcerile serii. Scorușii și păducei aruncau umbre lungi peste turful ronțăit mărunt căruia asfințitul îi împrumuta un verde-smarald vîscos. De ambele laturi ale vederii se înălțau coline, dar prin mijloc, arcuită ca o mînă cu degetele întinse spre ea, scînteia apă limpede. Și, întrerupînd lumina blîndă, aurie, butucănos ca un uriaș cu picioarele ușor depărtate și privirea spre mare, se desena conturul negru al unui turn.

Aici se născuse. Sau, dacă nu aici, într-un loc exact la fel. Un turn, dealuri, apă, erau componentele din care fusese ea asamblată.

— ...Păzea șoimu', păzea șoimu'. Pentru Dumnezeu, Barb. Păzea *șoimu'*.

Dick Încornoratu o trăgea de braț. Își smulse ochii din gol ca să se concentreze pe acum și aici, care erau vîrstate cu umbre de oameni înarmați, cam zece la număr, apropiindu-se din și de după clădirile joase care stăteau dincolo de torentul adiacent turnului.

— Ce vreți ? întrebă ea, arțăgoasă, în timp ce o încercuiau. Nu avusese timp să-i fie frică sau să-i facă față ; era prea ocupată cu alte emoții pe care le deținea acel loc.

Erau niște irlandezi ciudați, acum că se uita la ei, dacă irlandezi erau într-adevăr. Gătiți strălucitor cu coifuri de fier englezești, și mantii scurte, aveau pe partea din față a tunicilor un blazon. Mijindu-și ochii împotriva soarelui

ce apunea, abia putea desluși sferturile. Unul conținea un leu, iar altul o pisică neagră.

— Ei ?! le strigă ea. Indiferent la ce se așteptaseră, nu iritarea era. Conducătorul lor, un bărbat cu spadă englezească la cingătoare, privi șovăitor spre turn. Ușa din latura întunecată a acestuia se deschise și cineva enorm coborî treptele, făcînd semnul crucii.

— Domnul și Sfinții Lui fie lăudați că te-avem aici, spuse. Dacă tocmai ar fi salvat-o de la înec, n-ar fi putut să-i fie mai îndatorată pentru siguranța ei.

Bucuria lui părea spontană, dar Dick șopti :

— Pîndea din turn de cinci minute.

Aflați, ea în soare iar el în umbra turnului, nu-i putea distinge figura, decît că vorbea englezește cu grija cărnoasă, exagerată, a celui ce vrea să-și dezmintă accentul irlandez înnăscut.

— Eu sînt Theobald Bourke, spuse el. Bine ai venit la Rockfleet Castle, verișoară. Poftește, poftește.

Nici chiar cînd fu introdusă în holul turnului și servitorii se grăbiră să pună foc torțelor cu rășină din fofeze nu-l putu desluși. Nici n-o putu vreodată cu adevărat.

Era gigantic, înalt de peste doi metri și cam tot atît de lat. Pe moment, statura sa îi făcea volumul impresionant, dar orice creștere laterală în plus avea să-l arunce în categoria obezilor.

Era vorba să mă întîlnesc cu cineva pe nume Tibbot într-un loc pe nume Carrickahowley, spuse cu țîfnă Barbary. Îi era ciudă că părăsise imaginile de pe țărm, iar prezențele ce-o făceau să pară o pitică nu-i ajutau niciodată la starea de spirit.

— Asta ai și reușit, fata mea dragă. Carrickahowley e numele irlandez al acestui castel, dar eu prefer versiunea engleză, Rockfleet. Sînt Theobald Bourke, cunoscut irlandezilor ca Tibbot al Corăbiilor.

Pronunța cuvîntul „irlandez" de parcă ar fi mîngîiat un cap neîngrijit dar, cît era el de grijuliu, „Theobald" suna ca „T'eobald".

— A, da ?

— Ah hah, bubui Bourke, ca în culmea unui triumf. Prezentăm un gol în cunoștințele noastre, nu-i așa ? Dacă sîntem Domnișoara O'Flaherty, ar trebui să știm de mine.

Își înclină uriașul cap și ridică un deget interogativ-batjocoritor :

— Grace O'Malley ? Bunică-ta ? Măritată cu Richard Bourke ? Dat naștere lui Tibbot Bourke ? Hai ? S-ar zice că ți-s unchi, nu-i așa ? Unchiul tău Tibbot.

Tibbot Bourke *era* un gol în cunoștințele ei. Nu cunoștea nici un Unchi Tibbot. Se holbă la fața lui și văzu cu un șoc că, cu tot burdihanul lui și cu toată superioritatea sa zgomotoasă, Unchiul Tibbot era foarte tînăr, mai tînăr chiar decît ea. Ajutat de proporțiile și de vocea sa profundă, optase să depășească tinerețea pentru stilul și grandoarea unui gentleman englez între două vîrste, dar ochii îl dădeau de gol. Săgetau în toate părțile și clipeau prea des într-o suspiciune adolescentină de a nu fi dat în vileag.

Barbary îi zîmbi :

— Asta să fi fost după ce copilul care eram a părăsit scena irlandeză, nu, Unchiule ?

Înlăuntrul armurii de om mare, un băiețel se bosumflă, apoi schimbă tactica :

— Ți-o fi foame.

Pocni din degete, poruncindu-i unui servitor să le ia mantiile. Dădu din cap, distant, spre Dick Încornoratu, dîndu-i de înțeles că nu făcea parte din clasa persoanelor cu care obișnuia să se întrețină și-i trase Barbaryei un scaun la masă să se așeze, arătîndu-i lui Dick cu degetul locul său și strigînd după primul fel de mîncare.

Barbary își desprinse ochii de la el ca să privească în jur. Flăcările din fofeze își aruncau lumina peste mobilă și tapiserii de cea mai bună calitate, toate în stilul englezesc. Singura decorațiune tipic irlandeză era un crucifix de lemn, groaznic de realist. Indiferent ce altceva abandonase, Tibbot al Corăbiilor continua să se țină aproape de credința sa înnăscută.

Fu neliniștită la vederea a patru dintre soldații lui dispuși de jur-împrejurul pereților, cu sulițele în mîini, ca niște statui. Poate că nu aveau decît un rol ornamental, dar făceau s-o treacă fiori pe șira spinării.

Asemeni sălii, masa era cea mai elegantă pe care o văzuse de la Penshurst încoace, avînd pe ea o enormă solniță de aur — Dick Încornoratu fusese plasat după ea —, sfeș-

nice de aur, tacîmuri de aur, pocale de aur, ghirlande de ciuboţica-cucului, şervete de in. Un servitor puse în faţa lui Tibbot o tipsie cu un peşte prelung şi cenuşiu, deloc apetisant la înfăţişare, decorat cu creveţi.

— Ei, ăsta cred c-o să te surprindă, spuse Tibbot, tăind din el cu delicateţea unui chirurg. E un nouă-ochi. O achiziţie pe care am cumpărat-o pentru masa lui Sir Richard Bingham, care de-atunci mi-a fost tot timpul recunoscător.

— Ai cinat cu Bingham ?

Din nou jubilantul :

— Ah hah ! Copil fiind, am fost crescut în gospodăria lui. Nu ţi-au spus asta, la Dublin ?

Aşadar era un altul dintre tinerii conducători pe care englezii încercaseră să-i anglicizeze educîndu-i în familii engleze nobile. Şi, în cazul lui, cu un efect mai bun decît într-al lui O'Neill. Cîtă vreme O'Neill maimuţărea manierele englezeşti ca pe o formă de blasfemie, ale lui Tibbot păreau congenitale.

— Ei haide, nu te lăsa amărîtă de cum arată, spuse el, trecîndu-i o felie de peşte în taler, nici de cum a murit Henric Întîi, săracu', din prea multă îmbuibare. E ambrozie curată, îşi răşchiră Tibbot degetele grase ca să şi le lingă.

Dacă-l putuse îmbuiba pe Henric Întîi, cine-o fi fost ăla, poate c-avea s-o îmbuibe şi pe ea, ce-o fi-nsemnat aia, şi nu suna bine. Nu-i plăcea faptul că la masă se aflau numai ei trei. Nu-i plăceau soldaţii de lîngă pereţi. „Şi n-am încredere-n tine, Burtoi-de-vacă, mai mult decît te pot azvîrli." Cît era ea de flămîndă, nu se atinse de nouă-ochi înainte ca gazda să fi luat prima înghiţitură. Îl auzi pe Dick şoptind trist, ca pentru sine :

— E ţipar. Şi nu-i făcut piftie.

Un servitor le turnă vin.

— Un vinişor sec bunuţ pe care l-am cules din Spania, spuse Tibbot al Corăbiilor.

Dacă toată noaptea aveau să discute despre crătiţi şi mîncăruri, nu va afla niciodată ce se întîmpla.

— Era vorba ca MacSheehy-ul să mă ducă la Grace O'Malley, spuse ea.

— Da. I-am trimis un mic... *pourboire*, cerîndu-i să te aducă aici în loc de-acolo.

MacSheehy-ul acceptase o mită ca să încalce sfatul lui O'Neill și s-o lase să cadă în mîinile acestui posibil periculos unchi. Nu-l plăcuse niciodată pe MacSheehy și, evident, nici el n-o plăcuse pe ea prea mult.

— Acesta e teritoriu Bourke, fata mea. Și poți să le mulțumești stelelor tale pentru asta, adăugă Tibbot, după care chipul i se înăspri. Firește, Dumneaei ar spune că era al său. S-a măritat cu tata ca să obțină toate pămînturile de pe partea asta a golfului. S-a măritat cu el și l-a trimis pe-o corabie de comerț în Spania, și cînd s-a întors, nu l-a lăsat să debarce. I-a spus că nu-l luase de bărbat decît pentr-un an, cu siguranță.

Îndreptă în sus un braț colosal, agitat :

— Stătea acolo sus, rezemată de parapet, și striga : „Divorțez de tine !"

Din gură îi țîșneau bucățele de pește, rămînîndu-i agățate în barbă.

— Firește, a păstrat castelul.

Acest „un an cu siguranță", după care soția sau soțul se puteau retrage pur și simplu din căsnicie, despărțea mai mult decît orice, societatea irlandeză de Europa continentală. Pe englezi îi scandaliza. Recurgerea Gracei la el îl scandaliza pe fiul ei. Dorea ca Barbary să se arate șocată, dar ea era obișnuită din Ordin cu asemenea aranjamente și se gîndea cît de bine li s-ar potrivi ei și lui Rob.

Avea nevoie să-i găsească un loc acestui unchi nou și uriaș, și motivului său de-a o aduce aici, aparent spre-a o salva de cine știe ce cumplită soartă în mîinile maică-sii. În mintea Barbaryei se formă o imagine a Gracei bîntuind prin Connaught, căutîndu-și nepoata, cu sabia de abordaj ridicată — și nu-i venea s-o creadă. De ce acea cină grea și ieșită din comun ? Nouă-ochi-ul fusese înlocuit de lebădă friptă, cu capul și gîtul, avîndu-și încă penele, armate cu sîrmă spre a se ridica din platou ca în viață. Să-l lăsăm să vorbească. Oare cît știe ? Învață. Soldații de lîngă pereți îi dădeau de înțeles că de asta depindea însăși viața ei.

Tibbot revenise la mîncare, subiectul lui favorit, turnînd vin pentru amîndoi.

— În ultima mea călătorie am furat un bucătar de la Genova. Nu i-a priit climatul şi a murit, dar nu înainte de-a-mi fi trecut cîte ceva din dibăcia lui. Admiri *cuisine*-a italiană, nu-i aşa ?

— Nu ne-am întîlnit niciodată. De ce m-ai adus aici ?

Îşi agită cuţitul spre ea :

— Am reuşit ca prin urechile acului. Dumneaei se află acum pe Clare, aşa că te putem face scăpată înainte de-a şti că ai fost aici.

— De ce ?

— De ce ? se lăsă Tibbot pe spătar. Pentru Dumnezeu, femeie, o să te-omoare.

— De ce ?

— Pentru că n-a reuşit la Dublin, de-asta. Pentru că te crede o impostoare. Pentru că, Doamne iartă-mă, e o femeie necivilizată.

Îşi făcu cruce. Încă puţin vin pentru amîndoi. Dick Încornoratu era lăsat să-şi toarne singur. Ceea ce şi făcea.

Va să zică, ştia ce se întîmplase în Dublin Castle. Dar nu ştia, blagoslovit fie-i burdihanul lui porcesc, ceea ce transpirase de-atunci între O'Neill şi Grace O'Malley, şi faptul că Barbaryei avea să i se dea o şansă de-a-şi dovedi identitatea. Nu se bucura într-o asemenea măsură de încrederea nici unuia dintre cei doi. Cu excepţia ipotezei, desigur, că Grace O'Malley n-avea de gînd să-i lase nici o şansă, şi îl păcălise pe O'Neill s-o aducă pe detestata impostoare în puterea ei. Cine minţea ?

Lebăda se duse, un cap de mistreţ glasat cu un măr în rît îi luă locul. Stomacul Barbaryei începea să se revolte. Cu concentrarea absolută pe care i-o acorda mîncării, Tibbot începu să scobească. Barbary îşi luă cupa proaspăt umplută, uitîndu-se prin jur după un cîine-lup la îndemînă, nu găsi nici unul şi turnă vinul în papură.

El continua să povestească atrocităţi despre maică-sa.

— Să-ţi spun de ce i se zice Doamna Neagră din Doona ? L-a avut pe amantul ăla — obrajii lui plini se subţiară iarăşi — unul dintr-o mulţime. Oricum, a fost urmărit şi omorît de clanul MacMahon, la Ballycroy. Iar ea s-a dus pe mare pînă la fortăreaţa MacMahonilor din Doona şi i-a măcelărit. Pe toţi.

— Și a păstrat castelul.

Tibbot dădu din cap. Începea să se îmbete.

— A păstrat castelul.

Urmă păun la frigare, coada sa rotată oferindu-i Barbaryei un nou paravan la adăpostul căruia să mai verse un șip de vin. Atrocitățile continuau. Grace și pirateria.

— A trimis pe fundul mării mai mulți oameni de ispravă decît am avut eu cine calde. Ce fel de femeie-i asta ?

Grace și jocurile de noroc.

— Trișează. Jur că trișează, căţeaua.

Căprioară cu corniţe înfipte în ea. Atrocitate. Vin. Plăcintă cu carne de viţel și oaie și o ciocîrlie vie ţintuită pe crustă. Atrocitate. Vin. Papura din jurul picioarelor lui Barbary mustea. Unchi-său Tibbout își întinse brațele peste masă, privind-o cu venin.

— Știi ce vîrstă aveam cînd m-a luat prima oară într-un raid piratersc ? Cinci. Atîţia ani aveam. M-am speriat de tunuri. Te-ai fi speriat și tu, nu-i așa ? La cinci ani ! Și m-am agățat de fusta ei dinapoi. Știi ce-a zis ? A zis : „Ce, încerci să te bagi la loc pe unde-ai ieșit ?“ Asta a zis.

Gura i se făcuse pungă, pe obraji îi șiroiau lacrimi. Se ridică greoi.

— Mă duc să mă piș.

Barbary îl privi clătinîndu-se pînă afară, cu un fel de compasiune. O iubește, o urăște, o invidiază, se teme de ea. Bietul Burtoi-de-vacă.

Dick întinse mîna degajat, după vin.

— Clampettu' cu capsa pusă, Barb ?

Barbary fărîmiță niște pîine :

— Trăs fix pe nucșoare.

Stătuse pregătit în manșonul din poala ei, aţintit, în tot timpul mesei, așteptînd o singură mișcare din partea suliţașilor. Spinarea îi era ţeapănă de încordare. O ajunseseră bătrîneţile în camera aceea blestemată în timp ce copaia aia de osînză torturată își făcea numărul de-a o înspăimînta.

Îl putu auzi ușurîndu-se pe trepte, apoi sunetul vomatului. Deasupra fofezelor pîlpîitoare, o fereastră înaltă lăsa să intre lumina lunii. Soldaţii deveniră mai încordaţi

cînd Barbary își părăsi locul și se cățără pe cufărul de sub fereastră pentru a privi afară.

Mîna de apă era argintată de lună, continuînd s-o cheme. Golful, o numise el. Acesta trebuia să fie unul din fiordurile ascunse ale Golfului Clew. Dincolo de cotul colinei — pe vîrful ei neted se profila un cerb — apa se curba spre acea uriașă întindere vrăjită ce se scurgea în alte lagune secrete cu alte turnuri. Într-unul dintre acestea se născuse și ea. Nu aici, știa acum, dar într-unul din ele...

— La ce te uiți ?

Luată pe nepregătite, spuse :

— Aștept corabia.

— Ce corabie ?

Tibbot o împinse din cale să privească, apoi se relaxă.

— Nu-i nimic acolo.

Se mai trezise un pic. Întinse mîna curtenitor pentru a o ajuta să revină la locul ei.

— Așa că vezi de ce trebuie să te trimitem înapoi la Pale, repede.

— Ce crede că vreau ? Ce crezi *tu* că vreau ?

— Orice pe ce poți pune mîna. Dar, draga mea Domnișoară Barbary, pronunță el în bătaie de joc numele, nu e nimic pe ce să *poți* pune mîna. Indiferent ce te-au sfătuit în Anglia, aici femeile nu pot moșteni nimic.

Barbary dădu din cap. Frumos se mai dădea de gol unchiul.

— Decît comoara.

— Ce știi despre comoară ?

Mîna îi trecuse pe garda spadei. Soldații tresăriră.

Barbary recită :

— „Ceremonia Kishtei e pentru femeile nobile ale celor Două Mărturisiri și pentru rodul de parte femeiască al pîntecului lor."

Își arăta cărțile pentru că sosise vremea să le arate ; îi era silă de cărnoșenia masculină a mesei, de disimulare, de cina aia pe ocolite, de omul ăla pe ocolite. Își ținea mîna strînsă pe patul Clampettului.

— Am venit acasă, Unchiule Tibbot.

Absorbirea ideii că era într-adevăr nepoata lui, dură ceva timp, pentru că fusese atît de sigur că nu era. Bar-

bary o văzu atingînd uimirea, gelozia și, în sfîrșit, un adînc atavism. Era irlandez pînă-n măduva oaselor, iar tanaistul irlandez era un lup ce-și ucidea toți rivalii.

— Tîrfă proastă și băgăreață !

Sărise în picioare și se rezema de masă ca o saltea enormă.

— N-am să te-ngădui aici. E mama *mea*. Ceea ce-i al ei e-al meu.

Suna cumplit, copilărescul „Pe mine mă iubește mai mult" răcnit din gîtlejul unui bărbat.

Barbary dădu înapoi și-și scoase Clampettul din manșon. Tibbot se uită la el cu ochi holbați, iar ea crezu că va trebui să-l împuște. Dar nu era nebun, orice altceva o fi fost.

Își supse respirația.

— Draga mea doamnă, nu-i nevoie de-așa ceva.

Se prăbuși înapoi în scaun, reculegîndu-se cu succes. Barbary se simțea mîndră de el.

— Ceea ce încerc să spun în felul meu necioplit, zise el calm, este că aici nu se găsește pentru tine decît suferință. Dumneaei e o sălbatică, ducînd o viață de sălbatică. Mai bine uită-te la tine, o gingașă lady englezoaică, deprinsă cu obiceiurile englezești.

O fi crezut poate că toate gingașele lady englezoiace purtau asupră-le un pistol ?

— Dumneaei n-o s-o învețe niciodată, dar tu știi și eu știu că viitorul nostru constă în a recunoaște supremația Angliei. Irlanda gaelică e moartă.

— Și nu te-ai lupta pentru ea ?

— Am luptat.

Răspunsul o surprinse.

— Cînd celelalte clanuri Bourke s-au răsculat, m-am dus și eu la război împotriva Angliei. Și am peirdut.

— Și dacă ar fi o altă rebeliune ? Dacă întreaga Irlandă s-ar răscula ?

Tibbot își rezemă coatele pe masă, odihnindu-și obrajii grași în căușul palmei și zîmbind.

— Eu cred în a-mi ține deschise opțiunile.

Era cel mai cinstit lucru pe care-l spusese în tot timpul nopții. Barbary se pomeni returnîndu-i zîmbetul.

Tînărul deveni repezit :

— Ora stingerii pentru matale, micuță doamnă. Vom sta de vorbă dimineață. Servitorul tău poate dormi cu oamenii mei. Cathal, luminează-i drumul Domniței Barbary pînă în dormitorul ei.

— Servitorul meu, cum îi zici, îmi doarme pe prag.

Tibbot ridică din umeri și îi aruncă o uncheașcă urare de noapte bună. Omul care așteptase la masă luă o făclie dintr-o fofează și o conduse pe Barbary pe scara strimtă și curbată a turnului pînă la un etaj superior. La jumătatea drumului în cea mai întunecoasă porțiune dintre ferestrele înguste luminate de lună, se împiedică, scăpă torța care se stinse, se poticni iar în întuneric, astfel că piciorul îi alunecă înapoi și o lovi pe Barbary în umăr : ea căzu pe spate și lateral, venind de-a berbeleacul cale de două trepte peste Dick Încoronatu care își pierdu echilibrul dar, umplînd mai mult din lărgimea scării decît Barbary, reuși să se opintească din brațele desfăcute formînd un zid care-i opri pe amîndoi să-și frîngă gîtul.

Totul se sfîrși repede. Ceea ce dură mai mult fură strigătele alarmate ale Unchiului Tibbot din josul scărilor și scuzele bîlbîite ale servitorului, înainte ca Barbary și Dick, frecîndu-și juliturile, ca să poată urca șontîc-șontîc pînă în odaia lor, să încuie ușa și să-și dea seama ce incident păcătos fusese.

Dick rămase la ușă cu urechea lipită de ea.

— Pe-acolo ni-i drumul, Barb ? arătă el spre fereastră.

Barbary privi afară și în jos, unde-i aștepta un gol adînc.

— Nu.

Camera dădea spre lagună. Barbary rămase la fereastră, cu respirația accelerată, încercînd să-și alunge tremurul. Ce era cu ea și cu turnurile, de se petreceau în ele cele mai rele momente ale ei, precum și cele mai bune ? Departe jos, pe pămînt, imediat în afara vederii ei, un bici plesnea înainte și-napoi și cineva gemea sub lovituri.

— Îl biciuiesc pe ticălosul care s-a-mpiedicat, spuse ea peste umăr. Pentru că aproape ne-a omorît ? Sau pentru că n-a făcut-o ?

— A fost și el Amy-it zdravăn, spuse Dick. De cînd favoritul Reginei Elizabeth, Contele de Leicester, scăpase

de soția sa în urma binevenitului ei accident, actul de-a împinge pe cineva pe scări, sau de a fi împins, devenise cunoscut în jargonul Ordinului ca o „Amy Robsart".

Barbary cedă picioarelor ce-i tremurau și se lăsă pe podea.

— De ce, totuși ? Dacă ne vroia carne pentru viermi, de ce nu ne-a străpuns curat și iute ? De ce masa aia groaznică ca dracu' ?

— A fost minunat de gustoasă, Barb, spuse Dick cu aerul unui om care dă cezarului ce e al cezarului. Ca să facă impresie. Unchiu-tău Tibbot n-are asupra ta mai multă greutate decît ai tu asupră-i. Socoate că Somonu-Roman te-a trimis și nu vrea să-i supere pe englezi. Vrea să fie pe pace cu Bingham.

— Și-atunci, de ce Amy Robsart-u' ?

— E irlandez, Barb. Nu cugeta de-a dreptul. Se cacă pe el de frică că vrei să-i iei ceva. Da' ascultă ce-ți spun eu. Barb, i-un băiat de viață. Mai dă-i cîțiva ani și-o să se înșire lîngă ăi mai buni.

Clătină din cap, ca un om ce întrezărește strălucitul potențial al protejatului său :

— Ce mai Preacinstit Om ar mai putea fi atuncea !

O puse să se întindă pe pat în timp ce el făcea de veghe în primul schimb. O clipă sau două, ochii Barbaryei rămaseră pe fereastra luminată de lună ; cu toate vicisitudinile serii, cu tot ce puteau aștepta mai bun pentru a doua zi — dacă supraviețuiau, măcar — adică o escortă înapoi pe lungul drum parcurs deja, nu putea scăpa de certitudinea că priveliștea de-afară va da naștere unei lucru minunat. Combinația particulară de pămînt și apă era pentru ea ceva atît de acut personal încît nu putea, cu siguranță, să fie martoră a distrugerii ei fără a-i veni în ajutor.

— Barb, își croi drum șoapta lui Dick prin somnul ei ușor ; o așteptase ; bună sau rea, știuse că va veni. Barb. Hai să vezi.

Luna era încă sus, preschimbată într-un disc palid în contrast cu soarele ce începuse să se înalțe în afara vederii, după turn. Lumina spoia culmea dealurilor și marginea îndepărtată a apei lucioase. Peisajul era plin de tot

ce putea fi mai proaspăt, fluxul, frunzele crude, iarba nouă, primele chemări ale cormoranilor și ploierilor săltînd prin vaduri, rîndunici de mare săgetînd pe deasupra suprafeței netulburate.

Și, în lagună, sosea piesa lipsă. Corabia. Ar fi trebuit să fi fost dintotdeauna acolo. Dimineața fără o adiere excludea navigația cu vele, așa că verga oblică era goală, lăsînd simetria navei nederanjată decît de ramele ce se ridicau și cădeau, de fiecare parte, într-o bătaie de aripi alcătuite din bețigașe. De la acea depărtare fîlfîiau atît de delicat încît nici nu se percepea propulsia, nava nefăcînd decît să crească treptat.

Barbary suspină.

Cercetașul din turn o văzu cu întîrziere, dar în sfîrșit i se auzi strigătul :

— Vine Dumneaei !

Cizme tropăiră în susul și-n josul scării pe lîngă ușa lor, cineva bătu în ea cu pumnul :

— Ieșiți afară !

Dick clătină din cap. Sulițe începură să bufnească în lemn, dar cei doi îngrămădiseră în timpul nopții cea mai mare parte a mobilei din cameră lîngă ușă, și după cîteva încercări se lăsă tăcerea.

Aerul nepămîntean al corabiei se risipi pe măsură ce nava se apropia ; Barbary putu vedea spinările asudate ale vîslașilor aplecîndu-se înainte și-napoi, figura sculptată din lemn a unui tors de femeie, pătată de mare, la prova, dar odată cu detaliile sosi și muzica, o tobă bătînd cadența vîslașilor, o cîntare. Oamenii de la rame cîntau. Dintotdeauna cîntaseră.

Cu pescajul ei redus, galera putu să se apropie drept pînă la plinta de stîncă pe care stătea turnul. De la prova, un om strigă :

— Am venit după femeia protestantă, Tibbot !

Departe deasupra capului ei — se afla pe acoperișul turnului — Tibbot strigă la rîndul lui :

— Ce femeie ?

Omul de la prova rînji și arătă spre fereastra Barbaryei :

– Mititica de colo, care dă din mîini ca o moară de vînt. Dumneaei o aștepta la Murrisk. O să simți mirosul Indului pentru treaba asta.

Nu-i păsa că o numise „protestantă", ceea ce din punctul lui de vedere însemna orice de calitate inferioară. Nu-i păsa, nu-i păsa. Sărea în sus și-n jos :

— Nu plecați fără mine !

De deasupra, un Tibbot spășit strigă :

— Să nu-i spui Dumneaei, Cull.

Cull sări pe mal, urmat de cîțiva vîslași.

— Ei haide, Tibbot, las-o numai pe mititică să plece.

Dick trăgea mobila la o parte din dreptul ușii.

Cull o întîmpină pe trepte, un om vrednic la înfățișare, bătut de vînturi și ploi, ai cărui ochi se dilatară văzîndu-i părul.

— Sîntem doi, îi spuse ea voioasă. A, și caii noștri.

Cull însă nu era prietenos.

— Dumneaei te-așteaptă numai pe tine, nu un afurisit de anturaj întreg. Treci în galeră.

Fusese o noapte proastă și o dimineață plină de emoții.

— Dacă crezi că-mi las prietenul și calul cu ticălosul ăsta de Tibbot, mîrîi ea, fă bine și mai gîndește-te dracu' o dată ! O să-l mănînce fript. Vezi că vin de bună voie.

Tremurînd, scoase Clampettul din manșon :

— Sau vrei să vin nu de bună voie ?

Cull nu se uită la pistol, fiind prea ocupat s-o privească, pe chip cu o expresie ciudată. Într-un tîrziu, se răsuci și dădu un ordin :

— Pregătiți straiuri pentru cai.

Tibbot ieși din turn, plin de aplomb :

— Pleci așadar, verișoară ?

Apoi se întoarse spre Cull.

— Unde vă duceți cu ea ?

— O așteaptă Încercarea, spuse Cull scurt, luînd-o din loc.

Tibbot al Corăbiilor apucă mîna nepoată-sii într-a sa :

— Biata mea fetiță. Biata, biata mea fetiță. Eu te-am prevenit.

Cull striga de pe galeră, nerăbdător. Tibbot își coborî capul pentru a-i da o sărutare unchească pe obraz.

— Ține-te departe de Adam, aproape de Eva, șopti.

Barbary trase aer în piept, adînc, cu recunoștință.

— Mulțumesc, Unchiule.

O clipă mai tîrziu, îi urma pe Dick Încornoratu și Spenser, pe o schelă, spre tărîmul heruvimilor.

— Sfîrșitul volumului întîi —

Tiparul executat sub comanda nr. 30 140 la
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI“ București
ROMÂNIA

Diana Norman este un autor care știe cu adevărat cum se scrie un roman palpitant. Personajele sînt vii și atrăgătoare fie că rid, singerează, plîng sau sînt cuprinse de furie. Deși stilul este concis, ea dă viață unor astfel de detalii încît evenimente ca violul, jaful și lupta pentru putere care umplu paginile acestui roman par extraordinar de veridice.

BEST

Coperta: Walter Riess

ISBN 973-9085-18-0

Vol. 1 + 2

Preț 2000 lei